

Sophie
KINSELLA

Mă dau
în vînt după
cumpărături

Colectia

„Dacă ar putea să poarte toată lumea haine noi
în fiecare zi, cred că depresia n-ar mai exista.“

Rebecca Bloomwood

„Spiritual și plin de vervă, romanul lui Sophie
Kinsella surprinde lumea de vise a acelei victime
a modei care se ascunde în fiecare dintre noi.“

Entertainment Weekly

„Nu așteptați să se facă reduceri ca să vă luați
Mă dau în vînt după cumpărături!“

US Weekly

EDITURA POLIROM

ISBN 973-46-0530-5
978-973-46-0530-9

9 789734 605309

www.polirom.ro

Colecția CHIC este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Sophie Kinsella, *The Secret Dreamworld of a Shopaholic*

Copyright © Sophie Kinsella 2000

© 2004, 2006 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4 ; P.O. BOX 266, 700506

București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37;

P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

KINSELLA, SOPHIE

Mă dau în vînt după cumpărături / Sophie Kinsella ;

trad. de Cristian Ionescu – Iași : Polirom, 2006

ISBN (10) 973-46-0530-5 ; (13) 978-973-46-0530-9

I. Ionescu, Cristian (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

Sophie
KINSELLA

Mă dau
în vînt după
cumpărături

Traducere din limba engleză
de Cristian Ionescu

POLIROM
2006

Sophie Kinsella a studiat științele politice, filozofia și economia la Oxford. A lucrat ca ziaristă specializată în probleme financiare. Romanele care o au drept personaj principal pe Rebecca Bloomwood, o *shopaholică* înrăită, au cunoscut un succes imens și au fost traduse în peste treizeci de limbi. Sophie Kinsella locuiește la Londra, are doi fii, iubește la nebunie cumpărăturile, dar e ceva mai cumpătată decît eroina sa.

Cu *Mă dau în vînt după cumpărături* (2000), Editura Polirom începe publicarea seriei de romane a căror eroină a devenit la fel de îndrăgită ca Bridget Jones. Rebecca Bloomwood, o tînră ziaristă elegantă, mereu în pas cu moda, își petrece viața profesională spunîndu-le altora cum să-și gestioneze veniturile și cheltuielile. În timpul liber și chiar în drum spre/de la serviciu, Rebecca face cumpărături. A-și lua ceva nou înseamnă pentru ea o adevărată terapie. Înglodată în datorii, se încurcă în note de plată, dar mai ales în tot felul de minciuni pentru bănci: și-a rupt piciorul, are febră glandulară, i-a murit cățelul adorat, l-a descoperit pe Mîntuitorul și așa mai departe. Cu cît inventează mai multe, cu atît se scufundă în lumea comico-imaginară în care trăiește. Dar un articol-bombă publicat într-un ziar de scandal îi schimbă viața în mod salvator.

*Dedic această carte
prietenei și agentei mele, Araminta Whitley.*

Mulțumiri

Multe mulțumiri pentru Patrick Plonkington-Smythe, Linda Evans și echipa de la Transworld, pentru Celia Hayley, Mark Lucas și toți ceilalți de la LAW, pentru Nicki Kennedy și Jessica Buckman, Valerie Hoskins, Rebecca Watson și Brian Siberell de la CAA.

Mulțumiri speciale pentru Samantha Wickham, Sarah Manser, Paul Watts, Chantal Rutherford-Brown, pentru minunata mea familie și mai ales pentru Gemma, care m-a învățat cum să fac cumpărături.

Banca Endwich

Stallion Square 1

Londra W1 3HW

Domnișoarei Rebecca Bloomwood

Apt. 4

Jarvis Road 63

Bristol BS1 0DN

6 iulie 1997

Stimată domnișoară Bloomwood,

Felicitări! Ca proaspătă absolventă a Bristol University, sînteți, fără îndoială, mîndră de performanța dumneavoastră.

Noi, cei de la Endwich, sîntem bucuroși că reușim să fim o bancă flexibilă și atentă, care are conturi adaptate nevoilor fiecăruia. Ne mîndrim în special cu abordarea noastră în perspectivă, pe care o aplicăm în cazul unor clienți de calibrul dumneavoastră.

Prin urmare, vă oferim, domnișoară Bloomwood, ca proaspătă absolventă, o opțiune gratuită pe termen lung, constînd într-un avans în cont curent de pînă la 2 000 de lire sterline, pe durata primilor doi ani de carieră. În cazul în care veți decide să vă deschideți cont la Endwich, această opțiune va fi disponibilă imediat*. Sper că veți alege să profitați de această ofertă unică și aștept să ne trimiteți formularul completat.

Vă felicit încă o dată!

Cu stimă,

Nigel Fairs

Manager Marketing – Absolvenți

* (în funcție de clasificare).

ENDWICH - PENTRU CĂ NE PASĂ

Banca Endwich
SUCURSALA FULHAM
Fulham Road 3
Londra SW6 9JH

Domnișoarei Rebecca Bloomwood
Apt. 2
Burney Road 4
Londra SW6 8FD

10 septembrie 1999

Stimată domnișoară Bloomwood,

Ca urmare a scrisorilor mele din 3 mai, 29 iulie și 14 august, veți fi aflat deja că perioada de descoperire a contului, de care beneficiați gratuit în calitate de absolventă, este programată să se încheie pe 19 septembrie 1999. V-am informat, de asemenea, că ați depășit substanțial plafonul stabilit de comun acord la 2 000 de lire sterline.

Soldul curent se află la un debit de 3 794,56 de lire sterline.

Vă rog să aveți amabilitatea de a o contacta telefonic pe asistenta mea, Erica Parnell, pentru a stabili o întâlnire pe această temă.

Cu stimă,

Derek Smeath
Manager

ENDWICH - PENTRU CĂ NE PASĂ

Banca Endwich
SUCURSALA FULHAM
Fulham Road 3
Londra SW6 9JH

Domnișoarei Rebecca Bloomwood
Apt. 2
Burney Road 4
Londra SW6 8FD

22 septembrie 1999

Stimată domnișoară Bloomwood,

Îmi pare rău să aflu că v-ați rupt piciorul.

După ce vă refaceți, vă rog să aveți amabilitatea să
îi telefonați asistentei mele, Erica Parnell, pentru a
stabili o întâlnire în care să discutăm necesitățile
dumneavoastră curente de creditare.

Cu stimă,

Derek Smeath
Manager

ENDWICH - PENTRU CĂ NE PASĂ

Banca Endwich
SUCURSALA FULHAM
Fulham Road 3
Londra SW6 9JH

Domnișoarei Rebecca Bloomwood
Apt. 2
Burney Road 4
Londra SW6 8FD

17 noiembrie 1999

Stimată domnișoară Bloomwood,

Îmi pare rău să aflu că aveți febră glandulară.

După ce vă refaceți, vă rog să aveți amabilitatea să
fi telefonați asistentei mele, Erica Parnell, pentru a
stabili o întâlnire în care să discutăm situația dum-
nevoastră.

Cu stimă,

Derek Smeath
Manager

ENDWICH - PENTRU CĂ NE PASĂ

Unu

OK. Nu intra în panică. Nu intra în panică! Nu-i decît o factură de la VISA. O bucată de hîrtie; cîteva cifre. La urma urmei, cît de înspăimîntătoare pot fi cîteva cifre?

Privesc în gol pe geamul de la birou, la un autobuz care o ia în jos pe Oxford Street, impunîndu-mi să deschid plicul alb care zace în dezordinea de pe masa de lucru. E doar o bucată de hîrtie, îmi spun a mia oară. Și nu-s cretină, nu? Știu exact cît trebuie să fie pe factura de la VISA.

Nu chiar precis. Dar, în mare, da.

Trebuie să fie cam... două sute de lire. Trei sute, poate. Da, cred că trei sute. Trei sute cincizeci, cel mult.

Închid relaxată ochii și încep să fac adunarea. Deux-pièce-ul de la Jigsaw. Plus cina cu Suze de la Quaglino's. Și a mai fost covorașul acela superb, roșu cu galben. Acum, că mă gîndesc, doar el a costat două sute. Dar a meritat absolut fiecare penny: toată lumea l-a admirat. Cel puțin, lui Suze i-a plăcut.

Și deux-pièces-ul de la Jigsaw l-am luat cu o reducere de treizeci la sută. Așa că, de fapt, pe el am economisit, nu am cheltuit.

Deschid ochii și întind mîna după plic. În clipa în care ating hîrtia cu degetele, îmi aduc aminte de lentilele de contact noi. Nouăzeci și cinci de lire sterline. Destul de mult. Dar, la o

adică, trebuia să mi le iau, nu-i așa? Ce era să fac, să umblu ca prin ceață?

Și a trebuit să-mi cumpăr și niște soluții noi și o cutiuță în care să le țin, tare simpatică și un dermatograf hipoalergic. Așa că totalul se duce înspre... patru sute?

La biroul de lângă mine, Clare Edwards își trece în revistă corespondența. Își sortează scrisorile în teancuri ordonate, așa cum face în fiecare dimineață. Înfășoară fiecare teanc cu un elastic și pune etichete pe ele, scriind chestii ca „De răspuns imediat” și „De răspuns, dar nu urgent”. O detest pe Clare Edwards.

— E totul OK, Becky? mă întreabă.

— Sînt bine, spun cu vocea stinsă. Citesc o scrisoare.

Bag veselă mîna în plic, dar degetele mele refuză să scoată factura. Rămîn încleștate, în timp ce pe mintea mea pune stăpînire – ca în fiecare lună – visul meu secret.

Vreți să aflați visul meu secret? Are la bază un articol pe care l-am citit demult într-un ziar, despre o încurcătură care s-a întîmplat la o bancă. Atît de mult mi-a plăcut povestea, încît am decupat articolul și l-am lipit pe ușa de la șifonier. Două facturi de cărți de credit au fost trimise greșit și – fiți atenți aici – fiecare din cele două persoane a plătit factura celeilalte fără să-și dea seama. Le-au achitat fără ca măcar să le verifice!

Din clipa în care am terminat de citit, am visat pe ascuns să pățesc și eu una ca asta. Adică vreo bătrînică uitucă din Cornwall să primească factura mea fantasmagorică și s-o plătească fără să se uite, iar mie să mi se trimită factura ei pentru trei conserve de hrană pentru pisici, a 59 de penny bucata. Pe care, bineînțeles, o voi plăti fără să pun întrebări. Ce-i corect e și cîstit, pînă la urmă.

Mi se lățește un zîmbet pe față, în timp ce privesc în gol pe fereastră. Sînt convinsă că luna asta se va împlini. Visul meu secret va deveni realitate. Dar cînd, într-un final, scot factura din plic, îmboldită de privirea curioasă a Clarei, zîmbetul începe să-mi pălească, apoi dispare cu totul. Simt un nod fierbinte în gît. Cred că s-ar putea să fie de la panică.

Foaia e înnegrită de scris. Un șir de nume familiare mi se perindă cu repeziciune prin fața ochilor, ca la un magazin universal în miniatură. Încerc să le înregistrez, dar se mișcă prea repede. Reușesc să zăresc ceva: Thorntons. Thorntons Chocolates? Ce naiba făceam la Thorntons Chocolates? Parcă țineam cură de slăbire. Factura asta n-are cum să fie corectă. N-are cum să fie a mea. Nu se poate, sub nici o formă, să fi cheltuit toți banii ăștia.

Nu intra în panică! strigă o voce dinăuntrul meu. Cheia e să nu te lași cuprinsă de panică. Citește fiecare rînd încet, unul cîte unul. Trag adînc aer în piept și-mi impun să mă concentrez, calmă, începînd de sus.

WH Smith (păi, asta-i OK. Orice om are nevoie de articole de birotică.)

Boots (ibid.)

Specsavers (esențial)

Oddbins (sticlă de vin – esențial)

Our Price (Our Price? A, da. Noul album Charlatans. Bine, trebuia să mi-l iau, nu?)

Bella Pasta (prînz cu Caitlin)

Oddbins (stică de vin – esențial)

Esso (benzina nu se pune)

Quaglino's (scump – dar a fost o ocazie unică)

Pret ă Manger (atunci cînd am rămas fără bani gheață)

Oddbins (sticlă de vin – esențial)

Rugs to Riches (ce? A, da, covorașul. Lua-l-ar naiba.)

La Senza (lenjerie sexi pentru întâlnirea cu James)

Agent Provocateur (lenjerie și mai sexi pentru întâlnirea cu James. Ha. De parcă aveam nevoie de ea.)

Body Shop (peria aia pentru corp pe care ar fi cazul s-o și folosesc)

Next (bluză albă cam fără sare și piper – dar era la reduceri)

Millets...

Mă opresc din identificarea de magazine. Millets? Nu pun niciodată piciorul acolo. Ce naiba aș putea face eu la Millets? Mă uit la nume nedumerită, încruntînd din sprîncene și încercînd să gîndesc – și, deodată, mi se arată adevărul. E clar ca lumina zilei. Altcineva s-a folosit de cardul meu.

O, Doamne. Eu, Rebecca Bloomwood, am căzut victimă unei infracțiuni.

Acum totul se leagă. Un infractor mi-a sustras cartea de credit și mi-a falsificat semnătura. Cine știe pe unde o mai fi folosit-o? Nu-i de mirare că factura e înnegrită de-atîtea cifre! Cineva a făcut turul Londrei la cumpărături pe banii mei – și credea că o să scape basma curată.

Dar cum a reușit? Scormonesc în geantă după portofel, îl deschid și dau de cardul VISA, care se uită în sus la mine. Îl scot și mă uit fix la el. Înseamnă că mi l-a subtilizat din geantă, l-a folosit și după aia l-a pus la loc. Trebuie să fie cineva cunoscut. O, Doamne! Cine să fie?

Arunc o privire suspicioasă de jur-împrejurul biroului. Oricine-ar fi, nu e prea isteț. Să se folosească de cardul meu la Millets! Mai că te bufnește rîsul. De parc-aș face vreodată cumpărături de acolo.

— N-am fost niciodată la Millets! mă trezesc spunînd cu voce tare.

— Ba ai fost, zice Clare.

— Poftim?

Mă întorc spre ea, nu prea încîntată că m-a întrerupt.

— Nu, n-am fost.

— Parcă de acolo ai cumpărat cadoul de despărțire pentru Michael, nu-i așa?

Mă uit la ea și simt cum mi se evaporă zîmbetul. Ah, la naiba! Sigur că da. Hanoracul albastru pentru Michael. Hanoracul albastru și insipid de la Millets.

Cînd a plecat Michael, redactorul-șef adjunct, în urmă cu trei săptămîni, m-am oferit să cumpăr eu cadoul. Am luat plicul maro plin cu monede și bancnote după mine la magazin și am ales un hanorac (nu dați vina pe mine, ăsta e genul lui). În ultima clipă, acum îmi amintesc, m-am hotărît să achit de pe card și să păstrez eu tot mărunțișul ăla convenabil.

Îmi amintesc cu precizie cum am pescuit din plic cele patru hîrtii de 5 lire și le-am pus cu grijă în portofel, cum am sortat monedele de o liră și le-am pus în buzunarul pentru monede, după care am vărsat tot mărunțișul de tinichea în fundul genții. Da, acum îmi aduc aminte că mă gîndeam că n-o să mai trebuiască să mă duc la bancomat după bani mici. Crezusem că șaizeci de lire or să-mi ajungă săptămîni întregi.

Prin urmare, ce s-a întîmplat cu banii? Nu-i posibil să fi cheltuit șaizeci de lire fără să-mi dau seama.

— Dar de ce întrebi? zice Clare aplecîndu-se în față.

Îi văd ochii mici ca mărgelile și sfredelitori strălucindu-i în spatele ochelarilor. Știe că mă uit la factura de la VISA.

— Fără nici un motiv, răspund eu, trecînd repede la pagina a doua a facturii.

Dar mă scosese ră din ale mele. În loc să fac ce fac în mod obișnuit, și anume să mă uit la suma minimă de plată și să ignor complet totul, iată-mă zgîindu-mă la cifra din josul coloanei.

Nouă sute patruzeci și nouă de lire și șaiszeci și trei de penny. Negru pe alb.

O privesc în tăcere timp de treizeci de secunde, apoi îndes factura la loc în plic. În acel moment, simt cît se poate de sincer că bucată aia de hîrtie n-are nici o legătură cu mine. Poate că dacă aș lăsa-o nepăsătoare să cadă pe jos, în spatele calculatorului, ar dispărea cu totul. Or s-o ia cu mătura femeile de serviciu și eu pot să susțin că n-am primit-o niciodată. Nu mă pot pune la plată pentru o factură care nici măcar n-a ajuns la mine, nu?

Deja compun în minte o scrisoare. „Stimate domnule director executiv al VISA, scrisoarea dumneavoastră m-a nelămurit. La ce factură vă referiți, mai exact? Compania nu mi-a trimis nici o factură. Nu am apreciat tonul dumneavoastră și mă simt nevoită să vă avertizez că îi voi scrie lui Anne Robinson de la emisiunea *Gardianul*.”

Sau pot oricînd să mă mut în străinătate.

— Becky?

Ridic capul și o văd pe Clare uitîndu-se la mine.

— Ai terminat articolul despre Lloyds?

— Aproape, mint eu.

Cum se uită la mine, mă simt obligată să mă adun în fața ecranului, ca să arăt bunăvoință. Dar, a naibii, tot nu-și ia ochii de pe mine.

„Cei care fac economii pot beneficia de acces imediat“, scriu, copiind direct dintr-un comunicat pe presă pe care-l am în față. Contul oferă,

de asemenea, dobânzi diferențiate pe niveluri pentru cei care investesc peste 5 000 de lire.“

Pun punct, iau o gură de cafea și trec la pagina a doua a comunicatului de presă.

Cu asta mă ocup eu, apropo. Sînt jurnalist la o revistă financiară. Sînt plătită să le spun altor oameni cum să-și organizeze finanțele.

Bineînțeles, nu e cariera pe care mi-am dorit-o dintotdeauna. Nici unul dintre cei care scriu despre finanțe personale n-a vrut să facă asta. Oamenii spun că „s-au apucat din întîmplare“ de finanțe personale. Mint. Ce vor să spună de fapt e că n-au reușit să-și găsească o slujbă la care să scrie despre ceva mai interesant. Vor să spună că au candidat pentru un post la *The Times* și *Express* și *Marie-Claire* și *Vogue* și *GQ* și *Loaded* și au primit drept răspuns, cel mult, un „Cară-te de-aici“.

Așa c-au început să-și caute de lucru la *Revista metalurgiei* și *Gazeta fabricanților de brînzeturi* și *Ce plan de investiții?* și s-au angajat ca cei mai de rahat asistenți editoriali posibil, pe o leafă de nimic, și au zis mersi. De atunci au rămas să scrie despre metale sau brînză sau economii, pentru că altceva nu știu. Eu însămi am început la inspirat intitulatul *Periodic al investițiilor personale*. Am învățat cum să copiez dintr-un comunicat, cum să dau din cap la conferințele de presă și să pun întrebări care să sune ca și cum aș ști despre ce vorbesc. După un an și jumătate – mă credeți sau nu – am fost recrutată la *Succesul în economii*.

Bineînțeles, nu știu nici acum nimic despre finanțe. Și oamenii din stația de autobuz știu mai multe ca mine. Pînă și copiii de școală. Fac meseria asta de trei ani și încă aștept să mă dea de gol careva.

În după-amiaza asta, Philip, redactorul-șef, mă strigă și eu sar în sus de spaimă.

— Rebecca? spune el. Am o vorbă cu tine.

Și îmi face semn să vin pînă la biroul lui. Deodată, vocea îi sună mai șoptit ca de obicei, aproape conspirativ, și îmi zîmbește ca și cum ar fi pe punctul să-mi dea o veste bună.

O, Doamne! mă gîndesc. Promovarea. Asta trebuie să fie. Știe că nu-i cîstit să cîștig mai puțin decît Clare, așa că o să mă promoveze la nivelul ei. Sau chiar mai sus. Și mi-o spune discret, astfel încît Clare să nu fie geloasă.

Un zîmbet larg mi se așterne pe față în timp ce mă ridic și străbat cei aproape trei metri pînă la biroul lui, încercînd să-mi păstrez calmul, dar făcîndu-mi deja planuri ce să-mi cumpăr din mărirea de salariu. O să-mi iau jacheta aia din buclé de la Whistles. Și niște cizme negre cu toc înalt de la Pied à Terre. Poate o să plec într-o vacanță. Și o să achit blestemata de factură de la VISA o dată pentru totdeauna. Simt că plutesc de ușurare. Știam eu că lucrurile o să se aranjeze de la sine...

— Rebecca? zice el, vîrîndu-mi o invitație sub nas. Nu pot să ajung la conferința asta de presă. Dar s-ar putea să fie destul de interesantă. Vrei să te duci tu? E la Brandon Communications.

Simt cum expresia de jubilație mi se scurge de pe față ca jeleul. Nu mă promovează. Nu primesc mărirea de salariu. Mă simt trădată. Atunci de ce mi-a zîmbit așa? Doar știa că nu face decît să-mi hrănească speranțele. Ticălos fără scrupule!

— S-a întîmplat ceva? mă întrebă Philip.

— Nu, reușesc să îngaim.

Dar nu mă pot aduna să zîmbesc. Jacheta cea nouă și cizmele cu toc înalt se topesc în fața

ochilor mei ca Vrăjitoarea de la miazănoapte. N-am parte de promovare. M-am ales în schimb cu o conferință de presă despre... arunc o privire la invitație. Despre o nouă societate corporativă. Cum ar putea cineva, în orice fel, să descrie așa ceva ca fiind interesant?

— Poți să scrii pentru rubrica de știri, zice Philip.

— OK, răspund ridicînd din umeri și plec.

Doi

Există un singur lucru esențial pe care trebuie să-l cumpăr în drum spre conferința de presă, iar acesta e *Financial Times*. *FT* este, de departe, cel mai bun accesoriu pentru o fată. Principalele lui avantaje sînt :

1. Are o culoare frumoasă.

2. Nu costă decît 85 de penny.

3. Dacă intri într-o încăpere cu el împăturit la subsuoară, oamenii te iau în serios. Cu un *FT* purtat la vedere, poți să vorbești despre cele mai frivole lucruri din lume și, în loc să te creadă cap sec, oamenii or să te ia drept un intelectual de categorie grea, cu preocupări mai largi.

La interviul de angajare pentru *Succesul în economii* mi-am făcut apariția purtînd *Financial Times* și *Investor's Chronicle*, și nu mi-au pus nici măcar o întrebare despre finanțe. După cîte țin minte, ne-am trecut vremea vorbind despre vile de vacanță și bîrfîndu-i pe alți redactori.

Așa că mă opresc la un stand de presă, cumpăr un *FT*, îl împăturesc frumos și mi-l pun la subsuoară, admirîndu-mi reflexia în vitrina de la Denny and George.

Și nu arăt rău deloc, îmi spun. Sînt îmbrăcată cu fusta neagră de la French Connection, un tricou alb, uni, de la Knickerbox și un cardigan de angora pe care am luat-o de la M&S, dar, după cum arată, poate trece drept o piesă Agnès

B. Plus pantofii noi cu bot pătrat de la Hobbs. Și, mai mult decît atît, deși nu îi vede nimeni, eu știu că port pe dedesubt niște chiloți superbi, asortați la sutien, cu boboci de trandafir galbeni brodați pe ei. Setul e punctul forte al întregii ținute. De fapt, aproape că-mi doresc să dea o mașină peste mine, ca să-l vadă lumea întreagă.

Ăsta e un obicei al meu, să identific după marcă toate hainele pe care le port, ca pentru o pagină de modă. Îl am de ani de zile – încă de cînd citeam revista *Just Seventeen*. În fiecare număr, opreau o fată pe stradă, îi făceau o poză și enumerau toate articolele pe care le purta: „Tricou: Chelsea Girl, Jeans: Top Shop, Pantofi: Împrumutați de la o prietenă“. Obișnuiam să citesc listele alea cu aviditate – și pînă în ziua de astăzi, dacă-mi cumpăr ceva dintr-un magazin nu foarte la modă, îi tai eticheta. Astfel încît, dacă sînt oprită vreodată în drumurile mele, să mă pot preface că nu știu de unde e.

În fine. Iată-mă în stradă, măsurîndu-mă cu privirea și spunîndu-mi că arăt destul de bine. O parte din mine își dorește să apară din senin cineva de la *Just Seventeen* cu un aparat foto, cînd, deodată, îmi sare ceva în ochi, captîndu-mi atenția, iar pulsul mi se oprește. În vitrina de la Denny and George e o reclamă discretă. E verde închis, cu litere crem, și zice: REDUCERI.

Mă uit la ea, cu inima bubuindu-mi în piept. Nu poate fi adevărat. Nu se poate să facă reduceri la Denny and George. Eșarfele și șalurile din lînă tibetană de la ei sînt dorite cu atîta ardoare, încît ar putea să le vîndă la preț dublu. Orice om pe care-l cunosc pe lumea asta aspiră să aibă o eșarfă Denny and George. (Mai puțin mama și tata, bineînțeles. Mama e de părere că, dacă nu poți s-o cumperi de la Bentalls of Kingston, înseamnă că nu ai nevoie de ea.)

Înghit în sec, fac doi pași înainte și apoi împing ușa buticului. Se aude clopoțelul de deasupra ușii și fata blondă și amabilă care lucrează acolo ridică privirea către mine. Nu știu cum o cheamă, dar mi-a plăcut de ea dintotdeauna. Spre deosebire de alte vaci obraznice de prin magazinele de îmbrăcăminte, nu se supără dacă stai să te uiți un secol la niște haine pe care chiar nu ți le permiți. De obicei, mi se întâmplă cam așa: petrec o jumătate de oră tînjind după eșarfe la Denny and George, după care mă duc la Accessorize și-mi iau ceva să-mi ridic moralul. Am un sertar plin de surogate pentru Denny and George.

— Bună, spun, încercînd să-mi păstrez calmul. Aveți... aveți reduceri.

— Da, îmi răspunde zîmbind fata blondă. E un pic neobișnuit pentru noi.

Mătur cu privirea prin toate colțurile încăperii. Văd rînduri de eșarfe frumos împăturite, cu etichete verde închis deasupra, pe care scrie 50 la sută reducere. Catifea imprimată, mătase cu mărgeluțe, cașmir brodat, toate cu semnătura discretă Denny and George. Sînt peste tot. Nu știu de unde să încep. Cred că fac un atac de panică.

— Întotdeauna v-a plăcut aceasta, cred, zice fata blondă și amabilă, scoțînd o eșarfă gri-albăstrui cu ape din teancul pe care-l are în față.

O, Doamne, da. Mi-o amintesc. E din catifea de mătase, cu un imprimeu în relief albastru pal și stropită cu mărgeluțe în ape. În timp ce o privesc, simt cum niște fire invizibile mă trag încet de mîneacă spre ea. Trebuie să o ating. Trebuie să o port. E cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată. Fata se uită la etichetă. Reducere de la 340£ la 120£. Se apropie și-mi drapează eșarfa în jurul gîtului, apoi îmi privesc imaginea în oglindă.

Nici nu încapă discuție. Trebuie să am eșarfa asta. Trebuie neapărat să fie a mea. Îmi face ochii mai mari, îmi face tunsoarea să pară mai scumpă, mă face să arăt alt om. O să pot s-o port la orice. Oamenii or să mă pomenească drept Fata cu eșarfă Denny and George.

— N-aș pierde ocazia, dacă aș fi în locul dumneavoastră, zice fata, zîmbindu-mi. E ultima pe care o avem din modelul ăsta.

Involuntar, mîna îmi pleacă s-o înhațe.

— O iau, zic pe nerăsuflăte. O iau.

În timp ce o întinde pe hîrtia de ambalaj, îmi scot portofelul, îl deschid și bag mîna după cardul VISA cu un gest automat și precis... dar dau cu degetele de piele goală. Mă opresc surprinsă și încep să scotocesc prin toate compartimentele, întrebîndu-mă dacă nu cumva l-am pus pe acolo împreună cu vreo chitanță sau dacă n-o fi lipit de o carte de vizită... Și-n clipa următoare, cu un șoc înăbușit care îmi taie genunchii, îmi amintesc. E pe birou.

Cum am putut fi atît de proastă? Cum am putut să las cardul VISA pe birou? La ce mi-o fi stat capul?

Fata blondă și amabilă pune eșarfa împăturită într-o cutie Denny and George verde închis. Inima îmi bubuie. Ce să fac?

— Cum doriți să plătiți? întrebă mios.

Mă înroșesc ca para focului.

— Tocmai mi-am dat seama că mi-am lăsat cartea de credit la birou, îngaim.

— Ah, spune fata și mîinile i se opresc.

— Puteți să mi-o păstrați?

Acum stă în cumpănă.

— Pentru cît timp?

— Pînă mîine? spun disperată.

O, Doamne. Face o mutră. Oare nu înțelege?

— Mă tem că nu. Nu avem voie să facem rezervări pentru stocul de la reduceri.

— Atunci pînă mai tîrziu în după-amiaza asta, spun repede. La ce oră închideți?

— La șase.

Șase! Simt o combinație de ușurare și adrenalină galopîndu-mi prin tot corpul. Provoac-o pe Rebecca. Mă duc la conferința de presă, plec cît pot de repede, după care iau un taxi pînă la birou. Pun mîna pe card, îi spun lui Philip că mi-am uitat agenda, vin aici și cumpăr eșarfa.

— Puteți să o țineți pînă atunci? îi spun pe un ton rugător. Vă rog! Vă rog mult de tot!

Fata se înduplecă.

— Bine, o s-o pun sub tejghea.

— Mulțumesc, spun pe nerăsuflăte.

Mă reped afară din magazin și o iau în jos spre Brandon Communications. Dă, Doamne, să fie scurtă conferința, mă rog în gînd. Te rog, fă ca întrebările să nu dureze prea mult. Te rog, Doamne, te rog, fă în așa fel ca eșarfa să fie a mea.

Odată ajunsă la Brandon Communications, simt că încep să mă relaxez. Am totuși trei ore întregi la dispoziție. Și eșarfa mea e în siguranță sub tejghea. N-o să mi-o fure nimeni!

În foaiерul de la Brandon Communications e un indicator pe care scrie: Conferința de presă Foreland Exotic Opportunities – Sala Artemis, iar un bărbat în uniformă îndrumă pe toată lumea pe coridor. Asta înseamnă că trebuie să fie destul de mare. Nu mare de genul „camere de televiziune plus presa internațională plus CNN plus suspans și tensiune în aer“, dar, oricum, cam la ordinul de mărime „nivel bun de participare“. Un eveniment relativ important în lumea noastră mică și monotună.

Cînd intru în sală, deja o mulțime de oameni se învîrt de colo-colo zumzăind și chelnerii circulă cu platouri. Ziariștii dau pe gît șampania de parcă n-ar mai fi văzut în viața lor așa ceva. Cu un aer superior, fetele de la PR beau apă cu înghițituri mici. Un chelner îmi oferă un pahar de șampanie. Iau două: unul pentru acum și altul de pus sub scaun pentru părțile plicticoase de mai târziu.

În colțul îndepărtat al camerei o văd pe Elly Granger de la *Investor's Weekly News*, țintuită locului de doi bărbați cu aspect serios, îmbrăcați în costum, pe care-i ascultă dînd din cap cu o privire goală. Elly e o tipă nemaipomenită. Lucrează la *Investor's Weekly News* de numai șase luni și deja și-a depus CV-ul pentru alte patruzeci și trei de slujbe. Visează să ajungă redactor la rubrica de frumusețe a unei reviste. Eu visez să ajung Fiona Phillips de la GMTV. Uneori, cînd sîntem foarte bete, facem un pact că, dacă nu ne mutăm la un serviciu mai palpitant în următoarele trei luni, ne dăm amîndouă demisia. Dar după aceea, perspectiva de a nu avea nici un ban – fie și numai pentru o lună – ni se pare mai înspăimîntătoare decît aceea de a scrie despre planuri de pensie tot restul vieții.

— Rebecca. Mă bucur că ai venit.

Mă uit în sus și mai că mă înec cu șampania. E Luke Brandon, grangurul-șef de la Brandon Communications, care se uită drept la mine, ca și cum ar ști exact la ce mă gîndesc.

Nu l-am întîlnit decît de cîteva ori, și de fiecare dată mă simt oarecum stingheră în prezența lui. În primul rînd, are o reputație de te bagă în sperieți. Toată lumea vorbește întruna de cît de genial e tipul, inclusiv Philip, șeful meu. A pornit Brandon Communications de la zero și acum

firma a ajuns cea mai mare companie de relații publice în domeniul financiar din Londra. În urmă cu câteva luni, a apărut într-un clasament într-un ziar, ca fiind unul dintre cei mai deștepți întreprinzători din generația lui. Ziceau acolo că are un coeficient de inteligență fenomenal și o memorie fotografică. (I-am urît întotdeauna pe oamenii cu memorie fotografică.)

Dar nu-i vorba doar de asta. Mi se pare mereu că are o expresie încruntată pe chip când îmi vorbește. Ca și când ar vedea ce păcăleală fără margini sînt. De fapt, îmi trece prin cap, probabil că așa se și întîmplă. Poate se va dovedi că faimosul Luke Brandon nu e doar genial, ci și capabil să citească gîndurile altora. Că știe că atunci când mă uit printr-un grafic plicticos, dînd din cap cu un aer inteligent, mă gîndesc în realitate la un top negru superb pe care l-am văzut la Joseph și îmi fac socoteala dacă îmi permit și pantalonii de la compleu.

— O cunoști pe Alicia, nu-i așa? zice Luke și face un gest spre blonda imaculată de lîngă el.

N-o știu pe Alicia, că veni vorba. Dar nici nu simt nevoia. Sînt toate la fel, fetele de la Brandon C, cum le spune lumea. Bine îmbrăcate, bune de gură, măritate cu bancheri și complet lipsite de simțul umorului.

— Rebecca, zice Alicia cu un ton profesionist, strîngîndu-mi mîna, ești de la *Succesul în economii*, dacă nu mă înșel?

— Da, așa e, îi răspund, la fel de profi.

— Mă bucur mult că ai venit astăzi, continuă Alicia. Știu că voi, jurnaliștii, sînteți teribil de ocupați.

— Nici o problemă. Ne face plăcere să participăm la cît mai multe conferințe de presă. Așa ținem pasul cu evenimentele din domeniu.

Mă simt mulțumită de răspuns. Aproape că m-am dus de nas și pe mine.

Alicia dă din cap serioasă, ca și cum tot ce spun e incredibil de important pentru ea.

— Spune-mi, Rebecca, ce crezi despre știrea zilei? mă întreabă, arătînd spre *FT*-ul de la subsoara mea. O surpriză destul de mare, nu crezi?

O, Doamne. Despre ce vorbește?

— E, cu siguranță, interesant, zic eu încă zîmbind, ca să trag de timp.

Mă uit de jur-împrejurul sălii după vreun indiciu, dar nu-i nici unul. Ce s-o fi întîmplat? Au crescut dobînzile sau ce?

— După părerea mea, e o veste proastă pentru domeniul nostru, zice Alicia cu un aer grav. Dar, desigur, trebuie să ai propriul punct de vedere.

Se uită la mine, așteptînd un răspuns. Simt cum îmi iau foc obrazii. Cum să ies din situația asta? De acum înainte, îmi promit în gînd, o să citesc ziarele în fiecare zi. N-o să mi se întîmple niciodată să fiu prinsă cu mîța-n sac ca acum.

— Sînt de acord cu tine, spun într-un final. Cred că e o veste foarte proastă.

Vocea îmi sună gîtuit. Iau o mică înghițitură de șampanie și mă rog să vină un cutremur.

— Te așteptai la asta? Voi, jurnaliștii, sînteți mereu cu un pas înaintea jocului.

— Eu... eu... am știut c-așa o să se întîmple, răspund și sînt destul de sigură că am fost convingătoare.

— Și acum zvonul ăsta că Scottish Prime și Flagstaff Life sînt pe cale să pățească același lucru!

Mă privește concentrată.

— Crezi că e în cărți?

— E... e greu de spus, răspund eu și iau o gură zdravănă de șampanie.

Ce zvon? O, Doamne, de ce nu m-o lăsa în pace?

Atunci fac greșeala să ridic ochii spre Luke Brandon, care se uită atent la mine, cu o expresie ciudată pe chip. La naiba! Știe că habar n-am, nu-i așa?

— Alicia, spune el brusc, vezi că vine Maggie Stevens. Vrei, te rog...

— Desigur, spune ea, dresată ca un cal de curse, și pășește cu eleganță spre ușă.

— Și, Alicia... adaugă Luke, iar ea se întoarce cât ai clipi, vreau să știu exact cine a încurcat cifrele alea.

— Da, înghite în sec și se îndepărtează în grabă.

Doamne, e înfricoșător tipul. Și acum am rămas doar noi doi. Cred că e cazul s-o zbughesc.

— Bine, spun veselă, trebuie să mă duc să... Dar Luke Brandon se apleacă spre mine.

— SBG a anunțat de dimineață că a preluat Banca Rutland, îmi șoptește.

Și, sigur, acum că zice el, îmi aduc aminte c-am auzit ceva despre asta la știrile de dimineață.

— Știam, răspund înțepată. Am citit în *FT*.

Și înainte de a mai apuca să spună ceva, mă duc să vorbesc cu Elly.

Cum conferința de presă e pe punctul de-a începe, Elly și cu mine ne strecurăm spre rîndurile din spate și ne așezăm una lângă alta. Îmi deschid agenda, scriu „Brandon Communications“ în capul paginii și încep să mîzgălesc floricele pe margini. Lîngă mine, Elly formează un număr ca să-și asculte horoscopul pe telefonul mobil.

Iau o gură de șampanie, mă reazem de spătar și mă pregătesc să mă relaxez. N-are nici un rost să ascuți ce se spune la conferințele de presă.

Informațiile sînt întotdeauna incluse în mapa de presă și poți să te prinzi și după aia despre ce e vorba. Oare ar observa cineva dacă scot o sticlură de Hard Candy să-mi fac unghiile? Deodată, pacostea de Alicia își bagă capul între noi.

— Rebecca?

— Da? răspund pe un ton leneș.

— La telefon. E redactorul-șef de la voi.

— Philip? întreb prostește.

De parc-aș avea o mulțime de editori dintre care să aleg.

— Da.

Mă privește ca pe o cretină și îmi arată un telefon de pe-o masă din spate. Elly îmi aruncă o privire întrebătoare, la care ridic din umeri. Philip nu m-a mai sunat niciodată într-o conferință de presă.

Mă simt destul de încîntată și importantă în timp ce mă îndrept spre fundul sălii. Poate e o urgență la birou. Poate c-a publicat o știre senzatională înaintea tuturor și vrea să zbor pînă la New York pe urma unui fir.

— Alo, Philip? spun în receptor și imediat îmi pare rău că n-am scos ceva prompt și de impresie, cum ar fi un „Da“ sec.

— Rebecca, ascultă, îmi pare rău că te bat la cap, zice Philip, dar simt că mă ia o migrenă. O să mă duc acasă.

— Aa, răspund încurcată.

— Și mă întrebam dacă ai putea să-mi faci un serviciu.

Un serviciu. Drept cine mă ia? Dacă vrea să-i cumpere cineva paracetamol, ar trebui să-și ia o secretară.

— Nu sînt sigură, răspund pe un ton menit să-l descurajeze. Sînt cam prinsă aici.

— După ce termini. Comisia de selecție pentru asigurări sociale își lansează raportul la ora cinci.

Vrei să te duci tu să-l iei? De la conferința de presă poți să te duci direct la Westminster.

Poftim? Mă holbez îngrozită la telefon. Nu, nu pot să iau nenorocirea aia de raport! Trebuie să-mi iau cardul VISA! Trebuie să mă asigur că pun mâna pe eșarfă.

— Nu se poate duce Clare? Voiam să mă întorc la birou și să termin documentarea pentru — despre ce ar trebui să scriu luna asta? — pentru ipoteți.

— Clare are un briefing pentru presă în City. Și Westminster e în drumul tău spre casă, în Fulham-zona bună.

Philip nu ratează nici o ocazie să glumească pe seama faptului că locuiesc în Fulham. Și asta numai pentru că el stă în Harpenden.

— Doar cobori din metrou, îl iei și după aia îți continui drumul pînă acasă.

O, Doamne. Nu-mi vine în cap nici o modalitate de a ieși din situația asta. Închid ochii și-mi fac socoteala rapid. O oră aici. Fug înapoi la birou, îmi iau cardul VISA, mă întorc la Denny and George, iau eșarfa, fug la Westminster și culeg raportul. Ar trebui să reușesc.

— Bine, zic. Las' pe mine.

Mă așez la locul meu tocmai cînd încep să scadă luminile și pe ecranul din fața noastră apar cuvintele: OPORTUNITĂȚI DIN EXTREMUL ORIENT. Urmează o serie de poze colorate din Hong Kong, Thailanda și alte locuri exotice, care în mod normal m-ar face să-mi doresc să plec într-o vacanță. Dar astăzi nu pot să mă relaxez, nici măcar să rîd de fata cea nouă de la *Portfolio Week*, care încearcă disperată să-și noteze tot ce se spune și va pune probabil cinci întrebări, pentru că așa își imaginează că trebuie. Sînt prea preocupată

de eșarfa mea. Dacă nu reușesc să mă întorc la timp? Dacă vine careva cu o ofertă mai bună? Simplul gând mă face să intru în panică. E posibil să vinzi o eșarfă Denny and George cui oferă mai mult?

În momentul următor, în timp ce dispar pozele cu Thailanda și încep graficele plictisitoare, am o străfulgerare de inspirație. Sigur! Plătesc eșarfa cu banii jos. Nimeni nu se poate pune de-a curmezișul când e vorba de bani gheață. Pot să scot o sută de lire de pe cardul pentru lichidități, așa că nu mai am nevoie decît de încă douăzeci și eșarfa e a mea.

Rup o bucată de hîrtie din agendă, scriu pe ea „Poți să mă împrumuți cu douăzeci de lire?” și i-o dau lui Elly, care încă ascultă pe furiș la telefonul mobil. Mă întreb ce-o fi ascultînd de-atîta vreme. N-are cum să fie tot horoscopul, nu? Se uită la foaie, clatină din cap și scrie „Nu pot. Îmi pare rău. Porcăria de bancomat mi-a înghițit cardul. Trăiesc din bonuri de masă pentru moment“.

La naiba. Ezit un pic, după care scriu „Ce zici de cartea de credit? Ți-i dau înapoi, pe cuvînt. Și ce tot ascuți acolo?”

Îi pasez biletul și deodată se aprind luminile. Prezentarea s-a terminat și eu n-am auzit un singur cuvînt. Lumea începe să se foiască în scaune și o fată de la PR împarte broșuri lucioase. Elly își termină apelul și se hlizește la mine.

— Previziuni pentru viața amoroasă, spune ea, formînd alt număr. Chiar te nimeresc cu chestiile astea.

— Niște gogoși expirate, o dezaproab eu, dînd din cap. Nu pot să cred că te iei după toate gunoaiele astea. Și mai zici că ești jurnalist financiar...

— Nu, zice Elly. Tu, da?

La care ne punem pe chicoteli, pînă cînd o baborniță de la unul dintre ziarele naționale întoarce capul și ne aruncă o privire furioasă.

— Doamnelor și domnilor, ne întrerupe o voce stridentă.

Mă uit în sus. E Alicia, care stă în fața sălii. Are picioare super, observ cu ranchiună.

— După cum vedeți, planul de economii de la Foreland Exotic Opportunities reprezintă o abordare complet nouă a investițiilor.

Se uită prin încăpere, îmi prinde privirea și îmi zîmbește cu răceală.

— Oportunități exotice, îi șoptesc cu dispreț lui Elly, arătînd cu degetul la pliant. Mai degrabă prețuri exotice. Ai văzut ce comision mare încasează?

(Întotdeauna mă uit mai întîi la comisioane. Așa cum întotdeauna mă uit mai întîi la eticheta cu prețul.)

Elly își dă ochii peste cap compătimitoare, ascultînd în continuare la telefon.

— Foreland Investments înseamnă, înainte de orice, valoare adăugată, spune Alicia cu vocea ei de snoabă prețioasă. Foreland Investments vă oferă mai mult.

— Cu cît încasează ei mai mult, cu-atît mai mult pierzi tu, mă trezesc vorbind cu voce tare și se aud rîsete de peste tot în sală.

Doamne, ce jenant! Și acum Luke Brandon se uită drept la mine. Îmi plec repede privirea și mă prefac că iau notițe.

Deși, ca să fiu sinceră, nu știu de ce mă mai obosesc. Oricum nu băgăm niciodată în revistă decît reclama sforăitoare din comunicatul de presă. Foreland Investments cumpără cogeamite pagina dublă de publicitate în fiecare lună și, pe deasupra,

anul trecut l-au dus pe Philip într-o excursie nemaipomenită de documentare (ha-ha!) în Thailanda – așa că nu avem voie să spunem nimic niciodată, în afară de ce grozavi sînt ei.

În timp ce Alicia continuă să vorbească, mă aplec spre Elly.

— Ascultă, îți șușotesc, poți să-mi împrumuți cartea ta de credit?

— Epuizată, se scuză Elly în șoaptă. Am cheltuit pînă la pragul de sus. De ce crezi că trăiesc din bonuri de masă?

— Dar am nevoie de bani! șoptesc eu. Sînt disperată! Îmi trebuie musai douăzeci de lire!

Am vorbit mai tare decît am intenționat, iar acum Alicia se oprește din vorbit.

— Poate că ar fi trebuit să investești la Foreland Investments, Rebecca, zice ea și alt rînd de chicoteli traversează sala.

Cîteva fețe se întorc și se uită la mine ca viștii la poarta nouă, iar eu le înfrunt privirea, lividă. Sînt colegi din presă, pentru Dumnezeu. Ar trebui să fie de partea mea. Solidaritatea de breaslă și alte alea.

Nu c-aș fi dat brînci să mă înscriu în Asociația Ziariștilor. Dar, totuși.

— Pentru ce îți trebuie douăzeci de lire? întrebă Luke Brandon din față.

— Eu... mătușa mea, spun pe un ton sfidător, mătușa mea e în spital și voiam să-i cumpăr un cadou.

Se face liniște. Apoi, spre uimirea mea, Luke Brandon bagă mîna în buzunar, scoate o bancnotă de 20 și o dă unui tip din primul rînd de ziariști. Acesta ezită, apoi o transmite spre rîndul din spate. Și tot așa, bancnota de 20 trece din mîna în mîna, croindu-și drum spre mine, ca un fan purtat pe brațe peste mulțime la un

megaconcert. În clipa în care o apuc, un șir de aplauze înconjoară sala și eu mă înroșesc pînă-n vârful urechilor.

— Mulțumesc, spun eu cam stîngace. O să vi-i înapoiez, desigur.

— Salutări mătușii din partea mea, zice Luke Brandon.

— Mulțumesc.

După care mă uit la Alicia și simt un mic fior de victorie. Arată, clar, dezumflată.

Spre sfîrșitul sesiunii de întrebări și răspunsuri, oamenii încep să se strecoare afară ca să ajungă înapoi la birou. Asta e de obicei momentul cînd plec, îmi iau un cappuccino în drum și mai dau o raită prin magazine. Nu și astăzi, însă. Astăzi mă hotărăsc să rămîn pe poziție pînă la ultima întrebare cretină despre structurile taxelor, după care o să mă duc în față și o să-i mulțumesc lui Luke Brandon personal pentru gestul lui amabil, chiar dacă jenant. După care mă duc și-mi iau eșarfa. Ura!

Dar spre surprinderea mea, după numai cîteva întrebări, Luke Brandon se ridică, îi șoptește ceva Aliciei și se îndreaptă spre ușă.

— Mulțumesc, murmur cînd trece pe lângă scaunul meu, dar nici măcar nu sînt sigură că m-aude.

Și cui îi pasă? Am douăzeci de lire și asta e tot ce contează.

Pe drumul de întoarcere de la Westminster, metroul se oprește în tunel aparent fără nici un motiv. Trec cinci minute, trec zece. Nu-mi vine să cred ce ghinion am. În mod normal, desigur, mă rog să se defecteze metroul, ca să am o scuză să lipsesc mai mult de la birou, dar astăzi mă

port ca un om de afaceri stresat și ulceros. Bat darabana cu degetele și oftez și mă uit concentrată pe geam la bezna de afară.

O părțică din creierul meu știe că am timp destul să ajung la Denny and George înainte de ora închiderii. Alta e conștientă că, în cazul în care nu reușesc, e puțin probabil ca fata blondă să vîndă eșarfa altcuiva. Dar există totuși o probabilitate. Așa că, pînă nu am eșarfa în mîină, nu pot să-mi găsesc liniștea.

Cînd trenul o ia din loc în cele din urmă, mă afund în scaun cu un oftat dramatic și mă uit la bărbatul tăcut și palid din stînga mea.

— Slavă Domnului! zic. Simțeam că m-apucă disperarea aici.

— E frustrant, încuviințează el încet.

— Pur și simplu nu le pasă! Mai e și lume care are treburi extrem de importante de rezolvat. Sînt teribil de grăbită!

— Și eu sînt cam grăbit.

— Dacă nu s-ar fi urnit trenul ăsta, nu știu ce-aș fi fost în stare să fac, adaug eu clătînînd din cap. Te simți atît de... neputincios!

— Înțeleg exact ce vreți să spuneți, spune bărbatul înflăcărîndu-se. Nu-și dau seama că unii dintre noi – și aici arată spre mine – nu călătorim doar să ne aflăm în treabă. Chiar contează dacă ajungem sau nu.

— Absolut! Unde mergeți?

— Soția mea e în travaliu. Cu al patrulea copil.

— Oo!

Sînt uluită.

— Doamne! Felicitări. Sper să...

— Ultima oară a durat o oră și jumătate, spune el, ștergîndu-și broboanele de transpirație de pe

frunte. Și-acum au trecut patruzeci de minute de cînd m-am suit în metrou. Asta e. Cel puțin acum am luat-o din loc.

Ridică un pic din umeri, după care îmi zîmbește.

— Dumneavoastră ce treburi urgente aveți?

O, Doamne.

— Eu... ăă... mă duc la...

Mă opresc, șovăind, să-mi dreg vocea și simt cum mă înroșesc toată. Nu pot să-i spun omului ăstuia că treaba mea urgentă constă în a-mi lua o eșarfă de la Denny and George.

La o adică, o eșarfă. Nici măcar nu-i un deuce-piecès sau o haină, sau ceva de genul ăsta, care să merite.

— Nu-i chiar așa de important, mă aud mormăind.

— Nu cred, răspunde el amabil.

Acum mă simt groaznic. Mă uit în sus și – slavă Domnului – e stația unde trebuie să cobor.

— Mult noroc, spun ridicîndu-mă grăbită de pe scaun. Sper din suflet să ajungeți la timp.

Ajunsă afară pe trotuar, mă cuprinde rușinea. Poate ar fi trebuit să scot cele o sută douăzeci de lire și să i le dau omului, cadou pentru copil, în loc să cumpăr o eșarfă fără rost. La o adică, dacă te gîndești, ce e mai important? Hainele... sau miracolul unei noi vieți?

Meditînd așa pe marginea problemei, mă simt tare profundă și filozofică. De fapt, sînt așa de absorbită, încît mai că trec pe lîngă colțul unde trebuia s-o cotesc, însă ridic privirea chiar la țanc și o iau pe unde trebuie. În secunda următoare simt un pumn în stomac. O fată vine spre mine, cu o pungă de firmă de la Denny and

George în mână. Toate gândurile îmi zboară cât ai clipi din minte.

Doamne, Dumnezeule.

Ce mă fac dacă mi-a luat eșarfa?

Dacă a cerut-o în mod special și vânzătoarea i-a vîndut-o ei, crezînd că n-o să mă mai întorc?

Inima începe să-mi palpitate de panică și lungesc pasul spre magazin. Cînd ajung la ușă și o deschid, de-abia mai pot respira de spaimă. Dacă s-a terminat cu eșarfa mea? Ce mă fac?

Dar fata blondă îmi zîmbește încă de la ușă.

— Bună. Te așteaptă.

— Ah, mulțumesc, răspund ușurată, prăvălindu-mă epuizată peste tejghea.

Mă simt, la modul cel mai sincer, de parcă aș fi parcurs o cursă cu obstacole ca să ajung pînă aici. De fapt, cred că mersul la cumpărături ar trebui inclus pe lista activităților cu risc cardiovascular ridicat. Niciodată nu-mi bate inima atît de repede ca atunci cînd văd anunțul „reduceri de 50 la sută“.

Pun banii jos, în hîrtii de zece și douăzeci și aștept, aproape tremurînd, în timp ce se apleacă după tejghea și scoate la iveală cutia verde. Îi dă drumul într-o pungă de hîrtie groasă și lucioasă, cu mînere de șnur verde închis, și mi-o înmînează. Mai că-mi vine să închid ochii, atît de minunată e senzația care mă încearcă.

Momentul X. Clipa în care degetele se îndoie să cuprindă mînerele unei pungi strălucitoare și neșifonate – și toate lucrurile noi și superbe din ea devin ale tale. Cum e? E ca atunci cînd faci foamea cîteva zile, apoi îndeși în gură pînă la refuz pîine prăjită caldă, unsă cu unt. E ca atunci cînd te trezești și-ți dai seama că e weekend. E ca momentele mai bune de sex. Mintea nu-ți mai poate cuprinde altceva. E plăcere pură și egoistă.

Ies încet din magazin, încă plutind în ceața încântării. Am o eșarfă Denny and George. Am o eșarfă Denny and George! Am...

— Rebecca.

O voce de bărbat îmi întrerupe gândurile. Privesc în sus și stomacul mi se ridică pînă-n gît de groază. E Luke Brandon.

Luke Brandon stă neclintit pe stradă, drept în fața mea, și se uită în jos la punga mea de firmă. Simt cum mă ia cu călduri. Chiar așa, ce caută aici, pe trotuar? Oamenii ca el nu au șofer?! N-ar trebui să dispară grăbit pe la vreo recepție de importanță maximă sau ceva de genul?

— Ai rezolvat? mă întreabă, încruntîndu-se ușor.

— Ce?

— Problema cu cadoul pentru mătușa ta.

— A, da, spun eu înghițind în sec. Da... am rezolvat.

— Acesta e?

Arată cu mîna spre pungă, iar eu simt că-mi ard obraji.

— Da, spun în cele din urmă. M-am gândit că o... o eșarfă ar fi drăguță.

— Foarte generos din partea ta. Denny and George.

Ridică din sprîncene.

— Mătușa ta trebuie să fie o doamnă cu mult bun-gust.

— Este, răspund eu și apoi îmi dreg vocea. E teribil de creativă și originală.

— Sînt convins, zice Luke, după care face o pauză. Cum o cheamă?

O, Doamne. Ar fi trebuit s-o iau la fugă imediat ce l-am văzut, cît mai aveam ocazia. Acum sînt paralizată. Nu-mi vine în cap absolut nici un nume de femeie.

— Numele ei eee... Ermintrude, mă aud vorbind.

— Mătușa Ermintrude, zice Luke gînditor. Bine, transmite-i urări de bine din partea mea.

Mă salută și se îndepărtează, iar eu mă uit lung după el, încercînd să-mi dau seama dacă a ghicit sau nu.

Trei

Intru în apartamentul nostru, Suze îmi aruncă o privire – și primul lucru pe care-l spune este :

— Denny and George ! Becky, nu pot să cred !

— Ba da, zic eu, zîbind cu gura pînă la urechi. Mi-am cumpărat o eșarfă.

— Arată-mi ! răspunde Suze, descolăcindu-se de pe canapea. Arată-mi, arată-mi, arată-mi !

Se apropie de mine și începe să tragă de mînele pungii.

— Vreau să-ți văd eșarfa ! Arată-mi-o !

De-aia îmi place să împart apartamentul cu Suze. Julia, vechea mea colegă de apartament, ar fi ridicat din sprînceană și-ar fi zis : „Denny și mai cine ?“ sau : „O grămadă de bani pentru o eșarfă“. Suze însă mă înțelege pe față și pe de-a-ntregul. În orice caz, tipa e mai ceva ca mine.

Pe de altă parte, îi dă mîna să fie. Deși are douăzeci și cinci de ani, adică e de-o seamă cu mine, primește în continuare bani de buzunar de la părinți. Oficial se numesc „alocație“ și provin, pare-mi-se, din nu știu ce depozit bancar al familiei – dar, după cum văd eu, e vorba tot de bani de cheltuială. În plus, ai ei i-au făcut cadou un apartament în Fulham cînd a împlinit douăzeci și unu de ani și de atunci locuiește aici, pe jumătate muncind și pe jumătate lălăind-o.

A avut o (foarte) scurtă carieră în relații publice și atunci am cunoscut-o eu, într-o excursie pentru

presă la Guernsey. Lucra chiar la Brandon Communications. Nu vreau să par nepoliticoasă – ea însăși o recunoaște –, dar era cea mai îngrămadită PR-istă pe care am întâlnit-o în viața mea. A uitat cu totul ce bancă trebuia să promoveze și a început să vorbească entuziast despre alta, de la concurență. Individul de la bancă se uita din ce în ce mai cruciș, în timp ce toți jurnaliștii făceau pe ei de rîs. Evident, Suze a dat de necaz și asta a fost momentul cînd a hotărît că nu i se potrivesc relațiile publice. (Ca să reformulez, Luke Brandon i-a arătat ușa imediat ce s-au întors la Londra. Încă un motiv ca să-mi fie antipatic.)

Dar în ce ne privește pe noi două, ne-am distrat și ne-am cinstit cu vin pînă noaptea tîrziu și am păstrat legătura după excursie. Mai încolo, cînd Julia și-a luat cîmpii și a fugit cu profesorul care-i conducea doctoratul (fetele cuminți studiază și la seral...), Suze mi-a propus să mă mut cu ea. Știu sigur că-mi cere o chirie prea mică, dar nici n-am insistat vreodată să plătesc prețul pieței, pentru că nu-mi permit. La cum merg prețurile, mi-ar ajunge leafa de rufe uscate la geam, și nu de buricul tîrgului. Cum le dă mîna unor oameni normali să locuiască în locuri atît de oribil de scumpe, asta nu reușesc să pricep.

— Bex, deschide-o! mă imploră Suze. Vreau să văd!

Îmi cotrobăie în pungă cu degete lungi și lacome, iar eu o trag repede, pînă s-apuce s-o sfișie. Locul acestei pungi de firmă este după ușă, împreună cu celelalte, spre a fi folosită, așa, degajat și ca din întîmplare, atunci cînd trebuie să fac impresie. (Slavă Domnului că n-au tipărit pungi speciale cu „Reduceri“. Detest magazinele care fac așa. Ce rost mai are o pungă șic, dacă-i

împroșcată cu „Reduceri“ peste tot? E ca și cum ar scrie, pleosc, „Neam de traistă“.)

Încet de tot, scot cutia verde închis din pungă, dau la o parte capacul și despățuresc hîrtia semi-transparentă. Apoi, aproape reverențios, ridic eșarfa. E minunată. E încă mai frumoasă aici decît în magazin. Mi-o drapez în jurul gîtului și rînjesc prostește la Suze.

— Ah, Bex, murmură ea. E sublimă!

Preț de-o clipă, rămînem amîndouă mute. Ne împărtășim împreună unei ființe atotputernice: Dumnezeu Cumpărăturilor.

După care Suze își face de lucru și strică totul.

— Poți s-o porți cînd te întîlnești cu James în weekend, zice ea.

— Nu pot, răspund eu cam tăios, dîndu-mi-o jos. Nu mă mai văd cu el.

— Cum vine asta?

— Nu mă mai văd cu el, spun eu, încercînd să fac un gest nonșalant.

— Pe bune? cască ea ochii. De ce? Nu mi-ai zis nimic!

— Știu, răspund eu ferindu-mi ochii de privirea ei lacomă. E un pic... ciudat.

— I-ai dat papucii? Nici măcar nu v-ați pus-o!

Vorbește din ce în ce mai tare, atît e de nerăbdătoare. Crapă de curiozitate să afle. Întrebarea e: eu crăp să spun? Pentru o clipă, mă gîndesc să păstrez discreția. După care-mi zic, ce naiba?

— Știu. Asta-i problema.

— Ce vrei să spui?

Suze se apleacă spre mine.

— Bex, ce tot spui acolo?

Trag adînc aer în piept și mă întorc s-o privesc în față.

— Nu a vrut.

— Nu-i plăcea de tine?

— Nu-i vorba despre asta. El...

Închid ochii, de-abia venindu-mi să cred eu însămi.

— Nu e adeptul sexului înainte de căsătorie.

— Cred că glumești!

Deschid ochii, doar ca s-o văd pe Suze privindu-mă cuprinsă de groază, de parcă tocmai a auzit cea mai cruntă blasfemie din istoria omenirii.

— Becky, tu glumești!

Aproape că se roagă de mine.

— Deloc.

Reușesc un zîmbet pierit.

— A fost un pic cam jenant, pînă la urmă. M-am cam... suit pe el și el a trebuit să se lupte ca să scape de mine.

Amintirea înfiorător de umilitoare pe care reușisem s-o înăbuș începe să iasă la suprafață. Îl cunoscusem pe James la o petrecere, cu cîteva săptămîni în urmă, iar asta era a treia întîlnire — crucială. Luaserăm o cină plăcută în oraș, pe care insistase s-o plătească el, și ne întorseserăm la el acasă, unde am ajuns să ne sărutăm pe canapea.

Bine, eu ce era să cred acum? Stăteam amîndoi proștap, și ca să fie foarte clar, i-o fi zis lui mintea că nu, dar trupul spunea da, da, da. Drept care, ca o fată modernă ce mă aflu, am apucat fermoarul de la pantaloni și am început să trag de el. Cînd și-a pus mîna acolo și m-a împins la o parte, am crezut că-i place să se joace și am continuat, încă mai entuziast ca înainte.

Gîndindu-mă în urmă, poate că mi-a luat mai mult decît trebuia să pricep că băiatul nu se lasă, ca să zic așa. Sincer vorbind, a fost nevoit să-mi tragă un pumn în față ca să mă dea jos de pe el — deși după aia nu mai știa cum să-și ceară scuze.

Suze se holbează la mine, nevenindu-i să creadă. După care izbucnește în hohote nebune de rîs.

— A trebuit să se lupte ca să te dea jos? Bex, ești o devoratoare de bărbați!

— Nu începe! protestez eu. A fost chiar drăguț. M-a întrebat dacă sînt în stare să-l aștept.

— Și tu i-ai zis, ia-ți naibii gîndul!

— Cam așa ceva.

Îmi feresc privirea.

În realitate, luată de val, țin minte că i-am aruncat un fel de provocare. „Rezistă-mi acum dacă poți, James – parcă așa i-am zis cu o voce răgușită și țintuindu-l cu o privire pe care mi-o imaginam limpede și senzuală –, dar o să bați la ușa mea în cel mult o săptămîină.“

Ei bine, a trecut o săptămîină și ceva de atunci și n-am auzit nici pîs. Ceea ce, dacă stai să te gîndești, nu e prea măgulitor.

— Dar e oribil! zice Suze. Cum rămîne cu compatibilitatea sexuală?

— Habar n-am, răspund eu ridicînd din umeri. Presupun că e gata să-și asume riscul.

Deodată, Suze începe să chicotească.

— Ai apucat să arunci o privire în...

— Nu! Nici nu m-a lăsat să mă apropii!

— Dar măcar ai reușit s-o pipăi? Era minusculă?

Îi sclipesc ochii ca unei vrăjitoare.

— Pun pariu c-o are cît degețelul și că speră să păcălească vreo biată fată să se mărite cu el și să rămîină condamnată pe viață la un cocoșel. Ai scăpat la mustață, Bex!

Scoate o țigară din pachetul de Silk Cut și și-o aprinde.

— Nu te apropia! spun eu iritată. Nu vreau să-mi miroasă eșarfa a fum!

— Deci, ce faci pînă la urmă în weekend? mă întreabă, trăgînd un fum. Ai ceva aranjat? Vrei să vii cu mine la țară?

Așa se referă Suze întotdeauna la a doua casă a familiei ei, cea din Hampshire. Țara. Ca și cum părinții ei ar fi proprietarii unei țărișoare independente despre care nu mai știe nimeni.

— Nu, sînt OK, răspund eu, luînd îmbufnată ghidul TV. O să mă duc în vizită la ai mei.

— Cum vrei. Transmite-i mamei tale c-o pup.

— Bine. Și tu, lui Pepper.

Pepper e calul lui Suze. Îl călărește, eventual, de trei ori pe an, dar, de fiecare dată cînd părinții ei aduc vorba să-l vîndă, o apucă toate pandaliile. Se pare că numai întreținerea lui îi costă 15 000 pe an. Cincisprezece mii de lire sterline. Și ce face de banii ăștia? Stă frumos într-un grajd și mănîncă mere. Nu m-ar deranja să fiu cal.

— A, da, bine că mi-am amintit. A venit factura pentru taxele locale. Avem trei sute de căciulă.

— Trei sute de lire? Așa, pe loc? mă mir eu, cuprinsă de spaimă.

— Da. De fapt, e deja tîrziu. Scrie-mi un cec sau ceva de genul ăsta.

— Bine, răspund eu grațioasă. Trei sute la fata!

Îmi iau poșeta și scriu un cec cît ai clipi. Suze e atît de generoasă în privința chiriei, încît îmi achit întotdeauna partea mea din cheltuielile casei și, din cînd în cînd, pun ceva pe lîngă. Și totuși, simt că mă ia cu frig cînd i-l dau. S-au mai dus trei sute de lire, așa, un'-doi. Plus blestemata aia de factură de la VISA care-mi stă pe cap. N-am o lună prea grozavă.

— A, și te-a sunat cineva, adaugă Suze, mijindu-și ochii la o bucățică de hîrtie. Erica Parsnip. Zic bine?

— Erica Parsnip?

Uneori am impresia că Suze are o minte puțin cam rarefiată.

— Parnell. Erica Parnell de la Banca Endwich.
Te roagă s-o suni.

Fac ochii mari, paralizată de spaimă.

— A sunat aici? La numărul ăsta?

— Da. După-amiază.

— Fir-ar!

Inima începe să-mi bubueie în piept.

— Și ce i-ai spus? I-ai spus că am febră glandulară?

— Ce?

Acum e rîndul ei să facă ochii mari.

— Firește că nu i-am spus că ai febră glandulară, ce naiba!

— A întrebat ce-mi face piciorul? Ceva legat de sănătatea mea?

— Nu! Doar unde ești. Și eu i-am spus că la serviciu...

— Suze! mă tînguiesc eu înspăimîntată.

— Și ce-ai fi vrut să spun?

— Ar fi trebuit să spui că sînt țintuită la pat, cu febră glandulară și-un picior rupt!

— Da? Mulțumesc că m-ai prevenit!

Suze mă măsoară atent, mijîndu-și ochii, și-și încrucîșează picioarele în poziția lotus. Are cele mai lungi, mai subțiri și mai slăbănoage picioare pe care le-am văzut în viața mea. Cînd poartă ciorapi negri, arată ca un păianjen.

— Și care-i problema, pînă la urmă? Ți-ai depășit creditul?

Auzi la ea, dacă mi-am depășit creditul!

— Doar c-un scrîmpoțel, ridic eu nepăsătoare din umeri. O s-o scot eu cumva la capăt.

Se așterne tăcerea și, cînd ridic privirea, o văd rupînd cecul de la mine.

— Suze! Nu fi fraieră!

— Mi-i dai înapoi cînd ești în bani, zice ea fără drept de apel.

— Mersi, Suze, îi răspund și o strîng în brațe.

Cred că Suze e cea mai bună prietenă pe care am avut-o vreodată.

Dar în stomac îmi rămîne o senzație sîcîitoare, care nu-mi dă pace toată seara și, a doua zi de dimineață, cînd mă trezesc, tot acolo e. O senzație pe care n-o pot alunga nici măcar cu gîndul la eșarfa Denny and George. Stau întinsă în pat, cu ochii în tavan, și pentru prima dată în ultimele luni calculez ce datorii am și la cine. La bancă, VISA, cardul Harvey Nichols, cardul Debenhams, cardul Fenwicks... Și acum la Suze.

Face cam... să ne gîndim... face cam șase mii de lire.

Mă trece un fior rece contemplînd totalul. De unde să scot șase mii de lire? Aș putea să economisesc șase lire pe săptămîină timp de o mie de săptămîni. Sau douășpe lire pe săptămîină timp de cinci sute de săptămîni. Sau... sau șazeci de lire pe săptămîină timp de o sută de săptămîni. Așa mai merge. Dar cum naiba să fac rost de șazeci de lire ca să le pun deoparte în fiecare săptămîină?

Sau aș putea să-mi tocesc coatele învătînd o mulțime de chestii de cultură generală și să mă duc la un joc-concurs. Sau să inventez ceva foarte deștept. Sau aș putea... să cîștig la loterie. Numai cînd mă gîndesc, mă învăluie o adiere caldă și plăcută, închid ochii și mă cuibăresc la loc în pat. Loteria e, de departe, cea mai bună soluție.

Desigur, n-aș ținti direct la premiul cel mare – asta e exclus –, ci la unul dintre premiile minore. Din astea par să iasă cu grămada. Să zicem, o sută de mii de lire. Mi-ar fi de ajuns. Aș putea să-mi plătesc toate datoriile, să-mi cumpăr mașină, apartament...

De fapt, mai bine merg pe două sute de mii. Sau un sfert de milion.

Sau, și mai bine, unul dintre poturile alea grase, împărțite la mai multe persoane. „Cei cinci câștigători vor primi, fiecare, unu virgulă trei milioane de lire.“ (Mi se pare adorabil cum spun: „unu virgulă trei“. De parcă cele trei sute de mii de lire în plus ar fi o sumă ne semnificativă, niște mărunțiș. Ca și cum nici n-ai observa că sînt sau nu în coadă.)

Unu virgulă trei milioane mi-ar veni ca o mănuașă. Și nici nu înseamnă că sînt lacomă, nu-i așa, din moment ce vreau să-mi împart premiul cu alții? Te rog, Doamne, mă gîndesc, fă să câștig la loterie și promit să împart frumos câștigul.

Ca atare, în drum spre ai mei, mă opresc la o benzinărie ca să cumpăr două bilete la loto. Alegerea numerelor îmi ia o jumătate de oră. Știu că 44 cam iese întotdeauna, ca și 42. Dar ce facem cu restul? Scriu cîteva serii de numere pe o bucată de hîrtie și le privesc printre gene, încercînd să mi le imaginez la televizor.

1 6 9 16 23 44

Nu! Groaznic! Unde mi-o fi mîntea? În primul rînd că 1 nu iese niciodată. Iar 6 și 9 arată și ele aiurea.

3 14 21 25 36 44

Așa-i un pic mai bine. Completez numerele pe bilet.

5 11 18 27 28 42

Sînt destul de impresionată de combinația asta. Arată a câștigătoare. Mi-o și imaginez pe Moira Stewart citind la știri: „Deținătorul unui

bilet, despre care se crede că locuiește în sud-vestul Londrei, a câștigat un premiu estimat la zece milioane de lire“.

Preț de-o clipă, simt că mă ia cu leșin. Ce-o să fac cu zece milioane? De unde să încep?

Bine, pentru început, o megapetrecere. Undeva elegant, dar cool, cu șampanie curgînd rîuri și dans și serviciu de taxiuri, pentru ca nimeni să nu trebuiască să conducă. Și cadouri de la revedere, cum ar fi un spumant de baie foarte drăguț sau ceva de genul ăsta. (Oare Calvin Klein face spumant de baie? Îmi notez în minte să verific data viitoare cînd mă duc la Boots.)

Apoi, bineînțeles, o să cumpăr case pentru toată familia și toți prietenii. Mă reazem de tezgheaua de la loto și închid ochii ca să mă concentrez. Să presupunem că o să cumpăr douăzeci de case la 250 000 de lire fiecare. Cu asta mi-ar mai rămîne... cinci milioane. Din care scădem cam cincizeci de mii pentru petrecere. Și, după aia, iau pe toată lumea într-o vacanță, în Barbados sau în altă parte. Asta ar costa cam... o sută de mii de lire, dacă zburăm toți la clasa întîi.

Așa că ajung la patru milioane opt sute cincizeci de mii. A! și mai am nevoie de șase mii să-mi achit toate cărțile de credit și depășirea de la bancă. Încă trei sute pentru Suze. Hai să zicem șapte mii. Cu asta mi-ar mai rămîne... patru milioane opt sute patruzeci și trei de mii.

Evident, voi face o mulțime de chestii pentru cauze caritabile. De fapt, poate că voi înființa o fundație caritabilă. Voi sprijini toate cauzele caritabile care, nefiind la modă, sînt în permanență ignorate, cum ar fi bolile de piele sau îngrijirea la domiciliu pentru persoanele vîrstnice. Și o să-i trimit un cec baban bătrînei mele profesoare de engleză, doamna James, ca să poată reface fondul

de carte al bibliotecii școlii. Poate c-o să-i schimbe numele după mine: Biblioteca Bloomwood.

A, și trei sute pentru jacheta aia din buclé de la Whistles, pe care trebuie musai s-o cumpăr înainte să se termine stocul. Deci, cu cât mai rămîn? Patru milioane opt sute patruzeci și trei, minus...

— Îmi dați voie? mă întrerupe o voce.

Mă uit în jur amețită. Doamna din spatele meu încearcă să ajungă la ghișeu.

— Scuze, spun eu și îi fac loc politicoasă să treacă.

Dar întreruperea m-a făcut să pierd șirul calculelor. Erau patru sau cinci milioane?

Apoi, văzînd-o pe doamnă uitîndu-se la bucățica mea de hîrtie acoperită toată cu numere mîzgălite, mă lovește un gînd cumplit. Și dacă iese una dintre combinațiile de numere pe care le-am respins? Dacă deseară ies 1 6 9 16 23 44 și eu nu le-am completat? O să mă urăsc, nu? N-o să mi-o iert cîte zile oi avea. O să ajung ca tipul care s-a sinucis pentru că a uitat să pună la poștă couponul de la pronosport.

Completez repede bilete pentru toate combinațiile de numere de pe fițuică. Asta înseamnă nouă bilete în total. Nouă lire – cam mult, ca să fiu sinceră. Aproape că mă muștră conștiința să-i cheltuiesc. Dar, la urma urmei, asta înseamnă de nouă ori mai multe șanse de câștig, nu-i așa?

Și-acum am o presimțire foarte bună în legătură cu 1 6 9 16 23 44. De ce mi s-a strecurat în minte acest șir de numere și de ce mi-a rămas întipărit în memorie? Poate că cineva, undeva, încearcă să-mi spună ceva.

Magazinele Brompton's
CONTURI CLIENȚI
Brompton Street 1
Londra SW4 7TH

Domnișoarei Rebecca Bloomwood
Apt. 2
Burney Road 4
Londra SW6 8FD

2 martie 2000

Stimată domnișoară Bloomwood,

Din evidențele noastre reiese că nu am primit plata celei mai recente facturi a dumneavoastră în contul Cardului Brompton Gold. Dacă ați achitat-o în ultimele câteva zile, vă rugăm să ignorați această scrisoare.

Suma restantă de plată este în prezent de 235,76 lire sterline. Plata minimă necesară este de 43,00 lire sterline. Puteți achita în numerar, prin cec sau prin transfer bancar, folosind formularul de credit anexat. Așteptăm să primim plata din partea dumneavoastră.

Cu stimă,

John Hunter
Manager Conturi Clienți

Magazinele Brompton's
BROMPTON STREET 1
Londra SW4 7TH

Domnișoarei Rebecca Bloomwood
Apt. 2
Burney Road 4
Londra SW6 8FD
2 martie 2000

Stimată domnișoară Bloomwood,

E timpul cel mai potrivit să cheltuiești!

Pentru o perioadă limitată, vă oferim PUNCTE SUPLIMENTARE pentru toate achizițiile în valoare de peste 50 de lire făcute cu Cardul Brompton Gold* – așa că profitați de ocazie acum pentru a adăuga puncte la totalul dumneavoastră și pentru a beneficia de câteva dintre cadourile destinate posesorilor de puncte.

Printre cadourile fantastice pe care le oferim se numără :

Geantă de piele Italia	1 000 de puncte
Ladă de șampanie rosé	2 000 de puncte
Două călătorii cu avionul la Paris**	5 000 de puncte

(Nivelul dumneavoastră actual este: 35 de puncte)

Și, nu uitați, pe durata acestei oferte speciale, primiți câte două puncte pentru fiecare cinci lire cheltuite. Așteptăm cu plăcere să vă întâmpinăm la magazin cât mai curînd, pentru a profita de această ofertă unică.

Cu stimă,

Adrian Smith
Manager Servicii Clienți

* Cu excepția achizițiilor de la restaurante, farmacie, standul de presă și coafor.

** Se aplică anumite restricții – vezi pliantul anexat.

Patru

Cînd ajung la ai mei acasă, îi găsesc în toiul unei discuții aprinse. Tata e cocoțat la jumătatea unei scări în grădină, moșmondind ceva la jgheabul de pe o latură a casei, și mama stă la masa de fier forjat din grădină, frunzărind un catalog de la Past Times. Nici unul din ei nu ridică privirea cînd ies în curtea din spate.

— Tot ce spun e că ar trebui să dea un exemplu bun! zice mama.

— Și tu crezi că expunîndu-se unor pericole dau un exemplu bun, așa-i? Crezi că asta va rezolva problema!

— Care pericole? spune mama în derîdere. Nu fi așa melodramatic, Graham. Chiar asta e părerea ta despre societatea britanică?

— Bună, mama. Bună, tata, zic eu.

— Becky e de acord cu mine. Nu, draga mea? spune mama, arătînd spre o pagină din Past Times. Drăguță jachetă, adaugă sotto voce. Uită-te ce broderie!

— Bineînțeles că nu-i de acord cu tine! îi dă replica tata. E cea mai ridicolă idee pe care-am auzit-o de cînd mă știu.

— Ba nu-i așa! răspunde mama indignată. Becky, dragă, tu nu crezi c-ar fi o idee bună ca familia regală să meargă cu transportul în comun?

— Păi... încep eu precaută. Nu prea m-am...

— Crezi că regina ar trebui să meargă la evenimentele oficiale cu autobuzul 93? o zeflemisește tata.

— Și de ce nu? Poate, cu ocazia asta, ar circula și mașina 93 mai bine!

— Deci, spun eu așezându-mă lângă mama, cum mai merg treburile?

— Tu nu vezi că țara asta e pe punctul de-a fi complet paralizată de trafic? zice mama, ca și cum nici nu m-ar fi auzit. Dacă nu-ncep mai mulți oameni să folosească transportul în comun, drumurile vor fi blocate complet.

Tata dă din cap dezaprobator.

— Și tu crezi că dacă merge regina cu 93-ul se rezolvă problema. Ca să nu mai punem la socoteală problemele legate de securitate, nici faptul că o să ajungă la mult mai puține evenimente...

— Nu mă refeream neapărat la regină, i-o servește mama și face o scurtă pauză. Ci la unii dintre ceilalți. La prințesa Michael de Kent, de exemplu, care ar putea să mai circule cu metrourile din când în când, nu? Oamenii ăștia trebuie să afle cum e în viața adevărată.

Ultima oară când a mers mama cu metrourile era prin 1983.

— Să fac niște cafea? întreb eu veselă.

— Dacă mă-ntrebi pe mine, chestia asta cu blocarea traficului e o tîmpenie crasă, spune tata.

Sare jos de pe scară și se șterge de praful de pe mâini.

— Nu-i decît propagandă.

— Propagandă? strigă mama revoltată.

— Bine, zic eu în grabă. Mă duc să pun ibricul pe foc.

Mă întorc în casă, arunc ibricul pe aragaz în bucătărie și mă așez la masă într-un mănunchi

frumos de raze de soare. Deja am uitat de ce se contrazic mama și tata. Or s-o țină așa, învîrtindu-se în cerc, pînă or să cadă de acord că totul e din vina lui Tony Blair. Oricum, am lucruri mai importante la care să mă gîndesc. Încerc să socotesc cît anume ar trebui să-i dau lui Philip, șeful meu, după ce cîștig la loterie. Bineînțeles că nu pot să-l las pe dinafară – dar nu cumva e cam de prost-gust să primească bani în mîină? Ar fi mai potrivit un cadou? Niște butoni de cămașă simpatici, poate. Sau un coș din alea pentru picnic, cu farfurii cu tot. (Evident, Clare Edwards nu va primi nimic.)

Stînd singură în bucătăria însořită, mă simt de parcă aș ține în mine un mic secret strălucitor. Urmează să cîștig la loterie. Deseară, viața mea se va schimba. Doamne, de-abia aștept. Zece milioane de lire. Gîndește-te numai, mîine voi putea să cumpăr orice vreau. Absolut orice!

În fața mea, ziarul stă deschis la pagina de anunțuri imobiliare. Îl iau într-o doară și trec în revistă casele de lux. Unde o să locuiesc? În Chelsea? Notting Hill? Mayfair? *Belgravia*, citesc, *casă magnifică, cu șapte dormitoare, separată, cu anexe pentru personal și grădină matură*. Sună numai bine. Cred că aș face față la șapte dormitoare în *Belgravia*. Arunc o privire satisfăcută asupra prețului și ochii-mi rămîn pironiți de uluială. Șase virgulă cinci milioane de lire. Atît cer pe ea. Șase milioane și jumătate.

Mă simt buimacă și ușor iritată. Vorbesc serios? Pur și simplu nu am o sumă de ordinul a șase virgulă cinci milioane de lire. Nu mi-au mai rămas decît vreo... patru milioane. Sau erau cinci? Oricum, nu e destul. Mă zgîiesc în continuare la anunț, cu sentimentul că sînt trasă pe sfoară. Cîștigătorii de la loterie ar trebui să poată să-și

cumpere orice vor – dar deja mă simt săracă și nelalocul meu.

Furioasă, arunc ziarul deoparte și mă întind după o broșură gratuită plină de cuverturi albe de pluș, superbe, la o sută de lire bucata. Așa parcă mai vii de-acasă. După ce câștig la loterie, n-o să mai am decît cuverturi albe de pluș, încrețite, mă decid. Și-o să am un pat alb de fier forjat și obloane de lemn vopsit și un halat alb, vaporos...

— Deci, ce mai e nou prin lumea finanțelor? mă întrerupe vocea mamei.

O văd agitîndu-se prin bucătărie, cu catalogul de la Past Times după ea.

— Ai făcut cafeaua? Alo, dragă?!

— Tocmai asta voiam să fac, răspund, dînd să mă ridic pe jumătate de pe scaun.

Dar, așa cum mă așteptam, mama ajunge înaintea mea. Întinde mîna după un vas de ceramică pe care nu l-am mai văzut pînă acum și pune cafea cu lingurița într-o cafetieră nouă, aurie.

Mama e teribilă. Cumpără în permanență tot felul de chestii noi pentru bucătărie – și pe cele vechi le dă pur și simplu asociației umanitare Oxfam. Ibrice noi, prăjitoare de pîine noi... Deja am avut trei coșuri de gunoi anul ăsta – unul verde închis, după care unul cromat și acum cel nou, de plastic transparent, galben. Ce risipă de bani...

— Ce cămașă frumoasă! îmi spune, privindu-mă de parcă abia acum mă vede. De unde ai luat-o?

— DKNY, mormăi eu.

— Foarte drăguță, zice. A costat mult?

— Nu prea, răspund eu repede. Aproape cincizeci de lire.

Nu e tocmai adevărat. A făcut aproape o sută cincizeci. Dar n-are nici un rost să-i spun mamei

cît costă lucrurile în realitate, pentru c-ar face un atac. Sau, mai precis, i-ar spune mai întîi lui tata și, după aia, ar suferi amîndoi un atac și eu aș rămîne orfană.

Prin urmare, ca să scap, operez în două sisteme simultan. Prețuri Reale și Prețuri pentru Mama. E cam ca atunci cînd într-un magazin toate sînt reduse cu 20 la sută și tu te plimbi de colo-colo, făcîndu-ți reducerea în minte. După o vreme, începi să capeți exercițiu.

Singura diferență e că eu lucrez într-un sistem de proporții variabile, un pic cam ca la impozitul pe venit. Începe de la 20 la sută (dacă ceva costă în realitate 20 de lire, spun c-a fost 16) și se ridică pînă la... ei bine, pînă la 90 la sută, dacă e necesar. Mi-am cumpărat o dată o pereche de cizme de 200 și i-am spus mamei că m-au costat 20 de lire la reduceri. Și ea m-a crezut.

— Ce faci, îți cauți apartament? mă întrebă, uitîndu-se peste umărul meu la paginile de imobiliare.

— Nu, spun eu ursuză și dau pagina la broșură.

Ai mei mă bat mereu la cap să-mi cumpăr un apartament. Au idee cît costă casele în ziua de azi? Și nu mă refer la un apartament în Croydon.

— Am auzit că Thomas și-a cumpărat o căsuță frumoasă – ca pentru început – în Reigate, îmi povestește, făcîndu-mi semn cu capul înspre vecinii de alături. Face naveta.

Mi-o spune cu un aer de satisfacție, de parcă Thomas ar fi cîștigat premiul Nobel pentru pace.

— Ei bine, nu-mi pot permite un apartament. Și nici o casă pentru început.

Oricum, nu încă, îmi spun în sinea mea. Nu pînă în seara asta la opt. Hi, hi, hi!

— Probleme cu banii? mă întrebă tata, intrînd în bucătărie. Știi, sînt doar două soluții la necazurile cu banii.

O, Doamne. Fă să nu-nceapă iar. Aforismele tatei.

— R.C., spune tata, clipind șiret din ochi, sau C.M.M.

Face o pauză, de dragul efectului, iar eu dau pagina la broșură, făcîndu-mă că nu-l aud.

— Reduci Cheltuielile sau Cîștigi Mai Mult. Ori una, ori alta. Care să fie, Becky?

— A, și una și alta, gînguresc eu și dau din nou pagina la broșura mea.

Ca să fiu sinceră, aproape că-l compătinesc pe tata. O să aibă un șoc teribil cînd o să afle că singura lui fiică a devenit multimilionară peste noapte.

După prînz, mama și cu mine mergem la un târg pentru meșteșugari organizat în clădirea școlii generale. Mă duc doar ca să-i țin companie și, în mod cert, nu intenționez să cumpăr nimic — dar cînd ajungem, descopăr un stand plin cu felicitări superbe, lucrute manual, la numai 1,50 de lire bucata! Așa că iau zece. La urma urmei, de așa ceva ai nevoie tot anul, nu? Îmi iese în cale și un suport de plante din ceramică albastră, splendid, cu elefanței de jur-împrejur. De-un secol tot spun că ar trebui să avem mai multe plante în apartament, așa că-l cumpăr. Doar cincisprezece lire. Tîrgurile meșteșugărești sînt așa un chilipir, nu? Te duci crezînd c-o să fie o porcărie, și de fiecare dată găsești ceva pe care să ți-l dorești.

Mama e și ea fericită, pentru c-a găsit un set de sfeșnice pentru colecția ei. Are colecții de sfeșnice, de suporturi pentru feliile de pîine prăjită, de ulcioare din ceramică, de bibelouri din sticlă în formă de animale, de etamine brodate și de degetare. (Personal, nu cred că degetarele pot fi socotite o colecție propriu-zisă, pentru că

ea și-a luat tot setul o dată, inclusiv cutiuța cu sertărașe în care le ține, după ce-a văzut o reclamă în revista *Mail on Sunday*. Dar nu spune asta nimănui. De fapt, nici n-ar fi trebuit să aduc vorba.)

Oricum, ne simțim amîndouă destul de mulțumite de noi și hotărîm să mergem la un ceai. Și în clipa aceea, în drum spre ieșire, trecem pe lîngă unul din standurile alea absolut triste, de care nu se apropie nimeni; oamenii amabili aruncă o privire și trec rapid mai departe. Bietul om din spatele mesei arată ca și cum și-ar plînge de milă, așa că mă opresc să mă uit puțin. Vinde niște castroane de lemn cu o formă ciudată și tacîmuri de lemn asortate. Care o fi rostul tacîmurilor de lemn – numai Dumnezeu știe.

— Asta-i drăguț! spun eu veselă, luînd în mînă unul dintre castroane.

— Lemn de măr sculptat manual, zice el. Mi-a luat o săptămînă să-l fac.

A fost o săptămînă pierdută de pomană, dacă mă-ntrebi. N-are nici o formă, e urît și lemnul are o nuanță scîrboasă de maro. Dar cînd să-l pun la loc, omul are o expresie atît de plină de jale, încît îmi pare rău pentru el. Întorc castronul să mă uit la preț, gîndindu-mă că, dac-o fi vreo cinci lire, îl cumpăr. Dar e optzeci de lire! Îi arăt prețul mamei, care se strîmbă discret.

— Exact piesa aceea a apărut în *Elle Decoration* luna trecută, spune omul pe un ton patetic și scoate la iveală o pagină decupată din revistă.

Iar eu, la aceste cuvinte, îngheț. În *Elle Decoration*? Glumește?

Nu glumește. Pe pagină, în policromie, e o poză a unei camere complet goale, cu excepția unei pungi de velur umplute cu bile, o măsuță joasă și un castron de lemn. Mă uit la el suspicioasă.

— Era exact acesta? întreb, încercînd să nu par prea încîntată. Chiar castronul acesta?

Cînd aprobă din cap, simt cum mi se încleştează degetele în jurul castronului. Nu-mi vine să cred. Țin în mîină o piesă din *Elle Decoration*. Cît de cool e chestia asta? Mă simt dintr-o dată incredibil de stilată și la modă – și-mi doresc să fi purtat pantaloni albi de in și să fi avut părul lins pe spate ca Yasmin Le Bon, ca să fiu la asorteu cu situația.

Asta arată pur și simplu că am gust. Nu am ales eu acest castron – pardon, piesă – de una singură? Nu i-am remarcat eu calitatea? Parcă văd deja sufrageria noastră redecorată în întregime după spiritul piesei, toată în tonuri pale și minimalistă. Optzeci de lire. O nimica toată pentru o piesă de stil fără vîrstă.

— O iau, spun hotărîtă și bag mîina în geantă după carnetul de cecuri.

Chestia e, îmi spun în gînd, că a cumpăra ieftin e de fapt o falsă economie. Mai bine cheltuiești un pic mai mult și cumperi ceva ce va dura o viață întreagă. Iar castronul ăsta e în mod clar o piesă clasică. Suze o să fie atît de impresionată!

Cînd ne întoarcem acasă, mama se duce direct înăuntru, iar eu rămîn pe alee, transferînd cu grijă cumpărăturile din mașina ei în a mea.

— Becky! Ce surpriză!

O, Doamne! E Martin Webster, vecinul de alături, aplecîndu-se peste gard cu o greblă în mîină și un zîmbet uriaș pe față. Fir-ar! Martin are un fel special de a mă face întotdeauna să mă simt vinovată, nu știu de ce.

De fapt, știu de ce. Pentru că știu că a sperat mereu c-o să mă fac mare și-o să mă mărit cu

băiatul lui, Tom. Ceea ce eu n-am făcut. Trecutul relației mele cu Tom e următorul: m-a invitat o dată să ieșim împreună, cînd aveam amîndoi vreo șaisprezece ani și eu am spus nu, pentru că mă vedeam cu Adam Moore. Așa s-a terminat povestea și îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta. Ca să fiu întru totul sinceră, mai degrabă m-aș mărita cu Martin decît cu Tom.

(Ceea ce nu înseamnă că-mi doresc cu adevărat să-l iau de bărbat. Sau că îmi plac bărbații mai în vîrstă sau chestii de-astea. Am zis-o doar ca să mă fac mai bine înțeleasă. Și oricum, Martin e însurat bine-mersi.)

— Bună! spun eu exagerînd cu entuziasmul. Ce mai faci?

— Sîntem bine toți, răspunde Martin. Ai auzit că Tom și-a cumpărat casă?

— Da. În Reigate. Fantastic!

— Are două dormitoare, baie, cameră de primire și bucătărie deschisă, recită el. Și mobilă de stejar cu furnir de tei în bucătărie.

— Bravo! Nemaipomenit!

— Tom e absolut încîntat. Janice! strigă el. Vino să vezi cine-i aici!

După o clipă, Janice apare în ușa de la intrare, purtînd șorțul cu flori.

— Becky! spune ea. Ai dispărut cu totul! De cînd nu ne-am mai văzut?

O, Doamne, acum mă simt vinovată că nu vin mai des în vizită la ai mei.

— Păi, zic eu, încercînd să zîmbesc nonșalant. Știți cum e. Sînt destul de ocupată cu serviciul și toate celelalte.

— A, da, spune Janice, cuprinsă de venerație. Slujba ta...

Undeva pe drum, lui Janice și Martin le-a intrat în cap că sînt un fel de copil-minune supercapabil

al finanțelor. Am încercat să le spun că, pe bune, nu sînt – dar cu cît neg mai mult, cu atît mai capabilă mă cred. E ca un cerc vicios. Drept urmare, acum mă cred capabilă și, pe deasupra, modestă.

Totuși, cui îi pasă? E chiar amuzant să te prefaci că ești un geniu al finanțelor.

— Da, am fost extrem de ocupată în ultima vreme, răspund eu stăpînă pe mine. Cu toată afacerea asta cu fuziunea dintre SBG și Rutland...

— Desigur, șoptește Janice.

— Ceea ce-mi aduce aminte..., zice Martin. Becky, așteaptă-mă aici. Mă-ntorc în două clipe.

Dispare pînă s-apuc să mai spun ceva și rămîn, cam jenată, singură cu Janice.

— Deci, zic eu prosteste. Am auzit că Tom are mobilă de stejar cu furnir de tei în bucătărie!

E, literalmente, singurul lucru care-mi trece prin cap. Îi zîmbesc lui Janice și aștept să-mi răspundă. În schimb, ea se uită la mine cu ochii strălucindu-i de încîntare. Fața-i radiază toată și, deodată, îmi dau seama că tocmai am făcut o greșeală uriașă. N-ar fi trebuit să aduc vorba de nenorocita de casă a lui Tom. Și nici de mobila cu furnir de tei. Acum Janice o să creadă că tînjesc, la rîndul meu, după așa ceva, nu? O să creadă că, deodată, îmi place de Tom, acum că are o casă pe numele lui.

— E o combinație de lemn și gresie mediteraneană, zice ea mîndră. A avut de ales între asta și Farmhouse Quarry, și Tom a preferat stilul mediteranean.

Preț de-o clipă, mă gîndesc să-i spun că eu aș fi ales Farmhouse Quarry. Dar ar părea o mică răutate.

— Încîntător, spun. Și două dormitoare!

De ce nu pot să scap de subiectul ăsta al amărîtei de case „ca pentru-nceput“?

— Și-a dorit neapărat două dormitoare, zice Janice. La urma urmei, nu se știe niciodată...

Îmi zîmbește cu sfială, iar eu, într-un mod absolut ridicol, simt că-ncep să mă înroșesc. O, Doamne. De ce mă-nroșesc? Chestia asta e așa idioată. Acum chiar va fi convinsă că-mi place de Tom. Ne și vede împreună, așezați la casă nouă, pregătind cina în bucătăria cu furnir de tei.

Trebuie să spun ceva. Ceva de genul: „Janice, nu îmi place de Tom. E prea înalt și îi miroase gura“. Dar cum naiba aș putea să fac una ca asta?

— Bine, transmiteți-i sărutări din partea mea, mă aud spunînd în schimb.

— Sigur că da, spune ea și face o pauză. Are numărul tău de la Londra?

Arșș!

— Cred că da, mint eu cu un zîmbet larg. Și poate oricînd să mă găsească aici, dacă vrea.

Acum totul sună ca o conversație siropoasă, cu dublu sens. Îmi și imaginez cum o să i-o raporteze lui Tom: „A pus tot felul de întrebări despre casa ta nouă. Și a zis s-o suni!“

Viața ar fi mult mai simplă dacă discuțiile ar putea fi derulate și șterse, ca la casete. Sau dacă ai putea să le dai celor din jur indicații să nu ia în considerare ceea ce tocmai ai spus, ca la tribunal. *Vă rugăm să eliminați din înregistrare toate referirile la casă nouă și bucătării cu furnir de tei.*

Spre norocul meu, chiar atunci apare Martin, cu o bucată de hîrtie în mînă.

— Mă gîndeam să te rog să arunci o privire pe chestia asta, zice el. Avem depozitul ăsta cu profituri la Flagstaff Life de cincisprezece ani și acum ne gîndim să-l transferăm într-un depozit de acumulare cu dividende proporționale, deschis de curînd. Tu ce părere ai?

Habar n-am. Despre ce tot vorbește? De un fel de plan de economii, cumva? Mă uit peste hîrtie cu un aer – dă, Doamne – ca de cunoscător și dau din cap de cîteva ori.

— Mda, zic vag. S-ar zice că-i o idee destul de bună.

— Compania ne-a trimis o scrisoare în care zice că s-ar putea să vrem beneficii mai mari pentru anii de pensie, adaugă Martin. Au și o sumă garantată.

— Și o să ne trimită un ceas, cu livrarea gratuită, se bagă Janice. Marcă elvețiană.

— Mmm, fac eu, studiind concentrată antetul paginii.

Flagstaff Life, îmi spun în sinea mea. Sînt sigură c-am auzit ceva legat de ei de curînd. Care or fi Flagstaff Life? A, da, știu! Aia care au dat o petrecere cu șampanie la Soho Soho! Elly s-a îmbătat așa de rău atunci, că i-a mărturisit lui David Salisbury de la *The Times* că-l iubește. A fost o petrecere al naibii de reușită, că veni vorba. Una dintre cele mai tari.

— Crezi că sînt o companie de vîrf? mă întreabă Martin.

— Absolut. Sînt foarte bine văzuți în domeniu.

— Bine, atunci, zice Martin cu un aer satisfăcut. Cred c-ar trebui să le urmăm sfatul. Să mergem pe creștere.

— După părerea mea, cu cît aveți o rată de acumulare mai mare, cu atît mai bine, spun, cu cea mai profi voce din dotare. Dar nu-i decît un punct de vedere.

— Bine, spune Martin și îi aruncă o privire lui Janice. Dacă Becky crede că-i o idee bună...

— Eu, una, n-aș apleca urechea la mine! îl întreprup grăbită.

— Auzi la ea! spune Martin cu un cotcodăcit satisfăcut. Experta financiară în persoană!

— Știi, Tom cumpără din cînd în cînd revista ta, se bagă în vorbă Janice. Nu c-ar avea prea mulți bani acum, cu ipoteca și toate celelalte... Dar zice că articolele tale sînt foarte bune! Zice că...

— Drăguț din partea lui! i-o retez. Acum trebuie să plec. Mi-a făcut plăcere să vă văd. Și salutări lui Tom!

Mă întorc să intru în casă atît de repede, că mă lovesc cu genunchiul de tocul ușii. După aia mă simt un pic prost că nu mi-am luat la revedere mai politicoș. Dar, pe bune, dacă mai aud un singur cuvînt despre panarama de Tom și nenorocita lui de bucătărie, m-apucă nebunia!

Oricum, pînă să mă așez să mă uit la tragerile loto, îmi ieșiseră cu totul din cap. Am luat un dejun gustos – pui provensal de la Marks and Spencer și o sticlă de vin bun, Pinot Grigio, adusă de mine. Mi-am dat seama că puiul provensal e de la Marks and Spencer pentru că am cumpărat și eu de cîteva ori. Am recunoscut roșiile uscate și măslinile și tot restul. Mama, evident, tot se prefăcea că-l făcuse ea în casă, din te miri ce, după o rețetă proprie.

Chiar nu pricep de ce se ostenește. De parcă i-ar păsa cuiva, mai ales că sîntem doar eu și tata. Pe deasupra, se vede cu ochiul liber că ingredientele crude nici nu trec prin bucătăria noastră. Sînt nenumărate ambalaje de carton goale și meniuri gata preparate – și nimic între aceste două etape. Totuși, mama nu recunoaște nici în ruptul capului că a cumpărat mîncare semipreparată, nici măcar cînd e vorba de plăcintă învelită în folie. Tata, invariabil, va mînce plăcinta plină de ciuperci de plastic și sos cu aspect de lături, după care va spune, cu o față perfect egală: „Delicios, draga mea“. Iar mama îi va întoarce zîmbetul, foarte încîntată de ea.

Dar în seara asta nu-i plăcintă la folie în meniu, ci pui provensal. (Ca să fiu cinstită, trebuie să adaug că arată aproape ca și cum ar fi făcut în casă – cu excepția faptului că nimeni n-ar tăia un ardei capia atît de mărunț pentru sine, nu? Lumea are lucruri mai importante de făcut.) Oricum, îl mănînc și beau o cantitate apreciabilă de Pinot Grigio, plus că mai e și-o tartă de mere la cuptor. Apoi sugerez, ca din întîmplare, să mergem să ne uităm la televizor, pentru că, uitîndu-mă la ceas, știu că programul Loteriei Naționale a început deja. În cîteva minute, se va întîmpla totul. O, Doamne, de-abia aștept.

Din fericire, părinții mei nu sînt genul care să vrea să converseze despre politică sau cărți. M-au adus deja la zi cu toate noutățile din familie, eu le-am spus cum îmi merge la muncă, ei mi-au povestit cum a fost vacanța în Corsica – așa că de-acum melița poate să ia o pauză. Trebuie să avem televizorul pornit, chiar și numai ca fundal sonor pentru conversație.

Plutonul se mută în sufragerie, unde tata aprinde focul în șemineul fals și dă drumul la televizor. Și iat-o! Loteria Națională, în splendoarea Technicolor. Reflectoarele strălucesc și Dale Winston se tachinează cu Tiffany din serialul *EastEnders* și din cînd în cînd publicul scoate cîte un oftat plin de emoție. Stomacul mi se strînge și inima începe să-mi facă bum-bum-bum. În cîteva minute, bilele vor cădea. Peste cîteva minute, voi fi milionară.

Mă las calmă pe spate în canapea și mă gîndesc ce-o să fac cînd o să cîștig. Vreau să spun, chiar în clipa cînd cîștig. Să țip? Să tac? Poate că n-ar trebui să spun nimănui timp de douăzeci și patru de ore. Poate n-ar trebui să spun nimănui deloc.

Această nouă idee mă țintuiește locului. Aș putea fi un câștigător secret! Aș putea avea toți banii și nici un pic din presiunea pe care o provoacă. Dacă mă întreabă lumea cum de-mi permit atâtea haine de la marile case de modă, le-aș spune pur și simplu că am o mulțime de colaborări. Da! Și aș putea să le transform viețile tuturor prietenilor mei din umbra anonimatului, ca un înger păzitor. Nu va afla nimeni niciodată. Perfect!

Tocmai încerc să mă decid cam cât de mare ar fi casa pe care aș reuși s-o cumpăr fără să miroasă cineva ceva, când mă alertează o voce de la televizor.

— Întrebarea pentru numărul trei.

Ce?

— Animalul meu preferat e pasărea flamingo, pentru că e roz, pufos și are picioare lungi.

Fata de pe scaun descolățește provocator o pereche de picioare lungi și lucioase, și publicul o ia razna. Mă holbez la ea năucă. Ce se întâmplă? De ce ne uităm la *Perechea potrivită*?

— Emisiunea asta era haioasă pe vremuri, zice mama. Dar s-a dus de râpă.

— Tu numești porcăria asta haioasă? îi dă tata replica, nevenindu-i să creadă.

— Stai, tată, de fapt, putem să dăm înapoi pe...

— Nu am spus că e haioasă acum. Am spus...

— Tată! zic, încercînd să-mi ascund panica din glas. Putem să dăm înapoi pe BBC1 o clipă?

Perechea potrivită dispăre și eu oftez ușurată. În clipa următoare, un bărbat prezentabil, îmbrăcat în costum, umple ecranul.

— Ceea ce poliția nu a reușit să aprecieze, spune cu o voce nazală, este că martorii nu erau suficient de...

— Tată!

— Unde e ghidul TV? întrebă el pierzându-și răbdarea. Trebuie să fie ceva mai ca lumea la televizor.

— E Loteria! zic eu, aproape țipînd. Vreau să mă uit la Loterie!

— De ce vrei să te uiți la Loterie? Ți-ai luat bilet?

Pentru o clipă, mă reduce la tăcere. Dacă urmează să fiu o câștigătoare secretă, nu pot să spun nimănui că am cumpărat bilet. Nici măcar părinților mei.

— Nu! zic, rîzînd timid. Vreau doar s-o văd pe Martine McCutcheon.

Spre marea mea ușurare, schimbă canalul, unde Tiffany cîntă o melodie. Mă relaxez pe canapea și mă uit cu atenție la ceas.

Strict vorbind, sînt conștientă că, indiferent dacă mă uit la televizor sau nu, asta nu o să-mi afecteze șansele de câștig – dar nu vreau să pierd clipa cea mare, nu? Poate o să mă credeți puțin sărită, dar simt că, dacă mă uit, pot, într-un fel, să comunic cu bilele prin ecran. O să le privesc intens în timp ce sînt amestecate de colo-colo și-o să invoc în tăcere numerele mele câștigătoare. E ca atunci cînd susții o echipă. Echipa 1 6 9 16 23 44.

Cu excepția faptului că numerele nu ies niciodată în ordine.

Echipa 44 1 23 6 9 16. Sau echipa 23 6 1...

Deodată se aude un ropot de aplauze și Martine McCutcheon și-a terminat cîntecul. O, Doamne. Se va întîmpla dintr-o clipă în alta. Viața mea e pe punctul să se schimbe.

— Loteria a devenit îngrozitor de comercializată, nu-i așa? spune mama, în timp ce Dale Winston o conduce pe Martine McCutcheon la butonul roșu. E păcat, zău.

— Cum adică „a devenit“ comercializată? i-o întoarce tata.

— Pe vremuri, oamenii jucau la Loterie pentru că voiau să sprijine cauzele caritabile.

— În nici un caz! Nu fi ridicolă! Nimeni nu dă doi bani pe operele de binefacere. Nu e vorba decît de sine, eu și cu mine.

Tata gesticulează cu telecomanda în mîină spre Dale Winston și imaginea moare pe ecran.

— Tata! zic eu aproape tînguindu-mă.

— Deci tu crezi că nu-i pasă nimănui de cauzele caritabile? sparge mama tăcerea.

— Nu asta am spus.

— Tata! Dă drumul la televizor! scrișnesc eu. Dă-drumul-la-televizor!

Aproape că-mi vine să mă iau la trîntă cu el ca să pun mîina pe telecomandă, cînd apasă din nou pe butonul de pornire.

Mă uit la ecran, nevenindu-mi să cred ce văd. Prima bilă a căzut deja. Și e 44. Numărul meu, 44.

— ... a apărut ultima dată în urmă cu trei săptămîni. Și iată venind a doua bilă. E numărul 1.

Sînt incapabilă să mă mișc. Se întîmplă aici, chiar în fața ochilor mei. Cîștig de-adevăratalea la Loterie. La naiba, cîștig la Loterie!

Acum, că se întîmplă, sînt surprinzător de calmă în sinea mea. E ca și cum aș fi știut, toată viața, că așa va fi. Stînd pe canapea, în tăcere, mă simt ca într-un documentar cu camera ascunsă dedicat mie, povestit de Joanna Lumley sau altcineva. „Becky Bloomwood a știut dintotdeauna în sinea ei că va cîștiga la Loterie într-o bună zi. Dar în ziua în care s-a întîmplat, nici măcar ea n-ar fi putut prezice...”

— Și încă unul mic. Numărul 3.

Ce? Simt cum îmi țacăne ceva în cap și mă uit perplexă la ecran. Nu poate fi adevărat. Vor să spună 23.

— Și numărul 2, bila bonus de săptămîna trecută.

Simt că mă ia cu frig. Ce dracu' se petrece? Ce-i cu numerele astea?

— Și încă unul mic! Numărul 4. Un număr popular – a avut douăsprezece apariții anul acesta. Și, în final... Numărul 5! Ca niciodată! Aceasta e, am putea spune, un fel de premieră! Acum, dacă le aliniem în ordine...

Nu. Nu vorbesc serios. Trebuie să fie o greșeală. Nu au cum să iasă câștigătoare 1, 2, 3, 4, 5, 44. Asta nu e o combinație de loterie, e o... o glumă scabroasă.

Și câștigam. Chiar câștigam.

— Uită-te ce chestie! zice mama. Absolut incredibil! 1, 2, 3, 4, 5, 44.

— Și de ce, mă rog, ar trebui să fie incredibil? I-o întoarce tata. E la fel de posibilă ca orice altă combinație.

— Nu se poate!

— Jane, știi tu cîtuși de puțin despre legile probabilității?

Mă ridic și ies din cameră în tăcere, în timp ce genericul muzical al Loteriei Naționale se stinge în televizor. Mă duc în bucătărie, mă așez la masă și-mi îngrop capul în mîini. Mă simt puțin cam zdruncinată, la drept vorbind. Eram ferm convinsă că urma să câștig. Locuiam deja într-o casă mare și mă duceam în vacanță în Barbados cu toți prietenii și defilam îmbrăcată în Agnès B și-mi cumpăram orice pofteam. Părea atît de real.

Și-acum, în schimb, stau în bucătăria părinților și nu-mi permit să merg în vacanță și tocmai am cheltuit optzeci de lire pe un castron de lemn care nici măcar nu-mi place.

Nefericită, pun ibricul pe foc, culeg o revistă *Women's Journal* de pe bufet și încep s-o frunzăresc – dar nici măcar asta nu mă înveselește. Parcă totul îmi amintește de bani. Poate că tata are dreptate, mă trezesc gîndindu-mă cu jale. Poate că Reducerea Cheltuielilor e răspunsul. Să presupunem... să zicem c-aș tăia destul din cheltuieli cît să economisesc șaiszeci de lire pe săptămîină. Aș avea șase mii, de lire într-o sută de săptămîni.

Și deodată încep să mi se învîrtă roțițele în cap. Șase mii de lire. Nu-i rău deloc, nu? Dacă stai să te gîndești, nu poate fi atît de greu să pui deoparte șaiszeci de lire pe săptămîină. E doar cam cît două mese în oraș. Nici nu bagi de seamă.

Doamne, da. Asta o să fac. Șaiszeci de lire pe săptămîină, în fiecare săptămîină. Poate c-o să-i depun într-un cont special. O să fie fantastic! O să am control deplin asupra finanțelor personale – și, după ce-mi plătesc toate facturile, o să continuu să economisesc. O să-mi intze în obicei să fiu frugală. Apoi, la sfîrșitul fiecărui an, o să trîntesc o investiție clasică, de exemplu un costum Armani. Sau poate Christian Dior. Oricum, ceva cu adevărat stilat.

O să încep de luni, mă gîndesc surescitată, punîndu-mi o linguriță de Ovaltine cu ciocolată în ceașcă. Pur și simplu nu voi mai cheltui absolut deloc. Așa fac. Banii strînși se vor aduna grămadă, iar eu voi fi bogată. O să fie atît de minunat.

Magazinele Brompton's
CONTURI CLIENȚI
Brompton Street 1
Londra SW4 7TH

Domnișoarei Rebecca Bloomwood
Apt. 2
Burney Road nr. 4
Londra SW6 8FD

6 martie 2000

Stimată domnișoară Bloomwood,

Vă mulțumim pentru cecul de 43,00 de lire pe care l-am primit astăzi.

Din păcate, cecul este nesemnat. Fără îndoială, nu este decît o scăpare din partea dumneavoastră. Drept urmare, vi-l returnăm, cu rugămintea de a-l semna și a ni-l retrimite.

După cum, neîndoielnic, știți deja, această plată este deja restantă cu opt zile.

Așteptăm cu nerăbdare să primim cecul semnat de dumneavoastră.

Cu stimă,

John Hunter
Manager Conturi Clienți

Cinci

Frugalitate. Simplitate. Acesta e noul meu slogan. O viață nouă, ordonată, în stil Zen, în care nu cheltuiesc nimic. Absolut nimic. La o adică, dacă stai să te gîndești la cîți bani risipim cu toții în fiecare zi, nu-i de mirare că sînt puțin îndatorată. Și, pe bune, nici nu e vina mea. N-am făcut decît să capitulez în fața tăvălugului occidental al materialismului – în fața căruia îți trebuie o forță de elefant ca să rezisti. Cel puțin, așa se spune în cartea mea nouă.

Vedeți, ieri, cînd am fost cu mama la Waterstone's ca să-și cumpere cărțulia de citit pentru săptămîna viitoare, am cotit-o la raionul cu literatură self-help și mi-am luat cea mai minunată carte pe care am citit-o vreodată. Ca să fiu sinceră, cartea asta e pe cale să-mi schimbe viața. O am și-acum la mine, în geantă. Se numește *Cum să-ți controlezi banii* de David E. Barton și e fantastică. Scrie că toți irosim banii fără să ne dăm seama și că cei mai mulți dintre noi pot lesne să reducă la jumătate cheltuielile, în numai o săptămînă.

Într-o săptămînă!

Nu trebuie decît să faci chestii de genul, să-ți pregătești singură sandviciul în loc să mănînci la restaurant sau să mergi cu bicicleta la serviciu în loc să iei metroul. Cînd începi să te gîndești mai bine, poți economisi bani de oriunde. Și,

după cum spune David E. Barton, există o mulțime de plăceri gratuite de care uiți pentru că ești atât de ocupat să cheltuiești bani, cum ar fi parcurile și muzeele și bucuria simplă a unei plimbări la țară.

Totul e atât de simplu și direct. Iar partea cea mai bună e că trebuie să începi cura prin a merge la cumpărături! Cartea spune să treci pe o listă absolut fiecare lucru cumpărat într-o zi normală de cheltuieli și apoi să centralizezi totul într-un grafic. Mai subliniază și că trebuie să fii onest și să nu-ți micșorezi sau să-ți schimbi tipicul de cheltuieli – ceea ce e de bine, pentru că joi e ziua lui Suze și trebuie să-i iau un cadou.

Așa că luni dimineață mă opresc la Lucio's în drum spre serviciu și-mi cumpăr un cappuccino mare și o brișă cu ciocolată, ca de obicei. Trebuie să recunosc că mă cuprinde oarecum regretul când plătesc, pentru că acestea sînt ultimul cappuccino și ultima brișă din viața mea. Noua mea frugalitate începe de mîine – și cappuccino nu e pe lista cu ce ai voie. David E. Burton spune că, dacă ai obiceiul să bei cafea, trebuie să ți-o faci acasă și s-o iei la birou în termos, iar dacă-ți place să mănînci gustări, ar trebui să cumperi prăjiturele ieftine de la supermarket. „Comercianții de cafea vă jecmănesc pentru o chestie care nu-i decît niște apă caldă și polistiren“, evidențiază el – și presupun că are dreptate. Dar o să-mi fie dor de ceașca mea de cappuccino din fiecare dimineață. Totuși. Mi-am promis că o să urmez regulile din carte – și o să mă țin de cuvînt.

Ieșind din cafenea, cu degetele încleștate pe ultima mea ceașcă de cafea, îmi dau seama că, de fapt, nu am termos. Dar e-n regulă, o să-mi cumpăr unul. Am văzut unele adorabile, de crom lustruit, la Habitat. De fapt, termosurile sînt

destul de la modă sezonul ăsta. Mă gîndesc că poate face și Alessi unul. N-ar fi cool? Să-ți bei cafeaua dintr-un termos Alessi. Mult mai cool decît un cappuccino la pachet.

Așa că mă simt destul de mulțumită în timp ce merg pe stradă. Cînd ajung la Smith's, intru puțin să-mi fac niscaiva provizii de reviste, pentru un plus de elan – și-mi cumpăr un carnețel argintiu foarte dulce și un stilou ca să-mi notez tot ce cheltuiesc. O să fiu extrem de riguroasă cu toate, pentru că David E. Barton spune că însuși actul de a-ți scrie cumpărăturile are un efect prohibitiv. Prin urmare, cînd ajung la muncă, deschid lista.

Cappuccino	1,50£
Brioșă	1,00£
Carnet	3,99£
Stilou	1,20£
Reviste	6,40£

Ceea ce face un total general, pînă acum, de... 14,09£.

Arș! Cred că e destul de mult, ținînd cont că nu-i decît 9.40 dimineața.

Dar carnețelul și stiloul nu se pun, așa-i? Sînt ca cerințele de curs obligatorii. La o adică, cum ai putea să notezi tot ce cumperi, fără un carnețel și-un stilou? Așa că le scad pe amîndouă și acum totalul meu ajunge la... 8,90£. Ceea ce e mult mai bine.

În fine, acum sînt la serviciu. Probabil că n-o să mai cheltuiesc nimic altceva toată ziua.

Doamne, și totuși! Nu știu cum, dar e absolut imposibil să nu cheltuiești nimic. În primul rînd, Guy de la contabilitate vine să strîngă bani pentru alt cadou de rămas-bun. După care trebuie

să ies și să mănînc ceva la prînz. Sînt foarte zgîrcită cu sandviciul și-mi iau ouă cu creson – cea mai ieftină combinație de la Boots. Și nici măcar nu-mi plac ouăle și cresonul.

David E. Barton spune că atunci cînd faci un efort veritabil, mai ales în etapele de început, trebuie să-ți oferi o recompensă – așa că aleg un ulei de baie cu extract de cocos din gama Natural, ca un mic răsfăț. În momentul acela observ că pentru crema hidratantă pe care o folosesc se dau puncte Advantage duble.

Ador punctele Advantage. Sînt o invenție minunată, nu credeți? Dacă cheltuiești suficient, poți să capeți premii impresionante, cum ar fi o zi de tratament de frumusețe la un hotel. De Crăciunul trecut am fost prevăzătoare și am venit cu o strategie – am lăsat punctele să se adune pînă cînd am acumulat destule cît să-i cumpăr bunicii cadoul de sărbători. De fapt, ca să fiu sinceră, lucrurile stau cam așa: strînsesem deja 1653 de puncte și aveam nevoie de 1800 ca să-i iau un ondulator. Prin urmare, am cumpărat pentru mine o sticlă mare, superbă, de parfum Samsara, ceea ce mi-a adăugat 150 de puncte bonus pe card – iar după aia am primit trusa de ondulat părul absolut pe gratis! Singura chestie e că nu prea-mi place parfumul Samsara – dar nu mi-am dat seama decît cînd am ajuns acasă. Totuși, nu se pune.

Modul isteț de a folosi punctele Advantage, ca de altfel toate ofertele speciale, este să prinzi o ocazie și să profiți de ea, pentru că s-ar putea să nu te mai întîlnești cu ea a doua oară. Așa că înșfac trei cutii de cremă hidratantă și le cumpăr. Puncte Advantage duble! E ca și cum ar fi de pomană, nu?

După care trebuie să găsesc un cadou pentru Suze. I-am cumpărat deja un set de uleiuri

pentru aromaterapie – dar am văzut alaltăieri o jachetică superbă, de angora roz, la Benetton, care știu sigur c-o să-i placă. Pot oricînd să iau înapoi uleiurile pentru aromaterapie sau să le dau cuiva de Crăciun.

Așa că mă duc la Benetton și culeg jachetica roz. Și, tocmai cînd să plătesc, observ că au și pe gri. Cel mai minunat, moale, gri-porumbel angora, cu năsturași sidefați.

O, Doamne! Vedeți, chestia e că îmi căutam o jachetă gri drăguță de secole. Jur că da. Puteți s-o întrebați pe Suze, pe mama, pe oricine. Și, la o adică, încă nu sînt *de facto* la noul regim de frugalitate, nu? Sînt la monitorizare.

David E. Barton zice că trebuie să mă port cît mai natural posibil. Chiar așa, se cuvine să acționez după impulsurile mele naturale și să cumpăr. Ar fi fals dacă n-aș face-o. Aș strica tot chichirezul regimului.

Și nu costă decît patruzeci și cinci de lire. În plus, pot s-o pun pe VISA.

Dacă privim lucrurile altfel – ce înseamnă patruzeci și cinci de lire în marea ordine a naturii? O nimica toată, nu?

Așa că mi-o cumpăr. Cea mai perfectă jachetică din lume. O să-mi spună lumea Fata în Jachetă Gri. Voi putea s-o port literalmente pînă la moarte. Serios, e o veritabilă investiție.

*

După prînz, trebuie să fac o vizită la Image Store ca să aleg o poză pentru coperta numărului viitor al revistei. E sarcina mea de serviciu preferată. Nu pot să pricep de ce Philip o pasează întotdeauna altcuiva. În esență, asta presupune să te duci acolo și să stai și să bei cafele toată după-amiaza, uitîndu-te la șiruri de diapozitive.

Pentru că, bine-nțeleș, noi n-avem buget de creație pentru o copertă proprie, ceea ce mă dezumflă. Când am început ca ziaristă, credeam c-o să am ocazia să mă duc la sesiuni foto, să cunosc modele și să mă distrez de minune. Dar nici măcar fotograf n-avem. Toate revistele de teapa noastră folosesc bibliotecile de imagini de genul Image Store și aceleași poze ajung prin rotație de la una la alta. E o fotografie cu un tigru care rage, pe care am văzut-o pe trei coperte de reviste de finanțe personale, numai în ultimul an. Totuși, pe cititori nu pare să-i deranjeze, nu-i așa? Că doar nu cumpără revistele astea să se uite la Kate Moss.

Partea bună e că nici șefului lui Elly nu-i place să aleagă coperte și folosesc tot Image Store. Așa că de fiecare dată încercăm să ne facem programul astfel încît să mergem împreună și să stăm la taclale în timp ce ne uităm la poze. Încă și mai bine, Image Store e în partea cealaltă a orașului, în Notting Hill Gate. Ceea ce te îndreptățește să faci un secol la dus și la întors. De obicei nu mă mai obolesc să mă întorc la birou. Pe bune, asta e modul perfect de a-ți petrece o după-amiază (o după-amiază plătită, vreau să zic; evident, altfel aș gîndi dacă ar fi vorba de-o sîmbătă).

Ajung acolo înaintea lui Elly și mormăi către fata de la recepție „Becky Bloomwood de la *Successul în economii*“, regretînd că nu pot spune „Becky Bloomwood de la *Vogue*“ sau „Becky Bloomwood de la *Wall Street Journal*“. După aceea mă așez pe un scaun moale de piele neagră și încep să frunzăresc un catalog de fotografii cu familii fericite, pînă cînd unul dintre bărbații tineri și la modă care lucrează acolo vine și mă conduce la propria mea masă iluminată.

— Mă numesc Paul, zice el, și astăzi mă voi ocupa de dumneavoastră. Știți ce anume căutați?

— Păi..., zic, scoțându-mi agenda plină de importanță.

Am avut ieri o ședință despre copertă și ne-am hotărât în cele din urmă la subiectul *Gestionarea portofoliului: cum să găsești echilibrul potrivit*. Înainte să vă cadă capul de plictiseală, mai stați numai cât să vă spun că, luna trecută, titlul de pe copertă a fost *Conturi garantate, supuse testului*.

De ce nu putem și noi, măcar o dată, să testăm cremele autobronzante? În fine, asta e.

— Caut fotografiile cu balanțe, zic eu, citind de pe listă. Sau cu echilibriști pe sîrmă sau monocicluri...

— Imagini de echilibru, spune Paul. Nici o problemă. Doriți o cafea?

— Da, vă rog, mă luminez eu, relaxându-mă pe scaun.

Acum înțelegeți la ce mă refeream? E-atît de plăcut aici. Și sînt plătită să stau pe scaunul ăsta, nefăcînd nimic.

Cîteva clipe mai tîrziu, apare Elly, însoțită de Paul. O privesc surprinsă. Arată chiar elegant, într-un costum de culoarea vinetei și cu tocuri.

— Deci, înotători, bărci și imagini europene, îi spune Paul.

— Exact, răspunde Elly și se scufundă în scaunul de lîngă mine.

— Stai să ghicesc. Ceva despre fondurile de suprafață.

— Foarte bine! face Elly. De fapt e „Europa – se scufundă sau înoată?”

Zice asta pe un ton atît de melodramatic, încît și eu și Paul începem să chicotim. După ce el pleacă, o măsoar cu privirea de sus pînă jos.

— Cum se face de ești așa de aranjată?

— Așa sînt eu mereu, îmi răspunde ea evaziv. Doar știi.

Paul ne aduce deja cărucioarele pline de diapozitive și ea începe să le studieze atent.

— Astea sînt ale tale sau ale mele?

E clar, evită subiectul. Ce se întîmplă oare?

— Ai fost la un interviu? întreb, lovită brusc de-o sclipire de geniu.

Se uită la mine, se înroșește, apoi scoate o folie de filme din cărucior.

— Numere de circ. Oameni care fac jonglerii. Asta ai vrut?

— Elly! Ai fost la un interviu? Spune-mi!

Preț de-o clipă, se face liniște. Elly se apleacă asupra foliei, după care își ridică privirea.

— Da, îmi răspunde, mușcîndu-și buzele. Dar...

— Fantastic! exclam eu, și două fete cu aspect îngrijit care stau în colț întorc capul. Unde? continuu mai încet. Zi că nu pentru *Cosmo*!

În acest moment ne întrerupe Paul, care vine cu o cafea pe care i-o pune în față lui Elly.

— Sosesc și înotătorii imediat, zice, după care ne zîmbește și dispăre.

— Pentru cine? întreb din nou.

Elly candidează la atît de multe posturi, că pierde șirul.

— Wetherby's, îmi spune ea, îmbujorîndu-se ușor în roz.

— Wetherby's Investments?

Mă aprobă încet din cap, iar eu încrunt din sprîncene, nevenindu-mi să-mi cred urechilor. De ce candidează la Wetherby's Investments?

— Au vreo revistă a lor sau ceva de genul ăsta?

— Nu candidez pe un post de ziarist, spune ea cu o voce scăzută, ci ca manager de fonduri.

— Poftim ?!

Sînt uluită.

Știu că prietenii trebuie să-și sprijine reciproc deciziile în viață și tot tacîmul. Dar – să fiu iertată – chiar manager de fonduri?!

— Probabil că nici n-o să-l capăt, zice ea, întorcînd privirea. Nu-i mare scofală.

— Dar...

Am rămas mută. Cum poate măcar să-i treacă prin cap să ajungă manager de fonduri? Managerii de fonduri nu sînt oameni în carne și oase, ci niște personaje de care rîdem noi în excursiile pentru presă.

— Era doar o idee, se apără ea. Poate că vreau doar să-i arăt lui Carol că pot să fac și altceva. Înțelegi ?

— Deci e un fel de... instrument de negociere? mă hazardez eu.

— Da. Chiar asta e, un instrument de negociere, zice ea, ridicînd din umeri.

Dar nu pare prea convinsă și nici nu e la fel de vorbăreață ca de obicei tot restul după-amiezii. Ce s-a întîmplat cu ea? Pornind spre casă de la Image Store, încă-mi bat capul să pricep. O iau pe jos pe High Street Kensington, traversez bulevardul și ezit în față la Marks and Spencer.

Metroul e în dreapta mea. Magazinele, pe stînga.

Trebuie să ignor complet magazinele. Trebuie să-mi exersez frugalitatea și să mă duc direct acasă, ca să-mi fac graficul cu cheltuieli. Dacă simt nevoia de distracție, pot să mă uit pe gratis la televizor și, poate, să-mi fac o supă hrănitoare și necostisitoare.

Dar nu-i nimic bun la televizor deseară, cel puțin pînă începe *EastEnders*. Și nici de supă

n-am chef. Îmi trebuie ceva să mă înveselesc. Și pe deasupra – roțițele mi se învîrt repede aici – începînd de mîine o să renunț la toate, nu-i așa? E ca atunci cînd intri în Postul Paștelui și guști din plin Lăsata Secului, dar nu umplîndu-ți burta, ci sacoșele de cumpărături. Trebuie să înfulec bine înainte de post.

Luată pe sus de valul nerăbdării, mă grăbesc spre Barkers Centre. N-o să fac nebunii, îmi promit. Doar o mică atenție, să mă văd ieșită la liman. Mi-am luat deja o jachetă – deci nu haine... și mi-am cumpărat niște balerini noi ieri – deci nici asta... deși au niște pantofi drăguți, gen Prada, la Hobbs... Hmm. Nu știu sigur.

Ajunsă în raionul de cosmetice de la Barkers, îmi vine, brusc, ideea. Ceva de machiat! De asta am nevoie. Fericită, încep să hoinăresc de colo-colo prin încăperea luminoasă și amețitoare, ferindu-mă de stropii de parfum și încercînd rujuri pe dosul mîinii. Vreau un ruj deschis de tot, mă hotărăsc. Un fel de roz-bej apropiat de culoarea pielii și un contur de buze care să meargă...

O reclamă mare de la standul firmei Clarins îmi acaparează atenția.

Cumpărați două produse de îngrijire a pielii și primiți o trusă de frumusețe GRATUITĂ, care conține un eșantion de demachiant, tonifiant și cremă hidratantă, ruj Autumn Blaze, rimel ultrarezistent și eșantion de Eau Dynamisante. Stoc limitat. Grăbiți-vă.

E pur și simplu fantastic! Știți cît costă în mod normal un ruj la Clarins? Și iată, acum le dau pe gratis! Încîntată la maximum, încep să sap printre produsele de îngrijire a pielii, încercînd

să mă decid pe care să le cumpăr. Ce-ar fi să-mi iau niște cremă pentru gît? N-am mai folosit niciodată. Și niște cremă hidratantă revitalizantă din asta. Și după aia capăt un ruj gratuit! Un adevărat chilipir.

— Bună, îi spun femeii în uniformă albă. Aș dori crema pentru gît și hidratantul revitalizant. Și trusa cosmetică, adaug, împietrind brusc la gîndul că s-ar putea să fie prea tîrziu, că stocul limitat s-ar fi putut termina.

Dar mai au! Mulțumescu-ți, Doamne. În timp ce aparatul îmi procesează cardul VISA, femeia îmi dă trusa de un roșu strălucitor (care, trebuie să recunosc, e un pic mai mică decît mă așteptam), pe care o deschid încîntată și nerăbdătoare. Înăuntru se află, mai mult ca sigur, rujul meu gratuit!

E un fel de roșu maroniu. De fapt, are o culoare cam bizară. Dar dacă îl amestec un pic cu celelalte rujuri și dau pe deasupra cu luciu de buze, o să arate numai bine.

Ajung acasă, epuizată. Nici n-apuc să deschid ușa, că Suze se și repede la mine, ca un cățel.

— Ce ți-ai luat? strigă ea.

— Nu te uita! strig la rîndul meu. N-ai voie! E cadoul pentru tine.

— Cadoul meu!

Pe Suze o ia apa de-a binelea cînd e vorba de zile de naștere. Bine, ca să fiu sinceră, și eu fac la fel.

Mă grăbesc în dormitor și ascund punga de la Benetton în șifonier. Apoi despachetez celelalte cumpărături și-mi scot carnețelul argintiu ca să-mi notez fiecare articol achiziționat. David E. Barton zice că asta trebuie făcut imediatamente, înainte de a uita de vreun articol.

— Vrei ceva de băut? se aude vocea lui Suze de dincolo.

— Da, te rog! spun tare, scriind în carnet, și, o clipă mai târziu, Suze apare cu un pahar de vin.

— Începe *EastEnders* dintr-o clipă-ntr-alta.

— Mersi, îi răspund absentă, continuând să scriu.

Urmez regulile din carte cu rigurozitate, scoțînd toate chitanțele și transcriindu-le pînă la ultima, ceea ce mă face să mă simt foarte mulțumită de mine. Asta nu face decît să demonstreze că, așa cum spune David E. Barton, cu un pic de sîrguință, oricine poate să-și controleze finanțele.

Că veni vorba, am cumpărat cam multă cremă hidratantă astăzi, nu? Sincer, cînd am ajuns la casă la Clarins, cu crema revitalizantă, uitasem deja de toate cutiile pe care le luasem de la Boots. Dar nu-i nimic. De cremă hidratantă ai nevoie în permanență. E un articol de bază, ca pîinea și laptele, și David E. Barton spune că nu trebuie să te zgîrcești niciodată la articolele de bază. În afară de asta, nu cred că m-am descurcat prea rău. Firește, încă n-am făcut adunarea, dar...

OK. Asta ar fi lista mea finală și completă:

Cappuccino	1,50£
Brioșă	1,00£
Carnet	3,99£
Stilou	1,20£
Reviste	6,40£
Sandvici cu ou și creson	99p
Ulei de baie nucă de cocos	2,55£
Creme hidratante Boots	20,97£
Două jachete	90£
<i>Evening Standard</i>	35p

Cremă pentru gît Clarins	14,50£
Cremă hidratantă Clarins	32,50£
Trusă de frumusețe	Gratuit!
Milkshake de banane	2,00£
Prăjitură de morcovi	1,20£

Și asta face un total general de... 173,96£.

Nu-mi pot dezlipi ochii de pe cifră, șocată pînă-n măduvă.

Nu, regret, nu poate să fie corect. N-are cum să fie. E imposibil să fi cheltuit peste o sută șaptezeci de lire într-o singură zi.

La o adică, nici măcar nu e weekend. Am fost la muncă. Nu aș fi avut timpul fizic să cheltuiesc atît de mult. Trebuie să fi greșit pe undeva. Poate că n-am făcut bine adunarea. Sau poate am trecut ceva de două ori.

Citesc lista mai atent și deodată privirea mi se oprește. Victorie! „Două jachete.“ Știam eu! N-am cumpărat decît...

A, da. De fapt, am cumpărat două, nu? La naiba. O, Doamne, chestia asta mă deprimă. Mă duc să mă uit la *EastEnders*.

Banca Endwich
SUCURSALA FULHAM
Fulham Road 3
Londra SW6 9JH

Domnișoarei Rebecca Bloomwood
Apt. 2
Burney Road 4
Londra SW6 8FD

6 martie 2000

Stimată domnișoară Bloomwood,

Vă mulțumesc pentru mesajul de pe robotul telefonic,
din ziua de duminică, 5 martie.

Îmi pare rău să aflu că v-a murit cîinele.

Cu toate acestea, sînt nevoit să insist să ne con-
tactați, pe mine personal sau pe asistenta mea, Erica
Parnell, în zilele următoare, pentru a discuta situația
dumneavoastră.

Cu stimă,

Derek Smeath
Manager

ENDWICH - PENTRU CĂ NE PASĂ

Șase

OK, îmi spun cu hotărîre a doua zi. Toată chestia e să nu-mi ies din minți gîndindu-mă cît de mult s-a întîmplat să cheltuiesc ieri. Ce-a fost a fost. Esențial e că de azi încep o viață nouă, de frugalitate. De-acum încolo, nu mai cheltuiesc absolut nimic. David E. Barton spune că trebuie să-ți propui să reduci cheltuielile la jumătate în prima săptămîină, dar îmi dau seama că pot mai mult decît atît. La o adică, nu vreau să par nepoliticoasă, dar cărțile astea despre cum să te ajuți singur sînt scrise întotdeauna pentru oameni cu zero autocontrol, nu-i așa? Iar eu m-am lăsat de fumat relativ ușor. (Cu excepția ocaziilor sociale, dar astea nu se pun.)

Mă simt foarte bine dispusă în timp ce-mi fac un sandvici cu brînză și-l împățuresc în staniol. Prin acest simplu efort, am economisit deja vreo două lire! Nu am termos (trebuie să-mi cumpăr unul în weekend), așa că nu pot să-mi iau cafea la mine, dar e o sticlă de Ame în frigider pe care mă hotărăsc s-o iau în loc. E și mai sănătos, pe deasupra.

De fapt, toată chestia asta te face să te întrebi de ce, în fond, cumpără lumea sandviciuri de-a gata. Uite cît de ieftin și simplu e să-ți pregătești singur unul. La fel și cu mîncărurile cu curry. David E. Barton spune că, decît să dai iama în portofel pentru costisitoarele produse gata preparate,

mai bine înveți să gătești curry și legume flambate, la o cîtine din preț. Așa că asta am de gînd să fac în weekend, după ce o să mă duc la un muzeu sau, poate, o să mă plimb pe malul rîului, bucurîndu-mă de priveliște.

În drum spre metrou, mă simt pură și împrăpatată. Aproape severă, aș spune. Uită-te la oamenii ăștia de pe stradă cum se agită de colo-colo, cu gîndul numai și numai la bani. Bani, bani, bani. E o obsesie. Dar o dată ce te dezbari de acest nărav, încetează să mai aibă vreo relevanță. Deja am impresia că trăiesc după alt model mental. Unul mai puțin materialist, mai filozofic. Mai spiritual. După cum spune David E. Barton, nu mai reușim să apreciem în fiecare zi cît de mult avem deja. Lumina, aerul, libertatea, compania prietenilor... La o adică, astea sînt lucrurile care contează, nu? Nu hainele, pantofii și zorzoanele.

Aproape că mă înpăimîntă transformarea care are loc în mine. De exemplu, trec pe lîngă chioșcul de reviste de la stația de metrou și arunc doar o privire leneșă – fără să simt nici cea mai mică dorință să cumpăr vreuna dintre revistele de la ofertă. Revistele sînt lipsite de însemnătate în noua mea viață. (Plus că le-am citit deja pe cele mai multe.)

Astfel că mă sui în metrou simțindu-mă senină și inaccesibilă, ca un călugăr budist. Cînd cobor, la cealaltă stație, trec fără măcar să mă uit pe lîngă magazinul de pantofi la preț redus și pe lîngă Lucio's. Fără cappuccino astăzi. Fără brișă. Fără nici un fel de cheltuieli – în pas întins la birou.

E o perioadă lejeră a lunii la *Succesul în economii*. Tocmai am trimis la tipar ultimul număr al revistei, ceea ce înseamnă în esență că putem

să pierdem vremea câteva zile, nefăcînd nimic, înainte de a ne pune pe treabă pentru numărul viitor. Sigur, ar trebui să începem documentarea pentru articolul de fond. De fapt, în ceea ce mă privește, astăzi ar fi cazul să dau o mulțime de telefoane pe la agenții de bursă, ca să le cer prognoze privind investițiile pe următoarele șase luni.

Dar, nu știu cum, dimineața trece toată și eu n-am făcut nimic, în afară de faptul că mi-am schimbat imaginea de pe ecranul calculatorului – trei pești galbeni și-o caracatiță – și am completat o cerere de decont. Ca să fiu cinstită, nu prea reușesc să mă concentrez să muncesc pe bune. Presupun că sînt prea încîntată de forma nouă, purificată, a sinelui meu. Tot încerc să calculez cît o să economisesc pînă la sfîrșitul lunii și ce-o să pot să-mi permit de la Jigsaw.

La prînz, îmi scot sandviciul împăturit în staniol și, pentru prima oară pe ziua de azi, mă simt un pic deprimată. Pîinea s-a înmuiat toată, iar în folie s-a scurs zeama de la murături. Nu arată deloc apetisant. În clipa asta poftesc cu nesaț la o pîine cu alune și o negresă cu ciocolată de la Pret à Manger.

Nu te gîndi la asta, îmi ordon cu fermitate. Gîndește-te la cîți bani economisești. Așa că, într-un fel sau altul, mă forțez să mănînc rateul meu înmuiat și dau pe gît niște Ame. După ce termin, arunc folia, pun capacul la sticla de Ame și o bag în frigiderul minuscul din birou. Și cu asta s-au dus... cinci minute din pauza de masă.

Ce să fac acum? Unde să mă duc?

Mă prăbușesc nefericită la birou. Doamne, frugalitatea asta e greu de îndurat. Frunzăresc demoralizată prin câteva dosare... apoi îmi ridic capul și mă uit pe geam la zumzăiala de pe Oxford Street, plină de oameni ieșiți la cumpărături, cu

pungi de firmă în mână. Îmi doresc să ies cu atîta disperare, încît pur și simplu mă aplec în față pe scaun, ca o plantă spre lumină. Tînjesc după luminile strălucitoare și aerul cald, după rafturile cu marfă, chiar și după bipul caselor de marcat. Dar nu pot să mă duc. Mi-am spus de dimineață că n-o să mă apropii de magazine toată ziua. Mi-am promis – și nu pot să încalc o promisiune față de mine. Sau cel puțin, nu atît de repede...

Atunci îmi vine o idee strălucită. Trebuie să fac rost de o rețetă de curry pentru pachetul meu de luat la serviciu, nu? David E. Barton spune că, în realitate, cărțile de bucate sînt o risipă de bani. El ne sfătuiește să folosim rețetele tipărite pe ambalajele de alimente sau să împrumutăm cartea de la bibliotecă. Dar eu am o idee încă și mai bună. Mă duc la Smith's și copiez o rețetă de curry pe care s-o folosesc sîmbătă seara. În acest fel pot să intru într-un magazin, dar n-am nevoie să cheltuiesc nici un ban. Într-o secundă sar în picioare, cu mîna după haină. Magazine, păzea că vin!

*

Intrînd la Smith's, simt cum mi se relaxează tot corpul de ușurare. Intratul într-un magazin – în orice magazin – îți dă un fior de nestăpînit. E vorba, în parte, de nerăbdarea anticipației, pe de altă parte, de atmosfera plină de freamăt și primitoare; pur și simplu, de noutatea a tot și a toate. Reviste noi și strălucitoare, stilouri noi și strălucitoare, raportoare noi, strălucitoare. Nu c-aș fi avut nevoie de un raportor de cînd aveam unșpe ani – dar nu arată drăguț, așa, curate și nezgîriate, așezate în cutiile lor? Au o gamă de

articole de papetărie, cu imprimeu de blană de leopard, pe care n-am mai văzut-o, și, preț de-o clipă, mă tentează să casc gura. Dar îmi impun să trec pe lângă ele și mă îndrept spre spatele magazinului, unde sînt stivuite cărțile.

Au o întregă colecție de cărți cu rețete indiene. Aleg una la nimereală și o răsfoiesc, întrebîndu-mă la ce rețetă ar trebui să mă opresc. Pînă acum nu mi-am dat seama cît de complicată e bucătăria indiană. Poate c-ar trebui să-mi transcriu două, ca să fiu sigură.

Mă uit de jur-împrejur cu precauție și-mi scot carnețelul și pixul. Sînt un pic îngrijorată, știind că magazinele Smith's nu încurajează copiatul din cărțile expuse. Cum am aflat? Lui Suze i-au cerut o dată să părăsească magazinul din gara Victoria. Copia o pagină din Mersul trenurilor pentru că și-l uitase pe al ei – și i-au zis că ori îl cumpără, ori pleacă. (Ceea ce n-are nici un sens, din moment ce te lasă să citești revistele pe gratis, nu?)

Oricum, cînd sînt sigură că nu mă vede nimeni, încep să copiez rețeta pentru „biriani cu crevete-tigru“. Cînd ajung la jumătatea listei de condimente, o fată în uniformă de la WH Smith apare de după colț, așa că închid repede cartea și mă îndepărtez puțin, făcîndu-mă că mă uit după ceva. Din nou în siguranță, o redeschid, dar n-apuc să scriu un cuvînt, că o bătrînă în haină albastră zice cu voce tare:

— E bună de ceva, dragă?

— Ce?

— Cartea! îmi răspunde, arătîndu-mi-o cu vîrfurile umbrelor. Am nevoie de-un cadou pentru nora mea, care vine din India. Așa că mă gîndeam să-i iau o carte de rețete indiene. Crezi că asta e bună, ce zici?

— N-am idee. Încă n-am citit-o.

— A, zice ea îndepărtându-se.

Ar fi cazul să-mi țin gura și să-mi văd de treaba mea, dar pur și simplu nu mă pot abține. Așa că n-am ce face și mă trezesc dregându-mi vocea și spunînd :

— N-are deja o mulțime de rețete indiene ?

— Cine, dragă ? mă întrebă femeia întorcîndu-se spre mine.

— Nora dumneavoastră !

Deja regret că m-am băgat.

— Din moment ce e indiană, nu știe deja cum să gătească mîncare indiană ?

— A, face bătrîna.

Pare a fi complet bulversată.

— Păi, atunci, ce-ar trebui să-i iau ?

O, Doamne.

— Nu știi ! Poate o carte despre... despre altceva ?

— Ce idee bună ! zice ea înveselindu-se și se apropie de mine. Arată-mi tu ceva, dragă.

De ce eu ???

— Îmi pare rău, dar sînt un pic pe grabă azi.

O întind repede de acolo, simțindu-mă puțin vinovată. Ajung la raionul de casete video și CD-uri, care e întotdeauna pustiu, și mă ascund după un raft de casete cu desene animate. Mă uit de jur-împrejur, să nu fie cineva prin preajmă, după care deschid din nou cartea. OK, dau la pagina 214, la biriani cu crevete-tigru... Încep să copiez și, taman cînd ajung la capătul listei de condimente, îmi răsună o voce severă în ureche :

— Scuzați-mă !

Tresar atît de tare de sperietură, încît îmi zboară pixul de pe carnet și, spre groaza mea, trage o linie albastră chiar peste o poză cu o porție de orez basmati perfect gătit. Îmi trag

repede mîna, acoperind parțial urma, și mă întorc cu un aer nevinovat. Un bărbat în cămașă albă și cu ecuson mă privește dezaprobator.

— Aceasta nu este o bibliotecă publică, să știți. Aveți impresia că oferim un serviciu gratuit de informații?

— Mă uitam doar, zic eu zorită și dau să închid cartea.

Dar degetul bărbatului apare ca de nicăieri și aterizează pe foaie înainte s-apuc s-o închid. O redeschide încet și ne uităm amîndoi lung la dunga de pastă albastră.

— Una e să te uiți, alta, să deteriorezi marfa expusă, îmi spune el cu asprime.

— A fost un accident! Dumneavoastră m-ați speriat!

— Hmm, zice bărbatul și îmi aruncă o uitătură urîță. Intenționați de fapt să cumpărați cartea aceasta? Sau oricare alta?

Urmează o pauză – după care, cu o față destul de rușinată, răspund:

— Nu.

— Înțeleg, zice el, strîngînd din buze. Ei bine, mă tem că problema dumneavoastră va trebui să ajungă în atenția managerului. Evident, acum nu mai putem vinde cartea, așa că, pentru noi ar fi o pierdere. Dacă vreți să veniți cu mine și să fi explicați ce făceați cînd s-a produs deteriorarea...

Vorbește serios? Adică nu intenționează să-mi spună amabil că nu are importanță și să mă întrebe dacă nu vreau un card de loialitate? Începe să-mi bubuie inima de panică. Ce mă fac? Evident, nu pot să cumpăr cartea, cu noul meu regim de frugalitate. Dar nu vreau nici să mă duc să vorbesc cu managerul.

— Lynn? o strigă el pe vânzătoarea de la raionul de pixuri și stilouri. Vrei, te rog, să o chemi pe Glenys?

Tipul chiar vorbește serios. Arată foarte mulțumit de el, de parc-ar fi prins un hoț. Mă întreb dacă pot să te condamne pentru o dungă cu pixul într-o carte. Poate se încadrează la acte de vandalism. O, Doamne. O să am cazier. N-o să mai pot să plec niciodată în America.

— Uite, o cumpăr, bine? zic dintr-o suflare. Cumpăr cărțoiul ăsta!

I-l smulg din mână și mă grăbesc spre casă înainte să mai apuce să zică ceva. Inima-mi bate să-mi sară din piept.

La casa de alături stă la coadă bătrîna în haină albastră, iar eu încerc să-i evit privirea. Dar mă reperează și-mi strigă triumfătoare:

— Ți-am urmat sfatul! I-am luat ceva ce chiar cred c-o să-i placă!

— A, bine, spun eu și dau cartea de rețete ca să-i scaneze prețul.

— Se numește *Ghidul neoficial al Indiei*, zice bătrîna, arătîndu-mi coperta groasă, albastră. Ai auzit de el?

— Aha, zic. Bine, da, dar...

— Costă 24,99 de lire, zice fata de la tejghea.

Poftim? Mă uit la ea nevenindu-mi să-mi cred urechilor. Douășcinci de lire, pentru niște rețete amărîte? De ce n-oi fi ales una cu o copertă ieftină? Fir-ar. Fir-ar să fie! Fără nici o tragere de inimă, scot cardul și i-l dau fetei. Una e să faci cumpărături, alta e să fii forțat să faci achiziții împotriva voinței tale. La o adică, puteam să-mi cumpăr niște lenjerie chiar drăguță de banii ăștia.

Pe de altă parte, îmi spun ieșind din magazin, asta înseamnă o mulțime de puncte pe cardul

Club. Echivalentul a... 50 de puncte! Și, în plus, acum o să pot să fac o tonă de curry delicios și exotic, economisind toți banii pe care-i risipeam cumpărînd mîncare semipreparată. Pe bune, cartea asta trebuie privită ca o investiție.

Nu vreau să mă dau mare, dar în afară de achiziția cu pricina, în următoarele două zile mă descurc incredibil de bine. Singurele lucruri pe care le cumpăr sînt un termos de crom, drăguț de tot, ca să-mi iau cafea la serviciu (plus niște cafea boabe și o rîșniță electrică – fiindcă n-are nici un sens să cari de acasă o porcărie de nes, nu-i așa?). Și niște flori și șampanie pentru ziua lui Suze.

Dar asta am voie, pentru că, așa cum spune David E. Barton, trebuie să-ți prețuiești prietenii. Simplul fapt de a împărți pîinea de zi cu zi cu prietenii este, spune el, unul dintre elementele cele mai vechi și esențiale ale vieții umane. „Nu trebuie să încetezi să le faci cadouri prietenilor, spune el. Acestea nu trebuie să fie extravagante – folosește-ți creativitatea și încearcă să le confecționezi chiar tu.“

Prin urmare, soluția a fost să-i iau lui Suze o sticlă de jumătate de șampanie, în loc de una mare, și, în loc să iau croissante scumpe de la patiserie, o să le fac eu înșămi, din aluatul acela special care se găsește la tub.

Deseară ieșim la Terrazza ca să luăm cina cu verii lui Suze, Fenella și Tarquin – și, ca să fiu sinceră, s-ar putea să fie o seară cam scumpă. Dar e OK, pentru că se pune la împărțeala pîinii cu prietenii. (Cu excepția faptului că pîinea de la Terrazza e de fapt focaccia cu roșii și costă 4,50 lire coșul.)

De ziua lui Suze, Fenella și Tarquin sosesc la ora șase și, de cum apar, ea începe să chițăie de plăcere. Eu sînt la mine în dormitor și-mi termin machiajul, amîinînd momentul în care va trebui să ies și să-i salut. Nu mă prea omor după Fenella și Tarquin. Ca să fiu și mai sinceră, mi se par cam ciudați. În primul rînd, arată ciudat. Sînt amîndoi slăbănogi – dar în sensul de palizi și osoși – și au dinții la fel, adică un pic ieșiți în afară. Fenella măcar face un minim efort în privința hainelor și a machiajului și n-arată prea rău. Dar Tarquin, pe bune, arată exact ca un castor. Sau ca o nevăstuică. Oricum, ca o creatură mică și osoasă, nu contează. Pe deasupra, fac și lucruri ciudate. Călăresc în tandem și poartă pulovere asortate, croșetate de doica lor bătrînă, și mai au și limbajul ăsta cretin de familie, pe care nu-l înțelege nimeni altcineva. Cum ar veni, la sandviciuri le spun „viciuri“ și la băutură „rici“ (asta dacă nu-i vorba de apă, care se numește „ho“). Să fiu scutită, după o vreme devine de-a dreptul enervant.

Dar Suze îi adoră. În copilărie, și-a petrecut toate verile cu ei în Scoția și pur și simplu nu realizează că sînt cam stranii. Partea cea mai rea e că începe și ea să vorbească de viciuri și riciuri cînd e cu ei, chestie care mă scoate din minți.

Totuși, nu pot să fac nimic – sînt deja în casă. Termin de aplicat rimelul și mă ridic să mă uit în oglindă. Sînt destul de mulțumită de ce văd. Port un top negru, simplu, cu pantaloni negri – și, înnodată neglijent în jurul gîtului, eșarfa mea superbă, dar absolut superbă, de la Denny and George. Doamne, asta da achiziție. Arată fantastic.

Mai zăbovesc puțin, apoi deschid resemnată ușa de la dormitor.

— Salut, Bex! zice Suze, aruncându-mi o privire plină de strălucire.

Stă așezată turcește pe podea, în hol, desfăcînd un cadou, iar Tarquin și Fenella stau în picioare lângă ea, cu ochii nedezlipiți de la vara lor. Azi nu poartă pulovere asortate, slavă Domnului, dar ea are o fustă roșie, ciudată rău de tot, din tweed flocos, iar sacoul la două rînduri de pe Tarquin arată de parc-ar fi fost croit pe vremea primului război mondial.

— Bună! spun eu și îi pup pe amîndoi politicoasă.

— Mamma mia! țipă Suze, scoțînd din ambalaj o poză într-o ramă veche, aurită. Nu-mi vine să cred! Incredibil!

Se uită de la Tarquin la Fenella radiind de bucurie, iar eu mă uit la poză peste umărul ei, cu un aer interesat. Ca să fiu cinstită, nu mă pot declara impresionată. În primul rînd, e chiar spălăcită, cu nuanțele alea mîloase de verde și maro, și, tot în primul rînd, nu înfățișează decît un cal care stă nemișcat pe un cîmp. Vreau să zic, nu putea și el să sară peste un gard sau să se ridice pe picioarele din spate sau ceva, acolo? Sau, poate, să meargă la pas prin Hyde Park, purtînd în șa o fată îmbrăcată într-una dintre rochiile alea adorabile din *Mîndrie și prejudecată*?

— La mulți nașpani! spun Tarquin și Fenella la unison, rînjind cu gura pînă la urechi. (Asta-i altă aiureală a lor. De ziua cuiva, îi spun la mulți nașpani încă de cînd... O, Doamne, e mult prea plictisitor ca să vă explic.)

— Este absolut splendidă! spun cu entuziasm. Absolut minunată!

— Da, nu-i așa? zice Tarquin înflăcărat. Numai uită-te la culorile astea.

— Mmm, adorabile, aprob eu.

— Și tușeul pensulei... Este mirific. Am fost încântați cînd am găsit-o.

— E o fotografie chiar frumoasă. Te face, nici mai mult, nici mai puțin, decît să-ți dorești ... să o iei la galop peste văi!

Ce-oi tot debita trăsnaile astea? De ce nu pot să fiu cinstită și să le spun că nu-mi place?

— Călărești? mă întreabă Tarquin, privindu-mă ușor surprins.

Am călărit o singură dată. Pe calul vărului meu. Și-am căzut și m-am jurat că a doua oară nu mai încerc. Dar n-am de gînd să recunosc asta în fața lui Mister Calul Anului.

— A, demult, răspund cu un zîmbet sfios și modest. Oricum, n-am fost o călăreață prea grozavă.

— Sînt sigur că ți-ai aminti imediat, zice Tarquin, fixîndu-mă cu privirea. Ai vînat vreodată?

O, Doamne, Dumnezeule! Am eu față de Miss Viața la Țară?

— Hei! strigă Suze, rezemînd afectuoasă poza de perete. Nu tragem un rici înainte de plecare?

— Absolut! zic eu, întorcîndu-i într-o clipă spatele lui Tarquin. Bună idee.

— Oooh, da, zice și Fenella. Ai niște șampanie?

— Cred că mai e, îi răspunde Suze ducîndu-se spre bucătărie.

În momentul acela sună telefonul, iar eu mă duc să răspund.

— Alo?

— Alo, aș putea vorbi cu Rebecca Bloomwood? aud vocea unei femei necunoscute.

— Da, zic lenevoasă.

Ascult cum Suze deschide și închide ușile dulapului de la bucătărie, întrebîndu-mă dacă

mai avem de fapt vreun strop de șampanie în casă, în afară de resturile sticlei de jumate pe care-am băut-o noi la micul dejun...

— La telefon.

— Domnișoară Bloomwood, sînt Erica Parnell de la Banca Endwich, spune vocea, iar eu îngheț.

Fir-ar! E banca! O, Doamne, mi-au trimis scrisoarea aia, nu, și eu n-am mișcat un deget.

Ce să spun? Repede, ce să spun?

— Domnișoară Bloomwood? repetă Erica Parnell.

OK. O să spun că sînt pe deplin conștientă că am depășit ușor avansul în cont și că mi-am planificat să iau măsuri să remediez situația în zilele următoare. Da, asta sună bine. „Să remediez situația“ sună chiar foarte bine. OK, dă-i bătaie.

Îmi spun ferm să nu intru în panică – cei de la bancă sînt și ei oameni – și trag aer adînc în piept. Apoi, cu o mișcare spontană, dintr-o singură bucată, mîna mea pune jos receptorul.

Mă holbez cîteva momente la telefonul amuțit, încă nevenindu-mi să cred ce am făcut. Pentru ce a trebuit să mă port așa? Erica Parnell știa că sînt eu, nu? Dintr-o clipă într-alta, o să sune iar. Probabil că în secunda asta apasă deja butonul de reapelare automată, și o să fie foarte nervoasă...

Scot repede telefonul din priză și-l ascund sub o pernă. Acum nu mă mai poate prinde. Sînt în siguranță.

— Cine era? întrebă Suze întorcîndu-se în cameră.

— Nimeni, răspund eu, simțindu-mă un pic zdruncinată. O greșeală... Știți ce, hai să nu stăm să bem aici. Haideți să ieșim!

— Oh, face Suze. În regulă.

— E mult mai distractiv, îi dau înainte cu flecăreala, încercînd s-o ușuiesc de lîngă telefon. Putem să mergem la un bar drăguț, să bem niște cocktailuri, și după aia la Terrazza.

Pe viitor, mă gîndesc în sinea mea, o să las să intre robotul. Sau o să răspund cu un accent străin. Sau, și mai bine, o să-mi schimb numărul și să-l scot din cartea de telefon.

— Ce se petrece? zice Fenella, apărînd în ușă.

— Nimic! vorbește gura fără mine. Ieșim la un rici și apoi continuăm cu cinela.

Doamne, nu-mi vine să cred. Mă transform într-una de-a lor.

Cînd ajungem la Terrazza, mă simt mult mai calmă. Desigur, Erica Parnell va fi crezut că s-a întrerupt legătura din cauza unei defecțiuni pe fir sau ceva de genul ăsta. Nu o să creadă niciodată că i-am închis telefonul în nas. La o adică, sîntem două persoane adulte și civilizate, nu? Adulții pur și simplu nu fac chestii de-astea.

Și dacă o s-o întîlnesc vreodată – ceea ce sper, Doamne, să nu se întîmple – o să-mi păstrez sîngele rece și o să spun: „A fost tare ciudat ce s-a întîmplat atunci, cînd mi-ați telefonat...” Sau, încă și mai bine, o s-o acuz eu că mi-a închis telefonul (pe un ton glumeț, firește).

La Terrazza e aglomerație și zumzet mare și fum de țigară și șuete, și cînd ne așezăm la masă cu meniurile alea uriașe, argintii, în față, simt cum mă relaxez și mai mult. Îmi place la nebunie să mănînc în oraș. Plus că mă gîndesc că merit o mică recompensă, după ce-am fost așa de frugală în ultimele zile. Nu mi-a fost ușor să țin un regim atît de strict, dar, într-un fel sau altul, am reușit. Și încă mă țin tare pe poziție. Sîmbătă o să-mi monitorizez schema de cheltuieli din nou – și sînt sigură că am coborît cu cel puțin 70 la sută.

— Ce să luăm de băut? întreabă Suze. Tarquin, alege tu.

— Ia te uită! țipă strident Fenella. Uite-l pe Eddie Lazenby! Trebuie neapărat să mă duc să vorbesc cu el.

Sare în picioare și o ia înspre un tip cu început de chelie, îmbrăcat într-un sacou sport, care stă la vreo zece mese distanță de noi. Cum l-o fi zărit în balamucul ăsta – n-am nici o idee.

— Suze! se aude alt strigăt, la care ne ridicăm toți privirile.

O fată blondă, într-un costum minuscul roz-pastel se îndreaptă spre masa noastră cu brațele deschise ca pentru o îmbrățișare.

— Și Tarkie!

— Bună, Tory, zice Tarquin ridicându-se în picioare. Ce mai face Mungo?

— E acolo! răspunde Tory. Trebuie neapărat să veniți să-i spuneți bună!

Cum se face că Fenella și Tarquin își petrec majoritatea timpului în creierii ținutului Perthshire, dar, din secunda în care pun piciorul în Londra, sînt asaltați de prieteni pe care nu i-au mai văzut de mult?

— Eddie vă transmite salutări, anunță Fenella, întorcîndu-se la masă. Tory! Ce mai face Mungo?

— A, e bine, zice Tory. Dar ați auzit ultima noutate? Caspar s-a întors în oraș!

— Nu! exclamă toți, și mai că sînt tentată să mă alătur mirării generale.

Nimeni nu s-a deranjat să mă prezinte lui Tory – dar așa merg lucrurile cu oamenii ca ei. Intri în gașcă prin osmoză. Acum le ești complet străin, iar în clipa următoare țiți împreună cu restul grupului, ceva de genul: „Ați auzit de Venetia și Sebastian?!“

— Uite, chiar trebuie să comandăm, spune Suze. Tory, o să venim să salutăm lumea într-un minut.

— OK, ciao, zice Tory și se evaporă nonșalantă.

— Suze! țipă altă voce și o fată într-o rochie scurtă, neagră, se precipită înspre noi. Și Fenny!

— Milla! țipă amîndouă la unison. Ce mai faci? Cum o duce Benjy?

O, Doamne, nu mai termină odată! Stau acolo, cu ochii la meniu, prefăcîndu-mă extrem de interesată de aperitive, dar, în realitate, mă simt ca o ratată incurabilă, cu care nimeni nu vrea să vorbească – în timp ce ai naibii de Tarquin și Fenella parc-ar fi cuplul monden al anului. Nu e cinstit. Și eu vreau să colind pe la mese ca să salut lumea. Și eu vreau să dau nas în nas cu prieteni vechi din copilărie. (Deși, ca să fiu sinceră, singura persoană pe care-o cunosc de-atîta vreme e Tom, vecinul de alături, iar el trebuie să fie acum în bucătăria furniruită cu tei din Reigate.)

Dar, pentru orice eventualitate, las în jos meniul și mă uit plină de speranță de jur-împrejurul restaurantului. Dă, Doamne, măcar o dată, să fie cineva pe care să-l recunosc. Nu trebuie să fie neapărat cineva de care să-mi placă sau pe care să-l cunosc foarte bine – doar cineva la care să mă duc grăbită să fac bla-bla-bla și să exclam: „Trebuie să ne vedem la un prînz!“ Oricine-ar fi bun. Oricine-o fi...

Și atunci, cu un fior de surpriză neîncrezătoare, reperez o figură familiară, la cîteva mese distanță! E Luke Brandon, stînd la masă cu un bărbat și o femeie îmbrăcați elegant.

Nu e tocmai un vechi prieten – dar îl cunosc, nu-i așa? În plus, nici nu prea am de unde să aleg. Și-mi doresc atît de tare să colind și eu pe la mese, ca ceilalți.

— A, uite-l pe Luke! țip eu (încet, ca să nu mă audă el). Trebuie neapărat să mă duc să-i spun bună!

În timp ce ceilalți mă privesc surprinși, îmi dau părul pe spate, sar în picioare și mă grăbesc spre Luke, cuprinsă de-un avînt subit. Pot s-o fac și eu! Colind pe la mese la Terrazza. Sînt o fată de lume!

Abia cînd ajung la cîțiva metri de masa lui încetinesc pasul și mă întreb ce urmează să-i spun, de fapt.

Ei bine... o să fiu politicoasă și-atît. O să-i spun bună și – genial! – pot să-i mai mulțumesc o dată pentru că a fost amabil să-mi împrumute cele douăzeci de lire.

Fir-ar, parcă i-am dat banii înapoi, nu?

A, da. Da, i-am trimis felicitarea aia drăguță cu maci, din hîrtie reciclabilă, împreună cu un cec. Așa-i. Acum, nu intra în panică. Fii non-șalantă ca o fată scoasă în lume.

— Bună! îi spun eu cînd ajung suficient de aproape cît să mă fac auzită, dar bubuiala din jur e atît de asurzitoare, încît nu mă remarcă.

Nu-i de mirare că toți prietenii Fenellei au voci așa de stridente. Ai nevoie de vreo șaizeci și cinci de decibeli, numai ca să te audă careva.

— Bună! încerc din nou, mai tare, dar tot nici un răspuns.

Luke vorbește absorbit cu bărbatul în vîrstă, iar femeia ascultă cu atenție. Nici unul din ei nu ridică măcar privirea.

Situația devine un pic jenantă. Stau în picioare, simțindu-mă ca a cincea roată la căruță, în mod vădit ignorată de persoana la a cărei masă vreau să colind și eu. Nimeni în afară de mine nu pare să aibă problema asta. De ce nu sare și el în picioare, țipînd: „Ai auzit de

Foreland Investments?!“ Nu-i cinstit. Ce să fac? Să mă evapor și gata? Să mă prefac că mă duceam spre toaletă?

Un ospătar dă peste mine cu o tavă, împingându-mă în față, neajutorată, înspre masa lui Luke... moment în care el se uită în sus. Mă privește cu ochii goi, ca și cum nici nu m-ar cunoaște, și simt cum mi se strânge stomacul de spaimă. Dar acum trebuie s-o scot la capăt.

— Bună, Luke! zic veselă. Mă gîndeam să-ți spun... bună!

— Bună, răspunde el după o scurtă pauză. Mamă, tată, v-o prezint pe Rebecca Bloomwood. Rebecca – părinții mei.

O, Doamne, ce-am făcut? Am colindat pe la mese și-am nimerit drept într-o întîlnire de familie. Pleacă, repede.

— Bună, zic și arborez un zîmbet anemic. Nu vreau să vă rețin din...

— De unde îl cunoști pe Luke? e curioasă să afle doamna Brandon.

— Rebecca e un jurnalist financiar de top, răspunde Luke, luînd o înghițitură de vin.

(Chiar așa o fi crezînd cu adevărat? Dumnezeule, trebuie să strecor chestia asta într-o discuție cu Clare Edwards. Și cu Philip, că veni vorba.)

Îi zîmbesc plină de încredere domnului Brandon, simțindu-mă tare și importantă. Sînt o jurnalistă financiară de top, care dă nas în nas cu un afacerist de top la un restaurant londonez de top. Cît de mișto e chestia asta?

— Jurnalist financiar, eh? mormăie domnul Brandon și-și dă ochelarii în jos pe nas, ca să mă vadă mai bine. Ia zi, tu ce părere ai despre anunțul făcut de ministrul finanțelor?

— N-o să mai colind pe la mese niciodată, dar niciodată, cît oi mai trăi.

— Păi, încep eu încrezătoare, întrebându-mă în sinea mea dacă pot să mă prefac deodată c-am zărit un prieten vechi în celălalt colț al încăperii.

— Tată, sînt convins că Rebecca nu vrea să discute probleme de serviciu, zice Luke, încrun-tîndu-se ușor.

— Ai perfectă dreptate! spune doamna Brandon și îmi zîmbește. Ai o eșarfă foarte frumoasă, Rebecca. Este Denny and George?

— Da! îi răspund eu veselă și plină de ușurare că am scăpat de anunțul ministrului de finanțe. (Ce anunț?) M-am bucurat extraordinar s-o găsesc săptămîna trecută la reduceri!

Cu colțul ochiului, îl văd pe Luke Brandon privind-mă cu o expresie ciudată. De ce? De ce se uită la mine atît de...

Nu!!! Cum pot fi atît de idioată?

— La reduceri... pentru mătușa mea, continuu, încercînd să gîndesc cît pot eu de repede. I-am cumpărat-o cadou mătușii mele, dar... a murit.

Se așterne liniștea, ca după un șoc, iar eu privesc în jos. Nu-mi vine să cred ce mi-a ieșit din gură.

— A murit mătușa Ermintrude? întreabă Luke cu o voce ciudată.

— Da, răspund eu, forțîndu-mă să ridic ochii din pămînt. Foarte trist.

— Îngrozitor! zice doamna Brandon plină de compasiune.

— Parcă era internată în spital, nu? spune Luke, turnîndu-și un pahar de vin. Ce a pățit?

Timp de-o clipă, sînt redusă la tăcere.

— A avut... o problemă la picior, mă aud spunînd.

— La picior?

Doamna Brandon mă privește curioasă.

— Ce anume a pățit la picior?

— I... i s-a umflat și apoi s-a infectat, răspund după o pauză. Și au trebuit să i-l amputeze și apoi a murit.

— Doamne, zice domnul Brandon, dînd din cap. Nemernicii ăștia de doctori!

Deodată, îmi aruncă o privire fîroasă.

— S-a dus la vreun cabinet privat?

— Hmm... Nu știu sigur, răspund, începînd să bat în retragere.

Nu mai suport nici o secundă tărășenia asta. De ce n-oi fi zis pur și simplu că ea mi-a dat nenorocita de eșarfă?

— Oricum, m-am bucurat să te văd, Luke. Trebuie să mă duc, prietenii mei or să-mi simtă lipsa!

Îmi iau la revedere nonșalant cu un gest al mîinii, fără să-l privesc pe Luke în ochi, după care fac repede stînga-mprejur și mă întorc la Suze, cu inima bătîndu-mi să-mi sară din piept și cu obrazii în flăcări. Doamne, ce fiasco.

Dar reușesc să-mi vin în fire pînă cînd ne vine mîncarea. Mîncare! Am comandat scoici la grătar, iar în momentul în care iau prima înghițitură, mai că mă ia cu leșin. După atîtea zile chinuitoare de mîncare ieftină și funcțională, mă simt ca în rai. Aproape îmi dau lacrimile – ca unui prizonier care se întoarce în lumea reală sau ca unui copil după război, cînd se termină raționalizarea. După scoici, mănînc friptură de vițel *béarnaise* cu cartofi prăjiți – iar cînd toți ceilalți spun „nu, mulțumesc“ la meniul pentru desert, comand mousse de ciocolată. Pentru că cine știe cînd o să mai intru într-un asemenea restaurant. Mă așteaptă multe luni de sandvi-ciuri cu brînză și cafea la termos, cu nimic care să mai ușureze monotonia.

Am ales un drum greu, sînt conștientă de asta. Dar va merita pînă la urmă.

În timp ce aștept să-mi vină mousse-ul de ciocolată, Suze și Fenella decid că trebuie negreșit să se ducă să schimbe o vorbă cu Benjy, în celălalt capăt al încăperii. Așa că sar de pe scaune, aprinzîndu-și cîte o țigară, iar Tarquin rămîne să-mi țină companie. Nu pare așa de preocupat să colinde pe la mese ca ceilalți. De fapt, a fost destul de tăcut toată seara. Am observat și că a băut mai mult decît oricare dintre noi. Mă aștept să-i cadă capul pe masă dintr-o clipă în alta. Ceea ce nu m-ar deranja cîtuși de puțin.

O vreme, tăcem amîndoi. Ca să fiu sinceră, Tarquin e așa de ciudat, încît nu mă simt deloc datoare să întretin vreo conversație. Apoi, deodată, zice:

— Îți place Wagner?

— O, da, răspund imediat.

Nu sînt sigură c-am ascultat vreodată ceva de Wagner, dar nu vreau să par incultă, nici măcar în fața lui Tarquin. Iar la operă am fost o dată... deși parcă era Mozart.

— Liebestod din *Tristan*, continuă el și-ncepe să legene din cap. Liebestod.

— Mmm, fac eu, încuviințînd cu un aer inteligent (cel puțin, așa sper).

Îmi torn niște vin, îi umplu și lui paharul pînă la buză și mă uit de jur-împrejur să văd unde s-a dus Suze. E tipic pentru ea să dispară și să mă lase singură cu verișorul ei beat.

— Da-da-da-da, daaaa da da...

O, Doamne, acum cîntă. Nu tare, recunosc, dar cu trăire și intensitate. Și se uită fix la mine, ca și cum s-ar aștepta să-i țin isonul.

— Da-da-da-da...

Acum a închis ochii și se leagănă. Situația începe să fie de-a dreptul jenantă.

— Da di da didi da-a-da-a daaa da...

— Frumos, zic eu veselă. Nimic nu-i mai grozav ca Wagner, nu-i așa?

— *Tristan*, zice el, *Und Isolde*.

Deschide ochii.

— Ai fi o Isoldă minunată.

Aș fi o ce?! În timp ce eu îl privesc amuțită de uimire, îmi ridică mâna spre buze și începe să mi-o sărute. Preț de câteva clipe, sînt prea șocată ca să mișc vreun deget.

— Tarquin, spun cît pot eu de ferm, încercînd să-mi trag mîna. Tarquin, te rog...

Mă uit disperată după Suze prin tot restaurantul. În schimb, privirea mi se întîlnește cu a lui Luke Brandon, care își croiește drum spre ieșire. Se încruntă ușor, îmi face un semn de la revedere, apoi dispare pe ușă.

— Pielea îți miroase a trandafiri, murmură Tarquin cu nasul în mîna mea.

— Tacă-ți gura! i-o retez eu și-mi smulg mîna din strînsoarea lui atît de violent, încît mă aleg cu un rînd de urme de dinți pe piele. Lasă-mă-n pace!

I-aș trage o palmă, dar mă tem c-ar lua-o probabil ca pe un semn de vino-ncoa'.

Tocmai atunci se întorc la masă Suze și Fenella, cu tolba plină de noutăți despre Binky și Minky – iar Tarquin cade din nou în tăcere. Tot restul serii, chiar și cînd ne luăm la revedere, de-abia se mai uită la mine. Slavă Domnului. Înseamnă c-a priceput mesajul.

Șapte

Și totuși se pare că nu l-a priceput, pentru că sîmbătă primesc o felicitare cu o fată prerafaelită uitîndu-se timid peste umăr. Tarquin îmi scrie:

Mii de scuze pentru comportamentul meu necivilizat. Sper să-mi dai voie să-mi iau revanșa. Bilete la Bayreuth – sau, în caz că nu vrei, o cină?

Tarquin

O cină cu Tarquin. Vă puteți imagina? Să stau la masă față în față cu Cap-de-nevăstuică o seară întregă. Și, oricum, despre ce tot vorbește acolo? N-am auzit în viața mea de Bayreuth. E vreun spectacol nou sau ceva de genul ăsta? Sau vrea să zică Beirut? De ce-am vrea să mergem la Beirut, pentru Dumnezeu?

Oricum, nu contează, să-l lăsăm pe Tarquin. Azi am lucruri mai importante la care să mă gîndesc. Azi e ziua șase de Cheltuieli Reduse și, extrem de important, primul weekend. David E. Barton spune că acesta e momentul cînd, de multe ori, oamenii își încalcă regimul de frugalitate, pentru că le lipsește rutina de la birou care să-i distragă și ziua se întinde ca un gumiastic, așteptînd să fie umplută cu mîngîierea familiară a cumpărăturilor.

Dar eu am o voință prea de fier ca să cedez. Am ziua planificată în întregime – și nu trec pe

lîngă nici un singur magazin. În dimineața asta mă duc să vizitez un muzeu, apoi deseară, în loc să risipesc o mulțime de bani pe semipreparate costisitoare, o să gătesc un curry acasă pentru mine și Suze. Sînt chiar încîntată de toată chestia asta.

Bugetul total pentru astăzi este următorul :

Drumul la muzeu :	gratuit (am deja cartelă de călătorie)
Muzeu :	gratuit
Curry :	2,50£ (David E. Barton spune că poți să gătești un curry minunat pentru patru persoane cu mai puțin de 5,00£ - iar noi sîntem doar două.)
Total cheltuieli pe zi :	2,50£

Așa mai merge. Plus c-o să simt gustul Culturii, în locul materialismului fără creier. Am ales Victoria & Albert Museum, pentru că n-am mai fost acolo. De fapt, nici măcar nu sînt sigură ce țin înăuntru. Statui ale reginei Victoria și ale prințului Albert sau ceva de genul ăsta?

Oricum, indiferent ce au, va fi extrem de interesant și stimulatîv, sînt sigură. Și, mai presus de orice, gratuit!

Cînd ies din metrou la South Kensington, soarele strălucește puternic pe cer, iar eu pornesc pe stradă simțîndu-mă mulțumită de mine. În mod normal, îmi pierd diminețile de sîmbătă uitîndu-mă la televizor la *Deșteptarea în direct* și pregătîndu-mă să ies la cumpărături. Dar ia

uitați-vă acum la mine! Brusc, mă simt foarte matură și cosmopolită, ca un personaj din filmele lui Woody Allen. N-am nevoie decît de-o eșarfă lungă de lînă și o pereche de ochelari de soare și-o să arăt ca Diane Keaton. (Evident, ca Diane Keaton la tinerețe, însă fără hainele din anii '70.)

Iar luni, cînd o să fiu întrebată cum am petrecut în weekend, o să pot spune: „Am fost la V&A“. Nu, voi spune că am reușit să prind o expoziție. Asta sună mult mai cool. (De fapt, că veni vorba, de ce spun oamenii că au reușit să „prindă“ o expoziție? Că doar nu-i ca și cum toate picturile ar goni pe lîngă ei, ca taurii la Pamplona.) Și atunci, lumea o să zică: „Da? Nu am știut că te interesează arta, Rebecca“. La care eu o să răspund plină de importanță: „O, da. Îmi petrec cea mai mare parte a timpului liber prin muzee“. Iar ei or să mă privească impresionați, spunîndu-mi...

Adîncită în gînduri, am trecut deja de intrare. Ce zăpăcită sînt. Eram prea prinsă în conversația dintre mine și... de fapt, îmi dau seama acum că persoana pe care mi-o reprezentam în această mică scenetă era Luke Brandon. Ce straniu. Mă întreb de ce. Poate pentru că am colindat pe la masa lui. Nu importă. Concentrează-te. Muzeu.

Fac rapid cale întoarsă și pășesc nonșalantă în holul de intrare, încercînd să par că vin aici tot timpul. Nu ca roiul ăla de turiști japonezi care se strîng ciorchine în jurul ghidului. Ha, îmi spun mîndră în sinea mea, eu nu sînt turistă! Asta e moștenirea mea. Cultura mea. Aleg o hartă cu un aer neglijent, ca și cum nici n-aș avea de fapt nevoie de ea, și mă uit la o listă de vorbe despre lucruri cum ar fi „Ceramica dinastiilor Yuan și Ming timpuriu“. Apoi, relaxată, pornesc spre prima galerie.

— Fiți amabilă! mă strigă o doamnă de la o masă. Ați plătit?

Ce să fac? Nu se plătește ca să intri la muzeu! A, desigur – se ține de glume cu mine. Îi întorc un rîset mic și prietenos și merg înainte.

— Fiți amabilă!! zice cu o voce mai ascuțită, iar în clipa următoare apare ca din senin și un malac în uniformă. Ați plătit intrarea?

— E gratuit! zic eu surprinsă.

— Ba mă tem că nu, îmi răspunde ea, arătînd un semn din spatele meu.

Mă întorc să-l citesc și mi se taie picioarele de uimire.

Intrarea 5,00£.

Simt că mă ia cu leșin de șocată ce sînt. S-a întors lumea cu susu-n jos? Te taxează la intrarea într-un muzeu. Este revoltător. Toată lumea știe că muzeele ar trebui să fie pe gratis. Dacă începi să încasezi bani și aici, n-o să se mai ducă nimeni niciodată! Moștenirea noastră culturală va fi pierdută pentru o întreagă generație, exclusă printr-o barieră financiară punitivă. Poporul va fi încă mai îndobitocit pe viitor și societatea civilizată va ajunge în pragul colapsului. Asta îți dorești, Tony Blair?

Plus că nici n-am cinci lire. Am plecat în mod intenționat de acasă fără bani, în afară de două lire și jumătate pentru ingredientele care-mi trebuie să fac curry. O, Doamne, toată chestia asta începe să mă enerveze. Adică, iată-mă ajunsă aici, pregătită pentru niște cultură, vrînd să intru și să mă uit la... ce-o fi înăuntru, dar nu pot!

Acum toți turiștii japonezi se holbează la mine, de parc-aș fi cine știe ce infractoare. Plecați de aici! le zic tăios în sinea mea. Duceți-vă de vă uitați la artă.

— Acceptăm cărți de credit, spune femeia. VISA, Switch, American Express.

— Ah. Bine... OK.

— Tichetul pentru un sezon costă cincisprezece lire, zice ea în timp ce duc mîna spre poșetă, dar vă dă acces nelimitat pe durata unui an.

Acces nelimitat timp de un an! Ia stai puțin. David E. Barton spune că atunci cînd cumperi ceva ar trebui să estimezi „costul pe utilizare“, care se obține împărțind prețul la numărul de utilizări. Să presupunem că de-acum încolo o să vin la V&A o dată pe lună. (Aș zice că-i o socoteală realistă.) Dacă iau tichetul pentru un sezon, asta face... doar 1,25 lire de vizită.

Păi e un chilipir, nu? De fapt, dacă stai să te gîndești, este o investiție foarte bună.

— OK, cumpăr un tichet pentru un sezon, zic eu, înmînîndu-i cardul VISA. Ha! Cultură, păzea că vin!

Încep cu dreptul. Mă uit la mica mea hartă, examinez fiecare exponat în parte, după care citesc cu atenție toate bilețelele.

Potir confecționat din argint, Olanda, sec. al XVI-lea
Plachetă înfățișînd Sfînta Treime, Italia, mijlocul
sec. al XV-lea

Vas de ceramică, alb cu albastru, începutul
sec. al XVII-lea

Vasul ăla e chiar drăguț, mă trezesc gîndindu-mă, cuprinsă de un interes subit. Mă întreb cît o costa. Arată destul de scump... Taman cercetez să văd dacă are vreo etichetă cu prețul, cînd îmi amintesc unde sînt. Bineînțeles. Țsta nu-i magazin. Aici nu sînt prețuri.

Ceea ce e oarecum o greșeală, cred eu. Pentru că se duce de rîpă toată distracția, nu-i așa? Te învîrți de colo-colo, uitîndu-te la lucruri și-atît,

și după o vreme devine un pic plictisitor. Pe când dac-ar pune etichete cu prețul, ți-ar stârni mai mult interesul. De fapt, cred că toate muzeele ar trebui să afișeze prețul exponatelor. Te-ai uita la un potir de argint sau o statuie de marmură sau la Mona Lisa sau ce-o mai fi, le admiri pentru frumusețea și valoarea lor istorică și tot tacîmul – după care te-ai uita la preț și ți s-ar tăia respirația: „Hei, ia uite ce scump e!“ Chiar că ar mai anima atmosfera.

S-ar putea să scriu la Victoria & Albert și să le sugerez asta. La urma urmei, sînt deținătoarea unui tichet de-un sezon. Ar trebui să-mi asculte opinia.

Între timp, să trecem la următoarea vitrină de sticlă.

Pocal cioplit, englez, mijlocul sec. al XV-lea

Doamne, aș omorî pe cineva pentru o ceașcă de cafea. De cînd sînt aici? Trebuie să fie...

Ah. N-a trecut decît un sfert de oră.

Cînd ajung la galeria dedicată istoriei modei, devin foarte riguroasă și scolastică. De fapt, aici petrec mai mult timp decît oriunde. Dar, la un moment dat, rochiile și pantofii se termină și ne întoarcem la șirurile de statuete și mici flecușetețe din vitrine. Mă uit întruna la ceas, mă dor picioarele... și-n cele din urmă mă scufund într-o canapea.

Nu mă-nțelegeți greșit, îmi plac muzeele. Chiar îmi plac. Și arta coreeană mă interesează cu adevărat. Doar că podelele sînt foarte dure, iar eu port niște cizmulițe destul de strîmte, și e-atît de cald, încît mi-am dat jos jacheta, care acum îmi alunecă de pe mîini și mă incomodează.

În mod ciudat, dar tot mi se pare că aud zgomotul unei case de bani. Cred că-i doar în imaginația mea.

Mi s-a rupt filmul și stau jos, întrebându-mă dacă pot să-mi adun energia să mă ridic din nou, moment în care intră în galerie grupul de turiști japonezi și mă simt obligată să sar în picioare și mă prefac că mă uit la ceva. Arunc o privire vagă spre o tapiserie, după care o iau la pas pe un coridor unde sînt aliniat expozate de faianță indiană veche. Îmi trece prin cap că poate ar trebui să luăm catalogul de produse de la Fired Earth și să schimbăm faianța din baie, cînd zăresc ceva printr-un grilaj metalic și încremenesc de uimire.

Oare visez? E un miraj? Văd o casă de marcat, oameni stînd la coadă și o vitrină cu prețuri...

O, Doamne, nu mi s-a părut! E un magazin! E un magazin adevărat, chiar aici, în fața mea!

Deodată, pașii îmi devin mai sprinteni, iar energia mi-a revenit ca prin minune. Luîndu-mă după clinchetul casei de marcat, mă grăbesc să dau colțul spre intrarea în magazin. Fac o pauză înaintea pragului, spunîndu-mi să nu-mi fac prea multe iluzii, să nu fiu dezamăgită dacă nu au decît semne de carte și prosopel pentru șters porțelanurile.

Dar nici vorbă! E de-a dreptul extraordinar! De ce n-o fi locul ăsta mai bine cunoscut? Au o gamă întregă de bijuterii superbe, vrafuri de cărți de artă chiar interesante, și toată ceramica asta minunată și felicitări și...

Ah. Dar n-am voie să cumpăr nimic astăzi, nu? Fir-ar să fie!

Îngrozitor. Ce rost mai are să descoperi un magazin nou, dacă nu poți să cumperi nimic din el? Nu-i cîstit. Toți ceilalți cumpără diverse

chestii, toată lumea se simte bine. O vreme, o lălăi pe lângă o vitrină cu halbe, uitându-mă cu jale cum o australiancă își cumpără un teanc de cărți despre sculptură. Tipa stă la șuetă cu vînzătoarea și, deodată, o aud spunînd ceva de Crăciun. În secunda următoare am o sclipire de veritabil geniu.

Cumpărăturile de Crăciun! Pot să-mi fac toate cumpărăturile de Crăciun aici! Știu că e un pic devreme, în luna martie, dar de ce să nu fiu organizată? Și cînd o să vină Crăciunul n-o să mai fiu nevoită să pun piciorul în aglomerația aia cumplită. Nu-mi vine să cred că nu mi-a dat prin cap pînă acum. Plus că nu încalc regulile, pentru că oricum trebuie să cumpăr cadouri de Crăciun la un moment dat, nu-i așa? Nu fac decît să mut procesul de cumpărare puțin mai devreme. Este perfect justificat.

Prin urmare, după o oră, răsar fericită din magazin cu două pungi după mine. Am cumpărat un album foto cu o copertă de William Morris, un puzzle cu piese din lemn, în stil retro, o carte cu fotografii de modă și un ceainic de ceramică nemaipomenit. Doamne, ador cumpărăturile de Crăciun! Nu m-am hotărît ce voi da cui, dar ideea e că toate sînt articole unicate și fără vîrstă care ar aduce un plus de valoare oricărui cămin. (Cel puțin ceainicul de ceramică, pentru că așa scrie în broșurica de prezentare.) Trebuie să recunosc, m-am descurcat foarte bine.

De fapt, toată dimineața a fost un succes deplin. Ieșind din muzeu, mă simt incredibil de mulțumită și cu moralul ridicat. Asta nu face decît să demonstreze ce efect are asupra sufletului o dimineață de cultură pură. De-acum încolo, mă decid în sinea mea, o să-mi petrec toate diminețile de sîmbătă prin muzee.

Cînd mă-ntorc acasă, mă așteaptă pe preșul de la intrare tranșa a doua a corespondenței. Găsesc un plic pătrat pe numele meu, cu un scris de mîină pe care nu-l recunosc. Îl deschid în timp ce-mi tîrăsc pungile în cameră și mă opresc surprinsă. E un bilet de la Luke Brandon. Cum o fi făcut rost de adresa mea de acasă?

Dragă Rebecca, zice, Mi-a făcut plăcere să te întîlnesc aseară și sper că ai petrecut într-un mod agreabil. Mi-am amintit că nu ți-am mulțumit pentru rambursarea promptă a sumei pe care ți-am împrumutat-o. O fac acum.

Cu cele mai bune urări și, bineînțeles, cu sincere condoleanțe pentru pierderea mătușii tale Ermintrude. (Dacă asta te consolează în vreun fel, nu-mi pot imagina că eșarfa ar putea să arate mai bine pe altcineva.)

Luke

O vreme, mă uit la bilet în tăcere. Mi-a luat piuitul. Doamne, îmi spun cu precauție, ce drăguț din partea lui să-mi scrie, nu? Un bilet prietenos, scris de mîină, doar ca să-mi mulțumească pentru biletul meu. Vreau să zic, nici nu era nevoie s-o facă; nu e un simplu gest de politețe, nu? Nu e necesar să trimiți o scrisoare de mulțumire cuiva doar pentru că ți-a înapoiat douăzeci de lire care oricum erau ale tale.

Sau da? Poate așa se poartă acum. Toată lumea trimite scrisori pentru orice. Habar n-am ce se face și ce nu se face în ziua de azi. (Știam eu c-ar trebui să citesc cartea aia de bune maniere pe care am pus-o la păstrare.) Biletul ăsta nu-i decît un mod politicos de a spune mulțumesc? Sau e altceva? Și dacă da, ce?

Face mișto de mine?

O, Doamne, asta e. Știe că mătușa Ermintrude nu există. Mă ia în balon ca să mă facă să mă simt prost.

Dar atunci... s-ar deranja să cumpere o felicitare, s-o scrie și să mi-o trimită, doar ca să mă ia peste picior?

Nu știu ce să cred. Cui îi pasă? Oricum, nici măcar nu-mi place de el.

După ce m-am culturalizat toată dimineața, merit o mică recompensă după-amiază, așa că-mi cumpăr un *Vogue* și o pungă de Minstrels și mă-ntind puțin pe canapea. Doamne, ce dor mi-a fost de deliciile astea. N-am mai citit o revistă de... păi, să tot fie o săptămână, dacă nu punem *Harpers & Queen* al lui Suze, de ieri. Și nici nu mai țin minte de când n-am mai pus gura pe o ciocolată.

Dar nu pot să petrec prea mult timp simțindu-mă bine, pentru că trebuie să ies să cumpăr ce-mi trebuie pentru curry-ul gătit în casă. Așa că, după ce mi-am citit horoscopul, închid *Vogue* și scot la lumină cartea nouă de rețete indiene. Sînt destul de nerăbdătoare, ca să fiu sinceră. E prima dată când gătesc curry.

Am renunțat la rețeta cu crevete-tigru, pentru că se pare că sînt foarte scumpe. În loc, o să prepar *balti* cu pui și ciuperci. Totul arată a fi ieftin și simplu și nu trebuie decît să scriu lista de cumpărături.

Cînd termin, sînt puțin cam surprinsă. Lista e mult mai lungă decît credeam. Nu mi-am dat seama cîte condimente îți trebuie pentru un banal curry. Tocmai m-am uitat prin bucătărie și nu avem tigaie pentru *balti*, rîșniță ca să macin condimentele sau mixer ca să omogenizez pasta aromatică. Și nici lingură de lemn sau vreun cîntar în stare de funcțiune.

Totuși, nu-i nimic. O să dau o fugă pînă la Peter Jones ca să cumpăr toate ustensilele de care avem nevoie în bucătărie, după care iau mîncarea, mă întorc și încep să gătesc. De băgat la cap: chestiile astea se cumpără o dată pentru totdeauna – și apoi vom fi complet echipate să facem nenumărate feluri delicioase de curry în fiecare seară. Lucrurile trebuie privite ca o investiție.

Cînd se întoarce Suze de la Camden Market în seara cu pricina, sînt îmbrăcată în șorțul meu nou cu dungulițe și macin condimente prăjite în rîșnița noastră nouă.

— Pfiu! face ea, intrînd în bucătărie. Ce pute!

— Sînt condimente aromatice, îi răspund privind-o un pic și iau o înghițitură de vin. Ca să fiu sinceră, e mult mai dificil decît mi-am imaginat. Încerc să fac ceva ce se cheamă amestec de *balti masala*, pe care vom putea să-l păstrăm la borcan și să-l folosim luni de zile, dar parcă toate condimentele dispar în rîșniță, refuzînd să mai iasă pe undeva. Unde s-or fi ducînd?

— Mi-e foame de mor, zice Suze, turnîndu-și un pahar de vin. Terminî repede?

— Nu știu, spun eu printre dinți, cercetînd cu atenție fundul rîșniței. Dacă-ș putea să scot drăcoveniile astea de-aici...

— Bine. Eu cred c-o să-mi prăjesc niște pîine.

Bagă două felii în prăjitor, după care începe să culeagă de peste tot punguțele și borcanele de condimente și să le studieze.

— Ce e complexul de condimente universal? mă întrebă, ridicînd curioasă un borcan. Sînt toate condimentele, amestecate laolaltă?

— Nu știu, răspund, bocănind cu rîșnița pe dulap.

Un praf fin de pudră se prăvălește din rîșniță. Mă uit în jos enervată. Ce s-a ales din tot borcanul

pe care puteam să-l păstrez luni de zile? Acum o să trebuiască să prăjesc din nou drăcovenii din alea.

— Pentru că, dacă-i așa, nu poți să-l folosești doar pe ăsta și să le dai încolo pe celelalte?

— Nu! răspund eu răs-picat. Acum prepar un amestec proaspăt și cu aromă distinctă, special pentru *balti*. OK?

— OK, zice Suze, ridicînd din umeri. Tu ești experta.

E-n regulă, mă gîndesc, luînd încă o gură de vin. De la început. Semințe de coriandru, semințe de chimen, semințe de chimion, boabe de piper... De data asta, renunț la măsurat și le arunc pe toate grămadă înăuntru. Nu se spune că trebuie să te bazezi pe instinct la gătit?

— Ce-i asta? zice Suze, uitîndu-se la biletul de la Luke Brandon, pe care l-am lăsat pe masa din bucătărie. Luke Brandon? Cum se face că ți-a trimis o scrisoare?

— A, știi cum e, îi răspund, ridicînd din umeri cu un aer indiferent, doar un gest de politețe.

— De politețe, zici?

Suze ridică din sprîncene, răsucind cartea pe-o parte și pe alta.

— Exclus. Nu e nevoie să trimiți cuiva o scrisoare doar pentru că ți-a dat înapoi douăzeci de lire.

— Zău?

Vocea îmi sună ușor mai tare decît de obicei — dar trebuie să fie din vina condimentelor aromatice puse la prăjit.

— Eu mă gîndeam că poate așa se face acum.

— A, nu, spune Suze categoric. Uite cum stă treaba: se dau bani cu împrumut, se înapoiază împreună cu o notă de mulțumire și s-a terminat povestea. Scrisoarea asta, zice, fluturîndu-mi-o pe sub nas, e ceva în plus.

Uite de ce îmi place să împart apartamentul cu Suze. Pentru că se învîrte în cercurile sociale potrivite, știe astfel de chestii. O dată a luat cina chiar cu ducesa de Kent. Nu că m-aș da mare cu asta, Doamne ferește.

— Atunci ce crezi că înseamnă? întreb eu, încercînd să nu par prea încordată.

— Părerea mea e că încearcă să fie prietenos, spune ea, punînd scrisoarea la loc pe masă.

Prietenos. Desigur, despre asta e vorba. Prietenie. Ceea ce e bine, desigur. Și-atunci de ce mă simt așa, un pic dezamăgită? Mă uit din nou la felicitare, pe care e reprodus un chip de Picasso. Ce-o fi însemnînd?

— Și apropo, condimentele astea trebuie să se înnegrească? întrebă Suze, întinzînd unt de arahide pe pîinea prăjită.

— O, Doamne!

Smulg tigaia de *balti* de pe plită și mă uit la semințele de coriandru arse. Chestia începe să mă scoată din minți. OK, la gunoi cu ele și-o luăm de la capăt. Semințe de coriandru, semințe de chimen, semințe de chimion, boabe de piper, foi de dafin. Am terminat foile de dafin. De data asta ar face bine să-mi iasă.

Nu știu cum, dar miracolul funcționează. După patruzeci de minute, am un sos de curry clocotind în tigaia pentru *balti*! Nemaipomenit! Miroase super și arată exact ca în carte – și nici măcar nu am urmat rețeta foarte atent. Ceea ce nu face decît să demonstreze că am un talent înnăscut pentru bucătăria indiană. Și pe măsură ce exersez, cu atît mai expertă o să devin. După cum spune David E. Barton, voi putea să trîntesc un *balti* delicios în doi timpi și trei mișcări, cam cît îți ia să suni la firma de livrări la domiciliu. Și uite ce de bani am economisit!

Triumfătoare, scurg orezul *basmati*, scot pînicile *naan*, pe care le-am luat de-a gata, din cuptor și servesc totul pe farfurii. La sfîrșit, presar din vîrfurile degetelor o ploaie de coriandru proaspăt tăiat și, pe bune, arată ca decupat din *Marie-Claire*. Iau farfuriile dincolo și pun una în fața lui Suze.

— Aaa! Arată nemaipomenit!

— Știu, zic eu mîndră și mă așez în fața ei. Nu-i grozav?

O privesc cum ia prima furculiță, apoi iau eu înșămi prima îmbucătură.

— Mmm! Delicios! zice Suze, mestecînd plină de încîntare. Destul de iute, adaugă după o pauză.

— I-am pus boia de ardei. Și ardei proaspeți. Dar e bun, nu-i așa?

— E minunat! Bex, ești așa deșteaptă! N-aș putea să fac așa ceva nici într-un milion de ani!

Dar pe măsură ce mestecă, pe față i se așterne o expresie ușor bizară. Ca să fiu sinceră, și eu simt că mi se taie respirația. Curry-ul ăsta chiar e iute. De fapt, e-al naibii de iute.

Suze pune farfuria jos și ia o înghițitură zdravănă de vin. Cînd ridică privirea, are obraji în flăcări.

— Ești OK? o întreb, forțîndu-mi buzele să zîmbească prin durerea ce-mi chinuie cerul gurii.

— Da, foarte bine! răspunde Suze și mușcă hulpav din pîinea *naan*.

Mă uit în jos la farfuria mea și iau hotărîță încă o furculiță de curry. În secunda următoare, începe să-mi curgă nasul. Suze își trage și ea nasul, bag de seamă, dar cînd ni se întîlnesc privirile îmi zîmbește senină.

O, Doamne, e iute rău de tot. Nici n-o suport în gură. Obrajii îmi ard și ochii încep să-mi lăcrimeze. Cîtă boia de ardei am pus în drăcovenia asta? Cam o linguriță cu vîrf... sau, poate, două.

Mi-am ascultat pur și simplu instinctele și-am azvîrlit cam cît mi s-a părut de ajuns. Ei bine, instinctele mele or să ia o pauză.

Deja îmi curg lacrimi pe față și trag un strănut monstru.

— Ești OK? mă întreabă Suze alarmată.

— Sînt bine! zic eu, punînd jos furculița. Doar că... vezi... E un pic cam iute.

În realitate, nu sînt deloc OK. Și nu e doar iuțeala de vină pentru lacrimile mele. Brusc, mă simt ca o ratată. Nu-s în stare nici să nimeresc un curry ușor și rapid de preparat. Și uite cîți bani am cheltuit pe ea, cu tigiia pentru *balti* și șorțul și condimentele fără număr... Oh, toate mi-au mers pe dos, nu? Nu am Redus Cheltuielile deloc. Săptămîna asta a fost un dezastru absolut.

Încep să hohotesc și pun farfuria pe jos.

— E oribil! zic eu pe un ton jalnic, cu lacrimile înnodîndu-mi-se în bărbie. Nu-l mînca, Suze. O să te otrăvească.

— Bex! Nu fi fraieră! E fantastic!

Mă privește în ochi, după care își așază farfuria pe podea.

— O, Bex!

Vine înspre mine de-a bușilea, se ridică în capul oaselor și mă ia în brațe.

— Nu-ți face griji. E doar un pic iute. Dar, altfel, e genial! Și pîinea *naan* e delicioasă! Pe bune. Nu fi supărată.

Deschid gura să-i răspund, dar, în schimb, mă aud tragînd încă un hohot de plîns.

— Bex, termină! se tînguie Suze, plîngînd practic și ea. E delicios! Cel mai delicios curry pe care l-am gustat în viața mea.

— Nu e vorba doar de curry! hohotesc eu, ștergîndu-mă la ochi. Ideea e că ar fi trebuit să

Reduc Cheltuielile. Curry-ul ăsta ar fi trebuit să coste numai două lire jumate.

— Dar... de ce? întreabă Suze cu un aer perplex. Ai pus pariu cu cineva, sau ce?

— Nu! mă jeluiesc eu. Pentru că sînt îngropată în datorii! Și tata mi-a spus c-ar trebui să Reduc Cheltuielile sau să Cîștig Mai Mult. Așa c-am încercat să Reduc Cheltuielile, dar nu mi-a ieșit...

Fac o pauză, scuturîndu-mă de plîns.

— Sînt o ratată și gata...

— Bineînțeles că nu ești! zice Suze pe loc. Bex, tu ești opusul ratării. Doar că...

Aici ezită.

— Doar că, poate...

— Ce?

Se așterne liniștea, apoi Suze continuă pe un ton grav:

— Cred că s-ar putea să fi ales drumul greșit, Becky. Nu cred că ești genul de persoană care să Reducă Cheltuielile.

— Oare? Așa zici tu?

Îmi trag nasul și mă șterg la ochi.

— Părerea mea e că trebuie să mergi pe varianta Cîștigă Mai Mult.

Suze face o pauză, gînditoare.

— De fapt, chiar nu pricep de ce ar alege cineva Reduc Cheltuielile, cînd Cîștigă Mai Mult e o opțiune infinit mai convenabilă. Dacă aș fi pusă în situația să mă hotărăsc, pe asta aș alege-o, indiscutabil.

— Da, zic eu încet. Da, poate că ai dreptate. Poate că asta ar trebui să fac.

Întind o mîină tremurătoare și iau o bucată de pîine *naan* caldă – aici Suze are dreptate: fără curry, e delicioasă.

— Dar cum să fac? spun în cele din urmă. Cum să cîștig mai mult?

O vreme, se face liniște. Amîndouă mestecăm gînditoare pîinea *naan*. Apoi Suze se luminează.

— Știu. Uită-te la asta!

Ia o revistă și dă pagina pînă ajunge la anunțurile de mică publicitate de la sfîrșit.

— Uite ce zic aici. „Aveți nevoie de bani în plus? Intrați în familia Ramelor de Calitate Superioară. Cîștigați mii de lire lucrînd acasă, în timpul liber. Livrăm trusă de lucru completă.“ Vezi? E simplu.

Aa. Fără să vreau, sînt destul de impresionată. Mii de lire. Nu-i rău.

— Da, spun eu cu voce tremurîndă. Poate asta o să fac.

— Sau poți să inventezi ceva.

— Cum ar fi ce?

— O, orice, zice ea încrezătoare. Ești o fată așa deșteaptă! Te gîndești tu la ceva. Sau... Știu! Să înființezi o firmă de Internet. Valorează milioane în ziua de azi!

Știți, are dreptate. Poți să faci o mulțime de lucruri ca să Cîștigi Mai Mult. O mulțime de lucruri! Trebuie doar să fii deschisă la minte. Brusc, mă simt mult mai bine. Doamne, Suze e o prietenă adevărată! Mă aplec spre ea și o îmbrățișez.

— Mersi, Suze. Ești o dulce.

— N-ai pentru ce, îmi răspunde cu o îmbrățișare. Deci, decupează anunțul și dă-i drumul să faci mii de lire...

Face o pauză.

— Iar eu mă duc să comand un curry semi-preparat, da?

— Te rog, zic eu încet. Unul semipreparat ar fi super.

PROIECT DE REDUCERE A CHELTUIELILOR -
REBECCA BLOOMWOOD

CURRY FĂCUT ÎN CASĂ, SÎMBĂTĂ, 11 MARTIE

BUGET PROPUS : 2,50£

CHELTUIELI REALE :

Tigaie pentru balti	15,00£
Rîșniță electrică	14,99£
Mixer	18,99£
Lingură de lemn	35p
Șorț de bucătărie	9,99£

Piept de pui - 2 buc.	1,98£
Ciuperci 300 g.	79p
Ceapă	29p
Semințe de coriandru	1,29£
Semințe de chimen	1,29£
Complex condimente	1,29£
Semințe de chimion	1,29£
Cuișoare	1,39£
Ghimbir măcinat	1,95£
Foi de dafin	1,40£
Boia de ardei	

O, DOAMNE, LAS-O BALTĂ.

PGNI First Bank Visa

Camel Square 7
Liverpool L1 5NP

Domnișoarei Rebecca Bloomwood
Apt. 2
Burney Road 4
Londra SW6 8FD

10 martie 2000

Stimată domnișoară Bloomwood,

**Re.: Card VISA eliberat de PGNI First Bank,
nr. 1475839204847586**

Vă mulțumim pentru scrisoarea din data de 3 martie.

Vă rog să primiți asigurarea că sistemul nostru de calculatoare este verificat cu regularitate, iar probabilitatea unei „bube“, cum o denumiți dumneavoastră, este foarte redusă. Și nici nu am fost afectați de virusul mileniului. Toate conturile noastre sînt în totalitate corecte.

Puteți să vă adresați lui Anne Robinson de la emisiunea *Gardianul* dacă doriți, dar sînt sigur că va fi de acord că plîngerea dumneavoastră este lipsită de temeii.

Evidențele ne indică faptul că plățile din contul VISA pe care îl dețineți au depășit în prezent creditul. După cum veți vedea în ultima factură pentru cardul dumneavoastră VISA, plata minimă necesară este de 105,40£. Așteptăm cu nerăbdare primirea acestei plăți, în cel mai scurt timp posibil.

Cu stimă,

Peter Johnson
Director Conturi Clienți

Opt

OK, poate că Reducerea Cheltuielilor nu mi-a ieșit prea grozav. Dar nu mai contează, fiindcă e deja de domeniul trecutului. Asta era gândire negativă – or, acum am luat-o serios pe calea gândirii pozitive. Tot înainte și mai sus. Acumulare și prosperitate. C. M. M. Dacă stai să te gîndești mai bine, este soluția evidentă. Și știți ce? Suze are perfectă dreptate. Cîștigă Mai Mult se potrivește cu personalitatea mea mult mai bine decît Reduce Cheltuielile. De fapt, mă simt deja mai împlinită. Simplul fapt că nu mai trebuie să fac sandviciuri cu brînză scîrboase sau să merg prin muzee mi-a luat o piatră grea de pe inimă. Și am voie să-mi cumpăr toate felurile de cappuccino care-mi plac și să mă uit din nou prin vitrine. O, ușurarea supremă! Chiar am aruncat la gunoi *Cum să-ți controlezi banii*. N-am crezut nici o secundă că e bună de ceva.

Singura mică problemă, flecuștețul neînsemnat și puțin sîcîitor, e că nu prea sînt sigură cum o să procedez. Ca să Cîștig Mai Mult, vreau să spun. Dar acum, c-am decis s-o iau pe calea asta, o să se ivească ceva. Sînt sigură.

Cînd mă duc la muncă luni, Clare Edwards e deja la biroul ei și – surpriză – stă pe telefon.

— Da, zice ea încet, cred că singurul răspuns e să continuăm cum am plănuț. Da.

Cînd dă cu ochii de mine, sînt mirată s-o văd cum se îmbujorează și se întoarce ușor cu spatele la mine.

— Da, înțeleg, soptește ea, mîzgălind ceva în agendă. Și care a fost reacția lu'... pînă acum?

Dumnezeu știe de ce-o fi așa secretoasă. De parcă m-ar interesa viața ei plicticoasă. Mă așez la birou, pornesc voioasă computerul și accesez calendarul. O, mamă, am o conferință de presă în oraș. Chiar dacă e vorba de-o lansare plicticoasă a unor fonduri de pensii mai vechi, tot mă aleg cu o ieșire din birou și, cu puțin noroc, un pahar de șampanie bună. Munca poate fi destul de plăcută uneori. Și Philip încă n-a venit, ceea ce înseamnă că putem să ne relaxăm și să stăm la bîrfe o vreme.

— Clare, zic, după ce închide telefonul, cum ai petrecut în weekend?

Îi arunc o privire neatentă, așteptîndu-mă să aud placa obișnuită, în care îmi povestește încîntată ce raft a mai pus unde, împreună cu prietenul ei — dar Clare parcă nici n-ar fi auzit ce am zis.

— Clare? zic nedumerită.

Se holbează la mine cu obrazii ușor îmbujorați, de parcă aș fi prins-o furînd pixuri din dulapul cu rechizite.

— Ascultă, zice dintr-o suflare. Discuția asta pe care tocmai ai auzit-o... te rog să nu-i spui nimic lui Philip, da?

O privesc uluită. Ce tot zice acolo? Mamma mia! Te-oi pomeni că are vreo idilă ilicită? Dar atunci, de ce i-ar păsa lui Philip? În fond, îi este șef, nu...

O, Doamne! Doar n-o avea o relație chiar cu Philip?!

— Clare, ce se petrece aici? zic eu, murind de nerăbdare.

Se lasă o lungă tăcere, timp în care Clare se înroșește ca para focului. Nu-mi vine să cred. În sfârșit, un scandal la birou! Și, din toată lumea, cu Clare Edwards în rolul principal!

— Ei, haide, Clare, îi șoptesc eu. Mie poți să-mi povestești. N-o să spun nimănui.

Mă aplec spre ea plină de înțelegere.

— S-ar putea chiar să pot să te ajut.

— Da, spune ea frecându-și obrazii. Asta-i adevărat. Nu mi-ar prinde rău un sfat, mai ales că de-abia mai fac față presiunii.

— Începe cu începutul, zic eu calmă, exact ca ziaristele care răspund la scrisori în rubrica „inimi frînte“. Când a început totul?

— Bine, îți spun, șoptește Clare, uitîndu-se agitată în jur. Era cam acum... șase luni.

— Și ce s-a întîmplat?

— Totul a-nceput în timpul unei excursii de presă în Scoția, continuă ea încet. Eram departe de casă... am zis da fără măcar să mă gîndesc. Cred că am fost flatată, înainte de orice.

— Vechea poveste, remarc eu cu înțelepciune. Doamne, ce-mi place!!

— Dac-ar ști Philip ce-am făcut, l-ar apuca nebunia, zice ea cu disperare în glas. Dar e-atît de simplu. Folosesc alt nume – și nimeni nu știe nimic.

— Folosești alt nume? întreb eu impresionată. M-a luat gura pe dinainte.

— Mai multe, răspunde ea cu un zîmbet timid și amar. Probabil că pe unele le-ai văzut deja.

Aici expiră adînc.

— Știu că-mi asum un risc, dar nu mă pot opri. Ca să fiu sinceră, începi să te obișnuiești cu banii.

Cu banii? E prostituată??

— Clare, ce anume f...

— La început a fost doar un mic material despre ipoteci în *The Mail*, continuă ea, ca și cum nu m-a auzit. Am crezut c-o să pot să fac față. Dar după aia mi s-a cerut să fac un articol de fond despre asigurările de viață pentru *Sunday Times*. După care a intrat în peisaj și *Pension and Portfolio*. Și-acum am ajuns la trei articole pe săptămână. Trebuie să fac toate astea în secret, să încerc să mă port normal...

Oftează din rărunchi și clatină din cap.

— Uneori mă doboară. Dar pur și simplu nu mai pot să refuz. Sînt prinsă în laț.

Nu îmi vine să cred. Vorbește despre muncă. Despre muncă! Numai Clare Edwards putea să mă dezamăgească așa. Eu stau și-o ascult, imaginîndu-mi că are o legătură pasională, pregătindu-mă să savurez detaliile picante – și în tot acest timp nu era vorba decît despre plicticoșe...

În clipa asta ceva spus de ea îmi aprinde beculuțelul minții.

— Și zici că ies bani buni? întreb eu pe un ton nepăsător.

— A, da. Cam trei sute de lire pe material. Așa ne-am și permis să ne luăm apartamentul.

Trei sute de lire!

Nouă sute de lire pe săptămână! Mama mă-sii!

Iată soluția. Simplu. Voi deveni o ziaristă de succes, cu diverse colaborări – după modelul Clare – și-o să cîștig nouă sute de lire pe săptămână. Nu trebuie decît să încep să-mi fac relații și să cunosc lume pe la evenimente, în loc să stau mereu cu Elly în spate și să ne hlizim. Trebuie să dau mîna ferm cu toți redactorii pe finanțe de la cotidienele naționale și să port ecusonul cu numele la vedere, în loc să-l pun

direct în geantă, și apoi să le telefonez discret cînd mă întorc la birou cu idei proaspete. Și-uite așa o să fac 900 de lire pe săptămînă. Ha!

Prin urmare, o dată ajunsă la conferința de presă, îmi prind hotărîtă ecusonul, iau o ceașcă de cafea (n-au șampanie, fir-ar să fie!) și mă îndrept spre Moira Channing de la *Daily Herald*.

— Bună, zic eu, însoțindu-mi salutul cu un gest serios din cap. Becky Bloomwood, de la *Succesul în economii*.

— Bună, zice ea lipsită de interes și se întoarce spre cealaltă femeie din grup. Așa că am luat o a doua echipă de constructori și le-am citit de-a fir a păr legea privind grevele.

— O, Moira, biata de tine, spune femeia.

Încerc să deslușesc ce scrie pe ecusonul ei și văd că e Lavinia Bellimore, jurnalist liber-profesionist. N-are nici un rost să-i fac impresie — reprezintă concurența.

Oricum, nici nu-mi aruncă o a doua privire. Tipele pălăvrăgesc în continuare despre cum își extind ele casa și despre taxe școlare, ignorîndu-mă complet, așa că după cîteva clipe bombănesc „Mi-a părut bine“ și mă evapor de lîngă ele. Doamne, uitasem ce neprietenoase sînt. Totuși, n-are a face. Trebuie să găsesc pe altcineva.

După o scurtă pauză mă îndrept sfioasă spre un tip foarte înalt, care stă singur, și îi zîmbesc.

— Becky Bloomwood, *Succesul în economii*, mă prezint.

— Geoffrey Norris, independent, zice el și îmi arată scurt ecusonul.

Pentru numele lui Dumnezeu! Locul ăsta colcăie de colaboratori!

— Pentru cine scrii? întreb politicoasă, gîndindu-mă că cel puțin pot să pescuiesc niște ponturi.

— Depinde, răspunde el codindu-se.

Privirea îi zburdă înainte și înapoi. Tipul refuză să se uite direct la mine.

— Am fost la *Monetary Matters* pînă nu demult. Dar mi-au dat papucii.

— Îmi pare rău.

— Vezi că sînt niște ticăloși, zice el sorbindu-și cafeaua. Nemernici! Ocolește-i, dacă poți, asta-i sfatul meu.

— OK, o să țin minte! zic eu veselă, bătînd în retragere. De fapt, trebuie să ...

Mă întorc pe călcîie și mă îndepărtez grăbită. Cum de ajung mereu să stau de vorbă cu toți ciudații?

În acest moment se aude o sonerie, iar oame-nii încep să-și caute locurile. În mod deliberat, mă îndrept spre rîndul al doilea, culeg broșura lucioasă care mă așteaptă pe scaun și scot agenda. Mi-aș dori să port ochelari. Așa aș arăta încă mai serioasă. De-abia apuc să scriu în capul paginii Lansarea fondului de pensii Sacrum Asset Management cu litere mari, cînd lîngă mine plonjează un bărbat pe care nu-l mai văzusem niciodată. Are un păr șaten ciufulit și miroase a țigări și se uită de jur-împrejur cu ochi căprui, iscoditori.

— E-o glumă, nu? murmură el, căutîndu-mi privirea. Toată poleiala asta. Tot spectacolul ăsta.

Arată cu mîna în jur.

— Sper că nu cazi în capcană...

O, Doamne, alt ciudat.

— Fiți sigur că nu, zic eu politicoasă, cău-tîndu-i ecusonul din priviri.

Nu are.

— Mă bucur s-aud asta, zice bărbatul și dă din cap. Ai naibii granguri îmbuibați.

Arată cu mîna în față, unde stau la o masă trei bărbați în costume scumpe.

— Pe ei n-o să-i vezi trăind din cincizeci de lire pe săptămână, nu?

— Păi... nu, zic eu. Mai degrabă cincizeci pe minut.

Bărbatul râde apreciativ.

— Asta-i bună de titlu. S-ar putea s-o folosesc.

Îmi întinde mâna.

— Eric Foreman. *Daily World*.

— *Daily World*? mă mir eu impresionată.

Iar m-a luat gura pe dinainte.

Doamne, chiar de la *Daily World*. Aici trebuie să vă mărturisesc un mic secret – mie îmi place *Daily World*. Știu că nu-i decît un ziar de scandal, dar e-atît de ușor de citit, mai ales în metrou. (Cred că am mîinile prea firave sau ceva, pentru că după ce țin *The Times* o vreme, încep să mă doară. Și apoi toate paginile încep să se încurce. E un coșmar.) Unele dintre articolele de la pagina pentru femei sînt, de fapt, destul de interesante.

Dar stați puțin... sigur am întîlnit-o pe redactoarea de finanțe personale de la *Daily World*. Nu e femeia aia lipicioasă pe care-o cheamă Marjorie? Prin urmare, cine-i tipul?

— Nu te-am mai văzut pe-aici, zic eu, cu aerul că de fapt nu m-ar interesa. Ești nou?

Eric Foreman râde în barbă plin de el.

— Sînt în barcă de zece ani. Dar chestiile astea de finanțe nu-s de obicei felia mea.

Își coboară vocea.

— De fapt am venit aici ca să stîrnesc un pic de scandal ca din întîmplare. Redactorul-șef m-a adus în echipă pentru o nouă campanie pe care-o facem, „Putem avea încredere în finanțiști?”.

Chiar și cînd vorbește, o face cu vocea unui ziar de scandal.

— Sună bine, răspund politicoasă.

— Se poate, se poate. Atîta timp cît reușesc să trec peste toate chestiile astea tehnice.

Aici face o mutră.

— N-am fost în viața mea bun la cifre.

— Eu nu mi-aș face griji, îi spun amabilă. Nici nu-i nevoie să știi prea multe. O să te prinzi imediat care-s lucrurile importante.

— Mă bucur s-aud asta, spune Eric Foreman. Se zgîiește la ecusonul meu.

— Și tu ești...

— Rebecca Bloomwood, *Succesul în economii*, mă prezint eu cu cel mai bun ton de făcut relații.

— Mă bucur să te cunosc, Rebecca, zice el, pescuind prin buzunar după o carte de vizită.

— O, mersi, îi răspund, căutîndu-mi în grabă cărțile de vizită prin geantă.

Da-da! îmi spun triumfătoare, în timp ce i-o întind. Îmi fac relații la cotidienele naționale! Schimbăm cărți de vizită!

Taman atunci microfoanele pornesc toate deodată cu un scrișnet, iar o fată brunetă de pe podium își drege vocea. În spatele ei se află un ecran, pe care sînt proiectate cuvintele SACRUM ASSET MANAGEMENT pe fondul unui apus.

Acum mi-amintesc de unde o știu. M-a tratat cu superioritate la o informare de presă anul trecut. Dar Philip o place, pentru că-i trimite o sticlă de șampanie la fiecare Crăciun, așa că va trebui să încondeiez frumos planul lor de pensii.

— Doamnelor și domnilor, sînt Maria Freeman și îmi face o deosebită plăcere să vă urez bun-venit la lansarea seriei de pensii a companiei Sacrum Asset Management. Aceasta este o gamă inovatoare de produse create să îmbine flexibilitatea și siguranța cu performanța puternică asociată cu Sacrum.

Pe ecranul pe care-l avem în față apare un grafic cu o linie roșie ondulată care urcă și coboară pe deasupra unei linii negre, mai subțiri.

— După cum arată graficul 1, zice Maria Freeman plină de încredere, arătînd linia roșie ondulată, fondul nostru comercial din Marea Britanie a depășit în mod constant restul sectorului din care face parte.

— Hmm, îmi șoptește Eric Foreman, uitîndu-se încruntat prin broșură. Cum vine asta, atunci? Am auzit un zvon că Sacrum Asset Management n-ar duce-o prea bine.

Aici dă un bobîrnac în broșură.

— Dar ia uite aici. Au depășit sectorul.

— Mda, bine, îi șușotesc eu. Și ce sector anume e ăla? Sectorul investițiilor de rasol? Sectorul cum să-ți pierzi toți banii?

Eric Foreman se uită fix la mine, iar gura i se strîmbă insesizabil.

— Crezi că au mînărit cifrele? mă întrebă în șoaptă.

— Nu tocmai, îi explic. Doar că se compară cu oricine stă mai rău ca ei, după care se auto-intitulează învingători pe ramură.

Îi arăt cu degetul spre graficul din broșură.

— Uite. Neglijează să specifice care e așazisul sector.

— Ce chestie! zice el ridicîndu-și privirea la echipa de la Sacrum de pe podium. Sînt și ticăloși, și șmecheri, care va să zică?

Pe bune, tipul habar n-are de nimic. Aproape că mi se face milă de el.

Maria Freeman zumzăie ca televizorul în continuare, iar eu îmi înăbuș un căscat. Problema cînd stai în rîndurile din față e că trebuie să te prefaci interesată și să-ți iei notițe. „Pensii“, îmi notez eu, și trag o linie buclată dedesubt. Apoi

continuu linia într-un lujer de viță-de-vie și încep să desenez ciorchini mici de struguri și frunzele de pe tulpină.

— O să vi-l prezint imediat pe Mike Dillon, care conduce echipa de investiții și o să vă povestească puțin despre metodele lor. Între timp, dacă sînt întrebări...

— Da, zice Eric Foreman. Am eu o întrebare. Îmi ridic privirea de la viță, ușor surprinsă.

— A, da?

Maria Freeman îi zîmbește dulce.

— Sînteți domnul...

— Eric Foreman, *Daily World*. Aș dori să știu cu cît sînteți voi plătiți.

Și face un gest cu mîna către toți de la masă.

— Poftim?

Maria Freeman se îmbujorează în roz, după care își recapătă prestanța.

— A, vă referiți la tarife. Bine, vom aborda subiectul...

— Nu mă refer la tarife. Mă refer exact la cît sînteți voi plătiți. Tu, Mike Dillon.

Aici face un gest brusc și-l arată pe tip cu degetul.

— Cam cît scoți? Ceva cu cinci zerouri, nu? Și, ținînd cont ce dezastru absolut au fost rezultatele lui Sacrum Asset Management anul trecut, n-ar trebui să fii în stradă?

Sînt încremenită de uimire. N-am mai văzut așa ceva niciodată la o conferință de presă. Da' niciodată!

La masă se produce vînzoleală, la capătul căreia Mike Dillon se apleacă spre microfon.

— Am dori să continuăm prezentarea, zice el, și... și să lăsăm alte întrebări pentru mai tîrziu.

Se vede cu ochiul liber că e stînjenit.

— Un singur lucru doar, continuă Eric Foreman. Ce ați spune unui cititor de-ai noștri care a investit în planul vostru Prospekțiuni Sigure și a pierdut zece mii?

Îmi aruncă o privire scurtă și-mi face cu ochiul.

— Le arătați niște grafice frumoase și liniștitoare ca acesta, nu-i așa? Le spuneți că sînteți în „poziția fruntașă pe sector“?

O, chestia asta e absolut nemaipomenită! Toți cei de la Sacrum arată de parc-ar vrea să moară.

— Un comunicat de presă pe tema Prospekțiunilor Sigure a fost dat publicității la momentul respectiv, spune Maria, zîbindu-i ca de gheață lui Eric. Totuși, această conferință de presă se referă strict la subiectul noii serii de pensii. Dacă doriți să așteptați pînă la încheierea prezentării...

— Nu vă faceți griji, zice Eric Foreman degajat. N-o să mai stau să ascult tot rahatul. Consider c-am aflat tot ce aveam nevoie.

Se ridică și rînjește la mine.

— Mi-a părut bine să te cunosc, Rebecca. Și mulțumesc.

Îmi întinde mîna, iar eu i-o strîng, nepreaștiind ce fac. Apoi, în timp ce toată lumea se foiește pe locuri și începe să șușotească, își croiește drum de-a lungul rîndului de scaune și iese din sală.

— Doamnelor și domnilor, spune Maria Freeman, cu două pete aprinse arzîndu-i pe obraji, din cauza acestei... perturbări, vom face o scurtă pauză înainte de a continua conferința. Vă rog să vă serviți cu ceai și cafea. Mulțumesc.

Oprește microfonul, coboară de pe podium și se grăbește spre sfatul de taină al personalului de la Sacrum Asset Management.

— Nu ar fi trebuit să-l lași să intre sub nici o formă! Îl aud spunînd pe unul dintre ei.

— Nu am știut cine e! se apără Maria. A zis că e corespondent local pentru *Wall Street Journal!*

Așa mai zic și eu! N-am mai văzut atîta agitație de cînd Alan Derring de la *Daily Investor* s-a ridicat la o conferință de presă despre asigurările pentru economii și le-a spus tuturor că urma să devină femeie și că voia să-i spunem Andrea.

Mă duc în fundul sălii să-mi iau altă ceașcă de cafea și o găsesc pe Elly stînd în picioare lîngă măsuța de cafea. Excelent. N-am mai văzut-o de-un secol.

— Bună, se hlizește ea la mine. Îmi place de noul tău prieten. Foarte pus pe glume.

— Știu! răspund eu încîntată. Nu-i tare?

Iau un biscuit cochet de ciocolată, învelit în poleială aurie, și îi dau ceașca ospătăriței să mi-o umple din nou. După care mai iau vreo doi biscuiți și le dau drumul în poșetă. (N-are nici un rost să se risipească.)

În jurul nostru se aude un zumzăit de discuții animate; echipa de la Sacrum stă în continuare strînsă ciorchine în față. Grozav. O să putem să stăm la șuetă cu orele.

— Ia ascultă, îi spun lui Elly. Ai mai candidat la vreun post în ultima vreme?

Iau o gură de cafea.

— Pentru c-am văzut un anunț pentru *New Woman* ieri în *Media Guardian* și chiar voiam să te sun. Spuneau că experiența la o publicație comercială e obligatorie, dar mă gîndeam că poți să zici că...

— Becky, mă întrerupe Elly cu o voce ciudată, știi doar la ce slujbă ținteam.

— Poftim?

Mă uit la ea nevenindu-mi să cred că e adevărat.

— Sper că nu slujba aia de administrator de fonduri. Dar nu era o chestie serioasă. Era doar un instrument de negociere.

— Am acceptat-o, zice ea.

În timp ce o privesc în stare de șoc, se aude o voce de pe podium.

— Doamnelor și domnilor, spune Maria, vă rugăm să reveniți la locurile dumneavoastră...

Regret, dar nu pot să mă duc și să mă așez la locul meu. Trebuie neapărat să aflu mai multe despre ce se întâmplă.

— Haide, îi spun repede lui Elly. N-are nici un rost să mai rămînem. Am luat mapele de presă. Hai să ieșim la prînz.

Urmează o pauză – și, preț de-o clipă apăsătoare, îmi trece prin cap c-o să spună nu, că vrea să rămîină și să afle despre pensiile personale. Dar îmi zîmbește larg, mă apucă de braț și, spre nemulțumirea vădită a fetelor de la ușă, ieșim în pas de dans din sală.

E un Café Rouge după colț, unde intrăm fără să stăm pe gînduri și comandăm o sticlă de vin alb. Sînt încă un pic șocată, ca să vă spun adevărul. Elly Granger se angajează ca administrator de fonduri la Wetherby's. Mă părăsește. N-o să mai am cu cine să mă joc.

Cum poate să facă una ca asta? Își dorea să ajungă redactor la rubrica de frumusețe la *Marie-Claire*, pentru numele lui Dumnezeu!

— Deci... ce te-a făcut să te hotărăști? întreb prudentă cînd ne vine vinul.

— Nu știu, oftează ea. Mă tot gîndeam în ultima vreme – încotro mă îndrept? Tot trimit CV-uri la slujbele astea strălucitoare din presă și nu ajung niciodată nici măcar la interviu...

— Ai fi obținut un post în cele din urmă, spun cu hotărîre. Sînt sigură că da.

— Poate da. Sau poate că nu. Și-ntre timp, scriu despre toate plicticoșeniile astea financiare — așa că m-am gîndit la un moment dat, de ce să nu-mi bag picioarele și chiar să fac plicticoșenii financiare? Măcar o să am și eu o carieră adevărată.

— Dar aveai deja una!

— Ba nu, eram într-un punct mort! Tîram targa pe uscat, fără nici un scop, nici un plan de joc, fără nici o perspectivă... izbucnește Elly cînd îmi vede expresia de pe chip. Eu nu mă pot compara cu tine, adaugă în grabă. Tu știi mult mai clar ce vrei și ce priorități ai.

Ce priorități am? Glumește sau ce?

— Deci, cînd începi? o întreb, ca să schimb subiectul.

Ca să fiu cinstită, toată povestea asta mă dă un pic peste cap. Nu am un plan de joc și nici perspective. Poate că mă aflu și eu într-un punct mort. Poate c-ar trebui să-mi regîndesc cariera. O, Doamne, cad în depresie. Slujba mea sună măreț și interesant cînd le-o descriu unor Martin și Janice, vecinii de alături. Dar acum Elly mă face să mă simt ca o ratată.

— Săptămîna viitoare, spune Elly, luînd o gură de vin. O să lucrez la biroul din Silk Street.

— A, da, zic eu amărîtă.

— A trebuit să-mi cumpăr o groază de haine noi, adaugă, făcînd o mutră. Toți de la Wetherby's sînt foarte bine îmbrăcați.

Haine noi? Vrea să zică haine noi?? Bine, acum sînt chiar geloasă.

— M-am dus la Karen Millen și-am cumpărat practic tot ce mi-a căzut în mîină, continuă Elly, mîncînd o măslină marinată. Am tocat aproape o mie de lire.

— Auci, fac eu, copleșită de admirație. O mie de lire, dintr-un foc?

— N-am avut încotro, se dezvinovățește Elly. Oricum, o să câștig mai bine de-acum înainte.

— Pe bune?

— A, da, zise cu un rîset ușor. Mult mai bine.

— Cam... cam cît?

Mă roade curiozitatea.

— O să încep de la patruzeci de mii pe an, mă informează ridicînd nepăsător din umeri. După aia, cine știe? Mi-au zis că...

Și de-aici începe să vorbească despre structuri de personal și etape de promovare și bonusuri. Dar nu aud nici un cuvînt, fiindcă mi-a stat mintea din cauza șocului.

Patruzeci de miișoare?

Patruzeci de mii? Dar eu câștig doar...

De fapt, se cuvine să spun ce salariu am? Nu e unul dintre subiectele de genul religiei, despre care nu se face să aduci vorba într-o conversație politicoasă? Sau poate că în zilele noastre e voie să discutăm și despre bani. Suze trebuie să știe mai bine.

Ei, bine, de-aia nu mai pot. V-am spus de toate cele, nu? Adevărul e că am 21 000 de lire pe an. Și mi se părea mult! Țin minte foarte bine, cînd mi-am schimbat serviciul, am sărit de la 18 000 la 21 000 și aveam impresia c-am dat lovitura. Eram așa de încîntată, că începusem să scriu liste interminabile cu ce o să-mi cumpăr cu diferența de bani.

Dar acum sună ca un zero barat. Ar trebui să câștig și eu patruzeci de mii, ca Elly, și să-mi cumpăr toate hainele de la Karen Millen. Of, nu-i cinstit. Viața mea e un dezastru absolut.

Pe drumul de întoarcere la birou, mă simt destul de morocănoasă. Poate c-ar fi cazul să renunț la ziaristică și să mă fac administrator de fonduri. Sau să mă angajez la o bancă comercială. Țștia câștigă o căruță de bani, nu? Poate

aș reuși să intru la Goldman Sachs sau în altă parte, unde lumea scoate aproape un milion pe an. Doamne, ce bine ar fi. Un milion pe an. Mă întreb cum s-o fi obținând un asemenea post.

Pe de altă parte... chiar vreau să lucrez la o bancă? Nu m-ar deranja partea de haine-de-la-Karen-Millen. De fapt, cred că la asta m-aș descurca foarte bine. Dar nu sînt sigură de restul, adică partea de sculat-cu-noaptea-în-cap-și-muncit-din-greu. Nu c-aș fi leneșă, dar îmi cam place că pot să mă duc să-mi petrec după-amiezile la Image Store sau să frunzăresc ziarele prefăcîndu-mă că fac muncă de documentare, fără să-mi facă cineva greutate. Și nu prea mi se pare că Elly o să aibă parte de chestii ca astea la noul ei serviciu. De fapt, sună cam de speriat.

Hmm. De-ar fi vreo cale să pot să-mi iau toate hainele alea mișto – dar fără să trebuiască să trec prin partea cu munca, care mă înspăimîntă. Una, dar nu și cealaltă. De-ar fi vreo cale... Ochii îmi zboară, din automatism, prin toate vitrinele pe lîngă care trec, bifînd fără excepție mărfurile expuse – și deodată pașii mi se opresc.

Ăsta-i un semn de la Dumnezeu. Trebuie să fie.

Stau în față la Ally Smith – care are niște pardesie maxi superbe în vitrină – iar în ochiul de sticlă de la ușă stă un anunț scris de mîină: „Căutăm vînzători pentru zilele de sîmbătă. Informații în magazin“.

Mă uit mută la anunț, simțînd că-mi fuge pămîntul de sub picioare. Parcă m-ar fi lovit un fulger sau ceva de genul ăsta. De ce, Doamne, nu mi-a dat prin cap pînă acum? E pur și simplu genial. O să-mi iau o slujbă de sîmbătă! Voi lucra într-un magazin de îmbrăcăminte! Așa o să cîștig o grămadă de bani în plus și, pe deasupra, o să am reducere la toate hainele! Și, hai s-o zic

pe-aia dreaptă, să lucrezi într-un magazin trebuie să fie mai simplu decît să fii manager de fonduri, nu? Nu trebuie decît să stai pe-aproape și să spui: „Pot să vă ajut cu ceva?“. De fapt, o să fie chiar distractiv, pentru c-o să pot să-mi aleg toate hainele în timp ce-i ajut pe clienți. Cu alte cuvinte, o să fiu plătită ca să fac cumpărături!

E fantastic, la naiba, îmi spun în timp ce intru în magazin cu un zîmbet prietenos pe față. Știam eu c-o să mi se întîmple ceva de bine astăzi. Aveam o presimțire.

*

O jumătate de oră mai tîrziu, ies cu un zîmbet și mai mare pe față. Am serviciu! Am o slujbă de sîmbătă! O să lucrez de la 8.30 la 5.30 în fiecare sîmbătă și-o să primesc 4,80 lire pe oră și 10 la sută reducere la toate hainele! Și după primele trei luni, o să am o reducere de 20 la sută! Problemele cu banii sînt de domeniul trecutului.

Slavă Domnului că în după-amiaza asta nu era aglomerație. M-au pus să completez formularul de înscriere pe loc și Danielle, șefa magazinului, m-a primit la interviu imediat după. S-a arătat un pic neîncrezătoare la început – mai ales cînd i-am spus că lucrez cu normă întreagă ca jurnalist financiar și că îmi mai luam un serviciu ca să cîștig bani în plus și haine. „Va fi o muncă grea“, repeta întruna. „Sper că-ți dai seama. Va fi o muncă foarte dură.“ Dar cred că s-a răzgîndit din momentul cînd am început să stăm de vorbă despre produsele lor. Îmi place Ally Smith – ca atare mi se pare normal că știam cît costă fiecare lucrușor în parte din magazin și

dacă au ceva asemănător la Jigsaw sau la French Connection. În cele din urmă, Danielle mi-a aruncat o privire amuzată, spunînd: „Ei, bine, e evident că-ți plac hainele“. După care mi-a dat slujba! De-abia aștept. Încep sîmbătă. Nu e grozav?

Ajunsă înapoi la birou, încă simt beția succesului. Mă uit în jur – și deodată viața asta mundană de birou pare mult prea plicticoasă și limitată pentru un spirit creator ca al meu. Nu am ce căuta aici, printre vrafuri mucegăite de comunicate de presă și calculatoare care păcănesc sinistru. Locul meu este acolo, afară, printre reflectoarele strălucitoare și jachetele de cașmir de la Ally Smith. Poate o să intru în comerț cu normă întreagă, mă gîndesc, așezîndu-mă relaxată la birou. Poate îmi deschid propriul lanț de magazine de firmă! O, Doamne, asta e. O să ajung unul dintre oamenii aceia despre care se scrie în articolele dedicate întreprinzătorilor cu un succes incredibil. „Becky Bloomwood lucra ca jurnalist financiar cînd a creat conceptul inovator al magazinelor Bloomwood, în prezent o rețea de succes în toată țara. Ideea i-a venit într-o zi, pe cînd...“

Sună telefonul. Răspund.

— Da? spun absentă. Rebecca Bloomwood la telefon.

Mai că n-adaug „De la magazinele Bloomwood“, dar poate că-i puțin cam prematur.

— Domnișoară Bloomwood, sînt Derek Smeath de la Banca Endwich.

Ce?! Din cauza șocului, scap receptorul pe masă cu un zăngănit. În timp ce cotrobăi încolo și încoace ca să-l recuperez dintre hîrtii, inima îmi bate ca unui iepure. De unde știe Derek Smeath unde lucrez? Cum a făcut rost de numărul de telefon?

— Ai pățit ceva? mă întreabă Clare Edwards curioasă.

— Nu, îmi înghit eu limba. N-am nimic.

Nu-și ia ochii de pe mine. Acum nu mai pot să pun telefonul în furcă și să mă prefac c-a fost o greșeală. Trebuie să vorbesc cu el. OK, o să fac pe senina și vesela și-o să încerc să scap de el cât pot de repede.

— Bună! zic la telefon. Îmi pare rău! Numai că eram un pic ocupată cu altceva... Știți cum este!

— Domnișoară Bloomwood, v-am scris numeroase scrisori, spune Derek Smeath, și nu am primit un răspuns satisfăcător la nici una.

În ciuda eforturilor mele, simt că mă înroșesc în obraji. O, Doamne, are un ton destul de cătrănit. Îngrozitor. Ce drept are el să apară din senin și să-mi strice ziua?

— Am fost extrem de prinsă. Mă... mătușa mea a fost foarte bolnavă. A trebuit să mă duc și să-i fiu alături. Înțelegeți...

— Înțeleg. Cu toate acestea...

— Și apoi a murit.

— Îmi pare rău.

După ton, nu s-ar zice.

— Dar asta nu schimbă faptul că în ceea ce privește contul dumneavoastră curent, balanța e de...

Omul ăsta chiar nu are inimă? Cînd începe să vorbească despre balanțe și depășiri de credit și contracte, dau în mod deliberat telefonul mai încet, ca să nu aud nimic ce m-ar putea supăra. Mă uit în gol la melamina care imită lemnul de pe masă, întrebîndu-mă dacă n-aș putea să mă prefac că mi-a scăpat receptorul în furcă, ca din greșeală. O, Doamne, e îngrozitor. Ce să mă fac? Ce mă fac?

— Și dacă situația nu se rezolvă, continuă el neînduplecat, mă tem că voi fi nevoit să...

— E OK, mă aud eu întrerupându-l. E OK, pentru că... o să intru în bani curînd.

Chiar cînd rostesc aceste cuvinte, simt că mă înroșesc vinovată. Dar, la o adică, ce altceva pot să fac? Trebuie să zic ceva, orice, altfel n-o să mă lase niciodată în pace.

— A, da?

— Da.

Înghit în sec.

— Mă... mătușa mea mi-a lăsat niște bani prin testament.

Ceea ce e, într-un fel, aproape adevărat. Vreau să spun, este evident că mătușa Ermintrude mi-ar fi lăsat ceva bani. La urma urmei, eram nepoata ei preferată, nu? Cine îi mai făcea cadou eșarfe Denny and George?

— O să-i primesc peste două săptămîni, adaug ca măsură de precauție. O mie de lire.

Atunci îmi dau seama c-ar fi trebuit să pomenesc 10 000 de lire – asta chiar că l-ar fi impresionat. Asta e – prea tîrziu acum.

— Vreți să spuneți că peste două săptămîni veți plăti un cec de o mie de lire în contul dumneavoastră?

— Păi... da, îi răspund după o scurtă pauză. Eu așa zic.

— Mă bucur să aud asta. Am redactat o minută a discuției noastre, domnișoară Bloomwood, și voi aștepta sosirea a o mie de lire în contul dumneavoastră pe data de luni, 27 martie.

— Bine, zic eu îndrăzneață. Asta e tot?

— Pentru moment. La revedere, domnișoară Bloomwood.

— La revedere, îi răspund și închid telefonul. Mulțumescu-ți, Doamne. Am scăpat de el.

Magazinele Brompton's
CONTURI CLIENȚI
Brompton Street 1
Londra SW4 7TH

Domnișoarei Rebecca Bloomwood
Apt. 2
Burney Road 4
Londra SW6 8FD

10 martie 2000

Stimată domnișoară Bloomwood,

Vă mulțumim pentru returnarea cu promptitudine a unui cec semnat, în valoare de 43 de lire sterline.

Din păcate, deși acest cec este semnat, se pare că e datat 14 februarie 2200, ceea ce e, fără îndoială, o simplă neatenție.

Magazinele Brompton's nu pot accepta ca plată cecuri postdatate și, prin urmare, vi-l returnez, rugându-vă să ne transmiteți un cec semnat și datat cu data semnării.

În mod alternativ, puteți achita în numerar sau prin transfer bancar, folosind formularul de credit anexat. Anexez o broșură, spre informare.

Așteptăm să primim plata din partea dumneavoastră.

Cu stimă,

John Hunter
Manager Conturi Clienți

Nouă

Seara, cînd mă întorc acasă, găsesc în hol un vraf de corespondență – dar îl ignor, pentru că a sosit coletul de la Rame de Calitate Superioară! M-a costat o sută de lire, ceea ce cred că-i destul de mult, dar pare-se că afacerea asta îți aduce un profit de trei sute în doar cîteva ore. Pachetul conține o broșură cu poze ale oamenilor care scot o avere din confecționarea Ramelor de Calitate Superioară – iar unii dintre ei fac o sută de mii de lire pe an! Chestia asta mă face să mă-ntreb ce-i cu mine, de mai sînt încă ziaristă.

Așa că după cină, mă așez să mă uit la *East-Enders* și deschid trusa. Suze e plecată în oraș în seara asta, așa că-i ușor și plăcut să mă concentrez.

„Faceți cunoștință cu cel mai bine păstrat secret din Marea Britanie... scrie în broșură. Familia celor care lucrează acasă pentru Ramele de Calitate Superioară. Alăturați-vă celorlalți membri și cîștigați mii și mii de lire în confortul propriului cămin. Instrucțiunile ușor de urmat vă vor ajuta să vă îmbarcați în cea mai mare și mai profitabilă aventură din viața dumneavoastră! Puteți folosi cîștigurile ca să vă cumpărați mașină, o ambarcațiune sau ca să oferiți o surpriză plăcută unei persoane dragi. Și nu uitați: suma pe care o cîștigați depinde în întregime de dumneavoastră!“

Sînt întru totul captivată. De ce oare n-am făcut asta dinainte? E un aranjament absolut fantastic! O să muncesc din greu timp de două săptămîni, după care îmi achit toate datoriile, mă duc în vacanță și îmi cumpăr o mulțime de haine noi. Doamne, de-abia aștept.

Încep să rup ambalajul și, deodată, cade pe podea un teanc de fișii de material. Unele sînt uni, altele au un model înflorat. Trebuie să spun că imprimeul e oribil. Dar cui ce-i pasă? Treaba mea e să fac ramele și să strîng banii. Caut instrucțiunile și le găsesc sub niște bucăți de carton. Așa cum mă așteptam, sînt incredibil de simple. Nu trebuie decît să lipești căptușeala de vată pe rama de carton, să pui materialul peste ea, pentru efectul acela de capitonaj de lux, apoi lipești șnurul pe partea din spate, pentru a masca îmbinarea. Și-asta-i tot! E extrem de simplu și primești două lire pe ramă. Sînt 150 în pachet – așa că dacă fac treizeci pe seară timp de o săptămîină, am scos trei sute de lire cum ai bate din palme, și doar în timpul liber!

OK, hai să începem. Ramă, căptușeală, lipici, material, șnur.

O, Doamne. Doamne, Dumnezeu! Cine-o fi făcut nenorocirile astea? Pur și simplu nu e suficient material cît să cuprindă rama și căptușeala. Sau cel puțin trebuie să-l întinzi tare de tot, iar materialul e-așa de subțire, că se rupe. Am lipici pe covor și-am îndoit două rame de carton de cît am tras de ele, iar singura ramă pe care-am terminat-o arată rablagită de-a binelea. Și-am lucrat la ele timp de...

Casc, mă uit la ceas și tresar șocată. E 11.30, ceea ce înseamnă că am muncit trei ore. Atît mi-a trebuit să fac o ramă hodorogită, pe care nu

sînt sigură c-o să mi-o accepte, și să stric două. Nici nu mai suport să le văd în ochi. La o adică, la ce le-or trebui oamenilor idioțeniile astea de rame de fotografii căptușite?

În clipa aceea se deschide ușa și Suze se întoarce acasă.

— Bună! zice ea intrînd în sufragerie. Cum îți merge?

— Nu prea grozav, încep nemulțumită. Tot muncesc la chestiile astea de...

— Bine, uită de ele, spune Suze pe un ton dramatic. Pentru că, ia ghici? Ai un admirator secret.

— Ce? mă mir eu.

— Cineva te place cu adevărat, continuă ea, dezbrăcîndu-se de haină. Am auzit în seara asta. N-o să ghicești în veci cine e!

„Luke Brandon“, mi se înfinge în creier înainte să pot opri gîndul. Ce ridicolă sînt. Și cum ar fi putut să afle Suze, oricum? Cretină idee. Foarte proastă. De-a dreptul ridicolă.

S-ar fi putut să dea nas în nas cu el la film, îmi șoptește o voce din minte. În fond, îl cunoaște. Și el ar fi putut să-i spună...

— E vărul meu! zice Suze triumfătoare. Tarquin! Tipul te place cu adevărat.

O, pentru numele lui Dumnezeu.

— Are o mică slăbiciune secretă pentru tine, turuie fericită. De fapt, îi place de tine încă de cînd te-a cunoscut!

— Nu-i chiar așa de secretă..., răspund pe un ton sarcastic – apoi, cînd Suze mă privește surprinsă, mă opresc.

Nu vreau să-i rănesc sentimentele, la urma urmei.

— Deci știai deja?

— Păi...

Ridic din umeri. Ce pot să spun? Nu pot să-i povestesc că iubitul ei verișor îmi dă frisoane. Așa că mai bine purced să aleg un material pentru rama pe care o am dinainte. Fața lui Suze se rotunjește într-un zîmbet de încântare.

— E nebun după tine! I-am spus să dea telefon și să te invite să ieșiți undeva. Nu te-ar deranja, nu?

— Bineînțeles că nu, spun eu șovăitor.

— N-ar fi grozav dacă v-ați căsători? Aș putea fi domnișoara de onoare!

— Da, spun și mă sforțez să zîmbesc a bucurie. Drăguț.

Ce voi face, îmi spun în sinea mea, e să accept o dată, doar din politețe, apoi anulez întîlnirea în ultimul moment. Și să tragem nădejde că Tarquin va trebui să se întoarcă în Scoția sau ceva de genul ăsta, și putem uita toată povestea.

Dar ca să fiu sinceră, mi-ar fi mai bine fără. Acum am două motive să mă apuce groaza cînd țîrîie telefonul.

Totuși, spre ușurarea mea, se face sîmbătă fără să fi auzit vreo veste de la Tarquin. Și nici de la Derek Smeath. Mă lasă și pe mine o dată lumea să-mi văd de viața mea!

Privind partea goală a paharului, plănuisem să fac 150 de rame săptămîna asta – dar n-am făcut decît trei pînă acum, și nici una nu arată ca cea din poză. Una n-are destulă vată în ea, una nu se îmbină prea grozav la colțuri și a treia are o pată de lipici pe față, care nu a ieșit la curățat. Pur și simplu nu pricep de ce mi-e atît de greu. Unii oameni fac sute de chestii din astea săptămînal, fără nici un efort. Doamna S. din Ruislip își ia familia în croazieră în fiecare an, cu banii pe care-i cîștigă. Cum se face că ei pot

și eu nu? Pur și simplu mă deprimă. La o adică, ar fi cazul să fiu deșteaptă, nu? Sînt licențiată, pentru Dumnezeu.

Totuși, nu face nimic, îmi spun în gînd. Azi intru în piine la Ally Smith – așa că cel puțin o să cîștig niște bani de-acolo.

Sînt teribil de încîntată și nerăbdătoare. De aici începe noua mea carieră în lumea modei! Petrec o mulțime de timp alegîndu-mi o ținută cool, ca pentru prima zi de lucru – și în cele din urmă mă hotărăsc la pantaloni negri de la Jigsaw, un tricouaș de cașmir (mă rog, cincizeci la sută) și un top roz, petrecut în jurul taliei, pe care l-am luat chiar de la Ally Smith.

Sînt destul de mulțumită de cum arăt, drept care mă aștept ca Danielle să facă măcar un comentariu apreciativ cînd ajung la magazin. Dar nici nu pare să observe. În loc, îmi spune numai: „Bună. Pantalonii și tricourile sînt în depozit. Alege-ți mărimea ta și schimbă-te la cabine“.

Da, așa-i. Acum, că stau să mă gîndesc, vînzătoarele de la Ally Smith poartă ținute identice. Aproape ca... păi, ca o uniformă, cred. Mă duc să mă schimb, fără tragere de inimă, după care mă uit în oglindă. Sincer, sînt dezamăgită. Pantalonii ăștia gri nu mă avantajează deloc, iar tricoul n-are nici sare nici piper. Mai că mă tentează să o întreb pe Danielle dacă pot să-mi aleg alte haine, dar pare un pic ocupată, așa că renunț. Poate săptămîna viitoare o să avem o mică discuție pe tema asta.

Deși nu-mi place ținuta, simt un frison de încîntare cînd ies și pășesc pe podeaua magazinului. Reflectoarele luminează strălucitor; podeaua e lucioasă și lustruită; se aude muzică și în aer plutește o stare ca de așteptare. Te simți, într-un

fel, ca un artist pe scenă. Arunc o privire într-o oglindă și murmur: „Cum pot să vă ajut?“. Sau poate ar trebui să zic: „Pot să vă ajut?“. O să fiu cea mai fermecătoare vânzătoare din toate timpurile, decid. Oamenii or să vină doar ca să-i servesc eu și o să stabilesc o relație de comunicare extraordinară cu toți clienții. După aceea apar în *Evening Standard* într-un editorial plin de înflorituri despre magazinele preferate. Poate c-o să ajung să am pînă și propria mea emisiune de televiziune.

Încă nu mi-a spus nimeni ce să fac, așa că – folosindu-mi inițiativa, foarte bine – mă îndrept spre o femeie blondă care butonează ceva pe la teigheaua de la casă și spun:

— Să încerc și eu puțin?

— Ce? întreabă ea, fără să se uite la mine.

— Ar fi bine să învăț să lucrez la casă pînă încep să vină clienții, nu?

Atunci femeia își ridică privirea și, spre surprinderea mea, izbucnește în rîs.

— La casă? Crezi c-o să ajungi direct la casă?

— Oh, spun eu, înroșindu-mă un pic. Păi, am crezut...

— Ești începătoare, dragă. Nici nu te apropii de casa de bani. Du-te la Kelly, să-ți arate ce faci azi.

Împățuresc pulovere. Împățuresc blestemele de pulovere. Asta-i treaba mea pe-aici. Să alerg de colo-colo după clienții care s-au uitat la jachete și le-au lăsat mototolite și să le împățuresc la loc. Pe la unsprezece sînt deja epuizată și, ca să fiu sinceră, nu mă simt deloc în apele mele. Știți cît de deprimant e să împățurești o jachetă întocmai cum a fost, după tipicul Ally

Smith, și s-o pui la loc în raft, aliniată ordonat – pentru ca în clipa următoare să vezi pe cineva c-o trage din nou cu dezinteres, se uită la ea, face o mutră și o aruncă? Îți vine să țipi: LAS-O ACOLO DACĂ N-AI DE GÎND S-O CUMPERI! Am urmărit la un moment dat o fată care a scos din raft o vestă absolut identică cu cea pe care o avea pe ea! Care-i problema ei?

Nici de șuete cu clienții n-am parte. Când ești vânzătoare, lumea parcă se uită prin tine. Nimeni nu mi-a pus nici o întrebare interesantă, de genul „Cămașa asta merge cu pantofii?” sau „Unde pot să găsesc o rochie neagră drăguță, sub 60 de lire?”. Aș muri de plăcere să răspund la astfel de chestii. Dar singurele întrebări care mi-au fost adresate sînt: „Aveți toaletă?” și „Unde e cel mai apropiat bancomat Midland?”. N-am construit o relație de comunicare cu nimeni.

Ah, ce deprimant. Singurul lucru care-mi dă puterea să continuu e un rastel cu mărfuri reduse la lichidarea de stoc, din fundul magazinului. Îi tot dau tîrcoale, fără să-mi iau ochii de la o pereche de jeanși cu imprimeu zebra, reduși de la 180 la 90 de lire. Îi țin minte. Chiar i-am și probat o dată. Și iată-i acum, ca din senin, ajunși la reduceri. Nu mă îndur să-mi iau ochii de la ei. În plus, au numărul 12. Măsura mea.

Știu că n-ar prea trebui să cheltuiesc – dar asta e culmea chilipirului. Sînt cei mai cool pantaloni pe care i-ați văzut vreodată. Iar 90 de lire nici nu se pun, pentru o pereche de pantaloni trăsnet. La Gucci, așa ceva ar costa cel puțin 500. O, Doamne, îi vreau. Mi-i doresc tare de tot.

Cum hoinăresc eu prin fundul magazinului, măsurîndu-i din priviri a mia oară, Danielle vine grăbită spre mine și sar în sus, vinovată. Dar nu-mi spune decît: „Poți, te rog, să te duci de

serviciu la cabinele de probă? Sarah o să-ți arate ce și cum“.

Am terminat cu împăturitul puloverelor!
Slavă Domnului!

Spre ușurarea mea, năzbîtia asta cu cabinele de probă e mult mai distractivă. Ally Smith are niște cabine de probă drăguțe de tot, spațioase, cu separeuri, iar treaba mea e să stau la intrare și să verific cîte articole iau oamenii înăuntru. Foarte interesant, să vezi ce încearcă lumea. E o fată care cumpără o mulțime de chestii și spune întruna cum i-a zis prietenul ei să-și facă de cap, că doar e ziua ei – și domnul plătește.

Viața e roz pentru unii. Dar nu contează, cel puțin cîștig bani. E 11.30, ceea ce înseamnă că am muncit de... 14,40 lire pînă acum. Păi, nu-i rău deloc, nu? Aș putea să-mi iau niște farduri bune de banii ăștia.

Doar că nu o să fac risipă pe cosmeticele. Bineînțeles că nu. În fond, nu de aia mă aflu aici... O să fiu rezonabilă și simțitoare și voi cumpăra pantalonii cu imprimeu zebra – dar numai pentru că e o ocazie unică și ar fi o crimă să nu profit – apoi o să pun restul în contul de la bancă. De-abia aștept să-i pun pe mine. Am pauză la 2.30, așa că mă duc fuguța la rastelul cu reduceri, îi iau să-i probez în camera rezervată angajaților, ca să fiu sigură că-mi vin, și...

Brusc, îmi îngheață fața. Stai așa!

Stai o clipă. Ce duce fata aia pe braț? Pantalonii mei cu imprimeu zebra! Vine spre cabinele de probă. O, Doamne. Vrea să-i încerce. Dar sînt ai mei!

— Bună! mă salută veselă cînd se apropie.

— Bună, îi răspund cu un nod în gît, încercînd să-mi păstrez calmul. Hmm... cîte articole aveți?

— Patru, zice ea, arătîndu-mi umerășele.

Pe peretele din spate stau atîrnate jetoanele numerotate unu, doi, trei și patru. Fata așteaptă să-i dau un jeton cu numărul patru și s-o las să intre. Dar pur și simplu nu pot.

Nu pot, fizic, s-o las să intre acolo cu pantalonii mei.

— De fapt, mă aud spunînd, nu aveți voie decît cu trei articole.

— Da? se miră ea. Dar...

Arată cu mîna spre jetoane.

— Știu. Dar tocmai s-au schimbat regulile. Îmi pare rău.

Și îi servesc cel mai bun zîmbet de vînzătoare neserviabilă de care sînt în stare.

E o confruntare de orgolii. Nu poți să le interzici oamenilor să probeze haine! Poți să le distrugi viața!

— Ah, OK. Păi, o să las afară...

— Aceștia, zic eu înșfăcînd pantalonii cu imprimeu zebra.

— Nu. De fapt, cred c-o să...

— Trebuie să reținem articolul cel mai scump, îi explic, servindu-i zîmbetul neserviabil din nou. Îmi pare rău.

Mulțumescu-ți, Doamne, că există vînzătoare comuniste și reguli idioate și fără rost. Oamenii sînt așa de obișnuiți cu ele, încît fata nu-mi mai pune nici o întrebare. Își dă ochii peste cap, apucă jetonul trei și își croiește drum spre cabina de probă, lăsîndu-mă cu neprețuiții pantaloni în mînă.

OK, și-acum ce fac? Din separeul fetei, se aude zgomot de fermoare desfăcute și zăngănit de umerășe. N-o să-i ia mult să probeze chestiile alea. După aceea o să scoată capul, ca să ceară pantalonii cu imprimeu zebra. O, Doamne. Ce mă fac? Timp de cîteva momente, nehotărîrea

mă paralizează. Dar sunetul perdelei trase mă împinge la acțiune. Repede, fac să dispară pantalonii, îndesându-i în spatele unei perdele, după care mă ridic în picioare cu un zîmbet nevinovat pe chip.

În secunda următoare, apare Danielle, cu o mapă în mână.

— Merge bine? Te descurci, da?

— Sînt bine, zic eu, cu un zîmbet plin de încredere, ca-n reclame.

— Fac o rearanjare a pauzelor de masă. Dacă reușești să rezisti pînă la ora trei, poți să-ți iei o oră.

— Sigur, răspund pe un ton hotărît, gen „angajatul lunii“, deși în sinea mea mă gîndesc: *Trei? O să mor de foame!*

— Bine, încuviințează Danielle, retrăgîndu-se într-un colț ca să noteze în dosar.

În momentul acela se aude o voce spunînd:

— Hei! Poți să-mi dai pantalonii acum?

O, Doamne, e tot fata aia. Cum o fi putut să le probeze așa de repede? Parcă ar fi Houdini!

— Bună!

Mă prefac că n-am auzit ultima parte din ce a zis.

— Îți vine bine vreuna? Rochia neagră e chiar drăguță. Modul în care crăpăturile o iau spre...

— Nu prea, mă întrerupe, punîndu-mi în brațe toate rufele – întoarse pe dos și scoase de pe umerase, aș putea adăuga.

— De fapt, mă interesau mai ales pantalonii. Mi-i dai?

Inima începe să-mi bubuie rău.

— Care pantaloni? mă mir, ridicînd din sprînceană plină de înțelegere. Cei albaștri? Puteți să-i luați de acolo, de lîngă...

— Nu! zice fata nerăbdătoare. Pantalonii cu imprimeu zebra pe care-i aveam în mână acum un minut.

— Oo, fac eu pe un ton absent. O, da. Nu știu sigur pe unde sînt. Poate i-a luat altcineva.

— Dar ți i-am dat ție! Era treaba ta să ai grijă de ei!

— Ah, spun eu, afișînd zîmbetul de vînzătoare profesionistă. Mă tem că nu putem fi trași la răspundere pentru bunurile primite spre păstrare în timp ce clienții se află la cabinele de probă.

— Pentru numele lui Dumnezeu! continuă fata, privindu-mă de parc-aș fi o idioată. E ridicol! Ți i-am dat acum treizeci de secunde! Cum puteai să-i pierzi?

Fir-ar. E chiar nervoasă. Ridică vocea din ce în ce mai mult. Începe să se uite lumea la noi.

— E vreo problemă? se bagă în vorbă o voce mieroasă.

Ridic privirea, îngrozită. Danielle vine spre noi, cu o expresie dulce-dar-amenințătoare pe chip. OK, păstrează-ți calmul, îmi spun cu fermitate. Nimeni nu poate să dovedească nimic, într-un fel sau altul. Și, toată lumea știe, clientul e cel care ne face mereu necazuri.

— I-am lăsat vînzătoarei în grijă o pereche de pantaloni, pentru că aveam patru articole, după cît se pare, prea multe, începe fata să explice.

— Patru? Dar aveți voie să intrați cu patru articole la cabină, spune Danielle, întorcîndu-se spre mine cu o expresie care, pe cinstite, nu-i prea prietenoasă.

— Da? mă mir eu nevinovată. O, Doamne, îmi pare rău. Eu credeam că trei. Sînt nouă, adaug pe un ton de scuză.

— Știam că-s patru! zice fata. Că doar aveți jetoane pe care scrie clar „patru“!

Oftează nerăbdătoare.

— Oricum, i-am dat pantalonii și am încercat celelalte lucruri – iar când am ieșit să-i iau, pantalonii dispăruseră.

— Dispăruseră? întreabă Danielle tăioasă. Unde să dispară?

— Nu știu sigur, zic eu, încercînd să par nedumerită, ca cineva căzut de pe lună. Poate i-a luat alt client.

— Dar îi țineai în mîină! Vrei să spui că a venit cineva pur și simplu la tine și ți i-a smuls dintre degete?

Hai dispari de-aici. Care-o fi problema ei, pîn' la urmă? Cum poate fi așa de obsedată de-o nenorocită de pereche de pantaloni?

— Puteți să luați altă pereche din raft, spun eu, încercînd să par plină de solitudine.

— Nu mai e altă pereche, îmi răspunde fata pe un ton de gheață. Țștia erau la raionul de reduceri.

— Rebecca, gîndește-te! zice Danielle. I-ai pus pe undeva?

— Așa cred, spun eu vag. Cu atît de multă aglomerație în jur, i-oi fi pus la loc pe rastel și poate că a plecat alt client cu ei.

Aici ridic un pic din umeri, cu un aer de scuză, care ar însemna ceva de genul: „Clienții, deh!”.

— Ia stai un pic! mi-o retează fata pe un ton tăios. Ce-i aia?

Îi urmăresc privirea și înmărmuresc. Pantalonii cu imprimeu zebra se rostogoliseră afară de sub perdea. Timp de-o clipă, ne holbăm tustrele la ei.

— Ia uite-i! reușesc să spun în cele din urmă. Acolo erau!

— Și ce anume caută acolo, pe jos? întreabă Danielle.

— Nu știu! Poate au...

Înghit în sec, încercînd să gîndesc cît pot de repede.

— Poate...

— Tu i-ai luat! zice fata, vădit neîncrezătoare. Fir-ar să fie, chiar tu i-ai luat! N-ai vrut să mă lași să-i probez, după care i-ai ascuns!

— E ridicol! spun eu, încercînd să sun convingător – dar îmi simt deja obrajii colorîndu-mi-se într-un roșu vinovat.

O, Doamne, de ce trebuie să fiu genul care se înroșește? De ce??

— Nemern... izbucnește fata și se întoarce spre Danielle. Vreau să fac o plîngere în scris.

— Rebecca. La mine în birou, te rog.

Stai nițel. N-are de gînd să mă sprijine? Nu urmează să-și apere personalul în fața clienței? Ce s-a ales din ideea de front comun?

— Acum! adaugă cu asprime, iar eu sar în sus de spaimă.

Îndreptîndu-mă încet spre biroul ei (debaraua pentru mături, mai degrabă), le văd pe celelalte vînzătoare uitîndu-se după mine și dîndu-și coate. O, Doamne, ce jenant. Totuși, o să fie bine. O să spun că-mi pare rău și-o să promit că nu mai fac și, poate, mă ofer să lucrez ore suplimentare. Atîta timp cît n-o să sfîrșesc...

Nu-mi vine să cred. M-a concediat. N-am lucrat aici nici măcar o zi, și m-au mătrășit. Am fost atît de șocată cînd mi-a zis, încît mai că am izbucnit în plîns. La o adică, în afară de incidentul cu pantalonii cu imprimeu zebra, aveam impresia că mă descurc destul de bine. Dar se pare că ascunsul mărfii de clienți e una din chestiile de pe lista concedierilor pe loc. (Ceea ce e incorect, pentru că nu mi-a spus asta la interviul de angajare.)

În timp ce mă schimb de pantalonii gri și de tricou, simt cum mi se pune o greutate pe suflet. Cariera mea comercială s-a terminat încă înainte să înceapă. Mi-au dat douăzeci de lire pentru orele făcute astăzi – și Danielle mi-a zis că e generoasă. Iar când am întrebat dac-aș putea să-mi cumpăr repede niște haine, folosindu-mi reducerea pentru personal, mi-a aruncat o privire de parc-ar fi vrut să mă plesnească.

Totul a ieșit prost. Nu tu serviciu, nu bani, reducere – ioc, doar un pol amărît. Nefericită, o iau încet pe stradă, cu mâinile vîrîte adînc în buzunare. Douăzeci de lire nenorocite. Ce să fac eu cu...

— Rebecca!

Îmi ridic privirea tresărind și mă trezesc uitîndu-mă uimită la o figură pe care știu c-o recunosc de undeva. Dar cine e? E... e... e...

Să cad pe jos, nu alta. Tom Webster, în buricul Londrei. Ce face pe-aici? N-ar trebui să fie în Reigate, chituindu-și faianța mediteraneană sau chestii de-astea?

— Ți-o prezint pe Lucy, zice el mîndru, trăgînd în față o tipă cu vreo șaizeci de pungi în mîină.

Și nu-mi vine să cred ochilor. E fata care cumpăra de toate la Ally Smith. Fata al cărei prieten plătea nota. Mai mult ca sigur, nu se referea...

— Sînteți împreună? întreb proștește. Voi doi?

— Da, zice Tom rînjind. De mai multă vreme.

Dar chestia asta n-are absolut nici o logică. De ce n-au pomenit Janice și Martin nimic de prietena lui Tom? Mi-au povestit, doar, fiecare amărît de lucrușor din viața lui.

Și închipuie-ți-l pe Tom avînd o prietenă!

— Bună, zice Lucy.

— Salutare. Sînt Rebecca. Vecina de alături. Prietenă din copilărie. Chestii de-astea.

— A, deci tu ești Rebecca, zice ea și îi aruncă o privire scurtă lui Tom.

Ce-nseamnă asta? Au vorbit despre mine? Doamne, lui Tom încă-i mai place de mine? Ce jenant.

— Eu sînt! zic veselă, cu un rîset ușor.

— Știi, sînt sigură că te-am mai văzut pe undeva, zice Lucy stînd pe gînduri – și în clipa următoare i se citește în ochi declicul de recunoaștere. Lucrezi la Ally Smith, nu-i așa?

— Nu! mă reped, un pic cam prea tăios.

— Ah. Mi s-a părut că te-am văzut...

Doamne, nu pot să-mi permit să ajungă la urechile alor mei că lucrez la un magazin. Or să creadă c-am mințit despre întreaga mea viață în Londra și că, în secret, sînt falită și trăiesc într-o garsonieră mizeră.

— În documentare, precizez stăpîină pe mine. De fapt, sînt ziaristă.

— Rebecca e jurnalist financiar, spune Tom. Își cunoaște meseria, pe bune.

— A, da, spune Lucy, iar eu îi zîmbesc de sus.

— Mama și tata îi ascultă întotdeauna sfaturile, zice Tom. Tata pomenea de tine chiar alaltăieri, cînd zicea că i-ai fost de mare ajutor în niște chestiuni financiare. Ceva despre transferarea unor fonduri, parcă.

— Fac și eu ce pot, răspund cu modestie și îi ofer lui Tom un zîmbet special, ca-ntre vechi prieteni.

Nu c-aș fi geloasă, Doamne ferește, dar simt că mi se strînge un pic stomacul văzîndu-l pe Tom cum îi zîmbește tipei ăsteia, Lucy, care, pe bune, are un păr fără nici un chichirez, chiar dacă e îmbrăcată super. Că veni vorba, și Tom

poartă niște haine super. O, dar ce se petrece aici? Trebuie să fie o greșeală. Locul lui Tom e acasă, în Reigate, nu să se fudulească prin magazine scumpe, arătînd aproape decent.

— Bine. Trebuie să ne ducem.

— Vă grăbiți să prindeți trenul? zic eu, cu o superioritate suficientă. Trebuie să vă fie greu să stați așa de departe.

— Nu-i chiar așa rău, răspunde Lucy. Eu cobor la Wetherby's în fiecare dimineață și nu fac mai mult de patruzeci de minute pe drum.

— Lucrezi la Wetherby's? întreb uluită.

De ce sînt literalmente încercuită de superafaceriști din centrul financiar?

— Da, sînt consilier politic la ei.

Poftim? Ce-nseamnă asta? Fata asta-i chiar deșteaptă, sau ce? O, Doamne, lucrurile iau o turnură din ce în ce mai proastă.

— Și încă nu mergem la metrou, zice Tom, zîbindu-i lui Lucy. Ne oprim mai întîi pe la Tiffany's, să alegem ceva drăguț pentru ziua lui Lucy, care e săptămîna viitoare.

Ridică mîna și începe să se joace cu o șuviță din părul ei, înfășurînd-o pe un deget.

Simt că nu mai fac față. Nu-i cinstit. De ce n-am și eu un prieten care să-mi cumpere lucruri de la Tiffany's?

— Bine. Mi-a făcut plăcere să vă văd, îngaim eu. Transmite-le cele bune alor tăi. E ciudat că n-au pomenit nimic de Lucy, nu pot să mă abțin să adaug, puțin disprețuitoare. I-am văzut acum cîteva zile și n-au suflat un cuvînt.

Îi arunc o privire nevinovată lui Lucy. Ha! Cine învinge pînă la urmă?

Dar ea și Tom schimbă din nou priviri...

— Probabil că n-au vrut..., începe Tom și se oprește brusc.

— Ce?

Urmează o tăcere lungă și bizară. După care Lucy zice :

— Tom, mă duc să mă uit un pic în vitrină. Se îndepărtează, lăsându-ne singuri.

Doamne, ce dramă! Este evident că sînt Persoana a Treia în relația lor.

— Tom, ce se întîmplă? întreb cu un rîset ușor.

Dar este clar ca lumina zilei. Băiatul încă-mi poartă sîmbetele. Și Lucy știe.

— O, Doamne, zice Tom, frecîndu-și obrazii. Uite, Rebecca, să știi că nu mi-e ușor. Adevărul e că mama și tata sînt conștienți de... sentimentele tale pentru mine. Nu au vrut să-ți pome-nească nimic despre Lucy, pentru c-au crezut că o să fii...

Aici oftează din rărunchi.

— Dezamăgită.

Poftim? Ce-i asta, vreo glumă sau ce? N-am fost atît de blocată de uimire în viața mea! Timp de cîteva secunde, rămîn pur și simplu țintuită locului.

— Sentimentele mele pentru tine? bîigui în cele din urmă. Glumești?

— Uite ce, e destul de evident, zice el ridicînd din umeri. Mama și tata mi-au povestit cum ai tot întrebat alaltăieri ce mai fac și cum voiai să afli totul despre noua mea casă...

Mă privește ușor compătimator. O, Doamne-Dumnezeule, nu mai suport chestia asta. Cum poate să-și imagineze....

— Îmi ești simpatică, Becky, continuă el. Doar că nu ca...

— Eram doar politicoasă! zbier. Nu-mi place de tine!

— Hai s-o lăsăm așa, da?

— Dar nu-mi place! țip furioasă. Nici acum și niciodată! De aia n-am ieșit cu tine cînd m-ai invitat! Aveam amîndoi șaispe ani, ții minte?

Fac o pauză să-mi trag sufletul și-l privesc triumfătoare – doar ca să văd că expresia de pe chip nu i s-a schimbat deloc. Nu ascultă. Sau dacă o face, își spune că faptul c-am dezgropat amintiri din adolescența noastră dovedește că sînt într-adevăr obsedată de el. Și cu cît încerc să-mi argumentez spusele, cu atît mai înrădăcinată va crede că e obsesia. O, Doamne, îngrozitor.

— OK, zic eu, încercînd să-mi adun ultimele zdrențe ale demnității mele. OK, este evident că vorbim în paralel, așa că las toată povestea pe seama ta.

Îmi îndrept apoi privirea spre Lucy, care se uită într-o vitrină și se preface vădit că nu ascultă.

— Sincer, nu umblu după prietenul tău! strig. Și nici n-am umblat vreodată. Pa.

Și plec la pas pe stradă, cu un zîmbet nonșalant lipit țeapăn pe față.

*

Totuși, după ce dau colțul, zîmbetul îmi alunecă treptat de pe față și mă prăbușesc lată pe o bancă. Fără să vreau, mă simt umilită. Firește, povestea întreagă e de tot rîsul, cum că Tom Webster își imaginează că m-am îndrăgostit taman de el. Asta drept pedeapsă c-am fost prea politicoasă cu părinții lui și că m-am prefăcut interesată de nenorocita lui de mobilă cu furnir de tei. Data viitoare o să casc pînă la urechi sau o să le întorc spatele. Sau o să scot din pălărie un iubit. Asta ar trebui să le închidă gura, nu? Și, oricum, cui îi pasă ce cred ei?

Știu că așa e. Știu că n-ar trebui să mă doară nici în cot de ce cred Tom Webster sau prietena lui. Dar chiar și așa... trebuie să recunosc, mă simt puțin demoralizată. De ce n-am și eu un

prieten? N-am pe nimeni de care să-mi placă în clipa asta. Ultima relație serioasă am avut-o cu Robert Hayman, de care m-am despărțit acum trei luni. Ce-i drept, nici nu mă omoram prea tare după el. Îmi spunea „Dragostea mea“ și-mi acoperea ochii în glumă în timpul scenelor deocheate din filme. Chiar și când i-am spus să înceteze, continua s-o facă. Mă scotea pur și simplu din minți. Numai că mi-aduc aminte acum și mă simt tensionată și crispată.

Dar, totuși, aveam prieten, nu? Aveam pe cine să sun de la serviciu, cu cine să ies la petreceri și pe cine să folosesc drept muniție împotriva ciudaților. Poate că n-ar fi trebuit să-i dau pucii. Poate că era OK tipul.

Oftez furtunos, mă ridic și o iau la pas pe stradă. Una peste alta, n-am avut o zi prea grozavă. Am pierdut o slujbă și m-a luat în balon Tom Webster. Și acum n-am nimic de făcut deseară. M-am gândit c-o să cad lată după o zi întreagă de muncă, așa că nu m-am obosit să-mi aranjez ceva.

Cel puțin, am douăzeci de lire.

Douăzeci de lire. O să-mi cumpăr un cappuccino bun și o prăjiturică cu ciocolată. Și vreo două reviste.

Și poate ceva de la Accessorize. Sau niște încălțări. De fapt, chiar am nevoie de niște cizme noi – și am văzut unele frumoase la Hobbs, cu botul pătrat și un toc destul de jos. Mă duc acolo după ce-mi beau cafeaua și-o să mă uit și la niște rochii. Doamne, merit o recompensă, după o zi ca asta. Am nevoie de niște ciorapi noi pentru mers la serviciu și de o pilă de unghii. Poate și de-o carte de citit în metrou...

Când mă așez la rînd la Starbucks, mă simt deja mai fericită.

PGNI First Bank Visa

Camel Square 1
Liverpool L1 5NP

Domnişoarei Rebecca Bloomwood
Apt. 2
Burney Road 4
Londra SW6 8FD

15 martie 2000

Stimată domnişoară Bloomwood,

**Re.: Card VISA eliberat de PGNI First Bank,
nr. 1475839204847586**

Vă mulţumim pentru scrisoarea dumneavoastră din
data de 11 martie.

Oferta dumneavoastră privind abonamentul gratuit
la *Succesul în economii* este deosebit de amabilă, ca
şi invitaţia la cină la Ivy. Din păcate, angajaţilor de
la PGNI First Bank le este interzis să accepte astfel
de cadouri.

Aşteptăm cu nerăbdare primirea plăţii restante de
105,40 lire sterline, în cel mai scurt timp posibil.

Cu stimă,

Peter Johnson
Director Conturi Clienţi

Zece

Luni dimineață mă trezesc devreme, simțindu-mă destul de goală pe dinăuntru. Privirea îmi face un declic de-o secundă pe grămada de pungi de firmă nedesfăcute din colțul camerei, după care îmi îndrept repede ochii în altă parte. Știu că am cheltuit prea mult sîmbătă. Știu că n-ar fi trebuit să-mi cumpăr două perechi de cizme. Știu că n-ar fi trebuit să cumpăr rochia violet. Cu totul, am cheltuit... De fapt, nu vreau să mă gîndesc la asta. Gîndește-te la altceva, repede, îmi ordon. La altceva, nu contează la ce.

Sînt pe deplin conștientă că în fundul minții mele, bubuind înfundat ca un sunet de tobă, stau pitite ororile gemene ale Vinovăției și Panicii.

Vină Vină Vină Vină.

Panică Panică Panică Panică.

Dacă le dau voie, vor da buzna în mintea mea, preluînd controlul. Amărăciunea și frica m-ar paraliza cu totul. Așa că trucul pe care l-am învățat e, pur și simplu, să nu le ascult. Închid sonorul în acest colț din creier – și după aceea nu mă mai îngrijorează nimic. E vorba pur și simplu de autoapărare. Mi-am antrenat bine mintea pentru operațiunea asta.

Celălalt truc e să-mi distrag atenția cu alte gînduri și activități. Așa că mă ridic din pat, pornesc radioul, fac un duș și mă îmbrac. Bubuiala persistă încă într-un colț al minții, dar treptat-treptat, se îndepărtează și pierde în intensitate.

Cînd intru în bucătărie să pun de cafea, de-abia o mai aud. O ușurare precaută îmi inundă simțurile, ca senzația aceea pe care o ai cînd un analgezic te scapă în cele din urmă de migrenă. Pot să mă relaxez. O să fie bine.

În drum spre ieșire, fac o pauză în hol să-mi verific look-ul în oglindă (top : River Island, fustă : French Connection, ciorapi : Pretty Polly Velvets, pantofi : Ravel) și întind mîna după haină (haină : House of Fraser, de la reduceri). Tocmai atunci, pleosc, vine și corespondența prin ușă și mă duc s-o ridic de jos. O scrisoare scrisă de mîna pentru Suze și o carte poștală din Maldive. Pentru mine sînt două plicuri cu fereastră, care au un aspect rău-prevestitor. Unul de la VISA, altul de la Banca Endwich.

O clipă, îmi stă inima-n loc. De ce-mi vine încă o scrisoare de la bancă? Și de la VISA. Ce vor de la mine? Nu pot să mă lase în pace și gata?

Pun frumos corespondența lui Suze pe policioara din hol și pe-ale mele le vîr în buzunar, spunîndu-mi c-o să le citesc în drum spre serviciu. Cum ajung în metrou, le deschid pe amîndouă și le citesc, oricît de neplăcute ar fi.

Exact asta intenționez să fac. Zău că da. Mergînd pe trotuar, îmi promit că intenția mea e să citesc scrisorile.

Dar atunci dau colțul spre strada următoare – și văd o benă în fața unei case. O benă galbenă, uriașă, plină deja de reziduuri. Constructorii intră și ies din casă, aruncînd bucăți de lemn uzat și tapițerie. Grămezi de gunoi, amestecate claie peste grămadă.

Și în mintea mea încolțește o mică idee.

Încetinesc pasul pe măsură ce mă apropii de benă și mă opresc, privind-o cu mare interes, ca și cum aș vrea să deslușesc ce scrie pe laterală.

Rămîn pe loc, cu inima bătîndu-mi tare, pînă cînd muncitorii se întorc în casă și nu mă vede nimeni. Apoi, dintr-o singură mișcare, bag mîna după cele două scrisori, le scot din buzunar și le arunc peste margine, direct în gunoaie.

S-au dus.

Nici n-apuc să fac un pas, că își face loc pe lîngă mine un constructor cu doi saci plini de bucăți de tencuială, pe care îi azvîrle în benă. Acum s-au dus de-a binelea. Îngropate sub un strat de tencuială, necitite. N-o să le găsească nimeni niciodată.

Au dispărut, pentru totdeauna.

Întorc repede spatele și merg mai departe. Deja pașii îmi sînt mai ușori și mă simt mai vioaie.

Nu peste mult timp, mă simt complet nevinovată. Spălată de vinovăție. În fond, nu e vina mea că nu le-am citit, nu? Cu ce sînt eu vinovată, dacă nici nu le-am primit? Îndreptîndu-mă spre stația de metrou, mă simt, sincer, ca și cum nici una dintre acele scrisori n-ar fi existat vreodată.

Ajunsă la birou, pornesc calculatorul, deschid eficientă un document nou și încep să-mi scriu articolul despre pensii. Poate dacă muncesc din greu – mi-a trecut prin cap – Philip o să-mi mărească salariul. O să stau peste program în fiecare seară și-o să-l impresionez cu devotamentul meu pentru slujbă, iar el o să-și dea seama că sînt mult subevaluată. Poate chiar o să mă promoveze ca editor asociat sau altceva.

„În zilele noastre, scriu eu într-un ritm sprintar, nu ne mai putem baza pe guvernanți să aibă grijă de noi la bătrînețe. Prin urmare, planificarea unei pensii trebuie începută cît mai devreme posibil, în mod ideal, imediat ce aveți un venit.“

— 'Neața, Clare, zice Philip, intrînd în birou îmbrăcat în palton. 'Neața, Rebecca.

Ha! Acum e momentul să-l impresionez.

— 'Neața, Philip, zic, într-o manieră prietenoasă, dar profesională.

Apoi, în loc să mă las relaxată în scaun și să-l întreb cum a petrecut în weekend, mă întorc la computer și încep din nou să scriu. De fapt, bat atît de repede, încît ecranul e plin de greșeli de ortografie subliniate. Trebuie să recunosc aici că nu strălucesc deloc la culegerea de texte. Dar cui îi pasă? Arăt super profi, asta-i ideea.

„Cea mai bină ooțiune e adesdori Ischema ocupaționaal a compaamiei tle, dr dacă acwst lucru nu e posibil, pața oferă o gmă largăă de lanuri de pesie personnanle, înpecînd de la...”

Mă întreprup, întind mîna după o broșură despre pensii și o răsfoiesc precipitată, de parcă aş căuta vreo informație absolut crucială.

— Ai petrecut bine în weekend, Rebecca? mă întreabă Philip.

— Bine, mersi, îi răspund, ridicîndu-mi ochii din broșură, cu aerul că sînt surprinsă că mă întreprupe din lucru.

— Am trecut prin fișia de pădure de la tine din cartier sîmbătă. Pe Șoseaua Fulham. Zona bună.

— Bine, dau din cap absentă.

— Aici e șic să stai în zilele noastre, nu? Nevastă-mea citea un articol despre asta, cum că e plin de fete emancipate, de bani gata, care trăiesc toate din depozite bancare.

— Cred că da, spun pe un ton vag.

— Așa ar trebui să-ți spunem, zice el hăhăindu-se. Fata emancipata din birou.

Emancipata? Ce tot vorbește acolo?

O, Doamne, stai puțin. Stai puțin, spun. Sper că Philip nu trăiește cu ideea că sînt bogată, nu?

Doar nu-și imaginează că am vreun fond bancar sau ceva ridicol de genul ăsta!

— Rebecca, zice Clare, ridicîndu-și privirea de la telefonul de pe masă. Ești căutată. Cineva pe care-l cheamă Tarquin.

Philip trage un zîmbet larg, ca și cum ar spune „La ce altceva să te aștepți?” și o ia agale spre biroul lui. Mă uit după el, plină de frustrare. Nu e corect. Dacă Philip crede că am vreun nu știu ce venit privat, n-o să-mi dea niciodată mărire de salariu.

Dar ce Dumnezeu putea să-i lase lui impresia asta?

— Becky, zice Clare, arătîndu-mi cu un gest neechivoc telefonul, care continuă să țîrîie.

— Oh. Da, OK.

Ridic receptorul și spun:

— Bună. Rebecca Bloomwood la telefon.

— Becky, începe vocea ascuțită și inconfundabilă a lui Tarquin.

Pare destul de emoționat, de parcă s-ar fi înhămat să dea telefonul ăsta cu multă vreme înainte. Poate că așa și e.

— Mă bucur să-ți aud vocea. Știi, m-am gîndit mult la tine.

— Adevărat? mă mir, cît mai descurajator posibil.

Bine, știu că e vărul lui Suze și tot tacîmul, dar, pe bune...

— Mi-ar... mi-ar plăcea foarte mult să petrecem mai mult timp împreună. Aș putea să te invit în oraș la cină?

O, Doamne. Ce să zic la o chestie ca asta? E o rugăminte așa de inofensivă. La o adică, nu e ca și cum ar fi zis „Pot să mă culc cu tine?” sau măcar „Pot să te sărut?”. Dacă refuz pînă și o invitație la cină, e ca și cum i-aș zice „Ești așa

de insuportabil, că nu pot să rabd să stau la aceeași masă cu tine timp de două ore“.

Ceea ce e destul de aproape de adevăr – dar nu pot să spun asta în cuvinte, nu? Suze a fost așa de dulce cu mine în ultima vreme... Iar dacă-l las cu buza umflată pe drăguțul ei de Tarkie o să se supere tare de tot.

— Cred că da, răspund, conștientă fiind că nu par prea încântată – și la fel de conștientă că, poate, ar trebui să dau lucrurile pe față și să-i zic Nu Te Plac.

Dar, dintr-un motiv sau altul, nu pot să dau piept cu situația asta. Ca să fiu sinceră, ar fi mult mai simplu să ies pur și simplu cu el la cină. Cît de rău poate fi, la o adică?

Oricum, nu înseamnă că trebuie să mă și duc. O să sun în ultima clipă și o să anulez întâlnirea. Simplu.

— Sînt în Londra pînă duminică, spune Tarquin.

— Hai să ne vedem sîmbătă seara! zic veselă. Chiar înainte să pleci.

— La șapte e bine?

— Ce-ai zice de un opt? sugerez eu.

— E bine la opt.

După care închide, fără să pomenească unde ne vedem. Dar din moment ce, de fapt, nici n-o să mă întîlnesc cu el, aspectul ăsta chiar nu contează. Închid telefonul, scot un oftat puțin agasat și încep să scriu din nou.

„Cea mai bună alegere e să vă adresați unui consilier financiar independent, care va putea să vă consilieze cu privire la nevoile dumneavoastră specifice pentru pensionare și să vă recomande produsele adecvate. Nou apărut pe piață anul acesta este...“

Mă întrerup și întind mîna după o broșură. Nu contează cît de veche.

„Planul de pensii *Ani de bătrînețe* al companiei Sun Assurance, plan care...”

— Tipul te invita în oraș? mă întreabă Clare Edwards.

— Da, așa-i, răspund, cu un aer nepăsător.

Fără să vreau, simt un ușor fior de plăcere. În fond, Clare nu știe cum e Tarquin, nu? În ceea ce-o privește, Tarquin arată incredibil de bine și e simpatic.

— Ieșim împreună sîmbătă seara.

Îi zîmbesc nonșalant și mă aștern pe scris.

— A, da, zice ea, plesnind un elastic în jurul unui teanc de scrisori. Știi, Luke Brandon mă întreba ieri dacă ai un prieten.

Preț de-o clipă, sînt incapabilă să mă mișc. Luke Brandon vrea să știe dacă am un prieten?

— Pe bune? zic, încercînd să par cît mai normală. Cînd... cînd s-a întîmplat asta?

— O, chiar ieri. Am fost la un briefing de presă la Brandon Communications și m-a întrebat așa, ca din întîmplare. Știi și tu cum e...

— Și ce i-ai spus?

— I-am spus că nu. Doar nu ți-o plăcea de el? mă întreabă, cu un zîmbet imperceptibil pe buze.

— Sigur că nu, o asigur, dîndu-mi ochii peste cap.

Dar, trebuie să recunosc, mă simt destul de veselă cînd mă întorc la computer și încep din nou să scriu. Luke Brandon. Nu că mi-ar plăcea de el sau ceva de genul ăsta – dar totuși. Luke Brandon. „Planul acesta flexibil”, scriu, „oferă beneficii complete în caz de deces și o sumă fixă plătită imediat la pensionare. De exemplu, o persoană obișnuită, cu o vîrstă în jur de treizeci de ani, care a investit 100 de lire pe lună...”

Știi ce? mă gîndesc deodată, oprindu-mă în mijlocul propoziției. Chestia asta mă plictisește. Merit mai mult de-atît.

Merit mai mult decît să stau în biroul ăsta de rahat, copiind amănunte dintr-o broșură și încercînd să le transform într-o formă sau alta de jurnalism credibil. Merit ceva mai interesant. Sau mai bine plătit. Sau amîndouă.

Mă opresc din scris și-mi reazem bărbia în mîini. E vremea s-o iau de la capăt. De ce nu aș face și eu ca Elly? Nu mă sperie nițică muncă grea, nu? De ce să nu-mi pun ordine în viață, să mă duc la o agenție de recrutare de personal din centrul financiar și să-mi trag o slujbă pe care s-o invidieze toată lumea? O să am o leafă uriașă și mașină de serviciu și-o să port taioare Karen Millen în fiecare zi. Și n-o să mai trebuiască să-mi mai fac griji din pricina banilor în veci.

Plutesc de entuziasm. Asta e! ăsta e răspunsul la toate problemele. O să fiu...

— Clare? spun într-o doară. Cine cîștigă cel mai mult în lumea finanțelor?

— Nu știu, zice Clare, încruntîndu-se gînditoare. Cred că brokerii care se ocupă de tranzacții futures...

Asta e, atunci. Mă fac broker. Simplu.

Și chiar e simplu. Atît de simplu, încît a doua zi dimineață, la ora 10, mă găsește îndreptîndu-mă, emoționată, spre ușa din față de la William Green, o companie de recrutare de superclasă cu sediul în City. Împingînd ușa de la intrare, îmi văd o secundă imaginea în geam și mă străbate un fior. Chiar fac eu așa ceva?

Ba bine că nu. Sînt îmbrăcată cu cel mai elegant compleu negru din garderobă, la dres și pe tocuri înalte și, evident, port un *FT* la

subsuoară. În mîna duc servieta cu încuietoare cu cifru pe care mi-a luat-o mama de Crăciun. N-am mai purtat-o pînă acum, pe de-o parte, pentru că e greoaie și umflată – pe de altă parte, pentru că-am uitat cifrul, așa că de fapt nu pot să deschid. Dar se potrivește cu rolul, și asta contează.

Jill Foxton, tipa cu care am întîlnire, a fost foarte drăguță la telefon, cînd i-am spus că vreau să-mi schimb cariera și a părut chiar impresionată de experiența pe care o am. Am scris repede un CV și i l-am trimis pe e-mail... OK, l-am mai brodat pe ici, pe colo, dar, în fond, ei asta așteaptă, nu? Totul e să știi cum să te vinzi. Și a funcționat, fiindcă m-a sunat înapoi în numai zece minute după ce-l trimisesem și m-a întrebat dacă mă pot duce la ea, pentru că s-ar putea să aibă niște oportunități interesante pentru mine.

Oportunități interesante, pentru mine! Am fost așa de încîntată, că de-abia mai puteam sta locului. Am intrat direct la Philip și i-am spus că vreau să-mi iau liber a doua zi, ca să-mi scot nepotul la plimbare în grădina zoologică – și nu a bănuțit nimic. O să rămînă cu gura căscată cînd o să afle că m-am transformat peste noapte într-un agent de bursă de succes.

— Bună, îi spun plină de încredere femeii de la recepție. Am întîlnire cu Jill Foxton. Sînt Rebecca Bloomwood.

— De la...

O, Doamne, nu pot să spun de la *Succesul în economii*. I-ar putea ajunge la urechi lui Philip că-mi caut serviciu în altă parte.

— De... de nicăieri, precizez cu un zîmbet relaxat. Rebecca Bloomwood și atît. Avem o întrevvedere la ora zece.

— Bine, spune ea și zîmbește. Luați loc.

Îmi iau servieta de toartă și mă duc spre scaunele moi, negre, încercînd să nu-mi trădez emoțiile. Mă așez și mă uit plină de speranță să văd ce reviste sînt pe măsuța de cafea (dar nu-i nimic interesant, doar chestii gen *The Economist*), apoi mă relaxez în scaun și mă uit în jur. Foaierul ăsta e de-a dreptul impresionant, trebuie să recunosc. Are o fîntînă în mijloc și scări de sticlă care urcă în curbă și la o distanță care mie mi se pare astronomică se văd multe lifturi supermoderne. Nu unul sau două, ci vreo zece. Lua-i-ar gaia. Clădirea asta trebuie să fie uriașă.

— Rebecca?

O fată blondă într-un compleu cu pantaloni de o culoare pală apare ca din pămînt în fața mea. Frumos costum, îmi spun în sinea mea. Foarte frumos.

— Bună! Jill!

— Nu, sînt Amy, îmi spune ea zîmbitoare. Asistenta lui Jill.

Arșș. Asta-i supercool. Să-ți trimiți asistenta să întîmpine vizitatorii, ca și cum ai fi prea importantă și ocupată să cobori în persoană. Poate că așa o s-o pun și eu pe asistenta mea să facă — atunci cînd o să fiu o agentă de bursă importantă și Elly o să vină la prînz pe la mine. Sau poate o să am un asistent, bărbat, și o să ne îndrăgostim unul de altul! Doamne, ar fi ca-n filme. Femeia de succes și băiatul drăguț, dar sensibil...

— Rebecca?

Îmi revin în simțiri și o văd pe Amy privind-mă curioasă.

— Ești gata?

— Desigur! spun veselă și-mi iau servieta de jos.

Mergînd noi pe podeaua lucioasă, cercetez iarăși din priviri, pe furiș, costumul lui Amy — și

mă trezesc că-mi cad ochii pe o etichetă discretă Emporio Armani. Nu-mi vine să cred. Emporio Armani! Asistentele poartă Emporio Armani! Atunci ce-o fi purtînd Jill însăși? Couture Dior? Doamne, deja ador locul ăsta.

Urcăm la etajul șase și începem să mergem pe coridoare nesfîrșite acoperite cu covoare.

— Deci vrei să ajungi broker pe piața de futures, spune Amy după o vreme.

— Da. Asta-i ideea.

— Și cunoști deja domeniul.

— Bine, știi, spun eu cu un zîmbet modest. Am scris despre majoritatea domeniilor din finanțe, așa că mă simt destul de bine pusă la punct.

— Asta-i bine, zice Amy, zîmbindu-mi la rîndul ei. Unele persoane vin la noi fără să aibă nici cea mai vagă idee. După care Jill le pune cîteva întrebări standard și...

Aici face un gest cu mîna. Nu știi ce înseamnă, dar nu e de bine.

— Corect! zic, străduindu-mă să vorbesc pe-un ton degajat. Deci – ce fel de întrebări?

— A, nimic de care să-ți faci griji! Probabil c-o să te întrebe... știu și eu, ceva de genul „Cum poți să comercializezi un fluture?” sau „Care e diferența dintre o cheltuială deschisă și un O.R.?” Sau „Cum calculezi data de expirare a unui instrument de futures?”. Chestii chiar elementare.

— Da, zic, înghițind în gol. Super.

Ceva din mine îmi spune să fac stînga-mprejur și să fug – dar am ajuns deja la o ușă crem deschis.

— Aici e, îmi spune Amy binevoitoare. Vrei un ceai sau o cafea?

— Cafea, te rog, răspund, dorindu-mi să pot spune „Un gin țeapăn, te rog“.

Amy ciocăne la ușă, o deschide și mă pofteste să intru, zicînd:

— Rebecca Bloomwood.

— Rebecca! spune o femeie brunetă de la birou, ridicându-se să dăm mîna.

Spre uşoara mea surpriză, Jill nu e chiar la fel de bine îmbrăcată ca Amy. Poartă un compleu albastru, cam bătrînicos, și niște pantofi de lac insipizi. Dar nu contează – e șefa. Și are un birou absolut uluitor.

— Mă bucur mult să te cunosc, îmi spune, făcîndu-mi semn să mă așez pe scaunul din fața biroului. Și dă-mi voie să-ți spun, de la bun început, că am fost extrem de impresionată de CV-ul tău.

— Adevărat? zic, simțind un fior de ușurare prin tot corpul.

Asta nu-i de rău, nu? „Extrem de impresionată.“ Poate că n-o să mai conteze dacă n-o să știu să răspund la întrebările alea.

— În special de limbile străine. Foarte-foarte bine. Pari a fi una din speciile acelea rare, cu un profil complex.

— Știți, franceza mea nu depășește nivelul de conversație, răspund cu modestie. *Voici la plume de ma tante*, lucruri de genul ăsta!

Jill rîde apreciativ, iar eu îi zîmbesc radioasă.

— Dar finlandeză! continuă ea, întinzînd mîna după o ceașcă de cafea de pe birou. Asta e chiar neobișnuit.

Continuu să zîmbesc, sperînd să trecem repede de subiectul limbilor străine. Ca să fiu cinstită, am trecut „finlandeză – fluent“ pentru că m-am gîndit că „franceză – nivel de conversație“ arăta cam stingher de unul singur. La urma urmei, cine Doamne, iartă-mă, vorbește finlandeza? Absolut nimeni.

— Ca să nu mai spun de cunoștințele tale financiare, spune Jill, trăgîndu-și CV-ul meu în

față. Se pare că ai acoperit o mulțime de domenii diferite în cariera de jurnalist financiar.

Aici ridică privirea.

— Ce te atrage la derivative, mai exact?

Ce? Ce zice acolo? A, da. Derivative. Astea-s un fel de futures, nu?

— Păi, încep încrezătoare – și aici mă întreprinde Amy, care intră cu o ceașcă de cafea.

— Mulțumesc, zic eu, privind-o în ochi, cu speranța că vom trece de-acum la alt subiect.

Dar tipa încă așteaptă un răspuns.

— Cred în futures. Ele reprezintă viitorul, spun pe un ton serios. Sînt un domeniu extrem de interesant și consider...

Ce consider? O, Doamne. Oare ar trebui să bag o scurtă referire la fluturi sau date de expirare sau ceva de genul ăsta? Mai bine nu.

— Consider că sînt omul potrivit pentru acest domeniu, spun pînă la urmă.

— Înțeleg, spune Jill Foxton, lăsîndu-se pe spate. Te întreb asta pentru că avem un post în domeniul bancar, care cred că ți s-ar potrivi și el. Voiam să știu dacă ai fi interesată.

Un post în domeniul bancar? Vorbește serios? Chiar mi-a găsit o slujbă? Nu-mi vine să cred!

— Păi, așa zice că da, răspund, încercînd să nu par prea voioasă. Sigur, o să-mi lipsească tranzacțiile de futures, dar și la o bancă e bine, nu?

Jill rîde. Cred că-și imaginează că glumesc sau cine știe ce.

— Clientul e o bancă străină de nivel triplu A, care caută să recruteze pe cineva pentru filiala din Londra a diviziei de finanțare creanțe.

— Corect, spun cu un aer inteligent.

— Ești cumva familiarizată cu principiile arbitrajului european de pe piața valutară?

— Absolut, răspund încrezătoare. Am scris un articol exact despre subiectul acesta anul trecut.

Cum a zis că se zice? Arbi-și nu mai știu cum.

— Evident, nu încerc să te grăbesc să iei o decizie, dar dacă îți dorești cu adevărat o schimbare în carieră, aș spune că ocazia aceasta e perfectă pentru tine. O să fie și un interviu, desigur, dar nu văd ce probleme ți-ar putea pune.

Îmi zîmbește.

— Și vom putea să negociem un pachet de beneficii foarte atractiv.

— Adevărat?

Deodată, mi se taie respirația. O să negocieze un pachet atractiv. Pentru mine!

— O, da. Cred că-ți dai seama că nu plouă cu oameni ca tine.

Aici îmi zîmbește cu aerul că-mi spune un secret.

— Știi, ieri, cînd am primit CV-ul tău, am rămas perplexă. Ce coincidență! mi-am zis.

— Absolut, o aprob, cu gura pînă la urechi.

Doamne, chestia asta e fantastică! Trăiesc un vis devenit realitate. O să ajung bancheră! Și nu așa, la vreo epavă de bancă, ci o să fiu bancheră de trei stele!

— Deci, face Jill relaxată. Mergem să-l cunoaștem pe noul tău angajator?

— Ce? exclam uluită – la care un zîmbet discret i se lungește pe față.

— N-am vrut să-ți spun pînă nu ne întîlnim – dar directorul de recrutare a personalului de la Banca Helsinki e aici, într-o întîlnire cu directorul nostru executiv. Sînt sigură c-o să-i placă de tine. Putem să încheiem toată afacerea în după-amiaza asta!

— Excelent! spun eu, ridicîndu-mă în picioare.

Ha-ha-ha! O să fiu bancheră!

De-abia pe la jumătatea coridorului încep cuvintele ei să mi se infiltreze prin creier. Banca din Helsinki.

Banca din Helsinki. Asta nu-nseamnă că...
Sigur nu crede...

— De-abia aștept să vă aud vorbind cu dezinvoltură în finlandeză, spune Jill încântată, când începem să urcăm niște scări. Nu pricep absolut nimic din limba asta.

O, Doamne. O, Doamne!! Nu!!

— Dar la o adică, în privința limbilor străine m-am resemnat de mult, adaugă liniștită. N-am talent la acest capitol. Nu ca tine!

Etalez un zîmbet discret și merg în continuare, cu pași siguri. Dar inima îmi bubuie în piept și de-abia mai pot să respir. Fir-ar! Ce mă fac? Ce mama mă-sii mă fac?!

Dăm un colț și intrăm pe alt coridor. Par calmă și mă descurc destul de bine. Cît timp nu ne oprim din mers, sînt OK.

— A fost greu de învățat finlandeza? întrebă Jill.

— Nu chiar, mă aud spunînd cu vocea sugrumată. Tata... tata e pe jumătate finlandez.

— Da, mă gîndeam că trebuie să fie ceva de genul ăsta. În fond, nu se predă la școală, nu?

Și aici rîde bine dispusă.

Îi convine, îmi spun în sinea mea, plină de ură. Nu ea e condusă la eșafod. O, Doamne, îngrozitor! Trec pe lîngă noi oameni care se holbează la mine, zîmbind de parc-ar spune „Deci ea e tipa care vorbește finlandeză!“.

De ce-am scris că vorbesc fluent finlandeza?
DE CE?

— Ești bine? N-ai emoții?

— O, nu! răspund fără să clilesc, forțîndu-mă să-mi pun un zîmbet crispat pe față. Firește că nu am emoții!

Poate reușesc să-i fentez, îmi trece brusc prin cap. La o adică, tipul n-o să țină toată porcăria de interviu în finlandeză, nu? O să-mi spună

doar „Haällø“ sau cum s-o fi zicînd, eu o să-i răspund cu „Haällø“ și, după aia, pînă să apuce să mai adauge ceva, îl întrerup repede: „Știți, în ultima vreme mi-am cam ieșit din formă cu termenii tehnici din finlandeză. V-ar deranja dacă vorbim în engleză?“. Și el o să zică...

— Aproape am ajuns, zice Jill zîmbindu-mi.

— Bine, răspund veselă, strîngînd și mai tare mînerul genții cu mîna udă de transpirație. O, Doamne. Te rog, salvează-mă din chestia asta. Te rog...

— Aici e!

Jill se oprește în fața unei uși pe care scrie Sală de conferințe, bate de două ori, apoi o deschide. Camera e plină de oameni așezați în jurul unei mese, și toți se întorc să se uite la mine.

— Jan Virtanen, spune ea, aș dori să v-o prezint pe Rebecca Bloomwood.

Un bărbat cu barbă se ridică de pe scaun, cu un zîmbet uriaș pe chip, și îmi întinde mîna.

— Neiti Bloomwood, începe plin de voieșie. On oikein hauska tavata. Pitääkö paikkansa että teillä on jonkinlainen yhteys Suomeen?

Mă holbez mută la el, simțind cum mă înroșesc ca para focului. Toată lumea din cameră așteaptă să-i răspund.

— Eu... mmm... mmm... Haällø!

Ridic mîna într-un mic salut prietenesc și zîmbesc întregii asistențe.

Dar nimeni nu-mi întoarce surîsul.

— Mmm... Trebuie să...

Încep să bat în retragere.

— Trebe să...

Și fac stînga-mprejur. Și-o iau la fugă.

Unsprezece

Cînd ajung jos în hol, gîfii ca o locomotivă. Ceea ce nu-i deloc surprinzător, din moment ce tocmai am alergat cam o jumate de maraton pe coridoarele interminabile, încercînd să ies din locul ăsta. Cobor ultimul rînd de scări (n-am putut să mă risc să iau liftul, în caz că apare subit cohorta de finlandezi), apoi fac o pauză să-mi recapăt suflul. Îmi îndrept fusta, îmi mut geanta dintr-o mîină în cealaltă, la fel de transpirată, și încep să merg calm prin hol, îndreptîndu-mă spre uşă, cu aerul că taman am ieşit dintr-o întîlnire absolut obișnuită, absolut lipsită de evenimente. Nu mă uit nici în stînga, nici în dreapta. Nu mă gîndesc la faptul că tocmai am făcut zob orice șansă de a ajunge bancheră de top în City. Singurul meu gînd e cum să străbat distanța pînă la ușa aia de sticlă și să ies pînă să apuce careva să...

— Rebecca! se aude o voce în spatele meu, la care îngheț. Rahat. M-au prins.

— Haállø! mormăi, întorcîndu-mă cu fața. Haáll... O. La na... La... Bună.

E Luke Brandon.

Am dat nas în nas cu Luke Brandon, care se uită în jos la mine cu privirea aceea ciudată pe care o are el mereu.

— Nu mă așteptam să te găsesc într-un asemenea loc. Doar nu-ți cauți ceva de lucru în City?

Și de ce nu, mă rog? Nu mă crede suficient de deșteaptă?

— De fapt, îi răspund cu un aer suficient, mă gândesc să îmi reorientez cariera. Poate intru în domeniul bancar sau mă apuc de brokeraj pe piața de futures.

— Da? E păcat.

Păcat? Ce vrea să zică? De ce e păcat? Când mă uit în sus, ochii lui închiși la culoare îi întîlnesc pe ai mei și simt cum tresar adînc. Ca din senin, îmi vine în minte ce mi-a zis Clare. *Luke Brandon mă întreba dacă ai un prieten.*

— Ce...

Îmi dreg vocea.

— Dar tu ce faci aici?

— A, recrutez personal de aici destul de des. Sînt foarte eficienți. Fără suflet, dar eficienți.

Ridică din umeri, apoi se uită la servieta mea lucioasă.

— Ți-au aranjat deja ceva?

— Am... am o serie de posibilități care-mi sînt deschise. Pentru moment, mă gândesc la următoarea mișcare.

Care, sinceră să fiu, e drept afară pe ușă.

— Înțeleg, zice el, după care face o pauză. Ți-ai luat liber ca să vii aici?

— Da, bineînțeles.

Doar ce-și imaginează? Că am șters-o pentru vreo două ore, spunînd că mă duc la o conferință de presă?

De fapt, nu-i o idee rea deloc. S-ar putea s-o încerc data viitoare.

— Și - ce ai de gînd să faci acum? mă întrebă.

Nu spune „nimic“. Niciodată nu spune „nimic“.

— A, am diverse chestii mărunte de făcut. De dat telefoane, întîlniri, tot felul de chestii.

— Aha, face el. Da. Bine. Nu te mai rețin.

Se uită de jur-împrejurul foaiерului.

— Și sper să-ți iasă bine treaba cu slujba.

— Mersi, îi spun, zîmbîndu-i de o manieră profi.

Apoi pleacă, îndreptîndu-se spre uși, iar eu rămîn singură, cu servieta nașpa în mîină și simțindu-mă oarecum dezamăgită. Aștept pînă dispare, o iau și eu cătinel înspre uși și ies în stradă. Aici mă opresc. Ca să spun adevărul, nu-s prea sigură ce să fac în continuare. Ca să zic așa, îmi planificasem să-mi petrec ziua sunînd pe toată lumea ca să le spun de noua mea slujbă super-meseriașă de broker de futures. Și-n schimb... Ei, asta e. Să nu ne gîndim la asta.

Dar nu pot să stau în picioare, nemișcată, în față la William Grey toată ziua. O să creadă lumea că sînt vreo instalație de artă sau cine știe ce. Așa că în cele din urmă pornesc la pas pe stradă, cu gîndul că n-o să treacă mult pînă ajung la vreo stație de metrou și de-abia după aia o să mă hotărăsc ce să fac. Mă opresc la un colț de stradă, așteptînd să treacă mașinile, cînd un taxi trage la bordură lîngă mine.

— Știu că ești o femeie extrem de ocupată, cu o mulțime de lucruri pe cap, se aude vocea lui Luke Brandon.

Ridic privirea din pămînt, absolut șocată.

Iată-l în față mea, aplecat peste geamul taxiului, cu ochii lui întunecați mijindu-se într-un zîmbet.

— Dar dacă ai o jumătate de oră liberă – mă întreb dacă ai fi interesată să faci oarece cumpărături?

— Ziua asta e ireală. Completamente și în mod evident ireală.

Mă sui în taxi, pun servieta nașpa pe jos și, în timp ce mă așez, îi arunc o privire agitată lui Luke. Deja regret un pic ce fac. Dacă mă întreabă ceva de nivelul dobânzilor? Dacă vrea să discutăm de Bundesbank sau de perspectivele de creștere economică ale Americii? Dar nu spune decît „La Harrods, vă rog“, adresîndu-se șoferului.

Cînd mașina demarează silențios, nu-mi pot opri un zîmbet. Ce mișto e! Mă gîndeam c-o să trebuiască să mă duc acasă, unde o să stau singură și nefericită – și, în schimb, iată-mă în drum spre Harrods. Ca să nu mai spun că plătește altcineva. Adică, mai minunat de atît nu se poate.

Din mersul mașinii, mă uit pe geam la străzile aglomerate. Deși sîntem în martie, au mai rămas prin vitrine cîteva reclame la reducerile din ianuarie. Mă surprind uitîndu-mă la mărfurile expuse și întrebîndu-mă dacă nu sînt ceva chilipiruri pe care le-am ratat. Ne oprim în fața unei filiale a Băncii Lloyds. Mă uit leneșă la peretele de sticlă și la coada de oameni dinăuntru și mă aud spunînd cu voce tare:

— Știi ce? Băncile ar trebui să aibă și ele reduceri în ianuarie. Toată lumea are.

După un moment de liniște, ridic privirea și văd o expresie amuzată pe chipul lui Luke Brandon.

— Băncile?

— De ce nu? bat în retragere. Ar putea să facă reduceri la comisioane timp de o lună sau cît o fi. Și societățile de construcții, la fel. Să-și pună postere mari în geam „Prețuri substanțial reduse“...

Mă gîndesc preț de-o clipă.

— Sau poate ar putea să aibă reducerile în aprilie, după încheierea anului fiscal. Și casele

de investiții... „Cincizeci la sută reducere pentru o anumită gamă de fonduri“.

— Reduceri la societățile de investiții, spune Luke Brandon încet. Reduceri la toate comisioanele directe.

— Exact. Toată lumea cade în plasă când e vorba de-o reducere. Pînă și bogătașii.

Taxiul o ia din loc, iar eu mă uit lung după o femeie într-o haină albă superbă, întrebîndu-mă de unde și-a luat-o. Poate de la Harrods. Poate c-ar trebui să-mi cumpăr o haină albă. N-o să mai port decît alb, cît e iarna de lungă. O haină albă ca zăpada și căciulă de blană albă. Oamenii o să-nceapă să-mi spună Fata în Haină Albă.

Cînd mă uit din nou în mașină, Luke notează ceva într-un carnețel. Ridică privirea, întîlnind-o pe a mea timp de-o clipă, după care spune:

— Rebecca, te gîndești serios să ieși din ziaristică?

— Oh, zic eu vag.

Ca să fiu sinceră, uitasem cu totul de plecarea mea din presă.

— Nu știi. Poate.

— Și chiar crezi că domeniul bancar ți s-ar potrivi mai bine?

— Cine știe? mă apăr, simțindu-mă un pic zăpăcită de tonul lui.

Lui îi convine să vorbească. Nu trebuie să-și facă griji în privința carierei. În fond, are o companie care valorează milioane de lire sterline. Eu n-am decît depășiri de credit de ordinul milioanelelor.

— Elly Granger pleacă de la *Investor's Weekly News*, completez. Se duce la Wetherby's ca manager de fonduri.

— Am auzit. Dar tu nu te compari cu Elly Granger.

Pe bune? Remarca asta mă intrigă. Dacă nu mă compar cu Elly, atunci cu cine? Cu cineva cool, precum Kristin Scott Thomas, poate.

— Tu ai imaginație, adaugă Luke. Ea n-are.

Au! Acum chiar că m-a dat pe spate. Luke Brandon crede că am imaginație? Măiculiță! Asta-i de bine, nu? E de-a dreptul măgulitor. „Tu ai imaginație.“ Mmm, da, îmi place. Dacă nu cumva...

Stai așa. Nu cumva e un mod politicos de a-mi spune că sînt proastă? Sau mincinoasă? Cum ar fi „contabilitatea creativă“. Poate că încercă să-mi spună că nici unul dintre articolele mele nu e tocmai exact.

O, Doamne, acum nu știu dacă să arăt mulțumită sau nu.

Ca să-mi maschez stînjeneala, mă uit pe geam. Am oprit la un semafor, unde o doamnă foarte voluminoasă într-un trening de jogging din catifea roz se străduiește să treacă strada. Ține în mîină mai multe sacoșe cu cumpărături și un mops. Îi tot scapă cînd una, cînd alta din mîină și e nevoită să lase mereu altceva jos. E atît de frustrant, că aproape îmi vine să sar din taxi s-o ajut. Atunci, deodată, îi scapă pe caldarîm o pungă. Aceasta se deschide și ies la iveală trei cutii uriașe de înghețată, care o iau de-a rostogolul pe drum.

Nu rîde, îmi ordon. Fii matură. Nu rîde. Îmi țin buzele strîns lipite, dar tot nu reușesc să înăbuș un mic chicotit.

Mă uit la Luke. Și el are buzele strîns lipite.

Femeia începe să alerge după înghețată pe stradă, cu mopsul remorcat după ea și asta e — nu mai pot să mă abțin să nu chicotesc. Iar cînd mopsul ajunge la înghețată înaintea cucoanei și începe să se lupte să scoată capacul cu dinții,

simt că leșin de rîs. Mă uit la Luke și nu-mi vine să cred. Rîde și el complet neajutorat, ștergîndu-și lacrimile de la ochi. Doamne, n-aș fi crezut că Luke Brandon rîde vreodată.

— O, Doamne, reușesc în sfîrșit să leg două cuvinte. Știu că nu se cuvine să rîzi de oameni. Dar, uită-te...

— Ce zici de cîinele ăla!

Luke izbucnește din nou în rîs.

— E dat naibii mopsul!

— Dar de haine ce zici!

Rîd de se cutremură mașina cu noi cînd plecăm de la stop, pe lîngă femeia roz, care se apleacă pe jos după înghețată, cu fundul roz și uriaș în sus.

— Îmi pare rău, dar treningurile de jogging din catifea roz ar trebui interzise de pe fața pămîntului.

— Perfect de acord, zice Luke, aprobînd serios din cap. Treningurile de jogging din catifea roz sînt, prin prezenta, interzise. Împreună cu cravatele.

— Și chiloții cu șliț, mă ia gura pe dinainte, după care mă înroșesc ușor.

Cum am putut să pomenesc de chiloți bărbătești în fața lui Luke Brandon?

— Și floricelele de porumb cu aromă de caramele, adaug repede.

— Corect. Interzicem, deci, treningurile de jogging din catifea roz, cravatele, chiloții cu șliț, floricelele cu aromă de caramele...

— Și clienții care n-au mărunt, se aude din față vocea taximetrului.

— Corect, s-ar zice, acceptă Luke, ridicînd din umeri. Clienții care n-au mărunt.

— Și clienții care vomită. Țștia-s cei mai răi.

— OK...

— Și clienții care nu știu unde mă-sa merg. Luke și cu mine ne aruncăm ocheade, cât să m-apuce iar chicotitul.

— Și clienții care nu vorbesc engleza, fir-ar! Te înnebunesc.

— Bine. Deci... majoritatea clienților, în fapt.

— Nu mă înțelegeți greșit, spune șoferul. N-am nimic împotriva străinilor...

Trage în față la Harrods.

— Am ajuns. Mergeți la cumpărături, nu?

— Așa-i, răspunde Luke, scoțându-și portofelul.

— Și ce anume căutați?

Mă uit la Luke, plină de speranță și așteptare. Nu mi-a zis pînă acum ce am venit să cumpărăm. Haine? Un after-shave nou? O să trebuiască să-i tot miros obrazul? (Nu m-ar deranja deloc, ca s-o zic pe-aia dreaptă.) Mobilier? Ceva plicticos, de genul unui birou?

— O valiză, spune el, dîndu-i o hîrtie de zece șoferului. Păstrează restul.

Bagaje! Valize și saci de voiaj și lucruri de genul ăsta. Hoinărind de colo-colo prin raion, uitîndu-mă la valize Louis Vuitton și geți din piele de vițel, recunosc că sînt de-a dreptul bulversată. Chiar șocată în ceea ce mă privește. Bagaje. De ce oare nu am luat în calcul acest sector pînă acum?

Aici trebuie să mă explic. De ani de zile, am funcționat oarecum într-un ciclu neoficial al cumpărăturilor. Cam cum ar fi sistemul de rotație a recoltelor pe care-l folosesc fermierii. Doar că, în loc de grîu-porumb-orz-pîrloagă, al meu merge cam ceva de genul haine-cosmetice-pan-tofi-haine. (De obicei, nu mă ostenesc să iau în seamă pîrloaga.) De fapt, a face cumpărături e o ocupație foarte asemănătoare agriculturii în

cîmp. Nu poți să tot cumperi același lucru – trebuie să ai un pic de varietate. Altfel, te plictisești și se termină toată distracția.

Și eu, care credeam că m-am bucurat de varietate în cariera mea de cumpărătoare împătimită. Îmi închipuiam că acoperisem toate zonele. Sincer vorbind, eram destul de blazată în ultima vreme. Dar ia uite ce am pierdut în tot acest timp. Uite ce îmi refuzam. Mă simt din ce în ce mai zdruncinată, dîndu-mi seama la cîte ocazii am dat cu piciorul de-a lungul anilor. Valize, genți pentru weekend, cutii de pălării cu monogramă... Cu genunchii tremurînd, mă duc într-un colț să mă așez pe un mic pedestal învelit cu covor, lîngă un port-fard de piele roșie.

Cum am putut să trec cu vederea marochinăria atîta vreme? Cum am putut să duc o viață lipsită de griji, ignorînd un întreg sector de mărfuri???

— Deci, ce zici? mă întreabă Luke, apropiindu-se. Ai văzut ceva de cumpărat?

Și-acum, bineînțeles, mă simt ca o impoatoare. De ce nu voia să cumpere o cămașă albă de bună calitate sau o eșarfă de cașmir? Sau măcar cremă de mîini? Aș fi fost capabilă să-i dau sfaturi ca o autoritate în domeniu și chiar să-i spun prețuri. Dar marochinărie! Sînt începătoare la bagaje.

— Păi, încep eu, trăgînd de timp, depinde. Toate arată grozav.

— Da, nu-i așa?

Îmi urmărește privirea, dînd roată prin raion.

— Dar pe care ai alege-o? Dacă ar trebui să cumperi una dintre valizele astea, care ar fi?

N-are rost. Nu pot să blufez.

— Ca să fiu sinceră, ăsta nu e tocmai domeniul meu.

— Ce anume? se miră, nepreavenindu-i să creadă. Cumpărăturile?

— Valizele, mă justific. Nu am investit mult timp în privința asta. Știu c-ar fi trebuit s-o fac, dar...

— Păi... nu contează, spune Luke, cu un zîmbet mijindu-i în colțul gurii. Ca ne-expertă, pe care ai alege-o?

Ei, asta-i altceva.

— Hmm, spun, ridicîndu-mă în picioare ca pentru afaceri. Păi să ne uităm mai de-aproape.

Doamne, ce ne distrăm. Aliniem opt valize și le dăm note pentru aspect, greutate, calitatea cusăturii, numărul de buzunare interioare și eficiența roțițelor. (Pe care o testez eu, tropăind cît e raionul de lung cu valiza după mine. Vînzătorul s-a dat bătut de mult și ne-a lăsat în plata Domnului.) La sfîrșit ne uităm dacă au și un sac de voiaj asortat și dăm note și pentru asta.

Prețurile nu par să conteze pentru Luke. Ceea ce-i tare bine, pentru că sînt absolut astronomice și, la prima vedere, atît de înspăimîntătoare, că-mi vine s-o iau la fugă. Dar e uimitor cît de repede o mie de lire începe să ți se pară o sumă rezonabilă pentru o valiză – mai ales cînd vezi că un geamantan Louis Vuitton cu monogramă costă de zece ori mai mult. De fapt, după scurt timp, mă trezesc gîndîndu-mă destul de serios c-ar trebui să investesc într-o valiză de calitate, în loc să mai port geanta aia veche și ponosită din pînză de cort.

Dar azi e ziua de cumpărături a lui Luke, nu a mea. Și, destul de ciudat, e oarecum mai distractiv să alegi pentru altcineva decît pentru tine. În cele din urmă, rămîn în competiție una de piele verde închis, care are niște roțițe superbe,

și alta din piele de vițel, de cea mai pală nuanță de bej, care e un pic mai grea, dar are o căptușeală splendidă de mătase și... ideea e că-i atît de frumoasă, că nu pot să-mi iau ochii de la ea. Are un sac de voiaj și port-fard asortate – și sînt tot la fel de frumoase. Doamne, dac-aș fi în locul lui, aș...

Dar apoi, nu-i după cum vreau eu, nu? Luke e cel care o cumpără. El trebuie să aleagă. Ne așezăm pe podea, unul lîngă altul, și le privim pe finaliste.

— Cea verde ar fi mai practică, spune Luke într-un sfîrșit.

— Mmm, zic fără să-l încurajez. S-ar zice că da.

— E mai ușoară și roțițele sînt mai bune.

— Mmm.

— Și pielea asta de vițel deschisă la culoare se zgîrie cît ai zice pește. Verdele e mai rezonabil.

— Mmm, fac eu, încercînd să pară ca și cum aș fi de acord cu el.

Îmi aruncă o privire întrebătoare și spune:

— Bine. Păi, aș zice că am ales, nu?

Și, fără să se ridice de pe jos, îl cheamă pe vînzător.

— Da, domnule?

Luke îi face un semn din cap.

— Aș dori să cumpăr o valiză bej deschis, vă rog.

— Oh!

Nu pot să-mi stăpînesc zîmbetul de încîntare care mi se întinde pe față.

— O iei pe cea care mi-a plăcut mie!

— E-un principiu de viață, zice el, rîdîndu-se și îndreptîndu-și pantalonii. Dacă te interesează să ceri sfatul cuiva, atunci fii interesat să-l și ascuți.

— Dar n-am spus care dintre ele...

— Nici nu era nevoie, continuă Luke, și îmi întinde o mînă să mă ajute să mă ridic. Te-au trădat mmm-urile pe care le-ai scos.

Strînsoarea mîinii lui e surprinzător de puternică și, cînd mă ridică, simt cum mi se strînge ușor stomacul. Mai miroase și bine, pe deasupra, a un after shave scump pe care nu-l recunosc. Preț de-o clipă, nici unul nu spune nimic.

— Bine, zice Luke în sfîrșit. Cred c-ar fi cazul să mă duc să plătesc.

— Da, încuviințez, ridicol de emoționată. Da, cred c-ar trebui.

Se duce la casă și începe să stea de vorbă cu vânzătorul, iar eu rămîn proptită lîngă o vitrină cu portmantouri de piele, simțindu-mă, deodată, destul de ciudat. Bun, am terminat de făcut cumpărături acum. Ce mai urmează?

Păi, o să ne spunem pur și simplu la revedere politicos, nu? Luke probabil că va trebui să se întoarcă la birou. Nu poate să hoinărească prin magazine toată ziua. Și dacă mă întrebă ce fac în continuare, îmi spun, trebuie neapărat să mă dau ocupată. O să mă prefac că am nu știu ce întîlnire importantă aranjată sau ceva.

— S-a rezolvat. Rebecca, îți rămîn extrem de recunoscător pentru ajutor.

— Grozav! zic, cu un aer vesel. Bine, trebuie să o iau...

— Așa că mă întrebam, mă întrerupe el înainte să mai apuc să adaug ceva, n-ai vrea să luăm prînzul împreună?

Lucrurile se îndreaptă acum spre ceea ce înțeleg eu prin o zi perfectă. Cumpărături la Harrods, plus prînz la Harvey Nichols. Ce poate fi mai bine? Mergem direct la restaurantul de la etajul

cinci, unde Luke comandă o sticlă de vin alb frapat, apoi ridică paharul pentru un toast.

— Pentru valize, închină el zîmbind.

— Pentru valize, răspund fericită și iau o înghițitură.

Cred că e cel mai delicios vin pe care l-am gustat în viața mea. Luke ia meniul și începe să citească, eu pun mîna pe celălalt – dar, ca să fiu sinceră, nu citesc nici un cuvînt. Stau pur și simplu acolo, într-o aură fericită, ca puștiul din reclama de la cerealele Ready Brek. Privesc vrăjită în jur, la toate femeile elegante care vin la prînz aici, luîndu-mi notițe în gînd cu ce sînt îmbrăcate. Mă întreb, de pildă, de unde și-o fi luat tipa de acolo cizmulițele roz. Și-acum, dintr-un motiv care-mi scapă, mă gîndesc la biletul drăguț pe care mi l-a trimis Luke. Și mă întreb dacă a fost doar din politețe – sau... sau a fost altceva.

Doar cînd mă gîndesc, mi se strînge stomacul așa de tare, că simt că mă ia cu leșin – așa că beau urgent o înghițitură de vin. Mai precis, o gură plină. Apoi pun paharul jos, număr pînă la cinci și spun nepăsătoare :

— Apropo, mulțumesc pentru bilet.

— Poftim ? zice el, ridicînd privirea. A, cu plăcere.

Ia paharul și soarbe puțin vin.

— Mi-a făcut plăcere să ne întîlnim în seara aceea.

— E un loc super, numai bun să colinzi pe la mesele cunoscuților.

Imediat ce îmi ies cuvintele din gură, simt că mă înroșesc. Dar Luke nu face decît să zîmbească, după care spune :

— Într-adevăr.

Pune paharul pe masă, apoi întrebă :

— Te-ai hotărît ce vrei?

— Hmm... fac eu, uitîndu-mă în grabă peste meniu. Cred c-o să iau chifteluțe de pește... hmm.. și-o salată verde.

La naiba, tocmai am ochit calmarul. Trebuia să fi comandat calmar. Acum, asta e, prea tîrziu.

— Bună alegere, spune Luke zîbindu-mi. Și mulțumesc din nou că ai venit cu mine azi. Întotdeauna e bine să ai o a doua părere.

— Pentru nimic, răspund relaxată și iau o înghițitură de vin. Sper să porți geanta cu plăcere.

— Oh, nu e pentru mine, spune el după o pauză. E pentru Sacha.

— În regulă, răspund amabilă. Cine e Sacha? Sora ta?

— Prietena mea, spune Luke și se răsucește să-i facă semn chelnerului.

Iar eu rămîn cu privirea fixă, incapabilă să fac vreo mișcare.

Prietena lui. L-am ajutat să aleagă o valiză pentru prietena lui.

Foamea îmi trece subit. Nu mai vreau chifteluțe de pește și salată verde. Nu vreau nici măcar să mă aflu aici. Aura mea fericită ca din reclama de la Ready Brek se risipește puțin cîte puțin, lăsînd loc frisoanelor. Mă simt ca o idioată. Luke Brandon are prietenă. Bineînțeles că are. Vreo fată frumoasă pe care-o cheamă Sacha, are unghii manichiurate și călătorește peste tot cu valize scumpe. Sînt o proastă, nu? Ar fi trebuit să-mi dau seama că există o Sacha pe undeva prin peisaj. Vreau să spun, este evident.

Doar că... Doar că nu e chiar așa de evident. De fapt, nu e evident deloc. Luke n-a pomenit de prietena lui toată dimineața. De ce n-a făcut-o? De ce n-a spus pur și simplu că valiza e pentru

ea, de la bun început? De ce m-a lăsat să stau lângă el pe podea la Harrods, de ce a rîs de cum mărșăluiam în sus și-n jos, ca să testez roțițele? Nu m-aș fi purtat în nici un caz așa, dacă știam că luăm o valiză pentru prietena lui. Ar fi trebuit să știe asta. Sînt convinsă că știa.

Simt că mă trec fiori ca de gheață. Situația e-atît de aiurea...

— Ești bine? întrebă Luke, întorcîndu-se spre mine.

— Nu, mă aud spunînd. Nu, nu sînt bine. Nu mi-ai spus că valiza era pentru prietena ta. Nici măcar nu mi-ai spus că ai o prietenă.

O, Doamne. Acum am făcut-o. Mi-am pierdut cumpătul. Aș fi vrut să mă port mai cool. Dar, într-un fel, nici că-mi pasă.

— Înțeleg, spune Luke după o pauză.

Ia o bucată de pîine și începe s-o rupă cu degetele, apoi ridică privirea spre mine.

— Sacha și cu mine sîntem împreună de ceva timp, zice pe-un ton amabil. Îmi pare rău dacă am lăsat... altă impresie.

Acum se poartă ca și cum ar vrea să mă menajeze. Nu pot să sufăr chestia asta.

— Nu asta e ideea, îi replic, simțînd cum mă înroșesc în obraji ca para focului. Doar că... toată chestia e aiurea.

— Aiurea? se miră el, părînd amuzat.

— Ar fi trebuit să-mi spui că alegem o valiză pentru prietena ta, răspund cu încăpăținare, neluîndu-mi privirea de la masă. Ar fi făcut ca lucrurile să fie... altfel.

Se lasă tăcerea. Ridic ochii și-l văd pe Luke uitîndu-se la mine de parc-aș fi nebună.

— Rebecca, dai o importanță disproporționată situației. Am vrut părerea ta despre valize. Atît și nimic mai mult.

— Și-o să-i spui prietenei tale că mi-ai cerut sfatul?

— Bineînțeles că da! zice el rîzînd. Cred c-o să fie tare amuzată.

Mă holbez la el în tăcere, tremurînd de umilință. Mi se pune un nod în gît și simt o durere din ce în ce mai puternică în piept. Amuzată. Sacha o să fie amuzată cînd o să audă.

Ei bine, e și firesc să fie așa. Cine n-ar fi amuzat, auzind de fata care și-a petrecut toată dimineața defilînd de colo-colo prin Harrods, ca să testeze valize pentru altă femeie? Fata care-a înțeles totul pe dos. Fata care-a fost atît de fraieră, încît a crezut că lui Luke Brandon s-ar putea chiar să-i placă de ea.

De-abia reușesc să-nghit în sec, simțind că mi se face rău de-atîta înjosire. Pentru prima dată, îmi dau seama cum mă vede Luke Brandon. Cum mă văd toți. Sînt doar măscăriciul, nu? Fata puțînă la minte care face totul pe dos, care îi face pe oameni să rîdă, care nu știa că fuzionaseră SBG și Rutland Bank. Fata pe care nimeni nu s-ar gîndi nici o clipă să o ia în serios. Luke nu s-a obosit să-mi spună că alegeam o valiză pentru prietena lui, pentru că nu contez. Acum îmi oferă un prînz fiindcă n-are altceva în program — și probabil fiindcă se gîndește că o să fac ceva distractiv, cum ar fi să scap furculița pe jos, ceva de care să poată rîde cînd se întoarce la birou.

— Îmi pare rău, spun cu voce șovăitoare și mă ridic de pe scaun. De fapt, nu am timp de prînz.

— Rebecca, nu te purta prosteste! Uite, îmi pare rău că nu ți-am spus de prietena mea.

Ridică din sprîncene întrebător, iar mie îmi vine să-l pocnesc.

— Dar putem să rămînem prieteni în continuare, nu-i așa?

— Nu, răspund bătoasă, conștientă fiind că-mi răgușește vocea și mi se umezesc ochii. Nu, nu putem. Prietenii se tratează reciproc cu respect. Dar tu nu mă respecti, așa e, Luke? Crezi că sînt un fel de glumă. Un nimic. Ei bine...

Aici mi se pune nodul în gît din nou.

— Ei bine, nu sînt.

Și înainte de-a mai apuca să zică ceva, mă întorc pe călcîie și-mi croiesc grăbită drum spre ieșirea din restaurant, cu ochii împăienjeniți de lacrimi de dezamăgire.

PGNI First Bank Visa

**Camel Square 7
Liverpool L1 5NP**

Domnişoarei Rebecca Bloomwood
Apt. 2
Burney Road 4
Londra SW6 8FD

20 martie 2000

Stimată domnişoară Bloomwood,

**Re.: Card VISA al PGNI First Bank, nr.
1475839204847586**

Vă mulţumim pentru plata a 10 lire, primită astăzi.

Aşa cum cred că am arătat în repetate rânduri, plata minimă necesară este de 105,40 lire.

Debitul dumneavoastră curent este de 95,40£. Aştept cu nerăbdare primirea acestei plăţi în cel mai scurt timp posibil.

Dacă nu primim o plată satisfăcătoare în termen de şapte zile, vom fi nevoiţi să luăm alte măsuri.

Cu stimă,

**Peter Johnson
Director Conturi Clienţi**

BANCA LONDRA

*Londra House
Mill Street EC3R 4DW*

Domnișoarei Rebecca Bloomwood
Apt. 2
Burney Road 4
Londra SW6 8FD

20 martie 2000

Stimată domnișoară Bloomwood,

Doar gândiți-vă...

Ce ar însemna un împrumut personal pentru viața dumneavoastră ?

O mașină nouă, poate. Îmbunătățiri aduse casei. O barcă pentru clipele de răgaz din weekend. Sau poate doar liniște sufletească, știind că toate facturile neplăcute pot fi acum plătite mai ușor.

Banca Londrei vă oferă împrumuturi cu aproape orice scop – așa că nu mai așteptați! Transformați-vă viața conform stilului de viață pe care îl meritați.

Cu serviciul telefonic pentru împrumuturi al Băncii Londrei, nici măcar nu e nevoie să completați vreun formular. Sunați pur și simplu la unul dintre operatorii noștri prietenoși, la numărul cu orar non-stop

0100 45 46 47 48

și lăsați-ne pe noi să facem restul.

Doar gândiți-vă...

Așteptăm cu nerăbdare să luați legătura cu noi.

Cu stimă,

Sue Skepper
Director de Marketing

P.S.: De ce să amînați? Ridicați receptorul acum și formați 0100 45 46 47 48. Mai simplu de-atît nu se poate.

Doisprezece

Întoarsă acasă după-amiază, mă simt terminată și nefericită. Brusc, slujbele de trei stele în bănci și mersul la Harrods cu Luke Brandon mi se par la kilometri distanță. Viața adevărată nu înseamnă să te plimbi de colo-colo prin Knightsbridge cu taxiul și să alegi valize de-o mie de lire, nu? Asta e viața adevărată. Să te întorci acasă într-un apartament minuscul, în care încă miroase a curry și unde te așteaptă un vraf de scrisori nasoale de la bancă – și habar n-ai ce să faci cu ele.

Bag cheia în yală și cum deschid ușa o aud pe Suze țipînd :

— Bex? Tu ești?

— Da! răspund, încercînd să par veselă. Unde ești?

— Aici, zice ea, apărînd în ușa dormitorului meu.

E roșie la față și ochii îi strălucesc.

— Ia ghici! Ți-am pregătit o surpriză!

— Ce e?

Îmi las jos servieta. Sinceră să fiu, nu prea am dispoziția necesară pentru vreuna dintre surprizele lui Suze. Pesemne că mi-o fi mutat patul sau ceva de genul ăsta. Nu vreau decît să mă așez undeva, să beau un ceai și să mănînc. Nu am mîncat nimic la prînz.

— Vino să vezi. Nu... nu, închide ochii mai întîi. Te duc eu de mîină.

— OK, accept ezitînd.

Închid ochii și mă las purtată de mîină. Înaintăm pe hol și, firește, pe măsură ce ne apropiem de ușa de la dormitor, încep, fără să vreau, să simt furnicături de nerăbdare. Întotdeauna cad în plasă la chestii de-astea.

— Pam-pam! Acum poți să te uiți!

Deschid ochii și mă uit amețită prin toate ungherele camerei, întrebîndu-mă ce nebunie a mai făcut Suze de data asta. Cel puțin n-a zugrăvit pereții, nu s-a atins de perdele, iar computerul meu e, bine-mersi, oprit și-n siguranță. Deci ce oare putea să...

Și-atunci le văd. Pe pat. Vrafuri și vrafuri de rame. Toate făcute perfect, fără colțuri îngălate și cu șnurul lipit curat la locul lui. Nu-mi vine să-mi cred ochilor. Trebuie să fie măcar...

— Am făcut o sută, zice Suze din spatele meu. Și mîine o să le fac pe celelalte! Nu sînt super?

Mă întorc și-o privesc neîncrezătoare.

— Tu... tu ai făcut toate astea?

— Da! răspunde Suze mîndră. E simplu, o dată ce ți-ai intrat în ritm. Le-am făcut cînd mă uitam la *Morning Coffee*. A, ar fi trebuit să vezi emisiunea de azi. Au avut niște telefoane în direct extraordinare, despre bărbații care se îmbracă în haine de damă! A sunat la un moment dat un tip...

— Stai, zic, încercînd să mă dezmeticesc. Stai. Suze, nu pricep. Cred că ți-a luat un secol să le faci.

Mă uit la vraful de rame și încă nu-mi vine să cred ce văd.

— De ce... de ce, Doamne, ai făcut...

— Păi, nu avansai prea repede cu ele, nu? mă întreabă cu drăgălășenie. M-am gîndit doar să-ți dau o mîină de ajutor.

— O mîna de ajutor? Îngîn pierdută.

— Mîine fac restul și-i sun pe tipii de la livrări. Știi, au un sistem foarte bun. Nu trebuie să le expediezi prin poștă, nimic. Vin ei să le ia! Și după aceea o să-ți trimită un cec. Trebuie să fie în jur de 284 de lire. Destul de bine, nu?

— Stai așa.

Mă întorc spre ea.

— Ce vrei să spui, c-o să-mi trimită mie un cec?

Suze mă privește de parcă n-aș pricepe nimic.

— Păi, Bex, sînt ramele tale.

— Dar tu le-ai făcut! Suze, tu trebuie să primești banii!

— Dar le-am făcut pentru tine! Le-am făcut ca să poți să faci rost de trei sute de lire!

O privesc cu ochii goi, fără să spun un cuvînt, simțind cum mi se oprește ceva în gît. Suze a făcut atîtea rame pentru mine. Mă ridic încet de pe pat, iau una și-mi plimb degetul peste material. Este absolut perfect. Poți să le vinzi și la Liberty's.

— Suze, sînt banii tăi, nu ai mei, spun în cele din urmă. E proiectul tău, de-acum.

— Uite aici greșești tu...

Pe față i se întinde o expresie triumfătoare.

— Eu am deja alt proiect al meu.

Vine la pat, bagă mîna sub stiva de rame gata făcute și scoate ceva de acolo. E o ramă de poză – dar nici nu se compară cu cele de la Fine Frames. E căptușită cu blăniță argintie, pe latura de sus e aplicat cuvîntul ÎNGER, cu litere roz, și are niște pamponetele micuțe argintii în colțuri. E cea mai super, cea mai kitsch ramă pe care-am văzut-o vreodată.

— Îți place? mă întreabă un pic agitată.

— O ador! exclam, smulgîndu-i-o din mîna ca să mă uit mai de aproape. De unde ai luat-o?

— De nicăieri. Eu am făcut-o.

— Poftim? Tu... ai făcut asta?

— Da. În timpul serialului *Vecinii*. A fost groaznic. Beth a aflat de Joey și Skye.

Sînt absolut uluită. Cum se face că Suze se dovedește deodată a fi așa de talentată?

— Deci, ce părere ai? mă întreabă luîndu-mi rama din mîină și răsucind-o pe toate părțile. Aș putea să vînd din astea?

Auzi la ea, dacă poate să le vîndă!

— Suze, încep pe un ton foarte serios. O să fii milionară.

Așa că ne petrecem restul serii îmbătîndu-ne rău de tot și făcînd planuri despre cariera lui Suze de femeie de afaceri gen Anita Roddick. Ne apucă pandaliile încercînd să hotărîm ce ar trebuie să poarte – Chanel sau Prada? – cînd se duce s-o întîlnească pe regină, și cînd ajung să mă bag în pat, am uitat deja totul despre Luke Brandon și Banca din Helsinki și restul zilei mele dezastruoase.

*

Dar a doua zi dimineață, toate îmi năvălesc înapoi în minte, ca un film de groază. Mă dau jos din pat palidă și cam zdruncinată și dorindu-mi cu disperare să-mi pot lua un medical scurt. Nu vreau să mă duc la muncă. Vreau să stau acasă sub pătură, să mă uit la programele de zi de la televizor și să fiu o întreprinzătoare milionară împreună cu Suze.

Dar e cea mai aglomerată săptămînă din lună și Philip n-o să creadă în veci că sînt bolnavă.

Așa că, nu știu cum, mă tîrăsc din pat, mă bag în niște haine și după aia în metrou. La Lucio's îmi cumpăr un cappuccino foarte mare, o brioșă, plus o prăjitură cu ciocolată. Nu-mi pasă

dacă mă-ngraș. Am nevoie de zahăr și cofeină și ciocolată, cât mai mult posibil.

Spre norocul meu, la serviciu e agitație mare, nimeni nu stă la discuții, așa că nu trebuie să mă ostenesc să le spun tuturor din birou ce-am făcut ieri, în ziua liberă. Clare culege grăbită un text și pe masa mea e un teanc de șpalturi, care mă așteaptă să le corectez. Așa că după ce-mi verific e-mail-ul – n-am nici un mesaj – mă prăvălesc amărîtă în scaun, iau prima coală și încep s-o citesc.

„Cîntărirea riscurilor și a beneficiilor investițiilor la bursă poate fi o afacere periculoasă, mai ales pentru un investitor novice.“

O, Doamne, ce mă plictisește.

„În vreme ce profiturile pot fi semnificative în anumite sectoare ale pieței, nimic nu e garantat niciodată – și pentru micii investitori...“

— Rebecca?

Ridic privirea și-l văd pe Philip apropiindu-se de biroul meu cu o hîrtie în mîină. Nu pare prea bine dispus și, o clipă, mă gîndesc cu groază că a vorbit cu Jill Foxton de la William Green, a descoperit totul și-acum îmi dă papucii. Dar cînd se apropie mai mult, văd că nu-i decît un comunicat de presă cu aspect banal.

— Aș vrea să te duci aici în locul meu. E vineri. M-aș duce chiar eu, dar o să fiu prins aici cu cei de la marketing.

— Aha, zic și iau bucata de hîrtie, fără nici un entuziasm. OK. Despre ce-i vorba?

— Tîrgul de finanțe personale de la Olympia. Întotdeauna scriem despre el.

Căscat prelung...

— Barclays oferă o recepție cu șampanie la prînz, adaugă el.

— Bine! accept cu mai mult interes. E OK. Sună destul de bine. Ce anume se întîmplă...

Arunc o privire pe hîrtie și-mi stă inima în loc, la vederea siglei de la Brandon Communications în antet.

— Ideea e că-i un târg mare, spune Philip. Toate sectoarele de finanțe personale. Discuții, standuri, evenimente. Scrie despre orice îți sună interesant. Las la alegerea ta.

— OK, zic după o pauză. E-n regulă.

La o adică, ce-mi pasă mie dacă s-ar putea să fie și Luke Brandon pe-acolo? O să-l ignor și gata. O să-i arăt atît respect cît mi-a arătat el mie. Și dacă încearcă să-mi vorbească, o să ridic nasul pe sus și-o să-i întorc spatele...

— Cum merge cu paginile?

— A, foarte bine, spun, luînd din nou foaia de deasupra. Nu mai durează mult.

El dă aprobator din cap și pleacă, eu încep să citesc din nou.

„... pentru micii investitori, riscurile inerente unor astfel de acțiuni la bursă pot depăși beneficiile potențiale.“

O, Doamne, ce mă plictisește. Nu pot nici măcar să mă adun și să mă concentrez la ce vor să spună cuvintele astea.

„Prin urmare, din ce în ce mai mulți investitori solicită o combinație între performanța la bursă și un nivel de siguranță ridicat. O opțiune ar fi să investiți într-un fond de tip Agent, care „urmărește“ și identifică în mod automat primele o sută de companii în orice moment...“

Hmm. De fapt, asta-mi dă o idee. Întind mîna după agendă, o deschid și formez noul număr direct al lui Elly de la Wetherby's.

— Eleanor Granger, se aude vocea ei, sunînd oarecum îndepărtată și cu ecou. S-o fi rablagit linia.

— Bună, Elly, sînt eu, Becky. Ia ascultă, ce s-o fi întîmplat cu batoanele de ciocolată Agent?

Sînt chiar bune, nu? Și n-am mai mîncat o ciocolată de-asta de...

Se aude un zgomot înfundat pe fir și mă uit plină de mirare la receptor. Ca de la depărtare, o aud pe Elly zicînd:

— Îmi pare rău, doar o...

— Becky! șușotește în receptor. Eram pe difuzor! Șeful de departament era la mine în birou.

— O, Doamne! spun înfricoșată. Îmi pare rău! A plecat de acolo?

— Da, oftează Elly. Dumnezeu știe ce-o crede despre mine acum.

— Ei, și tu, încerc eu s-o liniștesc. Nu-mi spune că n-are simțul umorului.

Elly nu răspunde.

— Ei, bine, continuu, mai puțin sigură. Ești liberă să ieșim să bem ceva la prînz?

— Nu prea. Becky, îmi pare rău, chiar trebuie să închid.

Și închide telefonul.

Nimeni nu mă mai place. Brusc, mă ia un pic cu frig și tremur, așa că mă chircesc și mai mult în scaun. O, Doamne, urăsc ziua de azi. Urăsc tot. Vreau acaaasă.

Pînă vineri, trebuie să spun că mă simt mult mai veselă. Asta în primul rînd pentru că:

1. E vineri.

2. Îmi petrec ziua întreagă în afara biroului.

3. Elly m-a sunat ieri să-și ceară scuze c-a fost așa abruptă, dar a intrat altcineva în birou în timp ce vorbea cu mine. Mai mult, o să vină și ea la Tîrgul de finanțe personale.

Plus

4. Mi-am scos din cap cu totul incidentul cu Luke Brandon. Cui îi pasă de el, oricum?

Așa că, pregătindu-mă de plecare, mă simt destul de plină de viață și încrezătoare. Îmi pun jacheta gri nouă peste o cămașă scurtă, neagră, și cizmulile noi de la Hobbs – din velur gri închis – și trebuie să spun că-mi stau al naibii de bine. Doamne, ador hainele noi. Dacă ar putea să poarte toată lumea haine noi în fiecare zi, cred că depresia n-ar mai exista.

Taman când să ies pe ușă, un teanc de scrisori pe numele meu cade prin deschizătura cutiei poștale. Cîteva arată a facturi și una îngroașă corespondența de pînă acum cu Banca Endwich. Dar am o soluție deșteaptă pentru toate scrisorile neplăcute: le pun pur și simplu în sertarul de la toaletă și-l închid. E singurul mod în care le pot opri să mă mai streseze. Și chiar funcționează. Când trîntesc sertarul și mă îndrept spre ușă, deja am uitat cu totul de ele.

Cînd ajung, sala de expoziție zbîrnîie de oameni. Îmi spun numele la ofițerul de presă de la recepție, mi se dă o pungă mare, lucioasă, de protocol, cu sigla de la HSBC pe lateral. Înăuntru găsesc o mapă de presă uriașă, completată cu o poză cu toți organizatorii conferinței, care ridică un pahar de șampanie unii în cinstea celorlalți (da, cum să nu, de parc-am și folosi-o pe asta în revistă), un tichet pentru două pahare de băutură la barul de cocktailuri Pimm's organizat de Sun Alliance, un bilet de tombolă cu care poți să cîștigi o mie de lire (investite într-o societate de investiții la alegerea mea), o acadea enormă care face reclamă pentru Eastgate Insurance și ecusonul cu numele meu, peste care e ștampilat PRESĂ. Mai e și un plic alb cu biletul de intrare la recepția cu șampanie dată de Barclays, și pe asta îl pun cu grijă în geantă. După care îmi

prind ecusonul pe rever, cît mai la vedere, și încep să mă plimb prin arenă.

În mod normal, desigur, regula îți impune să arunci ecusonul nominal imediat ce-l primești. Dar partea grozavă cînd ești de la presă la astfel de evenimente e că oamenii se întrec care mai de care să-ți ofere chestii gratuite. Multe sînt doar niște broșuri vechi și plicticoase despre planuri de economii, dar la unele standuri se dau cadouri, chiar și gustărele. Așa că după o oră, am strîns două pixuri, un cuțit de tăiat hîrtie, o cutiuță de ciocolate Ferrero Rocher, un balon cu heliu inscripționat cu Economisește și Prosperă și un tricou cu un personaj de desene animate pe față, sponsorizat de nu-știu-ce companie de telefonie mobilă. Și-am primit și două cappuccino gratuite, un mini-chec cu ciocolată, niște cidru (de la Somerset Savings), un pachetel de Smarties și cocktailurile Pimm's pe care mi le datora Sun Alliance. (N-am scris absolut nici un rînd în agendă și n-am pus nici o întrebare, dar nu contează. Pot oricînd să copiez ceva din mapa de presă.)

Am văzut niște oameni cu niște ceasuri de masă mici, argintii în mînă, destul de drăguțe, și nu mi-ar prinde rău unul. Prin urmare, hoinăresc de colo-colo, încercînd să-mi dau seama din ce direcție vin, cînd aud o voce:

— Becky!

Mă uit să văd de unde vine – și e Elly! Stă la standul celor de la Wetherby's, împreună cu doi tipi în costume și-mi face cu mîna să trec pe la ea.

— Bună! o salut plină de încîntare. Ce mai faci?

— Bine! răspunde Elly, cu gura pînă la urechi. Îmi merge chiar foarte bine.

Și arată pe măsură, trebuie să spun. E îmbrăcată într-un deux-pièces roșu aprins (de la Karen Millen, n-am nici un dubiu), cu pantofi cu bot pătrat, chiar drăguți, și are părul strâns la spate. Singura chestie care nu mă încântă sînt cerceii. De ce poartă dintr-o dată cercei cu perle? Poate doar ca să se piardă în mulțimea de colege.

— Doamne, nu-mi vine să cred că ai ajuns una de-a lor! spun, coborînd încet vocea. O să te intervievez prima!

Înclin capul cu un aer serios, ca Martin Bashir de la emisiunea *Panorama*.

— Domnișoară Davies, îmi puteți spune obiectivele și principiile companiei Wetherby's Investments?

Elly rîde ușor, după care bagă mîna într-o cutie de lîngă ea.

— Uite, ia asta, zice, întinzîndu-mi o broșură.

— O, mersi, răspund ironică, și vîr broșura în pungă.

Presupun că trebuie să dea bine în fața colegilor.

— De fapt, e chiar palpitant la Wetherby's, continuă Elly. Știi că lansăm o gamă nouă de fonduri luna viitoare? Cred că sînt cinci cu totul: Dezvoltare – Marea Britanie, Prospekțiuni – Marea Britanie, Dezvoltare – Europa, Prospekțiuni – Europa și...

De ce anume îmi spune toate astea?

— Elly...

— ...și Dezvoltare – SUA, încheie triumfătoare.

Nu i se citește nici o sclipire de amuzament în ochi.

— Bine, o aprob după o pauză. Sună... super!

— Pot să aranjez cu colegii mei de la PR să-ți dea un telefon, ca să-ți transmită mai multe detalii.

Poftim??

— Nu, răspund grăbită. Nu, e-n regulă. Deci... ce faci după? Vrei să mergem să bem ceva împreună?

— Nu poate fata, se scuză ea. Mă duc să văd un apartament.

— Te muți?

M-a luat prin surprindere.

Elly stă într-un apartament super în Camden, cu doi tipi care cîntă într-o formație și o duc pe gratis la o groază de megaconcerte și alte alea, așa că nici nu pot să-mi imaginez de ce i-ar trece prin cap să se mute.

— De fapt, intenționez să cumpăr. Caut ceva prin zona Streatham, Tooting... Vreau să urc prima treaptă pe scara proprietății.

— Bine, încuviințez cu vocea pierdută. Bună idee.

— Știi, Becky, ar trebui să faci la fel. Nu poți să arzi gazul la nesfârșit într-un apartament studentesc. Viața adevărată trebuie să înceapă de undeva!

Îi aruncă o otheadă unuia dintre bărbații ei în costum, zîbindu-i.

Nu e un apartament studentesc, îmi spun indignată în sinea mea. Și oricum, cine definește „viața adevărată”? Cine spune că „viața adevărată” înseamnă scara proprietății și cercei cu perle hidoși? „Viața plicticoasă ca naiba”, mai curînd.

— Vii la recepția cu șampanie dată de Barclays? întreb cu ultima suflare, gîndindu-mă că poate mergem să ne facem țândări și să ne distrăm un pic.

Dar face o mutră și dă din cap că nu.

— S-ar putea să trec, dar o să fiu destul de ocupată pe-aici.

— OK. Bine... ne vedem mai târziu.

Plec de la stand și o iau încet înspre colțul unde se ține recepția, simțindu-mă ușor dezumflată. Fără să vreau, o parte din mine începe să se întrebe dacă nu cumva Elly are dreptate, iar eu greșesc. Poate c-ar trebui să fiu preocupată de scara proprietății și fondurile cu acumulare de capital. O, Doamne, poate e ceva în neregulă cu mine. Îmi lipsește gena aia care te face să te maturizezi și să-ți cumperi un apartament în Streatham și să-ncepi să-ți vizitezi familia în fiecare weekend. Toți din jur merg înainte fără mine, într-o lume pe care n-o înțeleg.

Dar pe măsură ce mă apropiu de intrarea la recepție, simt cum mă las din nou pradă bunei dispoziții. La urma urmei, știți pe cineva care să nu se bucure la gândul unei șampanii pe gratis? Recepția se ține într-un cort uriaș, cu un banner uriaș, au o formație care cântă, iar la intrare stă o fată cu un șal, care dă brelocuri Barclays. Când îmi vede ecusonul, îmi zîmbește pînă la urechi, îmi înmînează o mapă de presă albă, lucioasă, și spune:

— Așteptați doar o clipă.

Apoi se duce la un grup mic de oameni, îi șoptește ceva la ureche unui bărbat în costum și se întoarce.

— O să vă însoțească cineva imediat. Pînă atunci, putem să vă oferim un pahar de șampanie?

Vedeți ce înseamnă să fii de la presă? Peste tot unde te duci ai parte de tratament special. Accept un pahar, bag mapa albă în pungă și iau o gură de șampanie. E delicioasă. Rece ca gheața și înțepătoare și acidulată. Mă gîndesc să rămîn pe-aici vreo două ore, bînd șampanie pînă se termină. N-o să îndrăznească să-mi dea papucii; sînt de la presă. De fapt, poate c-o să...

— Rebecca. Mă bucur c-ai reușit să vii.

Ridic privirea și simt că îngheț. Bărbatul în costum era Luke Brandon. Luke Brandon stă în fața mea, privind-mă fix în ochi, cu o expresie pe care n-o pot descifra. Brusc, parcă mi se face rău. Toate chestiile pe care mi le planificasem, cum c-o să mă port cu dezinvoltură și-o să-l tratez cu răceală, pur și simplu n-or să meargă. Numai când îi văd chipul, simt că mă înăbuș de umilință.

— Bună, îngaim, cu privirea în pământ.

De ce i-oi fi spunînd și-atît, la o adică?

— Speram că o să vii, zice el pe un ton serios. Îmi doream foarte mult...

— Da, îl întrerup. Eu... n-am timp de vorbă. Trebuie să mă amestec cu mulțimea, să cunosc oameni. Am venit aici ca să lucrez, înțelegi.

Încerc să-mi păstrez o atitudine demnă, dar, pe măsură ce mă privește, simt că mi se întretaie vocea și încep să mă-nroșesc încet în obraji. Așa că mă-ntorc pe călcîie înainte să mai apuce să zică ceva și mășăluiesc spre cealaltă parte a cortului. Nu mi-e foarte clar unde mă duc, dar nu trebuie să mă opresc din mers pînă nu găsesc pe cineva cu care să stau de vorbă.

Problema e că nu văd pe nimeni cunoscut. Nu-s decît grupuri de oameni gen bancheri care rîd zgomotos și vorbesc despre golf. Toți par foarte înalți și lați în spate și nu pot să prind privirea nimănui. Doamne, ce jenant. Mă simt ca o fetiță de șase ani la o petrecere a oamenilor mari. O zăresc într-un colț pe Moira Channing de la *Daily Herald*, care-mi clipește încet din ochi în semn de recunoaștere, dar în mod sigur n-o să stau la discuții cu ea. OK, nu te opri din mers, îmi spun. Fă-te că te duci într-un loc anume. Nu intra în panică.

Atunci îl văd pe Luke Brandon în partea cealaltă a cortului. Tresare ușor când mă vede și începe să vină către mine. O, Doamne, repede. Repede. Trebuie neapărat să găsesc pe cineva să stau de vorbă.

Bine, ce-ar fi să încerc la perechea asta? El e de vîrstă mijlocie, femeia arată mult mai tînără și, în plus, nici ei nu par să cunoască prea multă lume. Slavă Domnului. Indiferent cine-or fi, o să-i întreb cum li se pare Tîrgul finanțelor personale, dacă îl găsesc util și-o să mă prefac că iau notițe pentru articol. Iar când o să apară Luke Brandon, o să fiu prea adîncită în discuție, ca să-l observ măcar. OK, du-te.

Iau o înghițitură zdravănă de șampanie, mă apropii de bărbat și îi zîmbesc luminos.

— Bună. Sînt Rebecca Bloomwood, de la *Succesul în economii*.

— Bună ziua, răspunde el, întorcîndu-se și întinzîndu-mi mîna. Derek Smeath de la Banca Endwich. Asistenta mea, Erica.

O, Doamne.

Sînt incapabilă să scot vreun cuvînt. Să dau mîna cu el. Să fug. Tot corpul meu e paralizat.

— Bună! zice Erica, zîbindu-mi prietenos. Sînt Erica Parnell.

— Da, spun, după o pauză interminabilă. Da, bună.

Te rog, nu-mi recunoaște numele!! Te rog, nu-mi recunoaște numele!!

— Ești ziaristă, deci? continuă, uitîndu-se la ecusonul meu.

Aici se încruntă imperceptibil.

— Mi se pare destul de cunoscut numele tău.

— Da, reușesc să îngaim. Da, poate... poate ați citit cîteva articole de-ale mele.

— Presupun că da, spune ea și soarbe fără nici o grijă din paharul de șampanie. Primit

toate revistele financiare la birou. Unele sînt chiar bune.

Încet-încet, simt că-mi circulă din nou sîngele prin vene. O să fie bine, îmi spun în gînd. Habar nu au cine sînt.

— Voi, ziariștii, trebuie să vă pricepeți la toate, presupun, spune Derek, care a renunțat între timp să mai dea mîna cu mine și se îmbuibă, în schimb, cu șampanie.

— Da, așa și este, îi răspund, hazardîndu-mă chiar să zîmbesc. Ajungem să cunoaștem toate domeniile din finanțele personale, de la operațiuni bancare pînă la societăți de investiții și asigurări de viață.

— Și cum căpătați toate cunoștințele acestea?

— A, le adunăm pur și simplu pe parcurs.

Știți ce? Povestea asta e curată distracție, acum, că m-am relaxat. Nu știți cine sînt! — îmi vine să fredonez. Nu știți cine sînt! Și Derek Smeath nu-i deloc înfricoșător în realitate. De fapt, e destul de cald și prietenos, ca unchiul de treabă de prin seriale.

— M-am gîndit nu o dată c-ar trebui să se facă un documentar cu camera ascunsă despre o bancă, zice Erica Parnell.

Mă privește, așteptînd s-o aprob. Dau viguros din cap.

— Bună idee! Cred că ar fi fascinant.

— Ar trebui să vedeți cu ochii voștri cîteva dintre personajele care ne calcă pragul! Oameni care n-au absolut nici o idee despre propriii lor bani. Nu-i așa, Derek?

— Ați fi uimiți, dar absolut uluiți, să vedeți pînă unde pot merge oamenii, doar ca să evite să-și plătească depășirile de credit! Sau chiar să stea de vorbă cu noi!

— Adevărat? fac eu, mimînd uimirea.

— Nu-ți vine să crezi! spune Erica. Uneori mă întreb...

— Rebecca! bubuie o voce în spatele meu.

Mă întorc șocată și-l văd pe Philip, cu un pahar de șampanie în mână și rînjind la mine. Ce caută aici?

— Bună. Cei de la marketing au anulat întâlnirea, așa că m-am gândit să trec pe aici. Cum merge treaba?

— A, grozav! răspund, după care iau o gură sănătoasă de șampanie. Ți-i prezint pe Derek și Erica... el e redactorul-șef al revistei unde lucrez, Philip Page.

— Banca Endwich? spune Philip, uitîndu-se la ecusonul lui Derek Smeath. Înseamnă că-l știți pe Martin Gollinger.

— Mă tem că nu sîntem de la sediul central, zice Derek rîzînd. Eu sînt managerul sucursalei din Fulham.

— Fulham! începe Philip. Fulham, zona bună.

Și brusc îmi răsună în cap clopote de alarmă. Ding-dong-dong! Trebuie să fac ceva. Trebuie să spun ceva, să schimb subiectul. Prea tîrziu, însă. Sînt doar spectatorul din vîrfurile muntelui, care privește cum se ciocnesc două trenuri în valea de dedesubt.

— Rebecca stă în Fulham, continuă Philip. La cine ai cont, Rebecca? Poate că ești unul din clienții lui Derek!

Și rîde tare de propria-i glumă. Derek rîde politicos.

Eu nu pot să rîd. Am încremenit pur și simplu locului, uitîndu-mă cum se schimbă expresia de pe fața Ericăi Parnell. Cum încet-încet, i se aprinde becuțelul și mă recunoaște. Privirile ni se întîlnesc și simt cum îmi picură ceva de gheață pe șira spinării.

— Rebecca Bloomwood, zice ea, cu o voce schimbată. Mă gîndeam eu că ştiu numele tău de undeva. Locuieşti pe Burney Road, Rebecca?

— Ce chestie! zice Philip. De unde ştiţi?

Şi mai bea o dată din pahar, ca din troacă.

Taci, Philip, mă rog cu disperare. Taci din gură!

— Deci așa e?

Vocea îi e dulce, dar tăioasă. O, Doamne, acum Philip se uită la mine, aşteptînd să răspund.

— Da, răspund cu vocea sugrumată, conştientă fiind că m-am înroşit ca para focului.

— Derek, îţi dai seama cine e? întrebă Erica mieroasă. Rebecca Bloomwood, unul dintre clienţii noştri. Cred că aţi vorbit alaltăieri. Ții minte?

Aici tonul i se înăspreşte.

— Cea căreia îi murise cîinele?

Se lasă tăcerea. Nici nu îndrăznesc să ridic privirea la Derek Smeath. Nu îndrăznesc să mă uit la nimic, în afară de podea.

— Ei, ce coincidenţă! spune Philip. Mai vrea cineva şampanie?

— Rebecca Bloomwood, zice Derek Smeath, cu vocea oarecum leşinată. Nu-mi vine să cred.

— Da! recunosc, dînd peste cap cu disperare frenetică ultimele picături de şampanie. Ha-ha-ha! Ce mică-i lumea! Bine, trebuie să plec să mai iau nişte interviuri...

— Stai puţin! spune Erica.

Vocea îi sună ca un pumnal.

— Speram să avem o mică întîlnire cu tine, Rebecca. Nu-i așa, Derek?

— Așa este.

Îi întîlnesc privirea și mă trece un fior subit de spaimă. Ce văd acum nu mai seamănă deloc cu unchiul de treabă din seriale. E ca un supra-veghetor de examen înspăimîntător, care tocmai te-a prins copiind.

— Asta-n cazul în care ai ambele picioare intacte și nu suferi de vreo boală cumplită, adaugă el, cu țintă.

— Ce-i aia? întrebă Philip voios.

— Ce-ți mai face piciorul, apropo? întrebă Erica cu drăgălășenie.

— Bine, bolborosesc. Bine, mersi.

A naibii scorie!

— Bine, zice Derek Smeath. Hai să zicem luni, la 9.30.

Acum se uită la Philip.

— Sper să nu vă deranjeze dacă Rebecca trece pe la noi pentru o scurtă întâlnire luni dimineață.

— Sigur că nu!

— Și dacă nu apare, vom ști unde să o găsim.

Îmi aruncă o uitătură tăioasă și mi se strânge stomacul de frică.

— O să vină! spune Philip. Dacă nu, o să dea de bucluc!

Îmi zîmbește glumeț, ridică paharul și se cară. O, Doamne, mă gîndesc, cuprinsă de panică. Nu mă lăsa singură cu ei.

— Bine, atunci aștept să ne vedem, continuă Derek Smeath.

Face o pauză, după care se încruntă.

— Și dacă îmi amintesc bine ultima noastră conversație de la telefon, o să intri în posesia unor fonduri pînă atunci.

La naiba. Credeam că uitase de-asta.

— Așa e. Absolut. Banii de la mătușa mea. Ți-ai amintit corect!

— Mătușa mi-a lăsat niște bani de curînd, îi explic și Ericăi Parnell.

Erica Parnell nu pare deloc impresionată.

— Bine, încheie Derek Smeath. Atunci te aștept luni.

— Sigur, spun eu, zîmbindu-le încă mai încrezătoare. De-abia aștept!

OCTAGON

talent... stil... viziune

Departamentul Servicii Financiare

Etaj 8

Tower House

London Road

Winchester SO44 3DR

Domnișoarei Rebecca Bloomwood

Număr card de plăți: 7854 4567

Apt. 2

Burney Road 4

Londra SW6 8FD

20 martie 2000

Stimată domnișoară Bloomwood,

NOTIFICARE FINALĂ

Ca urmare a scrisorii mele din 3 martie, aveți în continuare o datorie de 245,57 de lire sterline pe cardul de plată Octagon. În cazul în care plata nu va fi efectuată în următoarele șapte zile, contul dumneavoastră va fi blocat și vom lua măsuri suplimentare.

M-am bucurat să aflu că l-ați descoperit pe Domnul și l-ați acceptat pe Iisus Hristos ca fiind mântuitorul; din păcate, acest lucru nu are nici o relevanță asupra subiectului.

Aștept cu nerăbdare primirea plății din partea dumneavoastră în scurt timp.

Cu stimă,

Grant Ellesmore

Manager Financiar – Clienți

Treisprezece

O, Doamne. E de rău. Vreau să zic – nu e doar în imaginația mea, nu? Chiar e de rău.

Stînd pe scaun în metroul care mă duce spre casă, mă privesc în geam. Pe dinafară, par calmă și relaxată. Dar pe dinăuntru mintea îmi gonește de colo-colo ca un păianjen, încercînd să găsească o cale de ieșire. Dă roată, de jur-împrejur, cu picioarele încurcîndu-se în plasă, fără scăpare... OK, stop. Oprește-te! Să ne calmăm și să mai trecem o dată în revistă opțiunile.

Opțiunea nr. 1. Mă duc la întîlnire și spun adevărul.

Nu pot. Pur și simplu nu pot. Mi-e imposibil să mă duc acolo luni dimineață și să recunosc că cele o mie de lire de la mătușa nu există și nici nu o să existe vreodată. Ce or să-mi facă? Or să devină serioși cu toții, nu? Or să mă așeze pe-un scaun și-or să înceapă să treacă în revistă cheltuielile... O, Doamne, mi se face rău numai cînd mă gîndesc. Nu pot s-o fac. Nu pot să mă duc. Și cu asta, basta.

Opțiunea nr. 2. Mă duc la întîlnire și mint.

Și ce? Le spun că cele o mie de lire sînt pe drum, fără putință de îndoială, și că o să-mi mai intre în cont și alte sume cît de curînd. Hmm. Posibil. Problema e că nu o să mă creadă. Așa că tot or să devină serioși cu toții, or să mă așeze pe scaun, or să-mi țină o prelegere. Nu. În nici un caz.

Opțiunea nr. 3. Nu mă duc la întâlnire.

Dar dacă nu mă duc, Derek Smeath o să-l sune pe Philip și-o să înceapă să stea de vorbă. S-ar putea să iasă la lumină toată trășenia și-așa o să afle că, de fapt, nu mi-am rupt picioarul. Și că n-am avut nici febră glandulară. Iar apoi n-o să mai pot să mă întorc pe la birou în veci. O să ajung șomeră. Viața mea va fi terminată la vârsta de douăzeci și cinci de ani. La urma urmei, poate că-i un preț pe care merită să-l plătesc.

Opțiunea nr. 4. Mă duc la întâlnire cu un cec de o mie de lire.

Perfect. Intru cu grație, înmînez cecul, întreb „Mai e și altceva?” și ies cu grație. Fără cusur.

Dar cum să fac rost de o mie pînă luni dimineață? Cum?

Opțiunea nr. 5. Fug.

Ceea ce ar fi un gest absolut copilăresc și imatur. Nu merită luată în considerare.

Mă întreb unde aș putea să mă duc. Poate undeva în străinătate. La Las Vegas. Da, aș putea cîștiga o avere prin cazinouri. Un milion de lire sau cam așa ceva. Chiar mai mult, mă gîndesc. Și apoi – da – i-aș trimite un fax lui Derek Smeath, scriindu-i că-mi închid contul de la banca lor pentru că nu a avut încredere în mine.

Doamne, da! N-ar fi grozav? „Stimate domnule Smeath, am fost ușor surprinsă de aluzia pe care ați făcut-o recent că nu aș avea fonduri suficiente ca să îmi acopăr depășirea de credit, precum și de comportamentul dumneavoastră sarcastic. Așa cum arată acest cec de 1,2 milioane de lire, am la dispoziție fonduri mai mult decît suficiente – pe care le voi transfera în scurt timp la una dintre băncile concurente. Poate ei mă vor trata cu mai mult respect. PS: Transmit

o copie a prezentei corespondențe și superiorilor dumneavoastră.“

Îmi place ideea atît de mult, încît mă mai delectez puțin, corectînd scrisoarea iar și iar în gînd. „Stimate domnule Smeath, așa cum am încercat să vă înștiințez discret la ultima noastră întîlnire, sînt de fapt milionară. Dacă ați fi avut încredere în mine, lucrurile ar fi putut sta altfel acum.“

Doamne, o să-i pară rău, nu? Asta o să-i fie învățătură de minte. Probabil că o să mă sune să-și ceară scuze. O să mă roage în genunchi să-i permit să aibă grijă de afacerile mele și-o să spună că n-a vrut să mă jignească. Dar o să fie prea tîrziu. Mult prea tîrziu. Ha! Ha-ha-ha...

Ah, la naiba. Am trecut de stația mea.

Cînd ajung acasă, o găsesc pe Suze stînd pe jos, înconjurată de reviste cu coperti lucioase.

— Bună! mă salută veselă. Ghici ce mi s-a întîmplat? O să apar în *Vogue*!

— Poftim? Te-a remarcat un fotograf pe stradă?

Atunci realizez că n-ar trebui să par chiar așa de surprinsă. Suze are o față excelentă. Ar putea fi ușor fotomodel. Dar totuși... *Vogue*!

— Nu pe mine, fraiero! Ramele mele.

— Ramele tale apar în *Vogue*?

Acum chiar că sînt neîncrezătoare.

— În numărul din iunie! O să fiu într-un articol cu titlul „Relaxează-te. Designerii readuc atmosfera nebunatică în decorațiunile interioare“. E cool, nu? Singura problemă e că n-am făcut decît două rame pînă acum, așa că trebuie să mai scot repede cîteva din pălărie, în caz că o să vrea cineva să le cumpere.

— Bine, zic eu, încercînd să-mi forțez mintea să priceapă ce se întîmplă. Deci, cum se face că o să apari în *Vogue*? Au... auzit de tine?

Cum puteau să audă de ea? îmi spun în sinea mea. Doar a început să facă rame acum patru zile!

— Nu, fraiero! rîde Suze. I-am telefonat lui Lally. Ai cunoscut-o?

Dau din cap că nu.

— Lally e acum redactor de modă la *Vogue*. Ea a vorbit cu Perdy, care e redactor la rubrica de decorațiuni interioare, și Perdy m-a sunat înapoi, iar cînd i-am spus cum arată ramele mele, a înnebunit de plăcere.

— Doamne! Bine lucrat.

— Mi-a zis și ce să spun în interviu, adaugă Suze, după care își drege vocea cu un aer important. „Doresc să creez spații în care oamenii să se simtă bine, nu pe care să le admire. Toți avem și o particică de copil în noi. Viața e prea scurtă pentru minimalism.“

— Bine. Grozav!

— Nu, stai, mai era ceva.

Suze își încruntă sprîncenele, gînditoare.

— A, da. „Designul meu se inspiră din spiritul imaginativ al lui Gaudi.“ Acum o să-l sun pe Charlie, adaugă fericită. Sînt absolut sigură că e ceva pe la *Tatler*.

— Grozav.

Și chiar așa e.

Mă bucur cu adevărat pentru Suze. Bineînțeles că mă bucur.

Dar o parte din mine se gîndește – cum se face că ei totul i se întîmplă cu atîta ușurință? Pun pariu că n-a fost nevoită niciodată să dea piept cu vreun manager de bancă nesuferit. Și pariez că nici n-o să aibă de ce. Dezumflată, mă prăvălesc pe podea și încep să răsfoiesc o revistă.

— Apropo, zice Suze, deja cu telefonul la ureche. A sunat Tarquin acum o oră, ca să aranjați întîlnirea.

Îmi servește un zîmbet cu dublu înțeles.

— Ești nerăbdătoare să te vezi cu el?

— A, fac indiferentă. Sigur că da.

Uitasem cu totul, ca să fiu sinceră. Dar e OK – o să aștept pînă mîine după-amiază și o să spun că am dureri din cauza menstruației. Simplu. Nimeni nu pune niciodată vreo întrebare pe tema asta, mai ales bărbații.

— A, da, zice Suze, arătîndu-mi cu mîna o revistă *Harpers & Queen* deschisă pe podea. Uite peste cine am dat adineauri în lista celor mai bogați o sută de burlaci!

— Bună, Charlie, continuă la receptor. Suze sînt! Ascultă...

Mă uit la revista deschisă de pe jos și îngheț. Luke Brandon mă privește dintr-o poză, cu un zîmbet nepăsător pe buze. „Numărul 31, scrie în explicația foto. Vîrstă: 32 de ani. Avere estimată: 10 milioane de lire sterline. Întreprinzător periculos de inteligent. Locuiește în Chelsea. Se întîlnește în prezent cu Sacha de Bonneville, fiica miliardarului francez.“

Nu mă interesează să aflu. Ce-mi pasă cu cine se întîlnește Luke Brandon? Cu un gest sălbatic, dau pagina înapoi și încep să citesc despre numărul 17, care sună mult mai bine. „Dave Kington. Vîrstă: 28 de ani. Avere estimată: 20 milioane de lire sterline. Fost atacant la Manchester United, acum guru al managementului și întreprinzător pe piața echipamentelor sportive. Locuiește în Hertfordshire și s-a despărțit de curînd de prietena lui, manechinul Cherisse.“

Și, oricum, Luke Brandon e plictisitor. Toată lumea zice la fel. Nu face decît să muncească. O fi obsedat de bani, pesemne.

„Numărul 16. Ernest Flight. Vîrstă: 52 de ani. Avere estimată: 22 de milioane de lire sterline.

Președinte și acționar majoritar la Flight Foods Corporation. Locuiește în Nottinghamshire. Proaspăt divorțat de cea de-a treia soție, Susan.“

Nu mi se pare că arată cine-știe-ce. Prea înalt. Și cred că nu prea trece pe la sală sau ceva asemănător. E prea ocupat. O fi oribil pe sub haine...

„Numărul 15. Tarquin Cleath-Stuart. Vîrstă: 26 de ani. Avere estimată: 25 de milioane. Proprietar de terenuri, în urma moștenirii domeniului uriaș al familiei, la 19 ani. Evită publicitatea. Locuiește în Perthshire și la Londra cu fosta doică; nu are nici o relație în prezent.“

Oricum, ce fel de bărbat face cadou valize? Auzi, să cumperi o valiză, cînd ai tot Harrods-ul la dispoziție să alegi! Putea să-i fi luat prietenei lui un colier sau ceva de îmbrăcat. Sau putea... Putea...

Ia stai așa o clipă! Ce-a fost asta?

Ce se petrece aici??

Nu. Nu se poate... Sigur nu e...

O, Doamne!

Brusc, nu mai pot să respir. Nici să mă mișc. Toată atenția mi-e concentrată asupra pozei necclare pe care o am în față. Tarquin Cleath-Stuart? Tarquin, vărul lui Suze? Tarquin pe care îl știu eu?

Tarquin... are... douăzeci și cinci... de milioane... de lire?

Cred că leșin – asta în cazul în care o să pot să-mi descleștez mîna de pe foaie. Mă uit la burlacul de pe locul 15 din topul celor mai bogați din Marea Britanie – și îl cunosc.

Nu numai că-l cunosc, dar m-a și invitat la o întîlnire.

Iau cina cu el mîine seară.

O, Doamne-Dumnezeule!

O să fiu milionară. Ba multimilionară. Știam eu. Nu-i așa că presimțeam? Tarquin o să se îndrăgostească de mine și o să-mi ceară mîna și-o să ne căsătorim într-un castel superb din Scoția, ca-n filmul *Patru nunți și o înmormîntare* (numai că la noi nu moare nimeni). O să am 25 de milioane.

Ce-o să mai zică atunci Derek Smeath? Ha! Ha!

— Vrei un ceai? mă întreabă Suze, închizînd telefonul. Charlie e așa ușor de manevrat. Mă bagă în clasamentul noilor talente din Marea Britanie.

— Excelent, zic neatentă, după care-mi dreg vocea. Mă uitam la poza lui Tarquin de-aici.

Trebuie să verific. Trebuie să verific dacă nu cumva există alt Tarquin Cleath-Stuart, vreun văr pe care nu-l cunosc. Dă, Doamne, să ies la întîlnire cu cel bogat.

— A, da, zice Suze degajată. Apare mereu în chestii de-astea.

Aruncă o privire peste text și clatină din cap.

— Doamne, întotdeauna exagerează totul. 25 de milioane!

Îmi stă inima.

— N-are de fapt 25 de milioane? întreb cu nepăsare.

— O, nu!

Rîde ca și cum însăși ideea ar fi ridicolă.

— Proprietățile valorează cam... Nu știu... 18 milioane.

Optsprezece milioane de lire sterline. Mă descurc. Mă descurc binișor.

— Revistele astea! zic, dîndu-mi ochii peste cap plină de înțelegere.

— Vrei Earl Grey sau ceai normal? întreabă Suze ridicîndu-se.

— Earl Grey, răspund, deși în realitate prefer Typhoo.

Pentru c-aș face bine să încep să mă port cu fițe, dacă o să fiu prietena cuiva pe nume Tarquin Cleath-Stuart.

Rebecca Cleath-Stuart.

Becky Cleath-Stuart.

„Bună, sînt Rebecca Cleath-Stuart. Da, soția lui Tarquin. Ne-am întîlnit la... Da, purtam Chanel. Ce spirit de observație aveți!”

— Apropo, a zis Tarquin unde ne întîlnim?

— Nu, vine să te ia de acasă.

Bineînțeles. Cu burlacul numărul 15 la avere din țară nu te întîlnești la stația de metrou, nu? N-are cum să spună: „Ne vedem sub ceasul mare de la Waterloo“. Vine și te ia cu mașina de acasă.

A, asta e. Asta era! Noua mea viață a-nceput, în cele din urmă.

*

În viața mea n-am petrecut atîta timp aran-jîndu-mă pentru o întîlnire. Absolut niciodată. Procesul începe sîmbătă dimineață la opt, cînd deschid ușile de la șifonier, mă uit înăuntru și constat că nu am nimic-nimic de îmbrăcat și nu se încheie decît la șapte și jumătate seara, cînd mai pun un strat de rimel pe gene, mai dau cu un fis de Coco Chanel și intru în sufragerie pentru verdictul lui Suze.

— Oo! face ea, ridicîndu-și privirea de la o ramă pe care o învelește în denim prespălat. Arăți... al naibii de bine!

Și, trebuie s-o spun, nu o contrazic. Port negru din cap pînă în picioare – dar un negru scump. Genul acela de negru adînc și dulce de la care nu-ți mai iei ochii. Rochie simplă, fără mîneci,

de la Whistles, cei mai înalți pantofi de la Jimmy Choo, o pereche de cercei sublimi, cu ametiste neșlefuite. Și vă rog să nu mă întrebați cât au costat toate, pentru că e irelevant. Cumpăraturile astea sînt de fapt o investiție. Cea mai mare investiție din viața mea.

N-am mîncat nimic toată ziua, așa că sînt finuță și suplă și, pentru prima oară de cînd mă știu, mi s-a așezat părul perfect. Arăt... hai s-o zic, n-am arătat niciodată mai bine.

Dar, desigur, aspectul e doar o parte din pachetul complet, nu? Prin urmare, am fost fată deșteaptă și m-am oprit la Waterstone's în drum spre casă, ca să cumpăr o carte despre Wagner. Toată după-amiaza am citit, așteptînd să mi se usuce unghiile, și chiar am memorat cîteva pasaje scurte – ca să le strecor în conversație.

Nu știu sigur ce-i mai place lui Tarquin, în afară de Wagner. Totuși, ar trebui să fie de ajuns cât să nu lîncezească șueta. Și oricum, îmi imaginez că o să mă scoată într-un local luxos, cu formație de jazz, așa c-o să fim prea ocupați să dansăm cu obrazii lipiți, ca să mai stăm de vorbă.

Se aude soneria și dau să mă ridic. Trebuie să recunosc, îmi saltă inima în piept de emoție. Dar în același timp mă simt straniu de relaxată. Asta e. Aici începe traiul meu de multimilionară în lire sterline. Luke Brandon, n-ai decît să-ți bagi unghia-n gît.

— Deschid eu, spune Suze, rînjindu-se la mine, și dispere în hol.

Peste o clipă o aud:

— Tarkie!

— Suze!

Mă uit în oglindă, trag aer în piept și mă-ntorc cu fața la ușă, exact cînd intră Tarquin. Are capul colțuros cum îl știm și poartă unul dintre

costumele lui antice și ciudate. Dar, cumva, toate acestea nu par să mai conteze acum. De fapt, nici măcar nu înregistrez cum arată. Îl privesc cu ochii goi. Mă uit prin el, incapabilă să scot un cuvânt, incapabilă să formulez cel mai mic gând, orice idee, în afară de douăzeci și cinci de milioane de lire sterline.

Douăzeci și cinci de milioane de lire sterline. Genul de gând care te face să te simți amețită și în culmea fericirii, ca-ntr-o plimbare la bîlci. Îmi vine să alerg de colo-colo prin cameră, strigînd „Douășcinci de milioane! Douășcinci de milioane!“ și aruncînd cu bancnote prin aer, ca în giumbușlucurile din comediile hollywoodiene.

Dar n-o fac. Bineînțeles că mă-nfrînez. Spun doar „Bună, Tarquin“ și îi zîmbesc sclipitor.

— Bună, Becky. Arăți superb.

— Mersi, accept complimentul, privindu-mi sfioasă rochia.

— Vrei să rămîneți la niște rici? întrebă Suze, care ne mănîncă din priviri – de parc-ar fi mama în seara balului de absolvire, cînd fetița ei iese cu cel mai popular băiat din școală.

— Păi... nu, eu zic să mergem, spune Tarquin, uitîndu-se la mine. Tu ce zici, Becky?

— Desigur. Să mergem.

Paisprezece

În stradă ne așteaptă un taxi cu motorul pornit și Tarquin îmi deschide portiera. Ca să fiu sinceră, sînt un pic dezamăgită că nu e o limuzină cu șofer – dar, totuși. Foarte bine și așa. Să fii luată de acasă cu taxiul de unul dintre cei mai doriți burlaci din Marea Britanie și dusă... unde, oare? La Savoy? La Claridges? Mergem să dansăm la Annabel's? Tarquin încă nu mi-a dezvăluit destinația.

O, Doamne, poate că mergem în vreunul dintre locurile alea nebune unde totul se servește sub clopote de argint și sînt un milion de cuțite și furculițe și chelneri înțepați care de-abia așteaptă să te prindă. Dar e OK. Atît timp cît nu-mi pierd cumpătul. Păstrează-ți calmul și amintește-ți regulile. Corect. Care-or fi? Să le repetăm. Tacîmuri: pornești dinspre margine și îți croiești drum spre interior. Pîine: nu tăia tartinele de pîine! Rupe-le în bucăți mici și unge cu unt fiecare bucățică separat. Ketchup: nu cere, sub nici o formă.

Ce mă fac la homar? N-am mîncat niciodată. Fir-ar să fie. O să-mi dea homar și eu n-o să știu ce să fac și-o să fie îngrozitor de jenant. De ce n-am mîncat homar pînă acum? De ce? Numai părinții mei sînt de vină. Ar fi trebuit să mă ducă în restaurante scumpe de la o vîrstă fragedă, ca să-mi dezvolt un *savoir-faire* nonșalant în privința mîncărurilor capcană.

— Mă gîndeam să luăm cina într-un loc liniștit, zice Tarquin, întorcîndu-se spre mine.

— Frumos. O cină în tihnă. Perfect.

Slavă Domnului. Asta înseamnă probabil că nu mă așteaptă homarul și clopotele de argint. Ne îndreptăm spre vreun locșor bine ascuns, cunoscut doar cîtorva. Vreun club privat cu circuit închis, unde trebuie să bați la o ușă cu aspect banal de pe-o stradă lăturalnică, intri și te trezești într-o sală ticsită de celebrități care stau pe canapele, purtîndu-se ca oamenii normali. Da! Și s-ar putea ca Tarquin să-i cunoască pe toți!

Dar sigur că-i cunoaște. Doar e multimilionar, nu?

Mă uit pe geam și văd că trecem pe lîngă Harrods. O secundă, mi se strînge stomacul de durere amintindu-mi cînd am fost ultima oară pe aici. Dă-le încolo de valize. La naiba cu Luke Brandon. Ha! De fapt, mi-aș dori să fie pe trotuar chiar acum, ca să-i pot face nepăsătoare cu mîna, într-un gest de genul sînt cu al cincisprezecelea cel mai bogat bărbat din Marea Britanie.

— OK, i se adresează Tarquin brusc șoferului. Poți să ne lași aici.

Îmi zîmbește larg.

— Sîntem practic la ușă.

— Super, zic eu și dau să deschid portiera.

Practic la ușa cui? Cobor și mă uit în jur, întrebîndu-mă unde oare mergem. Sîntem la Hyde Park Corner. Ce-i pe aici? Mă întorc încet și reperez un indicator, iar în secunda următoare îmi dau seama ce se petrece. Mergem la Lanesborough!

Super! Ce stilat! Cină la Lanesborough. Sigur că da. Unde altundeva te-ai putea duce la prima întîlnire?

— Deci, zice Tarquin, apărînd în dreapta mea. Mă gîndeam să mîncăm ceva și după aia... mai vedem.

— Sună bine, aprob, luînd-o din loc.

Excelent! Luăm cina la Lanesborough, după care mergem la cine știe ce club șic. Lucrurile încep să se aranjeze de minune.

Trecem drept pe lîngă intrarea de la Lanesborough, dar nu sînt deloc deconcertată. Toată lumea știe că VIP-urile intră întotdeauna prin spate ca să evite paparazzii. Nu c-aș vedea vreunul prin preajmă – dar probabil că devine o obișnuință. O să ne furișăm pe vreo alee din spate, traversăm prin bucătării, în timp ce bucătarii se fac că nu ne văd, și după aia ieșim direct în hol. Ce cool!

— Sînt sigur c-ai mai fost aici, se scuză Tarquin. Nu e cea mai originală alegere...

— Nu fi prostuț! Îi răspund, în timp ce cotim și ne îndreptăm spre o pereche de uși de sticlă. Pur și simplu ador...

Stai așa. Unde sîntem? Asta nu e intrarea din spate de nicăieri. Asta e...

Pizza în parc.

Tarquin mă duce la Pizza Express. Nu-mi vine să cred. Al cînșpelea cel mai bogat din țară mă scoate la o amărită de pizzerie.

— ... pizza, termin propoziția încetișor. Îmi place.

— Ce bine! Mă gîndeam că n-ai vrea să mergem într-un loc prea luxos.

— A, nu.

Fac o mutră – sper – cît mai convingătoare.

— Detest locurile prea luxoase, continuu. E mult mai bine să mîncăm o pizza în liniște, doar noi doi.

— Așa mă gîndeam și eu, zice Tarquin, întorcîndu-se să mă privească. Dar acum mă simt destul de prost. Te-ai îmbrăcat așa de elegant...

Face o pauză, cuprins de îndoială, și-mi studiază ținuta din cap pînă-n picioare. (Ar fi și cazul. Doar n-am cheltuit o avere la Whistles ca să mă scoată la pizzerie.)

— Uite, dacă vrei, putem să mergem într-un local puțin mai elegant. Lanesborough e chiar după colț...

Ridică întrebător din sprîncene, sînt pe punctul de a răspunde „Da, te rog!“, cînd deodată, cu o sclipire orbitoare, îmi devine clar ce se petrece. Mă testează, nu? Ca în basme, cînd trebuie să alegi unul din cele trei sipete. Toată lumea știe regulile. Nu te înfigi sub nici o formă la cel de aur strălucitor. Nici măcar la cel de argint, care-ți fură și el ochii. Trebuie să alegi sipețelul banal de plumb, care, cînd îl deschizi, se transformă, cu o străfulgerare de lumină, într-un munte de giuvaiere. Deci asta e. Tarquin mă pune la încercare, ca să vadă dacă-l plac ca om sau mă țin după el pentru bani.

Ceea ce, ca să fiu sinceră, mi se pare destul de jignitor. La o adică, drept cine mă ia?

— Nu, hai să rămînem aici, spun, atingîndu-l ușor pe braț. E mult mai relaxat. Mult mai... amuzant.

Ceea ce e, de fapt, adevărat. Chiar îmi place pizza. Și pîinea aia gustoasă cu usturoi. Mmm. Știți, acum dacă stau să mă gîndesc, am făcut o alegere foarte bună.

Cînd chelnerul ne dă meniurile, arunc o privire de sus pînă jos pe listă, știind deja ce vreau. Ce vreau de fiecare dată cînd mă duc la Pizza

Express: Fiorentina. Cea cu spanac și un ou. Știu că sună ciudat, dar, pe bune, e delicioasă.

— Ați dori un aperitiv? întrebă chelnerul.

Îmi stă pe limbă să spun ca de obicei, adică „O, o sticlă de vin“, când mă gândesc, la naiba, doar acum sînt la masă cu un multimilionar. Așa c-o să fac bine și-mi iau un gin tonic, fir-ar.

— Un gin tonic, zic pe-un ton ferm și mă uit fix la Tarquin, provocîndu-l să îndrăznească să pară uimit.

În schimb, îmi zîmbește și spune:

— Nu cumva ai vrea șampanie?

— O, fac eu, complet dată pe spate.

— Întotdeauna mi s-a părut că șampania și pizza merg foarte bine împreună. O sticlă de Moët, vă rog, i se adresează chelnerului.

Așa parcă mai vii de acasă. E mult mai bine. Șampanie și pizza. Și Tarquin se poartă destul de normal.

Ne vine șampania, închinăm unul pentru celălalt și iau cîteva înghițituri. Încep să mă simt chiar bine. Apoi zăresc mîna osoasă a lui Tarquin croindu-și încet drum pe masă spre a mea. Cu un gest reflex, fără să vreau, îmi trag degetele înapoi ca o săgeată, prefăcîndu-mă că trebuie să mă scarpin la ureche. O umbră de dezamăgire îi traversează fața, la care mă trezesc mimînd o tuse falsă și jenată, în timp ce privesc cu interes un tablou de pe peretele din stînga.

O, Doamne. Ce m-a apucat să mă port așa? Dacă îl iau de bărbat, va trebui să fac mult mai mult decît să-l țin de mînă.

Pot s-o fac, îmi spun cu hotărîre. Pot fi atrasă de el. E doar o problemă de autocontrol și, probabil, o chestiune de timp, pînă mă îmbăt rău de tot. Așa că ridic paharul și iau cîteva înghițituri zdravene. Simt balonașele de șampanie făcîndu-mi

valuri prin cap și cîntînd fericite: „O să fiu nevastă de milionar! O să fiu nevastă de milionar!“. Iar cînd mă uit din nou la Tarquin, deja mi se pare un pic mai atrăgător (în felul lui, de castor). E clar că alcoolul o să fie cheia fericirii noastre conjugale.

Mintea mi-e doldora de scenariul fericit al zilei nunții noastre. Eu într-o rochie de designer superbă; mama și tata ne-ncăpîndu-și în piele de mîndrie. Adio, probleme cu banii. Adio, pentru totdeauna. Al cinșpelea cel mai bogat bărbat din țară. Casă în Belgravia. Doamna Tarquin Cleath-Stuart. Doar cînd îmi imaginez, simt cum mă ia cu leșin de dorință.

O, Doamne, toate astea ar putea fi ale mele. Pot fi ale mele.

Îi zîmbesc călduros lui Tarquin. Ezită, apoi îmi zîmbește și el. Pfui! Înseamnă că n-am stricat treaba. Încă mai sînt în cărți. Acum nu trebuie decît să descoperim că sîntem suflete pereche, întru totul potrivite, și că avem o mulțime de lucruri în comun.

— Îmi place..., zic.

— Știi...

Vorbim în același timp.

— Scuze. Continuă.

— Nu, continuă tu, spune Tarquin.

— Păi... Voiam numai să-ți spun din nou ce mult mi-a plăcut fotografia pe care i-ai dat-o lui Suze.

Nu strică să-i mai complimentez gusturile o dată.

— Ador caii, adaug pentru bună măsură.

— Atunci ar trebui să mergem la călărie împreună. Știu niște grajduri foarte bune lîngă Hyde Park. Nu e chiar ca la țară, bineînțeles...

— Ce idee minunată! Ar fi așa de distractiv!

Nu e chip să mă convingă cineva să mă sui pe un cal. Nici măcar în Hyde Park. Dar e OK, o să merg în continuare cu planul și apoi, în ziua respectivă, o să spun că mi-am sucit glezna sau ceva.

— Ți plac cîinii?

— Îi iubesc, răspund plină de încredere.

Ceea ce e oarecum adevărat. Nu mi-ar plăcea, ce-i drept, să am un cîine – e prea mult de muncă și lasă păr peste tot, dar îmi place să văd labradori alergînd prin parc. Și cățelușul cafeniu care e mascota șervețelilor igienice Andrex. Genul ăsta de lucruri.

Ne cufundăm în tăcere. Iau cîteva guri de șampanie și, în cele din urmă, îl întreb:

— Ți place serialul *EastEnders*? Sau ești mai curînd fan al *Coronation Street*?

— Mă tem că nu l-am văzut pe nici unul, se scuză el, dar sînt sigur că sînt foarte bune.

— Da, sînt OK. Uneori sînt chiar bune și altele... , închei cam fără convingere. Știi cum e.

— Absolut! exclamă Tarquin, de parc-aș fi spus ceva foarte interesant.

Se așterne iar o tăcere penibilă. Treaba devine spinoasă.

— Sînt magazine bune în Scoția, unde stai tu? zic într-un final.

Tarquin face o mutră.

— N-aș putea să-ți spun. Nu mă apropii niciodată de magazine, dacă am de ales.

— A, da? mă mir, luînd o gură sănătoasă de șampanie. Nu, eu... și eu detest magazinele. Nu pot să sufăr să mă duc la cumpărături.

— Adevărat? se arată surprins. Credeam că tuturor fetelor le place.

— Nu și mie! Prefer de departe să fiu... undeva afară, călărind prin ținuturi de vînătoare mlăștinoase, cu doi cîini după mine.

— Sună perfect.

Îmi zîmbește.

— Trebuie s-o facem cîndva.

Așa mai merge! Interese comune. Idealuri împărtășite.

Bine, poate că n-am fost întru totul cinstită, poate că nu astea sînt interesele mele actuale. Dar ar putea fi. Pot deveni. Pot să ajung lesne să-mi placă și cîinii, și caii, dacă trebuie.

— Sau... să ascult Wagner, desigur, adaug ca din întîmplare.

Ha! Genial!

— Chiar îți place Wagner? Nu e pe gustul oricui.

— Ador muzica lui Wagner, insist. E compozitorul meu preferat.

OK, repede, ce zicea cartea aia?

— Îmi plac... ăă... firele melodice sonore care se împletesc în Preludiu.

— În Preludiul la ce? mă întrebă Tarquin interesat.

La naiba. Sînt mai multe Preludii? Beau din șampanie, trăgînd de timp și încercînd cu disperare să-mi amintesc și altceva din carte. Dar singura bucățică pe care-o țin minte e „Richard Wagner s-a născut la Leipzig“.

— Toate Preludiile, răspund în cele din urmă. Cred că sînt toate... super.

— Bine, încuviințează, părînd un pic surprins.

O, Doamne. Nu cred c-am zis bine ce-am zis. Schimbă subiectul. Schimbă subiectul.

Spre norocul meu, în clipa următoare chelnerul ne aduce pîinea cu usturoi și putem să debarasăm subiectul Wagner. Tarquin mai comandă niște șampanie. Cumva, cred c-o să avem nevoie de ea.

Ceea ce înseamnă că, pînă să ajung pe la jumătatea Fiorentinei mele, băusem deja aproape o sticlă de șampanie. Păi, sînt... Cîstit vorbind, sînt abțiguită rău. Fața îmi tremură, ochii îmi strălucesc, iar mîinile îmi gesticulează mult mai necontrolat ca de obicei. Dar nu contează. În realitate, e de bine că sînt beată, pentru că înseamnă și că sînt încîntător de spirituală, bine dispusă și, mai mult sau mai puțin, duc conversația de una singură. L-a luat apa și pe Tarquin, dar nu așa rău ca pe mine. E din ce în ce mai tăcut și oarecum gînditor. Nu-și ia ochii de la mine.

După ce termin ultimele fărîme de pizza și mă reazem mulțumită în scaun, mă privește în tăcere timp de-o clipă, apoi bagă mîna în buzunar și scoate la iveală o cutiuță.

— Uite. Asta e pentru tine.

Trebuie să recunosc, preț de o clipă inima mi se oprește și mă gîndesc... Asta e!! Mă cere de nevastă!!! (Ciudat, dar gîndul următor care-mi trece prin cap e Slavă Domnului c-o să pot să-mi plătesc depășirea de credit. Hmm. Cînd mă cere de-adevăratele, va trebui să mă asigur c-o să mă gîndesc la ceva puțin mai romantic.)

Dar, desigur, nu-mi cere mîna, nu? Îmi oferă doar un mic cadou.

Știam eu.

Așa că deschid cutiuța și dau de un săculeț de piele, în care e o mică broșă de aur în formă de cal. Lucrată minunat, minuțios. Are o pietricică verde (smarald?) în loc de ochi.

Nu e absolut deloc genul meu.

— E superbă, îmi dau duhul de admirație. Absolut... spectaculoasă.

— E veselă, nu-i așa? M-am gîndit c-o să-ți placă.

— O ador.

O întorc între degete (e marcată, asta-i bine), apoi îmi ridic privirea și clilesc de vreo două ori, cu ochii încețoșați de lacrimi. O, Doamne, m-am îmbătăt. Mi se pare că văd lucrurile ca prin șampanie.

— Ce atent din partea ta, îi murmur.

Plus că nu prea port broșe. La o adică, unde să le pui? Să le trîntești ca nuca-n perete în mijlocul unui top, altfel drăguț? Să fiu scutită. Plus că lasă întotdeauna găuri-de-broșă uriașe peste tot.

— O să arate așa de bine purtată de tine, zice Tarquin după o pauză.

Brusc, îmi dau seama că el chiar asta așteaptă.

Arșș! O să-mi strice rochia mea superbă de la Whistles! Și, oricum, cine-ar vrea să-i galopeze un cal peste țîțe?

— Trebuie neapărat să mi-o pun, zic, deschizîndu-i acul.

Cu băgare de seamă, îl înfig prin țesătură și îl închid la loc, simțind deja cum începe să-mi stea rochia aiurea. Spuneți și voi, cât de cretin arăt acum?

— Îți stă minunat, spune Tarquin, privindu-mă în ochi. Dar, de fapt, tu arăți întotdeauna minunat.

Văzîndu-l cum se apleacă spre mine, mi se strînge stomacul. Acum o să-ncerce să mă ia din nou de mîină, nu-i așa? Și, probabil, să mă sărute. Mă uit la buzele lui, întredeschise și puțin umede, și tresar involuntar. O, Doamne. Încă nu-s pregătită pentru asta. Vreau să zic, evident că vreau să-l sărut pe Tarquin. Bineînțeles că vreau. De fapt, mi se pare incredibil de atrăgător. Doar că... Cred că mai am nevoie de niște șampanie înainte.

— Ultima dată cînd te-am văzut purtai o eșarfă pur și simplu uluitoare. Mă uitam cum îți stă și mă gîndeam...

Acum îi văd mîna venind spre a mea.

— Eșarfa Denny and George? îl întrerup veselă, înainte să mai apuce să zică ceva. Da, e frumoasă, nu-i așa? A fost a mătușii mele, dar ea a murit. Ce trist a fost...

Nu te opri din vorbit. Vorbește, fii veselă și dă din mîini cît mai mult.

— Dar, oricum, eșarfa mi-a lăsat-o mie, continuu în grabă. Așa că o să-mi amintesc de mătușa ori de cîte ori o s-o port. Biata noastră Ermintrude.

— Îmi pare sincer rău, zice el, pîrînd zguduit. Nu am știut.

— Nu trebuie. Amintirea ei trăiește prin operele de binefacere, spun cu un zîmbet discret. A fost o femeie preocupată de acțiunile de caritate, o femeie foarte... darnică.

— Există vreo fundație care îi poartă numele? Cînd a murit unchiul meu...

— Da! îi răspund plină de recunoștință. Chiar așa! Ăă... Fundația Ermintrude Bloomwood pentru... pentru violoniști, improvizez, căzîndu-mi privirea pe-un afiș de la o serată muzicală. Pentru violoniștii din Malawi. Asta era cauza pentru care lupta.

— Violoniștii din Malawi? repetă el.

— Absolut! mă aud bolborosind. E o lipsă cronică de muzicieni clasici acolo. Iar cultura înfrumusețează viața, indiferent de condițiile materiale pe care le are o persoană.

Nu-mi vine să cred că spun toate gogorițele astea. Mă uit temătoare la Tarquin și, incredibil, arată extrem de interesat.

— Deci, ce anume își propune fundația să facă?

O, Doamne. În ce mă bag aici?

— Să... să finanțeze șase profesori de vioară pe an, răspund după o pauză. Sigur, au nevoie de cursuri de specializare și de violi speciale pe care să le ia acolo. Dar rezultatele o să merite pe deplin. O să-i învețe pe oameni să facă violi, astfel încât să se susțină singuri și să nu mai depindă de occident.

— Adevărat?

Sprânceană lui Tarquin se brăzdează într-o încruntătură. Am zis ceva fără sens?

— Oricum...

Aici trag un rîset timid.

— Am vorbit destul despre mine și familia mea. Ce filme bune ai văzut în ultima vreme?

Asta-i bine. Putem să vorbim despre filme, după care vine nota și apoi...

— Stai o clipă. Spune-mi, te rog, cum merge proiectul?

— Ah. Păi, destul de bine. În condițiile date. Nu prea am ținut pasul cu evoluția lui în ultima vreme. Știi, lucrurile astea sînt întotdeauna...

— Mi-ar plăcea să contribui și eu cu ceva, mă întrerupe Tarquin.

Ce?

I-ar plăcea să ce??

— Știi cumva către cine ar trebui să fie plătit cecul? mă întreabă, băgînd mîna în buzunarul de la haină. Către Fundația Bloomwood?

În timp ce îl privesc paralizată de uimire, scoate la iveală un carnet de cecuri Coutts.

Un carnet de cecuri Coutts gri deschis.

Al cincisprezecelea cel mai bogat bărbat din țară.

— Nu... nu sînt sigură, mă aud spunînd, ca de la distanță. Nu sînt sigură cum se scrie exact.

— Bine, atunci o să-l scriu pe numele tău, nu? Iar tu poți să-l dai mai departe.

Sprinten, începe să scrie:

De plătit pentru: Rebecca Bloomwood

Suma de

Cinci...

Cinci sute de lire. Asta trebuie să fie. Că doar n-o da cinci...

Mii de lire sterline.

T. A. J. Cleath-Stuart

Nu pot să-mi cred ochilor. Cinci mii de lire pe un cec adresat mie. Cinci mii de lire care le aparțin mătușii Ermintrude și profesorilor de vioară din Malawi.

Dacă ar exista.

— Uite, zice Tarquin dîndu-mi cecul.

Ca prin vis, văd cum întind mîna spre el.

De plătit pentru Rebecca Bloomwood suma de cinci mii de lire sterline.

Citesc pe silabe din nou, încet, și simt un val de ușurare atît de puternic, încît aproape că-mi vine să izbucnesc în lacrimi. Suma de cinci mii de lire. Mai mult decît depășirea mea de credit și factura de la VISA la un loc. Cecul ăsta mi-ar rezolva toate problemele, nu-i așa? Mi-ar rezolva toate problemele dintr-un foc. Și, bine, nu sînt vreo violonistă din Malawi, dar Tarquin n-o să știe niciodată diferența, nu? N-o să verifice niciodată. Sau dacă o face, pot să inventez o poveste.

Oricum, ce înseamnă cinci mii pentru un multi-milionar ca el? Probabil că nici n-o să observe dacă l-am încasat sau nu. Cinci mii amărîte, față de douăzeci și cinci de milioane! Dacă încerci să

socotești ce procent din averea lui reprezintă, face... e de rîs, nu? Echivalentul a cincizeci de penny pentru oamenii obișnuiți. Cum ar veni, nu fac decît să ciupesc și eu cincizeci de penny. Atunci de ce oare ezit atît?

— Rebecca?

Tarquin mă privește fix și realizez că încă am mîna la cîțiva centimetri depărtare de cec. *Haide, ia-l, îmi ordon ferm. E al tău. Ia cecul și pune-l în geantă.* Cu un efort eroic, îmi lungesc mîna mai departe, dorindu-mi să pot să-mi împreunez degetele pe cec. Mă apropii... mă apropii din ce în ce mai mult... aproape am ajuns... degetele îmi tremură de efort....

N-are nici un rost. Nu pot. Nu pot s-o fac. Nu pot să îi iau banii.

— Nu pot să-i iau, zic în grabă.

Îmi trag mîna și simt că mă înroșesc.

— Nu sînt absolut sigură că fundația acceptă deja finanțări.

— A, bine, zice Tarquin, pîrînd ușor surprins.

— O să-ți spun către cine trebuie plătit cecul cînd aflu mai multe detalii, zic, după care iau o gură zdravănă de șampanie. Mai bine-l rupi.

Nici nu pot să mă uit cum rupe încet hîrtia. Fixez cu ochi goi paharul de șampanie și-mi vine să plîng. Cinci mii de lire. Mi-ar fi schimbat viața. Ar fi rezolvat toate problemele. Tarquin ia cutia de chibrituri de pe masă și dă foc bucățelelor de hîrtie în scrumieră. Le privim împreună cum se aprind și ard imediat.

Apoi pune la loc chibriturile, îmi zîmbește și spune:

— Te rog să mă scuzi o clipă.

Se ridică de la masă și se îndreaptă spre partea din spate a restaurantului. Iau o înghițitură de șampanie, apoi îmi reazem capul în

mîini și oftez. Asta e, mă gîndesc, încercînd să iau partea filozofică a lucrurilor. Poate o să cîștig cinci mii la tombolă sau ceva. Poate calculatorul lui Derek Smeath o s-o ia într-adevăr razna și o să fie nevoit să-mi anuleze toate datoriile și s-o luăm de la început. Poate că cineva, complet străin, chiar va achita factura mea de la VISA din greșeală.

Poate Tarquin se întoarce de la toaletă și mă cere de nevastă.

Ridic ochii și privirea îmi cade, cu o curiozitate leneșă, pe carnetul de cecuri Coutts, pe care Tarquin l-a lăsat pe masă. Carnetul de cecuri al celui de-al cincisprezecelea bogătaș din țară. Uau! Mă întreb ce-o fi în el. Probabil că scrie cecuri uriașe tot timpul, nu? Cheltuiește, pesemne, mai mulți bani pe zi decît mine într-un an.

În urma unui impuls de moment, trag carnetul spre mine și-l deschid. Nu știu ce caut exact. Pe bune, sper numai să găsesc vreo sumă excitant de uriașă. Dar primul cotor de chitanță e doar pentru 30 de lire. Jalnic! Mai răsfoiesc un pic și ajung la o plată de 520, către Arundel & Son, cine-or fi ei. Apoi, un pic mai încolo, e una de 7 515 lire către American Express. Așa mai merge. Dar, ca să fiu sinceră, nu-i tocmai cea mai interesantă lectură de pe lume. Ar putea fi carnetul de cecuri al lui te-miri-cine. Ar putea fi, practic, și-al meu.

Îl închid și-l împing la loc, apoi mă uit în sus. Într-o fracțiune de secundă, inima îmi îngheață. Tarquin se uită drept la mine.

Stă lîngă bar și un chelner îl îndrumă spre cealaltă parte a restaurantului. Dar nu se uită la chelner, ci la mine. Cînd ni se întîlnesc privirile, simt că mi se strînge stomacul. La naiba.

La naiba. Ce anume, exact, o fi văzut?

Îmi trag repede mîna de pe carnetul de cecuri și sorb un strop de șampanie. Apoi ridic privirea și mă prefac că abia acum îl zăresc pentru prima oară. Trag un zîmbețel luminos și, după o pauză, îmi zîmbește la rîndul lui, apoi dispare din nou din raza mea vizuală, iar eu mă scufund în scaun, cu inima bubuindu-mi.

OK, nu intra în panică, îmi ordon în gînd. Poartă-te cît mai natural. Probabil că nici măcar nu te-a văzut. Și chiar dacă te-a văzut, nu e cea mai îngrozitoare crimă de pe pămînt că te uitai în carnetul lui de cecuri. Dacă mă întrebă ce făceam, o să spun că... verificam dacă și-a completat corect filele de cec. Da. Asta voi spune, în caz că aduce vorba.

Dar nu se întîmplă așa. Se întoarce la masă, bagă carnetul în buzunar fără nici un cuvînt și mă întrebă politicos :

— Ai terminat?

— Da. Da, am terminat, mersi.

Încerc să mă port cît mai natural posibil — dar sînt perfect conștientă că am un ton vinovat și obrajii îmi ard.

— Bine. Am plătit nota... deci, putem pleca?

Cu asta, basta. Am ajuns la sfîrșitul întîlnirii. Cu o politețe impecabilă, Tarquin mă conduce pînă la ieșirea de la Pizza în parc, oprește un taxi și îi plătește șoferului cursa pînă în Fulham. Nu îndrăznesc să-l întreb dacă vrea să vină cu mine sau să mergem să bem ceva în altă parte. Am o răceală pe șira spinării care mă împiedică să rostesc aceste cuvinte. Așa că ne pupăm pe obraz, el îmi spune că s-a simțit foarte bine cu mine și eu îi mulțumesc încă o dată pentru seara atît de reușită.

Și stau în taxi tot drumul pînă în Fulham cu inima strînsă, întrebîndu-mă ce anume a văzut.

Cînd taxiul trage în fața casei, îi spun noapte bună șoferului și bag mîna după chei. Îmi fac planuri cum o să umplu cada și-o să stau liniștită în apa fierbinte, încercînd să reconstitui evenimentele de la restaurant. Chiar m-o fi văzut Tarquin uitîndu-mă prin carnetul lui de cecuri? Poate m-a văzut doar împingîndu-l la loc, ca un gest de amabilitate. Poate că, de fapt, n-a văzut nimic.

Dar atunci de ce-a devenit dintr-o dată bățos și politicoș? Trebuie să fi văzut sau măcar să fi bănuit ceva. Asta înseamnă că a observat că m-am înroșit pînă la urechi, încercînd să-i evit privirea. O, Doamne, de ce trebuie să par mereu atît de vinovată? Nici măcar nu făceam ceva. Eram doar curioasă. E chiar așa o crimă?

Poate c-ar fi trebuit să improvizez repede ceva, să fac vreo poantă și să transform situația într-un incident amuzant și neserios. Dar ce glumă poți să faci despre, ha-ha, cum răsfoiai carnetul de cecuri personal al cuiva? O, Doamne, sînt așa de proastă. De ce am atins drăcovenia aia, pîn' la urmă? Trebuia să stau frumos pe scaun și să-mi văd liniștită de paharul de șampanie.

Dar în apărarea mea... l-a lăsat pe masă, nu? N-are nici un motiv să fie secretos cu chestii din astea. În plus, nici nu sînt sigură că m-a văzut uitîndu-mă prin carnet, nu? Poate că n-a observat. Poate sînt eu paranoică.

Cînd bag cheia în yală, mă simt deja mai încrezătoare. OK, deci Tarquin nu s-a purtat excesiv de prietenos spre sfîrșit... dar poate că îi era rău sau altceva. Sau poate nu a vrut să mă grăbească. Mîine îi trimit un bilet drăguț, scris pe un ton amical și relaxat, prin care să-i mulțumesc încă o dată și să-i sugerez să ieșim data viitoare ca să vedem niște Wagner împreună.

Excelentă idee. Și-o să mai tocesc un pic despre Preludii, așa încît dacă mă întrebă iarăși la care mă refer, să știu exact ce să răspund. Da! Totul o să fie bine. Nici n-ar fi trebuit să-mi fac atîtea griji.

Deschid ușa, descheindu-mi nasturii de la haină, și în clipa următoare simt că-mi sare nițel inima. Suze mă așteaptă în hol. Stă în fund pe scări, așteptînd să sosesc și are o expresie ciudată pe chip.

— Of, Bex, zice, clătînînd din cap a reproș. Tocmai am vorbit cu Tarquin.

— Bine, răspund, încercînd să par naturală, dar, în același timp, fiind conștientă că vocea îmi sună ca un țipăt de spaimă.

Mă întorc cu spatele, îmi dau jos haina și desfășor încet eșarfa, trăgînd de timp. Ce i-o fi spus?

— Cred că nu mai are rost să te întreb de ce, nu? zice după un timp.

— Păi... încep șovăitoare.

Doamne, nu mi-ar prinde rău o țigară.

— Nu te învinovățesc sau ceva de genul ăsta. Cred însă c-ar fi trebuit să...

Aici dă din cap și oftează.

— Nu puteai să-l expediezi într-un mod mai delicat? Părea destul de supărat la telefon. Bietul băiat chiar te plăcea, știi doar.

Chestia asta n-are nici un sens. Să-l expediez mai delicat?

— Ce, exact...

Îmi umezesc buzele uscate.

— Ce anume a spus?

— De fapt, a sunat să-mi spună că ți-ai uitat umbrela. Se pare că a venit un ospătar cu ea în fugă după voi. Dar bineînțeles că l-am întrebat cum a mers întîlnirea...

— Și... și ce-a zis?

— Păi, continuă Suze, ridicînd din umeri. Mi-a zis că v-ați simțit foarte bine, dar că i-ai dat de înțeles foarte clar că nu vrei să-l mai vezi niciodată.

— Oh.

Mă prăbușesc pe podea, simțind că mi se taie genunchii. Deci asta e. Înseamnă că Tarquin m-a văzut răsfoindu-i carnetul de cecuri. Mi-am stricat complet orice șanse aveam.

Dar nu i-a spus lui Suze ce s-a întîmplat în realitate. M-a protejat. S-a făcut că eu am decis să nu merg mai departe. A fost un domn.

De fapt, a fost un domn toată seara, nu? A fost drăguț cu mine, și fermecător și politicoș. Iar eu, pe parcursul întregii întîlniri, n-am făcut decît să-i îndrug minciuni.

Brusc, simt că-mi vine să plîng.

— Tare păcat. Bine, știu că depinde doar de tine și n-ar trebui să mă amestec, dar e un tip așa de dulce. Și te place de un secol! V-ați potrivi de minune.

Îmi aruncă o privire lingușitoare.

— Nu-i nici o șansă să mai ieși cu el din nou?

— Eu... sincer... nu cred, îi răspund cu o voce sugrumată. Suze... sînt un pic obosită. Mă duc să mă culc.

Și, fără s-o privesc în ochi, mă ridic și-o iau încet pe hol, spre camera mea.

Banca Londrei

**Londra House
Mill Street EC3R 4DW**

Domnișoarei Rebecca Bloomwood
Apt. 2
Burney Rd. 4
Londra SW6 8FD

23 martie 2000

Stimată domnișoară Bloomwood,

Vă mulțumim foarte mult pentru cererea adresată serviciului telefonic de împrumuturi al Băncii Londrei.

Din păcate, „cumpărarea de haine și cosmetice” nu a fost considerată un scop adecvat pentru un împrumut negarantat atât de substanțial. Prin urmare, cererea dumneavoastră a fost respinsă de echipa de credite.

Vă mulțumim foarte mult că ați luat în considerare Banca Londrei.

Cu stimă,

Margaret Hopkins
Consilier împrumuturi

Banca Endwich
SUCURSALA FULHAM
Fulham Road 3
Londra SW6 9JH

Domnişoarei Rebecca Bloomwood
Apt. 2
Burney Rd. 4
Londra SW6 8FD

24 martie 2000

Stimată domnişoară Bloomwood,

Vă scriu pentru a confirma întâlnirea de luni, 27 martie, ora 9.30, care va avea loc la biroul nostru din Fulham. Vă rog să întrebați de mine la recepție.

Aștept cu nerăbdare să ne întâlnim.

Cu stimă,

Derek Smeath
Manager

Cincisprezece

Niciodată, dar niciodată, în viața mea nu m-am simțit atît de îngrozitor ca a doua zi de dimineață, cînd mă trezesc.

Primul lucru pe care-l simt e durerea. Scînteii de durere care explodează cînd încerc să mișc capul, să deschid ochii, să răspund la chestii elementare cum ar fi: Cine sînt? Ce zi e? Ar trebui să fiu în altă parte la ora asta?

O vreme, zac nemișcată, gîfîind la simplul efort de-a fi în viață. Fața mi se face stacojie și aproape mă sufoc, așa că-mi impun s-o iau mai moale și să respir regulat. Inspir... expir, inspir... expir. După asta, o să-mi vin în fire și-o să mă simt mai bine. Sigur. Inspir... expir, inspir... expir.

OK... Rebecca. Corect. Sînt Rebecca Bloomwood, nu-i așa? Inspir... expir, inspir... expir.

Ce mai e? Cina. Am luat cina undeva aseară. Inspir... expir, inspir... expir.

Pizza. Am mîncat pizza. Și cu cine eram, totuși? Inspir... expir, inspir...

Cu Tarquin.

Expir.

O, Doamne. Tarquin.

Răsfoiam prin carnetul de cecuri. Totul s-a dus de rîpă. Numai din vina mea.

Un val deja cunoscut de disperare trece peste mine, și închid ochii, încercînd să-mi potolesc bubuiturile din cap. În același timp, îmi amintesc

că aseară, cînd m-am dus în cameră, am găsit pe măsuta de la toaletă jumătatea de whisky de malț pe care am primit-o mai demult de la Scottish Prudential. Am deschis-o, deși nu-mi place whisky-ul, și am băut... păi, cu siguranță, cîteva înghițituri zdravene. Ceea ce s-ar putea să explice de ce mi-e atît de rău acum.

Încet-încet, mă lupt să stau în capul oaselor și ascult ce face Suze. Dar nu se aude nimic. Nu e nimeni în casă. Sînt singură.

Singură cu gîndurile mele.

Ceea ce, sincer vorbind, nu pot suporta. În cap îmi răsună ciocănele, mă simt palidă și zdruncinată, dar trebuie s-o iau din loc, trebuie să-mi distrag atenția. O să ies, o să beau o cafea într-un loc liniștit și-o să încerc să mă adun.

Într-un fel sau altul, reușesc să mă dau jos din pat, merg clătinîndu-mă pînă la servanță și mă uit în oglindă. Nu-mi place ce văd. Am pielea verzuie, gura uscată și părul îmi stă lipit de pielea capului desfăcut în șuvițe. Dar cea mai rea e expresia din ochi, a scîrbă de sine, goală și nefericită. Aseară mi-a fost oferită o șansă, o ocazie extraordinară pe o tavă de argint. Și eu am aruncat-o la gunoi. Doamne, sînt un dezastru. Nu merit să trăiesc.

O iau spre King's Road, ca să mă pierd în înghesuiala mulțimii anonime. Răcoarea e proaspătă și înviorătoare și, dacă mă plimb, s-ar putea să uit de aseară. Aproape, dar nu prea.

Intru la Aroma, comand un cappuccino mare și încerc să-l beau cu un aer normal. Ca și cum toate lucrurile merg bine și eu sînt o fată oarecare, ieșită într-o duminică la cumpărături. Dar nu pot. Nu pot fugi de propriile gînduri. Mi se învîrt prin cap ca un mixer, ca o bandă care

refuză să se oprească și-o ia de la capăt, o dată și-nc-o dată.

De n-aș fi pus mîna pe carnetul lui de cecuri. De n-aș fi fost atît de idioată. Totul se lega așa de bine. Mă plăcea cu adevărat. Ne țineam de mîna. Își făcea planuri să mă invite din nou în oraș. O, Doamne, ce n-aș da să mă pot întoarce, să pot derula întreaga seară și s-o luăm de la capăt...

Nu te mai gîndi la asta. Nu te mai gîndi la ce-ar fi putut să fie. Dacă mi-aș fi jucat bine cartea, probabil că acum aș sta aici bîndu-mi cafeaua cu Tarquin, nu? Aș fi avansat, probabil, în drumul spre a cincisprezecea cea mai bogată femeie din țară.

Și-n schimb... ce?

Sînt îngropată în datorii pînă la gît. Luni dimineată am întîlnire cu managerul de la bancă. Nu am nici o idee ce-o să fac. Absolut nici una.

Sorb amărită din cappuccino și desfac ciocolățica. Nu am chef de ciocolată, dar mi-o îndes în gură oricum, ca să fie.

Cel mai rău lucru – dar cel mai rău dintre toate – e că începea să-mi placă de Tarquin. N-o fi el minunea lui Dumnezeu la capitolul înfățișare, dar e foarte amabil și destul de amuzant, în felul lui. Și broșa, ce gest dulce.

Și cum nu i-a spus lui Suze ce mă văzuse făcînd. Și cum mă credea cînd îi spuneam că-mi plac cîinii și Wagner și amărîții de violoniști din Malawi. Felul în care era complet și sincer lipsit de orice bănuială.

O, Doamne, acum chiar îmi vine să plîng.

Mă frec viguros la ochi, golesc ceașca și mă ridic de la masă. Ajunsă în stradă, ezit, apoi încep din nou să merg cu pași vioi. Poate că adierea vîntului o să-mi împrăstie gîndurile insuportabile

din minte. Poate o să mă simt mai bine peste o vreme.

Dar colind fără oprire, și tot nu mă simt mai bine. Mă doare capul, am ochii roșii și nu mi-ar prinde rău un pahar sau ceva. Ceva mic, cât să-mi ridice moralul. Ceva de băut sau o țigară sau...

Ridic privirea și sînt în față la Octagon. Magazinul meu preferat din toată lumea. Trei etaje de îmbrăcăminte, accesorii, mobilă, cadouri, cafelele, baruri cu băuturi nealcoolice și un florar care te face să-ți dorești să-ți umpli toată casa de plante.

Am geanta la mine.

Doar ceva mic, să mă înveselesc. Un tricou, de pildă. Sau măcar niște spumă de baie. Simt nevoia să-mi cumpăr ceva. N-o să cheltui mult. O să intru un pic și...

Deja în clipa asta împing ușa de la intrare. O, Doamne, ce ușurare. Căldura, lumina. Aici e locul meu. Țsta e habitatul meu natural.

*

Doar că nici măcar cînd mă îndrept spre tricouri, nu sînt așa de fericită cum s-ar cuveni. Mă uit printre umerase, încercînd să recreez plăcerea înfrigurată pe care-o simt de obicei cînd îmi ofer o mică tratație, dar, cumva, astăzi mă simt goală pe dinăuntru. Aleg, totuși, un top cu bretele, cu o stea argintie în mijloc și mi-l pun pe mîină, spunîndu-mi că mă simt deja mai bine. După care ochesc un suport cu halate de casă. Nu mi-ar strica unul nou, că veni vorba.

În timp ce pipăi un halat alb matlasat, aud o voce care-mi șoptește din fundul minții, ca un radio dat încet: „Nu o face. Ai datorii. Nu o face. Ai datorii“.

Da, bine, poate că am.

Dar, pe cinstite, ce mai contează acum? E prea târziu ca să mai conteze. Sînt deja plină de datorii. Pot foarte bine să fiu și mai plină. Aproape cu sălbăticie, trag halatul jos și îl pun pe mîină. După care mă întind după papucii matlasați asortați. N-are nici un rost să cumperi una fără alta.

Casa e imediat în stînga, dar o ignor. Încă n-am terminat. Mă duc la scările rulante și urc la etajul cu accesorii pentru casă. E timpul să mă înnoiesc cu o pilotă. Albă, ca să meargă cu halatul. Și o pereche de perne rulou și o păturică din imitație de blană.

De fiecare dată cînd adaug ceva la vraf, simt un mic fisîit de plăcere, ca de la niște artificii stingîndu-se. Și, o secundă, totul e bine. Dar apoi, treptat, lumina și scînteile dispar și rămîn din nou într-un întuneric rece. Așa că mă uit cu febrilitate în jur după altceva. O lumîinare parfumată uriașă. Un set de gel de duș și cremă de corp de la Jo Malone. O pungă de potpuriu făcut de mîină. Pun cîte un obiect, simt fisîitul și, apoi, întuneric. Dar fisîiturile devin din ce în ce mai scurte. De ce refuză plăcerea să rămîină? De ce nu mă binedispun?

— Pot să vă ajut? spune o voce, întrerupîndu-mi șirul gîndurilor.

O vînzătoare tînă, îmbrăcată în ținuta standard de la Octagon – cămașă albă și pantaloni de bumbac – s-a apropiat de mine și se uită la vraful de obiecte de pe jos.

— Vreți să țin o parte din acestea în timp ce continuați cumpărăturile?

— Oh, zic absentă și privind în jos la maldărul care s-a strîns.

Sînt destul de multe de-acum.

— Nu, nu vă deranjați. O să... o să plătesc tranșa asta.

Așezându-ne una în față, alta în spate, reușim să țîrîm tot ce-am cumpărat pe podeaua din lemn de fag, pînă la casa elegantă, din granit, aflată în mijlocul raionului, și vînzătoarea începe să scaneze fiecare produs. Prețul pernelor fusese redus – lucru de care nu-mi dădusem seama – și în timp ce tipa verifică prețul exact, în spatele meu începe să se formeze coadă.

— Costă 370,56 de lire, zice într-un final zîmbindu-mi. Cum doriți să plătiți?

— Păi... cu cardul Switch, răspund, ducînd mîna la geantă.

În timp ce trece cardul prin aparat, cîntăresc din priviri pungile, întrebîndu-mă cum o să ajung cu toate chestiile astea pînă acasă.

Imediat gîndurile negre îmi năvălesc în minte. Nu vreau să mă gîndesc la acasă. Nu vreau să mă gîndesc la Suze sau Tarquin sau la ce s-a întîmplat aseară. În general, nu vreau să mă gîndesc la nimic.

— Îmi pare rău, se scuză fata, dar cardul dumneavoastră pare să fie defect. Refuză să autorizeze plata.

Mi-l dă înapoi.

— Aveți altceva?

— Oh, zic, ușor nervoasă. Bine... uitați cardul VISA.

Ce jenant. Și oricum, ce e în neregulă cu cardul meu? Mie mi se pare că arată OK. Trebuie să mă plîng la bancă.

Banca. Întîlnirea de mîine cu Derek Smeath. O, Doamne. Nu te gîndi. Repede, schimbă subiectul. Uită-te la podea. Aruncă o privire prin magazin. În spate e de-acum un rînd destul de mare

și aud tuse și dres de voci. Toată lumea așteaptă să termin o dată. Când dau ochii cu femeia din spatele meu, zîmbesc stînjinită.

— Nu, zice fata. Nici asta nu-i bună.

— Poftim?

Mă întorc brusc cu fața spre ea. Cum poate să nu fie bun cardul VISA? E VISA, pentru numele lui Dumnezeu. E acceptat în toată lumea. Ce se întîmplă aici? Nu înțeleg nimic. Nu are nici un...

Șirul gândurilor mi se rupe la mijloc și un fior rece și neplăcut începe să pună stăpînire pe mine. Scrisorile alea. Scrisorile pe care le puneam în sertarul de la toaletă. Cu siguranță, nu puteau să...

Nu. Nu-mi spuneți că mi-au blocat cardul. Nu pot să facă una ca asta.

Din cauza panicii, bătăile inimii mi-o iau razna. Știu că n-am excelat la plata facturilor — dar am nevoie de cardul VISA. Îmi trebuie! Deodată, mă simt destul de zdruncinată.

— Mai așteaptă și alte persoane, zice fata, arătînd spre coadă, așa că, dacă nu puteți plăti...

— Firește că pot plăti, spun țîfnoasă, cu obrajii arzîndu-mi ca para focului.

Scotocesc febril prin geantă și-n cele din urmă scot la iveală, cu degete tremurătoare, cardul Octagon argintiu. Era îngropat sub toate celelalte, așa că nu cred că l-am folosit în ultima vreme.

— Poftim. Puneți toate cheltuielile pe acesta.

— Bine, zice fata tăios și citește cardul.

De-abia cînd așteptăm în tăcere autorizarea transferului încep să mă întreb dacă mi-am achitat datoria la Octagon. Parcă mi-au trimis o scrisoare nasoală cu ceva vreme în urmă. Ceva despre o depășire de credit neachitată. Dar sînt sigură c-am plătit-o, acum un secol. Măcar în parte. Nu? Sînt sigură că...

— O să trebuiască să dau un telefon scurt, spune vânzătoarea, uitîndu-se la aparat. Întinde mîna la telefonul de lîngă tezghea și formează un număr.

— Bună. Da, aș putea să vă dau un număr de cont...

În spatele meu, cineva tușește sonor. Simt că-mi ard obrajii din ce în ce mai tare. Nu îndrăznesc să mă uit în jur. Nu îndrăznesc să mă mișc din loc.

— Înțeleg, zice vânzătoarea în cele din urmă și închide.

Ridică privirea și, numai văzîndu-i expresia feței, îmi tresare stomacul. Nu are nimic a scuză și nici nu mai e politicoasă. E fățiș neprietenoasă.

— Departamentul de servicii financiare vă roagă să îi contactați urgent. Vă dau eu numărul.

— Bine, încuviințez, încercînd să par relaxată. Ca și cum ar fi o cerere absolut normală.

— OK. Bine, așa voi face. Mulțumesc.

Întind mîna după card. Nu mă mai interesează ce am cumpărat. Nu vreau decît să scap cît mai repede de aici.

— Îmi pare rău, dar contul dumneavoastră a fost înghețat, zice vânzătoarea, fără să coboare vocea. Sînt nevoită să vă rețin cardul.

O privesc nevenindu-mi să-mi cred urechilor. Simt furnicături pe față din cauza șocului. La auzul acestor cuvinte, oamenii de la coadă încep să șușotească plini de curiozitate, dînd din cap unii la alții cu subînțelese.

— Așa că, dacă nu aveți alt mijloc de plată..., adaugă ea, uitîndu-se la maldărul de lucruri de pe tezghea.

Halatul matlasat. Pilota cea nouă. Lumînarea mea parfumată. O grămadă uriașă de lucruri,

cusută cu ață albă. Lucruri de care nu am nevoie. Lucruri pe care nu pot să le plătesc. Deodată, simpla lor vedere îmi face rău.

Amorțită, dau din cap că nu. Mă simt de parcă aș fi fost prinsă furînd.

— Elsa! strigă vînzătoarea. Te ocupi tu de astea, te rog? Clienta nu mai cumpără nimic pînă la urmă.

Arată cu mîna spre mormanul meu, iar cealaltă vînzătoare le trage de-a lungul tejghelei, eliberînd drumul, cu o față în mod deliberat inexpresivă.

— Următorul, vă rog.

Femeia din spate face un pas înainte, evitînd jenată să se uite la mine, iar eu mă îndepărtez încet. În viața mea nu m-am simțit atît de umilită. Parcă tot etajul s-ar uita la mine – clienții, vînzătoarele, șușotind și dînd din cap. Ai văzut? Ai văzut ce s-a întîmplat?

O iau spre ieșire mergînd împleticit, fără să mă uit în stînga sau în dreapta. E un coșmar. Trebuie să ies de aici, cît mai repede. Trebuie să ies din magazin, să ajung în stradă și să mă duc...

Unde? Acasă, cred...

Dar nu pot să mă duc acasă și să dau ochii cu Suze, ca s-o ascult dîndu-i bătaie cu ce dulce e Tarquin sau, și mai rău, să dau nas în nas cu el. O, Doamne, numai cînd mă gîndesc, simt că mă ia cu amețeli.

Ce mă fac? Ce mă fac?

Tremurînd toată, merg pe trotuar, evitînd să mă uit la vitrinele care parcă rîd de mine. Ce mă fac? Unde să mă duc? Mă simt goală pe dinăuntru, iar panica îmi dă o stare vecină cu delirul.

Mă opresc la un colț, așteptînd să se schimbe culoarea semaforului și privesc în gol spre o

vitrină cu pulovere de cașmir din stînga mea. Și
brusc, la vederea unui pulover de golf roșu de la
Pringle, simt că izbucnesc în lacrimi de ușurare.
Există un loc unde pot să mă duc. Un loc unde
pot întotdeauna să mă duc.

Acasă la mama și tata.

Şaisprezece

Cînd apar neanunţată la ai mei după-amiază, spunîndu-le că vreau să stau cîteva zile, n-aş putea spune că par şocaţi sau cel puţin surprinşi.

De fapt, par atît de puţin surprinşi, încît încep să mă întreb dacă nu cumva au prevăzut această eventualitate tot timpul, de cînd m-am mutat la Londra. Oare m-au aşteptat în fiecare săptămînă, să apar în prag, fără bagaje şi cu ochii roşii? Cert e că se comportă la fel de calm ca o echipă de medici de la camera de gardă care operează cu o procedură de urgenţă pe care de-abia au repetat-o acum cîteva zile.

Doar că, în mod sigur, o echipă de la urgenţe nu s-ar certa încontinuu despre cum e mai bine să resusciteze pacientul, nu? După cîteva minute, îmi vine să plec, ca să-i las să se decidă cum să acţioneze, după care să sun din nou la uşă.

— Du-te sus să faci o baie bună şi fierbinte, zice mama, imediat ce mi-am lăsat poşeta jos. Cred că eşti epuizată!

— Nu e cazul să faci baie dacă nu vrea! replică tata. Poate vrea ceva de băut! Vrei să bei ceva, draga mea?

— Crezi că e înţelept? zice mama, aruncîndu-i o privire de genul „dacă e alcoolică?” pe care eu, chipurile, n-ar trebui s-o văd.

— Nu vreau nimic de băut, mersi, răspund. Dar mi-ar prinde bine un ceai.

— Sigur că da! zice mama. Graham, du-te și pune ceainicul pe foc.

Și îi aruncă o nouă privire plină de înțelesuri. De cum dispare în bucătărie, mama se apropie de mine și spune cu vocea scăzută:

— Te simți bine, draga mea? S-a întâmplat ceva... rău?

O, Doamne. Când ești la pământ, nimic nu te poate face mai tare să vrei să plîngi, ca vocea înțelegătoare a mamei.

— Păi, încep cu o voce cam nesigură. Am avut și perioade mai bune. Sînt doar... un pic, într-o situație mai dificilă pentru moment. Dar o să-mi fie bine pînă la urmă.

Ridic puțin din umeri și îi evit privirea.

— Pentru că....

Și aici își coboară vocea și mai mult.

— Tatăl tău nu-i așa demodat cum pare. Sînt sigură că dacă ar fi cazul să avem grijă de... Unul Mic, în timp ce tu îți vezi de carieră...

Ce???

— Mami, nu-ți face griji! exclam strident. Nu sînt gravidă!

— Nici n-am zis c-ai fi, îmi răspunde, înroșindu-se o clipă. Voiam numai să-ți ofer sprijinul nostru.

Fir-ar să fie, ce se întâmplă cu ai mei? Se uită la prea multe seriale de familie, asta-i problema lor. De fapt, probabil că sperau să fiu însărcinată. Cu vreun nenorocit de amant însurat, pe care să poată apoi să-l omoare și să-l îngroape în grădină.

Și oricum, ce-i cu chestia asta, „să-ți oferim sprijinul“? Mama n-ar fi zis niciodată așa ceva, înainte de-a începe să se uite la talk-show-ul lui Ricki Lake în fiecare după-masă.

— Bine, haide să te liniștești la un ceai bun.

Și uite-așa o urmez în bucătărie și ne așezăm cu toții la un ceai bun. Și, trebuie să spun, e foarte bun. Un ceai tare și fierbinte, cu un biscuit de ciocolată și coniac. Perfect. Închid ochii și iau câteva înghițituri, după care îi deschid, doar ca să-i văd pe amîndoi sorbindu-mă din priviri cu o expresie de curiozitate pură întinsă pe toată fața. Imediat, mama își schimbă expresia într-un zîmbet și tata tușește încet – dar este evident că leșină să afle ce am pățit.

— Deci, încep precaută și ei tresar la unison. Voi sînteți bine, nu?

— O, da, zice mama. Noi sîntem bine.

Se lasă din nou tăcerea.

— Becky? începe tata pe un ton grav, iar eu și mama ne întoarcem cu fața la el. Ai niște probleme de care ar trebui să știm? Spune-ne doar dacă vrei, adaugă în grabă. Vreau să știi că sîntem alături de tine.

Ăsta-i alt Ricki-Lake-ism, fir-ar! Ai mei chiar c-ar trebui să iasă mai des din casă.

— Te simți bine, draga mea? mă întreabă mama cu delicatețe.

Și vocea îi e atît de drăguță și înțelegătoare, încît, fără să vreau, îmi vine să pun ceașca pe masă cu o mîină tremurîndă și să spun: „Sincer vorbind, o supărare am. N-am vrut să vă îngrijo-rați, așa cu nu v-am spus nimic pînă acum...”

Simt cum mi se umplu ochii de lacrimi.

— Ce e? întreabă mama, cuprinsă de panică. O, Doamne, ai luat-o pe droguri, nu?

— Nu, nu mă droghez! exclam. Sînt doar... Numai că... sînt...

Iau o gură zdravănă de ceai. E chiar mai greu decît credeam c-o să fie. Haide, Rebecca, spune-o și gata.

Închid ochii și-mi încleștez degetele pe mînerul ceștii.

— Adevărul e că... zic încet.

— Da? zice mama.

— Adevărul e că...

Deschid ochii.

— Sînt urmărită. De un bărbat pe nume... pe care-l cheamă Derek Smeath.

În liniștea care se așterne, se aude doar un suierat prelung, de la tata, care încearcă să-și recapete suflul.

— Știam eu! face mama, cu o voce spartă. Știam eu! Eram sigură că se întîmplă ceva rău!

— Amîndoi știam că se întîmplă ceva rău! zice tata, sprijinindu-și toată greutatea cu coatele pe masă. De cînd a început asta, Becky?

— O, păi... sînt cîteva luni de-acum, răspund, cu privirea ațintită la ceașca de ceai. E mai mult... sîcîitor, de fapt. Nu-i ceva serios sau de genul ăsta. Dar la un moment dat am simțit că nu mai pot face față.

— Și cine-i acest Derek Smeath? întrebă tata. Îl cunoaștem?

— Nu cred. L-am întîlnit... l-am întîlnit prin serviciu.

— Sigur că da! aprobă mama. O fată tînră și drăguță ca tine, cu o carieră în plină ascensiune... Eram sigură c-așa o să se întîmple!

— E jurnalist și el? întrebă tata, la care eu dau din cap.

— Lucrează pentru banca Endwich. Face chestii de genul... îmi dă telefon și pretinde că se ocupă de contul meu. E chiar convingător.

Se lasă liniștea, timp în care ai mei rumegă informațiile primite și eu mănînc alt biscuit cu ciocolată și coniac.

— Bine, zice mama în cele din urmă. Cred că va trebui să sunăm la poliție.

— Nu! strig, împrăștiind firimituri pe toată masa. Nu vreau să amestec poliția! Nu m-a amenințat niciodată sau alte chestii de-astea. De fapt, n-aș putea spune că mă urmărește în adevăratul sens al cuvîntului. E mai mult iritant. M-am gîndit că dacă dispar o vreme...

— Înțeleg, face tata, uitîndu-se fix la mama.

— Așa că vă sugerez, zic, împreunîndu-mi strîns mîinile pe genunchi, ca, dacă sună, să ziceți c-am plecat în străinătate și nu aveți numărul meu. Și oricine ar suna, la fel. Chiar și Suze.

— Ești sigură? mă întrebă mama ridicînd din sprîncene. N-ar fi mai bine să mergem la poliție?

— Nu! mă reped să răspund. Asta nu l-ar face decît să se simtă important. Vreau doar să dispar o vreme.

— Bine, încuviințează tata. În ce ne privește, nu ești aici.

Se întinde pe deasupra mesei și mă bate ușor peste mînă. Văzîndu-i îngrijorarea de pe chip, mă urăsc pentru ce fac. Mă simt așa de vinovată, încît, pentru un moment, am impresia c-o să izbucnesc în plîns și-o să le spun totul, sincer.

Dar... nu pot s-o fac. Pur și simplu nu pot să le spun părinților mei drăguți și iubitori că fiica lor așa-zis realizată, cu o așa-zisă slujbă de succes e de fapt o făcătură, un dezastru de organizare și băgată pînă la gît în datorii.

Așa că luăm cina (plăcinte de la Waitrose Cumberland), ne uităm împreună la o ecranizare după Agatha Christie, după care mă duc sus în fostul meu dormitor, îmi pun o cămașă de noapte veche și mă bag în pat. Iar cînd mă trezesc a

doua zi dimineată mă simt fericită și odihnită cum n-am mai fost de săptămîni în șir.

Înainte de orice, doar cînd mă uit la tavanul dormitorului meu din copilărie, am un sentiment de siguranță. Ferită de lume, cocoloșită într-o gogoasă de lînă. Nimeni nu poate ajunge pînă la mine. Nimeni nu știe măcar că sînt aici. N-o să mai primesc scrisori nasoale sau telefoane neplăcute sau vizite. E ca-ntr-un sanctuar, unde mi se iau toate responsabilitățile de pe umeri. Mă simt din nou ca la cînșpe ani, fără altă grijă decît cea a temelor. (Și nici măcar de-astea n-am de făcut.)

Trece bine de nouă pînă mă învrednicesc să mă dau jos din pat. Cînd pun piciorul pe covor, îmi trece prin cap că, la kilometri distanță, în Londra, Derek Smeath mă așteaptă să apar la întîlnire în jumătate de oră. Am o ușoară strîngere de inimă și, timp de-o clipă, mă gîndesc să sun la bancă și să le ofer o scuză. Dar chiar în timp ce mă gîndesc la asta, știu foarte bine că n-am s-o fac. Nici măcar nu vreau să conștientizez că banca există pe undeva. Vreau să uit cu totul de ea.

Nimic nu mai există. Nici banca, nici VISA, nici Octagon. Le-am eliminat pe toate din viața mea, pur și simplu.

Singurul telefon pe care-l dau e la birou, pentru că nu vreau să mă dea afară în absență. Sun la 9.20 – pînă să vină Philip – și o prind pe Mavis de la recepție.

— Alo, Mavis? șoptesc răgușită. Rebecca Bloomwood la telefon. Îi spui lui Philip că sînt bolnavă, te rog?

— Săraca de tine! Ai bronșită?

— Nu sînt sigură. Am programare la doctor mai tîrziu. Trebuie să închid. Pa.

Asta-i tot. Un telefon – și sînt liberă. Nimeni nu bănuiește nimic. De ce-ar face-o? Simt că

plutesc de ușurare. E-atît de simplu să evadezi. Atît de simplu. Ar fi trebuit s-o fac mai demult.

Într-un colț al minții, ca un vîrcolac mic și-al naibii, se răsucește gîndul că n-o să pot să stau aici la nesfîrșit. Că mai devreme sau mai tîrziu toate lucrurile or să mă prindă din urmă.

Dar ideea e că nu încă. Nu pentru mult timp de-acum înainte. Pînă atunci, nici n-o să mă mai gîndesc la ele. O să beau un ceai și-o să mă uit la *Cafeaua de dimineață*, ca să-mi spăl creierul.

Cînd intru în bucătărie, tata stă la masă și citește ziarul. În aer miroase a pîine prăjită. Radioul e fixat pe canalul 4. Totul e ca în copilărie, cînd locuiam cu părinții. Pe atunci, viața era simplă. Viața era așa de ușoară. Nu tu facturi, nu cereri și nici scrisori amenințătoare. Mă copleșește un val uriaș de nostalgie și mă întorc cu spatele la tata ca să umplu ceainicul, clipind ușor tulburată.

— Interesantă știre, zice tata, bătînd cu degetul în *Daily Telegraph*.

— A, da? fac eu, punînd un pliculeț de ceai în cană. Ce anume?

— Scottish Prime a preluat Flagstaff Life.

— Da, zic pe-un ton vag. Așa-i. Parc-am auzit că așa o să se întîmple.

— Toți investitorii de la Flagstaff Life o să primească niște plăți neașteptate enorme. Cele mai mari făcute vreodată, se pare.

— Ce chestie, zic, încercînd să par interesată.

Întind mîna după revista *Cum să vă întrețineți bine casa*, o deschid și încep să-mi citesc horoscopul.

Dar ceva parcă-mi ticăie supărător în minte. Flagstaff Life. De ce-mi sună așa de cunoscut? Cu cine am vorbit despre...

— Martin și Janice de alături! exclam brusc. Ei sînt la Flagstaff Life! De cincisprezece ani.

— Atunci o să iasă foarte bine, zice tata. Cu cît ai stat mai mult la ei, cu atît cîștigi mai mult.

Întoarce pagina cu un foșnet, iar eu mă așez la masă cu ceaiul și cu revista, deschisă la un articol despre prăjiturile pentru Paște. Nu-i cinstit, mă trezesc gîndindu-mă plină de resentimente. Eu de ce nu pot să primesc așa o plată? De ce nu e preluată și Banca Endwich? Atunci aș putea primi suficient de mulți bani cît să-mi șteargă depășirea de credit. Și, de preferință, să-l dea și pe Derek Smeath afară o dată cu asta.

— Ai ceva planuri pentru azi? mă întrebă tata, ridicîndu-și privirea.

— Nu tocmai, răspund, după care beau o gură de ceai.

Ceva planuri pentru restul vieții mele? Nu tocmai.

În cele din urmă, dimineața trece într-un mod agreabil și nesolicitant. O ajut pe mama să sorteze un vraf de haine pentru o vînzare în scopuri umanitare, iar la 12.30 mergem la bucătărie să ne facem un sandvici. Uitîndu-mă la ceas, îmi zboară prin minte faptul că ar fi trebuit să fiu la Banca Endwich acum trei ore, dar foarte pe departe, ca un zgomot de la distanță. Toată viața mea de la Londra îmi pare îndepărtată și ireală acum. Aici mi-e locul. Izolată de mulțimea înnebunitoare; acasă cu mama și tata, petrecîndu-mi timpul relaxată. Fără complicații.

După prînz ies în grădină cu unul dintre cataloagele de comenzi prin poștă ale mamei și mă așez pe banca de lîngă măr. Peste o clipă, aud o voce de după gard și ridic privirea. E

Martin, vecinul de alături. Hmmm. Nu prea am chef de Martin în clipa asta.

— Bună, Becky, îmi zice încetișor. Te simți bine?

— Sînt bine, mersi, i-o retez.

Și nu-mi place de fi-tu, îmi vine să adaug. Dar atunci ar crede probabil că sînt în faza de negare, nu-i așa?

— Becky, zice Janice, apărînd în spatele lui Martin cu un fâraș de grădină în mîină.

Îmi aruncă o privire cuprinsă de teamă și uimire.

— Am auzit despre... bărbatul care te urmărește, îmi șoptește.

— E o crimă, zice Martin cu mînie. Oamenii ăștia ar trebui închiși.

— Dacă putem face ceva pentru tine.... Orice. Nu trebuie decît să ne spui.

— Sînt bine, serios, le răspund, îndulcindu-mi puțin tonul. Doar că vreau să mai rămîn aici o vreme. Să scap de toată povestea asta.

— Sigur că da, zice Martin. Înțeleaptă decizie.

— Îi spuneam lui Martin de dimineață, continuă Janice, că ar trebui să-ți angajezi o gardă de corp.

— Niciodată nu poți fi destul de prudent, mai ales în zilele noastre, zice Martin.

— Prețul celebrității, spune Janice, dînd din cap a părere de rău. Țsta-i prețul celebrității.

— Altminteri, voi ce mai faceți? îi întreb, încercînd să schimb subiectul cu următorul meu.

— O, sîntem bine amîndoi, spune Martin. Cel puțin așa s-ar zice.

Spre surprinderea mea, se simte o bună dispoziție ușor forțată în vocea lui. Urmează o pauză, timp în care se uită la Janice, care se încruntă și dă ușor din cap.

— Oricum, cred că sînteți mulțumiți de nou-tăți, zic voioasă. Mai ales de cea cu Flagstaff Life. Tăcere.

— Păi, am fi fost.

— N-avea cum să știe nimeni, zice Janice rîdînd cînd din umeri. A fost ca ceasul rău. Pur și simplu la norocul zarului.

— Ce s-a întîmplat? întreb cu mirare. Credeam c-o să primiți o plată extra, uriașă.

— Se pare...

Martin își trece mîinile peste față.

— Se pare că nu și în cazul nostru.

— Dar... de ce?

— Martin i-a sunat de dimineață ca să vadă cît o să primim. Spuneau în hîrtii că investitorii vechi o să încaseze sume de ordinul miilor. Dar...

Privirea îi rămîne fixată pe Martin.

— Se pare că nu mai sîntem eligibili, o completează Martin, cu un nod în gît. De cînd am trecut la alt fond de investiții. Vechiul nostru fond îndeplinea condițiile, dar...

Îl apucă tusea.

— La o adică, ceva tot o să primim, dar cel mult o sută de lire.

Mă holbez la ei mută.

— Dar ați comutat de-abia...

— Acum două săptămîni. Asta-i ironia. Dacă l-am fi ținut un pic mai mult... Totuși, ce-i făcut e bun făcut. N-are nici un rost să ne mai văicărîm.

Ridică resemnat din umeri și îi zîmbește lui Janice, care-i întoarce zîmbetul.

Eu mă uit în altă direcție și-mi mușc buzele.

Din cap pînă în picioare, mă trece o senzație rece, ca un fior dezagreabil. Au luat decizia de a-și muta banii bazîndu-se pe sfatul meu, nu? M-au întrebat ce să facă și le-am spus să-i dea bătaie. Dar acum, dacă stau și mă gîndesc... nu

auzisesem deja un zvon despre preluarea asta? O, Doamne. Știam deja? Puteam să opresc toată tărășenia?

— N-aveam de unde să știm c-o să vină plățile astea din cer, spune Janice, liniștindu-și soțul cu o mîngîiere pe braț. Țin secrete lucrurile astea pînă în ultimul moment, nu-i așa, Becky?

Am în gît un nod mult prea mare ca să pot răspunde. Acum îmi amintesc precis. Mai întîi Alicia a pomenit ceva de preluare. Era cu o zi înainte de vizita mea aici. Apoi Philip a zis ceva despre asta în birou. Ceva despre deținătorii de acțiuni cu profit inclus, care-o să iasă foarte bine. Doar că... nu prea îl ascultam. Cred că îmi făceam unghiile atunci.

— Tipii recunosc c-am fi primit douăzeci de mii de lire dacă nu schimbam fondul, zice Martin posomorît. Ți se face rău numai cînd te gîndești. Totuși, Janice are dreptate. N-aveam de unde ști. Nimeni n-a știut.

O, Doamne. E numai din vina mea. Numai vina mea. Dacă mi-aș fi folosit creierul și-aș fi gîndit măcar o dată în viață...

— Oh, Becky, nu fi așa de supărată! spune Janice. Nu ești tu de vină! Nu ai știut! Nimeni nu a știut! Nici unul dintre noi n-ar fi putut...

— Știam, mă aud spunînd pe-un ton jalnic. Le-am luat piuitul. Tăcere.

— Poftim? face Janice, nevenindu-și în voce.

— Nu știam, în adevăratul sens al cuvîntului, zic, fără să ridic ochii din pămînt. Dar am auzit un oarecare zvon acum ceva vreme. Ar fi trebuit să vă spun cînd m-ați întrebat. Ar fi trebuit să vă avertizez să mai așteptați. Dar pur și simplu... nu am gîndit. Nu mi-am amintit.

Mă străduiesc să mă uit în sus și întîlnesc privirea uluită a lui Martin.

— Îmi... îmi pare rău. E doar din vina mea.

Se așterne liniștea, timp în care Janice și Martin se uită unul la celălalt, iar eu mă cocoșez în scaun, disprețuindu-mă. În casă, se aude telefonul sunînd, apoi pașii cuiva care se duce să răspundă.

— Înțeleg, spune Martin în cele din urmă. Ei... nu trebuie să-ți faci griji. Se mai întîmplă și de-astea.

— Nu te învinovăți, Becky, spune Janice amabilă. A fost hotărîrea noastră să mutăm fondurile, nu a ta.

— Și să nu uităm la ce presiune enormă ai fost supusă în ultima vreme, adaugă Martin, apucîndu-mă compătimitor de mîină, cu toată afacerea asta îngrozitoare cu bărbatul de pe urmele tale.

Acum chiar cred c-o să plîng. Nu merit amabilitatea acestor oameni. Tocmai le-am făcut o pagubă de douăzeci de mii de lire, numai pentru că mi-a fost prea lene să mă pun la curent cu evenimentele despre care ar fi de presupus că știu ceva. Sînt jurnalist financiar, pentru Dumnezeu!

Și deodată, stînd acolo în grădina părinților mei, mă prăvălesc în cea mai adîncă prăpastie din viața mea. Ce îmi merge bine? Nimic. Absolut nimic. Nu sînt capabilă să-mi controlez banii, nu pot să-mi fac meseria și nu am prieten. Am supărat-o pe cea mai bună prietenă, mi-am mințit părinții — și acum mi-am ruinat vecinii. Ar trebui să mă las păgubașă și să mă duc la o mănăstire budistă sau ceva de genul ăsta.

— Becky?

Ne întrerupe vocea lui tata și mă întorc spre el surprinsă. Vine pe pajiște către noi, cu o expresie de tulburare pe chip.

— Becky, nu te alarma, dar tocmai am vorbit cu individul acela, Derek Smeath, la telefon.

— Ce? strig, simțind că mi se descompune fața de groază.

— Urmăritorul! exclamă Janice și tata încuviințează serios din cap.

— Un personaj destul de neplăcut, așa spune. A avut un comportament destul de agresiv la telefon.

— Dar cum a aflat că Becky e aici? întreabă Janice.

— Evident, și-a încercat norocul. Am fost foarte civilizată și i-am spus doar că nu ești aici și nu avem nici o idee unde te afli.

— Și... și ce a spus? intervin, sufocându-mă.

— A debitat niște prostii despre o întâlnire pe care o stabilizeși cu el.

Aici tata dă din cap.

— Evident, băiatul nu e-n toate mințile.

— Ar trebui să vă schimbați numărul, ne sfătuiește Martin. Treceți-l la secret.

— Dar de unde dădea telefon? întreabă Janice, care e din ce în ce mai agitată. Poate fi oriunde!

Și începe să se uite alarmată prin grădină, ca și cum s-ar aștepta ca tipul să sară în orice clipă de după un tufiș.

— Așa-i, o aprobă tata. Becky, cred că ar fi mai bine să intri în casă. Nu poți să știi niciodată cu nebunii ăștia.

— OK, zic amorțită.

Nu-mi vine să cred ce se întâmplă. Mă uit la tata și-l văd așa drăguț și preocupat, încât, deodată, simt că mă bufnește iarăși plînsul. Doamne, de ce, de ce nu le-am spus adevărul? De ce m-am băgat într-o asemenea situație?

— Pari destul de zdruncinată, draga mea, spune Janice, bătîndu-mă ușor pe umăr. Du-te și bea un ceai bun.

— Da. Cred c-așa o să fac.

Și tata mă conduce cu blîndețe înapoi în casă, de parcă aș fi vreo invalidă.

Lucrurile scapă complet de sub control. Acum nu numai că mă simt ca o ratată cu diplomă, dar în plus nu mă mai simt nici în siguranță. Nu protejată ca un cocon, ci expusă și țîfnoasă. Stau lîngă mama pe canapea, bînd ceai și uitîndu-mă la *Numărătoarea inversă*, și la fiecare zgomot de afară sar în sus de nervi.

Dacă Derek Smeath e deja pe drum? Cît i-ar lua să ajungă aici cu mașina de la Londra? O oră și jumătate? Două, dacă e traficul aglomerat?

N-o s-o facă. E un om ocupat.

Dar e, totuși, posibil.

Sau poate să trimită recuperatorii după mine. O, Doamne. Bărbați cu figuri amenințătoare, îmbrăcați în haine de piele. Mi se strînge stomacul de spaimă. Încep să mă simt de parcă aș fi urmărită cu adevărat.

În pauza de publicitate, mama se întinde după un catalog cu tot felul de chestii pentru grădinarit.

— Uită-te la băița asta pentru păsări. E adorabilă. O să iau una pentru grădină.

— Grozav, mormăi, incapabilă să mă concentrez.

— Au și niște jardiniere super. N-ar da rău niște jardiniere în apartamentul tău.

— Da. Poate.

— Să te înscriu pentru două. Nu sînt scumpe.

— Nu, nu-i nevoie.

— Poți să plătești prin cec sau pe VISA... continuă mama, dînd pagina.

— Nu, mama, vorbesc serios, îi răspund, rîdînd cînd puțin vocea.

— Sau poți pur și simplu să le dai telefon cu numărul de card și ți le livrează direct...

— Mama, termină! țip. Nu pricepi că nu le vreau?

Mama îmi aruncă o privire surprinsă, ușor reprobatoare, după care continuă să răsfoiască prin catalog. Rămîn cu privirea ațintită în gol, simțind că mi se pune un nod în gît de panică. Cardul VISA nu merge. Cardul Switch nu merge. Nimic nu merge. Iar ea n-are nici cea mai vagă idee.

Nu te gîndi la asta. Nu te gîndi la asta. Pun mîna pe un număr vechi din *Radio Times* de pe măsuta de cafea și încep să-l frunzăresc fără să citesc nimic.

— Ce rău îmi pare de bieții Martin și Janice... zice mama. Auzi, să transfere fondurile cu două săptămîni înainte de preluare! Ce ghinion!

— Am aflat, îngaim, cu ochii pe o pagină plină de clasamente.

Nu vreau să mi se aducă aminte de Martin și Janice.

— Pare a fi o coincidență teribilă, continuă mama, dînd din cap, lansarea asta a unui nou fond chiar înainte de preluare. Îmi închipui că sînt o mulțime de oameni care au procedat exact ca ei și acum au pierdut totul. Trebuie să fie cumplit, într-adevăr.

Aruncă o privire spre televizor.

— Uite, începe.

Începe să cînte muzica veselă de la *Numărătoarea inversă* și din televizor răsună un ropot zgomotos de aplauze. Dar nu-l ascult și nici nu

sînt atentă la vocalele și consoanele de pe ecran. Mă gîndesc la ce tocmai a spus mama. O coincidență teribilă... dar n-a fost tocmai o coincidență, nu-i așa? De fapt, banca le-a scris lui Martin și Janice, sugerîndu-le să comute fondurile. Le-au oferit chiar și un stimulent, nu? Un ceas de perete.

De ce au făcut-o?

Brusc, mă simt plină de viață. Vreau să văd scrisoarea de la Flagstaff Life și să aflu exact cu cît timp înaintea preluării au expediat-o.

— „FINAL“, face mama, cu ochii la ecranul televizorului. Înseamnă cinci litere. Ooh, e și un E. Poți să ai FINALE?

— Mă duc pînă la vecini, zic eu, ridicîndu-mă în picioare. Mă întorc într-un minut.

Cînd Martin îmi deschide ușa, văd că el și Janice erau tot la televizor, uitîndu-se la *Numărtoarea inversă*.

— Bună, zic sfioasă. Mă întrebam dacă putem să stăm puțin de vorbă...

— Sigur! Intră! Vrei un sherry?

— Oh! zic eu, oarecum mirată.

Nu c-aș fi împotriva băuturii, evident, dar nu-i nici măcar cinci.

— Bine, dacă vreți.

— Niciodată nu-i prea devreme pentru un sherry!

— Mai adu-mi și mie unul, te rog, se aude din sufragerie vocea lui Janice.

Ca să vezi! Sînt un cuplu de alcoolici!

O, Doamne, poate că e tot din vina mea. Poate că ghinionul lor la bani i-a făcut să caute alinare în alcool și în programele tv de zi.

— Mă întrebam, spun agitată, în timp ce Martin toarnă sherry negru într-un pahar înalt,

doar din curiozitate, pot să mă uit la scrisoarea pe care ați primit-o de la Flagstaff Life, în care vă cereau să mutați fondurile? Eram curioasă când v-au trimis-o.

— Chiar în ziua când ne-am întâlnit cu tine, zice Martin. De ce vrei s-o vezi?

Ridică paharul.

— Pentru sănătatea ta.

— Noroc, răspund și iau o înghițitură. Sînt curioasă ce...

— Hai în sufragerie, mă întrerupe Martin și mă conduce prin hol. Poftim, draga mea.

Îi dă lui Janice paharul de sherry.

— Pîn' la fund!

— Șș, face ea. E jocul numerelor! Trebuie să mă concentrez.

— Mă gîndeam c-aș putea să fac o mică investigație pe tema asta, îi șoptesc lui Martin în timp ce cronometrul de la *Numărătoarea inversă* începe să ticăie. Mă simt tare prost că s-a întîmplat așa.

— Cincizeci de-nmulțit cu patru fac două sute, strigă Janice brusc. Șase minus 3 face 3, ori 7 e 21, care se adună cu restul.

— Bravo, iubire! spune Martin, în timp ce scotocește într-un bufet de stejar cu incrustații. Uite scrisoarea. Deci, vrei să scrii un articol sau ceva?

— S-ar putea. Nu v-ar deranja, nu?

— Să ne deranjeze?

Aici ridică din umeri.

— Nu, nu cred.

— Șș! spune Janice. Urmează ghicitoarea emisiunii!

— Bine, îi șoptesc lui Martin. Pot s-o iau puțin cu mine?

— Explicație! țipă Janice. Nu, exploatare!

— Și... mulțumesc pentru sherry.

Iau o gură sănătoasă, simțind că mă-ncrețesc de cât de dulce-lipicios e, pun paharul jos și ies din cameră în vârful picioarelor.

O oră și jumătate mai târziu, la mine în dormitor, am citit scrisoarea de la Flagstaff Life deja de câteva ori și m-am convins că e ceva putred la mijloc. Mă întreb oare câți investitori și-au transferat banii în noul fond după ce au primit oferta de rahat cu ceasul de perete, pierzând apoi plata neașteptată? Mai precis, cât a economisit Flagstaff Life cu manevra asta? Deodată, chiar vreau să aflu. Mai mult decît atît, vreau cu adevărat să scriu despre subiect. Pentru prima oară în viață, mă interesează, la propriu, o poveste financiară.

Și nu vreau să scriu pentru amărîta de *Succesul în economii* și gata.

Încă mai am cartea de vizită a lui Eric Foreman în geantă, cu numărul de telefon direct tipărit în partea de sus. O scot, o studiez preț de-o clipă, după care mă duc la telefon și formez repede numărul, pînă nu mă răzgîndesc.

— Eric Foreman, *Daily World*, îmi răsună vocea lui tunătoare în ureche.

O, Doamne, chiar fac chestia asta?

— Bună, zic emoționată. Nu știu dacă vă mai amintiți de mine. Sînt Rebecca Bloomwood, de la *Succesul în economii*. Ne-am întîlnit la conferința de presă de la Sacrum Asset Management.

— Da, așa e, îmi răspunde el bine dispus. Ce mai faci, draga mea?

— Bine...

Degetele mi se încleștează pe receptor.

— Foarte bine. Ăă... Mă întrebam dacă mai publicați serialul „Putem avea încredere în finanțisti?”.

— Da, cînd merge. De ce?

— Cred...

Înghit cu greutate.

— Cred că am un subiect care s-ar putea să vă intereseze.

Șaptesprezece

În viața mea n-am muncit așa din greu la un articol. Absolut niciodată.

Ca să nu mai zic că nici nu mi s-a cerut vreodată să scriu așa de repede. La *Succesul în economii*, avem o lună întreagă să ne scriem articolul, și tot ne plîngem că nu-i timp. Când m-a întrebat Eric Foreman dacă pot să-l fac pînă mîine, am crezut la început că glumește. Așa c-am replicat veselă „Desigur!” și mai că n-am continuat cu „De fapt, vi-l aduc în cinci minute!”, cînd, taman la țanc, mi-am dat seama că vorbea serios. Măiculiță!

Așa că, primul lucru de dimineață, mă prezint cu un reportofon la Martin și Janice, ca să-mi notez exact toate informațiile despre investiția lor și încercînd să storc cît mai multe detalii care să le rupă inima cititorilor, așa cum m-a sfătuit Eric.

— Avem nevoie de latura omenească. Asta interesează, mi-a zis el la telefon. Nu e loc aici de formulările tale financiare plicticoase. Fă-ne să ne pară rău pentru ei. Fă-ne să plîngem. Doi oameni obișnuiți, care-au muncit din greu și au crezut că se pot baza pe ceva economii să-i scoată la liman la bătrînețe. Jupuiți de vulpoii lacomi. În ce fel de casă locuiesc oamenii ăștia?

— Păi... au o locuință separată, cu patru dormitoare, în Surrey.

— Pentru Dumnezeu, vezi să nu pomenești de asta în articol! a bubuit el. Vreau să fie cinstiți, săraci și demni. N-au cerut niciodată un penny de la stat și au făcut economii care să le asigure un sprijin. Au avut încredere într-o instituție financiară respectabilă, care n-a făcut decît să le tragă un pumn în nas.

Aici a făcut o pauză, ca și cum s-ar fi scobit între dinți.

— Chestii de-astea. Crezi că ești în stare?

— Eu... păi... da! Sigur că da! am îngăimat.

O, Doamne, mi-am zis cînd am închis telefonul. O, Doamne, în ce m-am băgat?

Dar acum e prea tîrziu să mă răzgîndesc. Așa că următorul lucru pe care trebuie să-l fac e să-i conving pe Martin și Janice că nu-i deranjează să apară în *Daily World*. Problema e că nu e tocmai *Financial Times*, la o adică. Sau măcar *Times*-ul normal. (Totuși, așa cum am grijă să le amintesc, poate fi mult mai rău. Ar putea fi *Sun*, și-atunci ar sfîrși făcuți sandvici între un foto-model fără sutien și o poză neclară a lui Posh Spice, făcută de paparazzi.)

Din fericire, sînt așa de ambalați că fac tot efortul ăsta în numele lor, încît nu pare să le pese pentru ce ziar scriu. Iar cînd aud că vine un fotograf pe la prînz să le facă o poză, ai zice că vine Regina în vizită.

— Părul meu! zice Janice disperată, holbîndu-se în oglindă. Mai am timp s-o chem pe Maureen să mi-l aranjeze un pic la perie?

— Nu prea. Și îți stă superb așa, o liniștesc. Oricum, vor să fiți cît mai naturali posibil. Doar... un cuplu obișnuit, de oameni cinstiți.

Mă uit de jur-împrejur prin sufragerie, încercînd să găsesc detalii picante pe care să le includ în poveste.

O felicitare de ziua lor primită de la singurul fiu stă mîndră pe polița bine lustruită de deasupra căminului. Dar anul acesta nu va mai aduce nici o sărbătoare pentru Martin și Janice Webster.

— Trebuie s-o sun pe Phyllis! zice Janice. N-o să-i vină să creadă!

— N-ai fost soldat sau ceva de genul ăsta? îl întreb preocupată pe Martin. Sau măcar... pom-pier? Orice, înainte de-a te face agent de călătorii?

— Nu tocmai, draga mea, îmi răspunde Martin încruntîndu-se. Am fost doar la școala de cadeți.

— A, bine, mă luminez toată. Asta cred c-ar merge.

Martin Webster ne arată insigna de cadet pe care, în tinerețe, era atît de mîndru s-o poarte. A dus o viață de muncă grea și s-a dedicat binelui celor din jur. Acum, ajuns la pensie, ar trebui să se bucure de răsplata pe care o merită.

Dar vulpoii lacomi l-au jupuit printr-o înșelăciune de economiile pe care le păstra pentru zile negre. Daily World pune întrebarea...

— Am copiat toate documentele. Toată hîrțogăria. Nu știu dacă o să-ți folosească...

— O, mersi, spun eu, luîndu-i vrafal de coli din mîină. O să le citesc cu cea mai mare atenție.

Cînd, plin de bună-credință, Martin Webster, a primit o scrisoare de la Flagstaff Life, care-l invita să comute fondurile de investiții, a avut încredere în finanțiști, crezînd că știu ce e mai bine pentru el.

Două săptămîni mai tîrziu, a descoperit că îl înșelaseră cu o plată de 20 000 de lire, care i se cuvenea de drept.

— *Soția mea s-a îmbolnăvit în urma acestei povești, ne-a spus el. Sînt foarte îngrijorat.*

Hmm.

— Janice? o strig, pe un ton cît se poate de firesc. Te simți bine? Nu... ești în apele tale sau ceva?

— Ca să fiu sinceră, am o stare de agitație, dragă, îmi răspunde ea, cu ochii în oglindă. Nu dau niciodată bine în poze.

— *Am nervii întinși la maxim, ne-a mărturisit doamna Webster cu vocea întretăiată. Nu m-am simțit atît de trădată de cînd mă știu.*

— Bine, cred că am destul.

Mă ridic și opresc reportofonul.

— S-ar putea să trebuiască să divaghez puțin-puțin față de ce e pe casetă, doar cît să fac să sune bine povestea. Nu vă deranjează, nu?

— Sigur că nu! zice Janice. Scrie ce vrei, Becky! Avem încredere în tine.

— Și ce urmează acum? întreabă Martin.

— Trebuie să mă duc să vorbesc cu Flagstaff Life. Să le dau ocazia să se apere.

— De ce? Nu există nici o apărare pentru ce ne-au făcut!

— Știu, îi răspund cu zîmbetul pe buze. Tocmai asta-i ideea.

Cînd mă întorc acasă și urc în dormitor, simt adrenalina în tot corpul. De bucurie. Nu mai trebuie decît să obțin o declarație de la Flagstaff Life și pot să încep să-mi scriu articolul. Mi-a rămas puțin. Trebuie să-l termin pînă la două, ca să prindă ediția de mîine. Doamne, ce palpitant. De ce nu mi s-a mai părut niciodată munca palpitantă?

Plină de voioșie, iau telefonul și formez numărul de la Flagstaff, doar ca să-mi spună centralista că relațiile cu presa sînt comisionate în

exterior. Îmi dă un număr, care mi se pare oarecum cunoscut. Mă încrunt scurt la el, apoi îl formează.

— Alo, aud o voce mieroasă. Brandon Communications.

O, Doamne, sigur că da. Brusc, mă simt un pic nesigură. Cuvântul „Brandon“ m-a lovit ca un pumn în stomac. Uitasem cu totul de Luke Brandon. Ca să fiu sinceră, uitasem cu totul de restul vieții mele. Și, la drept vorbind, nici nu vreau să mi se amintească.

Dar e OK, că doar nu va trebui să vorbesc cu el în persoană, nu?

— Bună! Rebecca Bloomwood la telefon. Ăă... Aș dori să vorbesc cu cineva despre Flagstaff Life.

— Stați să verific... Da, e clientul lui Luke Brandon. Vă fac legătura cu asistenta lui...

Și vocea dispăre înainte să apuc să zic ceva. O, Doamne.

O, Doamne, nu pot s-o fac. Nu pot să vorbesc cu Luke Brandon. Mi-am mîzgălit întrebările pe o bucată de hîrtie pe care o am în față, dar acum mă holbez la ele fără să pricep o iotă. În schimb, îmi amintesc umiliința pe care am simțit-o atunci la Harrods. Golul acela îngrozitor care mi s-a făcut în stomac, auzindu-l cum îmi vorbea de sus, cînd brusc mi-am dat seama ce părere are despre mine. Mă crede un fel de glumă. Un nimic.

OK, pot să o fac, îmi spun cu hotărîre. Sînt în stare. Voi fi foarte riguroasă și profi și o să pun întrebările...

— Rebecca! îmi răsună o voce în ureche. Ce mai faci? Alicia la telefon.

— Oh, spun surprinsă. Credeam c-o să vorbesc cu Luke. E vorba de Flagstaff Life.

— Da, bine, face Alicia. Luke Brandon e o persoană extrem de ocupată. Sînt sigură că pot să-ți răspund și eu la orice întrebare.

— Bine, continuu după o scurtă pauză. Dar nu sînt clientul tău, nu?

— Sînt sigură că în acest caz nu o să conteze, îmi răspunde rîzînd. Ce voiai să știi?

— Bine, încep, uitîndu-mă pe listă. A fost o decizie deliberată din partea companiei Flagstaff Life să-și invite investitorii să renunțe la fondurile cu profit inclus la scurt timp înainte de a anunța plățile datorate în urma preluării? Unii oameni au pierdut o groază de bani, știi.

— Bine... Mersi, Camilla, eu vreau somon afumat și lăptuci.

— Poftim?

— Scuză-mă, da, te urmăream. Îmi notam întrebarea. Mă tem că va trebui să revin cu un răspuns mai tîrziu.

— Am nevoie de el repede! Trebuie să predau articolul în cîteva ore.

— S-a notat, spune Alicia.

De aici, vocea i se aude înfundat.

— Nu, somon afumat. Bine, atunci, pui chinezesc. Da.

Șușoteala se oprește.

— Deci, Rebecca, mai e ceva? Știi, ce-ai zice să-ți trimit ultima noastră mapă de presă? Sigur o să-ți răspundă la orice alte întrebări. Sau poți să ni le trimiți pe fax, dacă vrei.

— Bine, i-o retez sec. Așa o să fac.

Și închid telefonul.

O vreme, privesc înainte în gol, într-o tăcere gînditoare. Vacă proastă și îngîmfată. Nici nu s-a deranjat să-mi ia întrebările în serios.

Apoi, treptat, mi se arată că așa sînt tratată de fiecare dată cînd sun la un birou de presă.

Nimeni nu se prea grăbește să-mi răspundă la întrebări, corect? Oamenii mă pun mereu pe *hold*, spunîndu-mi că mă sună înapoi, dar nu se deranjează s-o facă. Nu mi-a păsat pînă acum, ba chiar îmi plăcea să aștept la telefon, ascultînd melodia *Greensleeves* (cel puțin e mai bună ca munca). Nu mi-a păsat pînă acum dacă lumea mă ia în serios sau nu.

Dar astăzi îmi pasă. Astăzi ceea ce fac chiar pare important, iar eu vreau cu adevărat să fiu luată în serios.

Bine, îi arăt eu ei, mă gîndesc fîroasă. O să le arăt tuturor, inclusiv lui Luke Brandon. O să le arăt că eu, Rebecca Bloomwood, nu sînt o glumă.

Cu o hotărîre de moment, venită nu știu de unde, iau mașina de scris a lui tata, pun niște coli de scris în ea, dau drumul la reportofon, trag adînc aer în piept și încep să scriu.

REBECCA BLOOMWOOD
THE PINES
ELTON ROAD 43
OXSHOTT
SURREY

FAX CĂTRE : ERIC FOREMAN
DAILY WORLD

DE LA : REBECCA BLOOMWOOD

28 martie 2000

Dragă Eric,

Trimit anexat articolul despre Flagstaff
Life și plățile pierdute. Are 950 de
cuvinte. Sper să îți placă.

Cu cele mai bune urări,

Rebecca Bloomwood
Jurnalist financiar

Optsprezece

A doua zi de dimineață mă trezesc la șase. E jalnic, știu, dar sînt nerăbdătoare ca un copil în ziua de Crăciun (sau, ca să fiu cinstită pînă la capăt, ca mine în ziua de Crăciun).

Stau în pat, spunîndu-mi să mă port ca un adult și să mă relaxez și să nu mă mai gîndesc la asta – dar pur și simplu nu pot să rezist. În minte îmi joacă imagini cu toate teancurile de ziare de la chioșcurile din țară. Cu toate exemplarele de *Daily World* care sînt azvîrlite pe pragurile caselor în dimineața asta. Cu toți cei care o să deschidă ziarul, căscînd și întrebîndu-se ce știri or mai fi azi.

Și ce o să vadă ei?

O să-mi vadă numele! Rebecca Bloomwood, publicată în *Daily World*. Prima mea semnătură într-un cotidian național. „De Rebecca Bloomwood.“ Nu sună cool? „De Rebecca Bloomwood.“

Știu că a intrat în ziar, pentru că m-a sunat Eric Foreman ieri după-masă ca să-mi spună că redactorul-șef a fost foarte mulțumit de articol. Și c-o să-l publice într-o pagină color – așa că poza lui Janice și Martin o să fie și ea color. L-au plasat chiar bine. Nu-mi vine să cred. În *Daily World*!

Stînd întinsă în pat, îmi trece prin cap că distribuitorul de presă din lanțul de magazine de după colț trebuie să fi primit deja un teanc de

ziare. Un vraf întreg de ziare virgine, nedeschise. La ce oră deschidea chioșcul? Parcă țin minte că la șase. Și-acum e șase și cinci. Așa că, în teorie, m-aș putea duce să cumpăr unul chiar acum, dacă aș vrea. Aș putea să mă dau pur și simplu jos din pat, să pun ceva pe mine, să cobor pînă la chioșc și să cumpăr un ziar.

Nu că m-ar tenta, desigur. Nu sînt așa de jalnică și disperată încît să alerg pînă jos imediat ce se deschide magazinul, doar ca să-mi văd numele. La o adică, drept cine mă luați? Nu. O să fac o plimbaré pe jos mai tîrziu, poate pe la unșpe sau pe la prînz, o să iau neglijentă ziarul, o să-l răsfoiesc cu un interes moderat și-apoi o să fac din nou o plimbare spre casă. Probabil că nici n-o să mă obosesc să cumpăr un exemplar. În fond, mi-am mai văzut numele tipărit, nu? Nu-i așa o scofală. Nu e cazul să dai o petrecere pentru atîta lucru.

Acum o să mă întorc pe-o parte și-o să mă culc la loc. Nici nu știu de ce m-am trezit așa cu noaptea-n cap. Trebuie să fie păsărelele sau ceva... Hmm... închid ochii, înfoi perna, mă gîndesc la altceva... Mă întreb, oare ce-o să mănînc la micul dejun cînd mă trezesc.

Dar nu mi-am văzut niciodată numele în *Daily World*, nu-i așa? îmi șoptește o voce din mintea mea. Nu am mai apărut într-un cotidian național.

O, Doamne, chestia asta mă termină. Nu mai pot să aștept. Trebuie neapărat să-l văd.

Sar brusc din pat, arunc niște haine pe mine și cobor scările în vîrfurile picioarelor. Cînd închid ușa după mine, mă simt exact ca fata care fuge de-acasă din cîntecul celor de la Beatles. Afară aerul e proaspăt și răcoros, iar pe drum nu trece nici o mașină. E plăcut să fii treaz dis-de-dimineață. De ce oare nu mă scol la șase mai des? Ar

trebui s-o fac zilnic, cu o plimbare în forță înainte de micul dejun, cum face lumea în New York. Arzi o mulțime de calorii, după care te întorci acasă pentru un mic dejun energizant, din fulgi de ovăz și suc de portocale proaspăt stors. Perfect. Țasta va fi noul meu regim.

Dar cînd ajung la lanțul de magazine, inima îmi bate din ce în ce mai tare și, fără să vreau, încetinesc pasul pînă la un ritm de cortegiu funerar. Acum c-am ajuns pînă aici, încep să mă simt un pic agitată. Nu mai sînt așa de sigură că vreau să-mi văd numele tipărit. Poate c-o să-mi cumpăr doar o ciocolată Mars și mă întorc acasă. Sau un Mint Aero, dacă au.

Prudent, împing ușa și tresar la zgomotul de clopoțel care urmează. Chiar nu vreau să atrag atenția în dimineața asta. Ce mă fac dacă tipul de la tejghea a citit articolul și crede că e bun de aruncat la coș? O, Doamne, chestia asta îmi distruge nervii. N-ar fi trebuit să mă fac ziaristă. Ar fi trebuit să mă fac cosmeticiană, așa cum mi-am dorit dintotdeauna. Poate că nu e prea tîrziu. Mă duc la reconversie profesională, îmi deschid propriul meu cabinet de frumusețe...

— Bună, Becky!

Ridic privirea și îmi cade fața de surprindere. Martin Webster stă în fața tejghelei, cu un *Daily World* în mînă.

— S-a întîmplat să mă trezesc, se explică el cu sfială. Mă gîndeam să vin pînă încoace să mă uit puțin...

— Oh. Păi... și eu.

Ridic nonșalantă din umeri.

— Din moment ce tot eram trează...

Ochii îmi cad pe ziar și simt cum mi se strînge stomacul. O, Doamne, o să-mi dau duhul de emoție. Te rog, omoară-mă rapid și fără chinuri.

— Deci... cum e? întreb cu vocea sugrumată.

— Păi, începe Martin holbîndu-se la pagină cu o expresie de perplexitate. E, cu siguranță, mare.

Întoarce ziarul cu fața la mine și aproape că leșin. Acolo, color, tronează o poză a lui Martin și Janice privind nefericiți în obiectivul aparatului, iar dedesubt e titlul CUPLU ÎNȘELAT DE VULPOII DE LA FLAGSTAFF LIFE.

Cu mâini tremurînde, iau ziarul de la Martin. Mă uit pe pagină în diagonală, pînă la prima coloană a articolului... și iată-l! „De Rebecca Bloomwood“. Țsta-i numele meu! Asta-s eu!

Se aude un clinchet la ușa magazinului și întorcem amîndoi capetele. În ușă, spre uimirea mea, apare tata.

— Oh, face el, tușind oarecum jenat. Mama m-a trimis să cumpăr un ziar. Și dacă tot eram treaz...

— La fel și eu..., adaugă Martin repede.

— Da, și eu, zic.

— Bine, spune tata. A intrat?

— O, da.

Întorc ziarul ca să vadă articolul.

— Doamne, e mare, nu glumă!

— Și poza arată bine, nu crezi? îl întrerupe Martin, plin de entuziasm. Scoate excelent în evidență florile de pe perdele.

— Da, e grozavă, îl aprob.

Nu o să mă înjosesc întrebîndu-l ce părere are despre articol în sine. Dacă vrea să-mi complimenteze condeiul, o s-o facă singur. Dacă nu, atunci chiar că nu contează. Ideea e că eu, una, sînt mîndră.

— Și Janice arată foarte bine, îmi spuneam, continuă Martin, care încă studiază fotografia.

— Foarte drăguț, e de acord și tata. Chiar dacă un pic cam tristă...

— Vezi, profesioniștii ăștia știu cum să pună lumina când trag o poziție. Felul în care îi cade lumina soarelui aici, chiar pe...

— Cum rămîne cu articolul? mă tînguiesc jalnic. Ți-a plăcut?

— O, e foarte bun! Iartă-mă, Becky, ar fi trebuit să-ți spun! Nu l-am citit încă pînă la capăt, dar pare să surprindă situația exact. Mă pune într-o lumină de erou!

Se încruntă.

— Deși n-am luptat niciodată în Falkland, știi.

— Ei, bine, răspund în grabă. Țsta-i un fel de locul nimănui, de fapt.

— Deci ai scris toate astea ieri, la mașina mea? întrebă tata, care nu-și revine din uluială.

— Da, spun cu infatuare. Arată bine, nu? Mi-ai văzut semnătura? „De Rebecca Bloomwood“.

— O să cumpăr trei, zice tata. Bunica ta o să se bucure să aibă unul.

— Și eu iau unul. Sau, poate două.

Apuc nepăsătoare cîte-mi încap în mîină și le trîntesc pe teighea.

— Șase bucăți? se miră vînzătorul. Sînteți sigură?

— Îmi trebuie pentru la dosar, spun eu, înroșindu-mă ușor.

Cînd ajungem acasă, mama și Janice așteaptă împreună în fața ușii de la noi, murind să vadă ziarul mai repede.

— Părul meu! se vaită Janice imediat ce vede poza. Arată groaznic! Ce i-au făcut?

— Nu-i adevărat, draga mea! protestează Martin. Arăți foarte bine.

— Perdelele tale arată nemaipomenit, Janice, zice mama, uitându-se în ziar peste umărul ei.

— Așa e, nu? întărește Martin cu nesaț. Exact așa spuneam și eu.

Mă dau bătută. Ce familie am, de e mai interesată de perdele decât de jurnalismul financiar de clasă? Oricum, nu-mi pasă. Sînt fermecată de semnătura mea. „De Rebecca Bloomwood.“ „De Rebecca Bloomwood.“

După ce s-au zgîit cu toții la ziar, mama îi invită pe Janice și Martin la micul dejun, iar tata se duce să pună de cafea. Pregătirile capătă un aer ca de sărbătoare și toată lumea rîde mult. Nici unuia dintre noi nu îi vine să creadă că Janice și Martin chiar au apărut în *Daily World*. (Și eu, desigur. „De Rebecca Bloomwood.“)

La zece, reușesc să mă desprind puțin și-l sun pe Eric Foreman. Așa, ca din întâmplare, doar ca să-i spun c-am văzut articolul și chestii de-astea.

— Arată bine, nu? zice el vesel. Redactorul-șef intenționează să meargă mai departe cu serialul, așa că dacă-ți mai ies în drum povești de genul ăsta, dă-mi un semn. Îmi place stilul tău. Exact ce trebuie pentru *Daily World*.

— Excelent, zic eu, deși nu-s tocmai sigură dacă e un compliment sau nu.

— A, că tot veni vorba, ai face bine să-mi dai numărul tău de cont.

Stomacul îmi sare pînă-n gît. De ce vrea Eric Foreman datele mele bancare? Rahat! Ca să verifice dacă propriile mele finanțe sînt sau nu în regulă? Sau să îmi ia la puricat creditele?

— Totul se face prin transfer în zilele noastre. Patru sute de lire. E bine?

Poftim? Ce face?

O, Doamne, o să mă și plătească. Dar sigur că da. Desigur că asta face!

— E bine, mă aud acceptînd. Nici o problemă. Stai... numai să-ți dau numărul meu de cont.

Patru sute de lire! mă gîndesc amețită în timp ce scotocesc după carnetul de cecuri. Așa, pur și simplu! Nu-mi vine să cred!

— Excelent, spune Eric Foreman, notîndu-și datele. Rezolv eu cu cei de la contabilitate.

Apoi face o pauză.

— Spune-mi, ești disponibilă să scrii articole de interes general? Povești adevărate, chestii din astea?

Dacă sînt disponibilă? Glumește?

— Sigur, răspund, încercînd să nu par prea încîntată. De fapt... cred c-aș prefera să rămîn pe finanțe.

— În ordine. O să fiu pe fază pentru subiecte care ți s-ar putea potrivi. Cum ziceam, cred că ești exact ce ne trebuie, ca stil.

— Excelent. Mulțumesc.

Cînd închid telefonul, am un zîmbet uriaș pe chip. Am stilul potrivit pentru *Daily World*! Ha! În sfîrșit, am găsit o nișă!

Telefonul sună din nou și ridic receptorul întrebîndu-mă dacă e Eric Foreman, care îmi oferă deja altceva de lucru.

— Alo, Rebecca Bloomwood, zic, punîndu-mi vocea pentru afaceri.

— Rebecca, spune vocea tăioasă a lui Luke Brandon, iar mie îmi îngheață inima. Poți, te rog, să-mi explici ce naiba se petrece?

Rahat.

Rahat, pare de-a dreptul furios. O clipă, sînt complet paralizată. Mi se usucă gîtlejul. Mîna îmi transpiră pe receptor. O, Doamne. Ce să-i spun? Ce o să îi spun?

Dar ia stați așa. Eu, una, nu am greșit cu nimic.

— Nu știu la ce te referi, zic, încercînd să cîștig timp.

Păstrează-ți calmul, îmi spun în sinea mea. Fii calmă și stăpîină pe tine.

— La improvizația ta cu zorzoane din *Daily World*, răspunde el pe un ton distrugător. La articolașul pãrtinitor, subiectiv, poate chiar defãimãtor.

O clipã, sînt atît de șocatã, încît rãmîn fãrã grai. Înzorzonat? Defãimãtor?

— Nu e înzorzonat! bolborosesc într-un final. E o poveste bunã. Și, cu siguranță, nu e defãimãtor. Pot sã dovedesc tot ce am scris.

— Și presupun cã nu ți-a convenit sã obții și cealaltã laturã a poveștii, mi-o trîntește. S-ar zice cã erai prea ocupatã sã-ți scrii istorioara siropoasã, ca sã mai contactezi Flagstaff Life și sã ceri versiunea lor asupra evenimentelor. E de preferat sã scoți o poveste bunã, decît s-o strici încercînd sã aduci o perspectivã echilibratã.

— Ba am încercat sã pun și celãlalt punct de vedere! exclam plinã de furie. Am dat ieri telefon la compania ta cretinã de relații publice și le-am spus cã scriu articolul!

Tãcere.

— Cu cine ai vorbit?

— Cu Alicia. I-am pus o întrebare foarte clarã despre strategia celor de la Flagstaff Life în privința comutãrii fondurilor și mi-a zis c-o sã mã contacteze ea. Și i-am spus cã am un termen de predare urgent!

Luke ofteazã nerãbdãtor.

— Ce naiba te-a apucat sã vorbești cu Alicia? Flagstaff e clientul meu, nu al ei.

— Știu! I-am spus și ei! Dar mi-a rãspuns cã ești o persoanã ocupatã și cã poate foarte bine sã-mi rãspundã și ea.

— I-ai spus că scrii pentru *Daily World*?

— Nu.

Aici simt că mă înroșesc puțin.

— Nu am specificat pentru cine scriu. Dar aş fi făcut-o dacă m-ar fi întrebat. Pur și simplu nu s-a sinchisit. A presupus că e imposibil ca eu să fac ceva important.

Fără să vreau, mă ambalez din cauza emoției și încep să ridic vocea.

— Ei, bine, s-a înșelat, nu-i așa? V-ați înșelat cu toții. Și poate acum o să vă gândiți să tratați pe toată lumea cu respect. Nu doar pe cei pe care îi considerați voi importanți.

Mă opresc să-mi trag sufletul, timp în care uimirea lui se traduce în tăcere.

— Rebecca, spune Luke în cele din urmă, dacă are vreo legătură cu ce s-a întâmplat între noi în ziua aceea, dacă e vreun fel de răzbunare personală...

Doamne, acum chiar c-o să explodez!

— Nu-ți permit să mă insulti! țip. Să nu-ncerci s-o scoți ca pe o chestie personală! N-are nici o legătură! Pe incompetența companiei tale să dai vina! Eu am fost profesionistă pînă la capăt. V-am dat ocazia să aveți versiunea voastră în articol. Cu vîrf și îndesat! Și dacă voi i-ați dat cu piciorul, asta nu e vina mea!

Și fără să mai aștept să zică ceva, îi trîntesc telefonul în nas.

Mă simt destul de zdruncinată cînd ajung în bucătărie. Numai la gîndul că mi-a plăcut vreodată de Luke Brandon, că m-am conversat cu el prin restaurante, că i-am permis să-mi împrumute douăzeci de lire, și... Nu-i decît un arogant, egocentrist, un șovin...

— Telefonul! zice mama. Răspund eu?

O, Doamne. El trebuie să fie. Sună din nou, ca să-și ceară scuze. Ei, bine, nu vreau să creadă că sînt așa de ușor de împăcat. Susțin fiecare cuvînt pe care l-am spus și-o să-l fac să priceapă asta. De fapt, o să adaug că...

— E pentru tine, Becky.

— Bine, zic relaxată și mă duc spre telefon.

Nu mă grăbesc. Nu intru în panică. Am lucrurile sub control.

— Alo?

— Rebecca? Eric Foreman la telefon.

— Oh! fac surprinsă. Bună.

— Am ceva noutăți legate de articolul tău.

— Da?

Încerc să-mi păstrez calmul. Dar deja mi se face un gol în stomac. Dacă a vorbit Luke Brandon cu el? Dacă, totuși, am greșit cu ceva? La naiba, parcă am verificat toate datele, nu?

— Tocmai au sunat cei de la *Cafeaua de dimineață*. Știi, emisiunea aia de la televizor... Cu Rory și Emma. Sînt interesați de povestea ta.

— Poftim? întreb prostește.

— Au o rubrică nouă, cu știri financiare, „Gestionează-ți singur banii“. Invită în fiecare săptămînă cîte un expert în finanțe, care să le zică telespectatorilor cum să aibă grijă de parale.

Eric Foreman coboară vocea.

— Cîstit vorbind, au început să intre în criză de subiecte. S-au ocupat de ipoteci, carduri de supermagazine, pensii, toate rebuturile obișnuite...

— Corect, zic, încercînd să fac pe deșteapta.

Dar pe măsură ce asimilez încet cuvintele, simt că amuțesc de uimire. Rory și Emma mi-au citit articolul? Rory și Emma în persoană? Am o viziune subită, cu ei țînînd ziarul împreună și înghiontindu-se ca să poată vedea mai bine.

Dar, desigur, ce prostie... Fiecare ar avea, de fapt, ziarul lui.

— Revenind la ale noastre, vor să te aibă în emisiune mâine dimineață, spune Eric Foreman. Să vorbești despre tărășenia cu plățile neașteptate, să-i previi pe oameni să aibă grijă. Te interesează genul ăsta de lucruri? Dacă nu, pot să le spun ușor că ești prea prinsă.

— Nu! mă grăbesc să răspund. Nu, spune-le că...

Înghit în sec.

— ... că sînt interesată.

După ce pun telefonul în furcă, simt că mă ia cu leșin. Nu-mi vine să cred. O să apar la televizor.

BANCA HELSINKI

CASA HELSINKI
ST. LOMBARDE 124
LONDRA EC2D 9YF

Rebecca Bloomwood
Prin amabilitatea William Green Recruitment
Farringdon Square 39
Londra EC4 7TD

27 martie 2000

Hyvä Rebecca Bloomwood

Oli erittäin hauska tavata teidät viime viikolla, vaikka tapaaminen jäikin lyhyeksi. Olitte selvästi hermostunut, mikä on aivan ymmärrettävää. Siitä huolimata minä ja kollegani ihailimme tavallisuudesta poikkeavaa luonteenlaatuanne. Olemme varmoja, että teistä olisi yhtiöllemme paljon hyötyä, ja mielellämme tapaisimme teidät uudestaan, ehkä lounaan merkeissä.

Haluaisin onnitella teitä suurenmoistesta artikkelistanne „Daily World“-lehdessä. Olette selvästi taitava ilmaisemaan ajatuksianne, ja on suuri ilo päästä pian keskustelemaan kanssanne äidinkielelläni. Toivoisin että ottaisitte minuun yhteyttä yllä mainitulla osoitteella.

Parhain terveisin

Ystävällisesti

Jan Virtanen

Nouăsprezece

Mașina care mă duce la studiourile de televiziune sosește cu promptitudine la 7.30 a doua zi de dimineață. Cînd se aude soneria, mama, tata și cu mine sărim cu toții în sus, deși așteptam într-o tăcere încordată de zece minute.

— Bine, zice tata cu țîfnă, uitîndu-se la ceas. Uite c-au venit.

Încă de cînd i-am spus de aranjamentul pe care îl făcusem ieri, tata mi-a tot prezis că mașina n-o să apară și că va trebui să mă ducă el la studiouri. Aseară și-a făcut chiar și traseul și l-a sunat pe unchiul Malcolm ca să-i fie șofer de rezervă. (Cinstit vorbind, cred că de-abia aștepta să fie nevoit să se sacrifice el.)

— Oh, Becky, zice mama cu tremur în glas. Succes, draga mea.

Mă privește clătinînd din cap.

— Micuța noastră Becky, la televizor. Nu-mi vine să cred.

Dau să mă ridic, dar tata mă oprește cu un gest al mîinii.

— Acum, pînă să răspunzi la ușă, Becky, ești sigură de ceea ce faci, nu-i așa? Ținînd cont de riscul pe care ți-l asumi.

Îi aruncă o privire mamei, care-și mușcă buzele.

— O să fie bine! încerc să îi liniștesc. Pe bune, tata, totul e sub control.

Aseară, lui tata i-a dat deodată prin minte că dacă apar la televizor, următorul va ști unde sînt. La început, a fost de neclintit încercînd să mă facă să anulez toată chestia și mi-a trebuit îngrozitor de multă putere de convingere ca să-i asigur pe mama și pe tata c-o să fiu perfect în siguranță în studiourile TV. La un moment dat, vorbeau chiar să angajeze o gardă de corp, vă vine să credeți? Vă imaginați cum aș arăta, făcîndu-mi apariția cu un bodyguard?

De fapt, aș arăta destul de misterioasă și cool, nu-i așa? Fir-ar. Asta ar fi putut fi o idee destul de bună.

Sonera sună din nou. Sar în picioare.

— Bine, zice tata. Ai grijă.

— Sigur, stai liniștit! răspund, în timp ce-mi iau geanta.

Mă îndrept calmă spre ușă, încercînd să nu se vadă cît sînt de emoționată. În sinea mea, mă simt ușoară ca un balon.

Pur și simplu nu-mi vine să cred ce bine merge totul. Nu numai c-o să apar la televizor, dar toată lumea e așa de amabilă cu mine! Ieri am avut mai multe discuții la telefon cu un producător secund de la *Cafeaua de dimineață*, o fată foarte dulce pe care-o cheamă Zelda. Am revăzut în detaliu tot ce urma să spun în emisiune, apoi a aranjat să vină o mașină să mă ia – și cînd i-am spus că sînt la ai mei, fără haine la îndemîină, s-a gîndit un pic, după care mi-a zis că pot să-mi aleg ceva de purtat din garderoba lor. Nu e cool? Să-mi aleg singură o ținută care-mi place din garderobă! Mă aștept să mă lase s-o păstrez după aia.

Cînd deschid ușa, simt cum îmi tresare stomacul de emoție. Afară, așteptînd pe alee, e un bărbat impozant, între două vîrste, îmbrăcat cu

sacou albastru și șapcă, care stă în picioare lângă o limuzină sclipitoare. Șoferul meu personal! Din ce în ce mai bine.

— Domnișoara Bloomwood? zice șoferul.

— Da, răspund, neputându-mi stăpîni un zîmbet plină de încîntare.

Dau să întind mîna spre mînerul portierei, dar el ajunge înaintea mea, mi-o deschide cu un gest larg și rămîne ca la ordine, așteptînd să mă sui în mașină. Doamne, parc-aș fi vedetă de cinema sau ceva de genul ăsta!

Mă uit peste umăr spre casă și îi văd pe mama și tata stînd în pragul ușii și privind-mă cu gura căscată.

— Bine, pa! zic, încercînd să sune cît mai obișnuit, ca și cum aș circula zilnic într-o limuzină cu șofer. Ne vedem mai tîrziu!

— Becky, tu ești? se aude o voce din vecini, iar Janice apare de după gardul viu, îmbrăcată în capot.

Ochii i se măresc ca să cuprindă întreaga privesc a mașinii și se uită la mama, care ridică din umeri ca și cum ar spune: „Știu, nu e incredibil?”.

— 'Neața, Janice, zice tata.

— 'Neața, Graham, răspunde Janice pierdută. O, Becky! N-am mai văzut așa ceva. În toți anii ăștia... Dacă te-ar vedea Tom...

Se întrerupe și-și întoarce privirea spre mama.

— Ați făcut poze?

— Nu, n-am făcut! zice mama cuprinsă de panică. Nici nu ne-am gîndit. Graham, repede, du-te și adu aparatul de fotografiat.

— Nu, stai, aduc eu camera de filmat! intervine Janice. Durează două clipe. Putem să filmăm mașina cum sosește, pe Becky ieșind pe ușa

din față... și poate reușim să punem în fundal muzica din *Anotimpurile*, după care tăiem la...

— Nu! i-o retez grăbită, văzînd cum pe fața șoferului trece o umbră imperceptibilă de amuzament.

Doamne, e de-a dreptul jenant. Și mă descurcam așa de bine în a părea nonșalantă și profi.

— Nu avem timp de fotografii. Trebuie să ajung la studiouri.

— Da, zice Janice, devenind subit neliniștită. Da, n-ar trebui să întîrzii.

Și se uită înfricoșată la ceas, de parcă s-ar teme că a-nceput deja emisiunea.

— E la unșpe, nu?

— La ora unșpe începe emisiunea, zice tata. Programează-ți video-ul la fără cinci, așa le-am spus la toți.

— Așa vom face. Doar ca să fim siguri.

După care scoate un oftat.

— Nici n-o să îndrăznesc să mă duc la toaletă toată dimineața, ca nu cumva să te pierd!

În timp ce mă sui în mașină, se lasă o liniște plină de evlavie. Șoferul închide portiera elegant, după care ocolește mașina pînă la locul lui. Apăs pe buton ca să las în jos geamul și le zîmbesc pînă la urechi lui mama și lui tata.

— Becky, scumpo, ce faci după? întrebă mama. Te întorci aici sau te duci la tine?

Imediat simt cum mi se topește zîmbetul și-mi aplec privirea, prefăcîndu-mă că mă joc cu butoanele de la geam. Nu vreau să mă gîndesc la ce urmează.

De fapt, nici nu pot vizualiza viața mea de după. O să apar la televizor... și pînă aici pot să bat. Restul e bine închis într-o cutiuță din colțul minții și nici nu vreau să-mi amintesc că există.

— Nu știu sigur. O să văd cum merg lucrurile.

— Probabil c-o să te invite la prînz după, zice tata cu un aer de cunoscător. Personajele astea din showbiz iau întotdeauna masa împreună.

— Prînzuri lichide, se bagă și Janice rîzînd.

— La restaurantul Ivy, zice mama. Acolo se întîlnesc toți actorii, nu?

— Ivy e demodat de mult! replică tata. O s-o scoată la Groucho Club.

— La Groucho Club! zice Janice, împreunîndu-și mîinile zgomotos. Nu acolo merge Kate Moss?

Situația devine ridicolă.

— Să mergem, propun, iar șoferul aprobă din cap.

— Noroc, scumpo, strigă tata.

Închid geamul și mă las pe spate în scaun. Mașina iese de pe alee cu motorul torcînd lin.

O vreme, mergem în tăcere. Mă uit pe geam cu un aer degajat, ca să văd dacă mă observă cineva în limuzina mea cu șofer, întrebîndu-se cine sînt (fata cea nouă din *EastEnders*, poate), deși, gonind cu un șuierat de viteză pe autostrada cu două benzi, probabil că arăt ca o pată de ceață.

— Deci, începe șoferul la un moment dat. Apăreți la *Cafeaua de dimineață*, așa-i?

— Da.

Imediat simt cum mi se întinde pe față un zîmbet de bucurie. Doamne, trebuie să mă abțin. Pun pariu că Jeremy Paxman nu-ncepe să rînjească prostește cînd îl întrebă cineva dacă apare în *Provocarea universitară*. Probabil că se mulțumește să surîdă disprețuitor, ca și cum ar spune: „Bineînțeles că apar în *Provocarea universitară*, om fără minte și...”

— Pentru ce? întrebă șoferul, întrerupându-mi gândurile.

Îmi stă pe limbă să-i răspund „ca să fiu celebră și, poate, să capăt niște haine pe gratis“, când îmi dau seama la ce se referă de fapt.

— O poveste financiară, răspund stăpînă pe mine. Am scris un articol în *Daily World*, producătorilor le-a plăcut și m-au invitat în emisiune.

— Ai mai apărut la televizor?

— Nu, trebuie să recunosc, oarecum împotriva voinței mele. Nu, n-am mai fost.

Oprim la un semafor și șoferul se întoarce în scaun să mă cerceteze mai atent.

— O să fie bine. Dar să nu te lași copleșită de emoții.

— Care emoții? fac eu rîzînd. Nu am emoții! Pur și simplu... ard de nerăbdare.

— Mă bucur s-aud asta, zice șoferul, întorcîndu-se la loc. Atunci, o să fii în regulă. Știi, unii oameni ajung pe canapea avînd senzația că sînt relaxați și fericiți pînă-n al nouălea cer... după care văd becul roșu și îi lovește în moalele capului ideea că două milioane și jumătate de oameni din toată țara se uită acum la ei. Ceea ce-i face să intre în panică. Nu-nțeleg de ce.

— Oh, zic după o scurtă pauză. Păi... eu nu sînt genul! O să fie bine.

— Bine.

— Bine, repet la rîndul meu, mai puțin sigură pe mine, și mă uit pe geam.

O să fie bine. Bineînțeles că da. N-am avut niciodată în viața mea emoții și cu siguranță n-o să încep tocmai....

Două milioane și jumătate de oameni.

Doamne. Dacă stai să te gîndești, sînt destul de mulți, nu? Două milioane și jumătate de oameni, stînd acasă în fața televizoarelor și

holbându-se la ecran. Uitându-se la fața mea. Anticipînd ce urmează să spun.

Vai, Doamne. OK, nu te gîndi la asta. Important e să-mi amintesc încontinuu cît de bine pregătită sînt. Am repetat la nesfîrșit aseară în fața oglinzii și știu tot ce trebuie să spun efectiv pe de rost.

Trebuie să fie la un nivel foarte simplu, elementar, mi-a spus Zelda, pentru că se pare că 76 la sută din audiența emisiunii e făcută de soțiile casnice care au grijă de ținci și, ca atare, au un grad de atenție foarte limitat. S-a tot scuzat pentru ceea ce numea „efectul de tîmpire“ și zicea că un expert financiar ca mine trebuie să se simtă foarte frustrat din cauza asta – și, firește, am fost de acord.

Dar, ca să fiu sinceră, sînt relativ ușurată. De fapt, cu cît mai tîmpit, cu atît mai bine, din punctul meu de vedere. La o adică, una e să scrii un articol pentru *Daily World* cu notițele la îndemînă, alta, să răspunzi la întrebări capcană în direct la televiziune. (O perspectivă înspăimîntătoare, mai precis, despre care evident că nu i-am spus Zeldei. Nu vreau să creadă c-am creierul cît nuca.)

Oricum, voi începe prin a spune „Dacă vi s-ar oferi să alegeți între un ceas de perete și douăzeci de mii de lire, ce ați alege?“. Rory și Emma o să răspundă: „Douăzeci de mii, evident!“, la care eu zic: „Exact. Douăzeci de mii de lire sterline“. Fac o scurtă pauză, ca să le dau timp telespectatorilor să li se întipărească suma în minte, după care continuu: „Din păcate, cînd Flagstaff Life le-a oferit clienților companiei un ceas de perete ca să-și transfere economiile în alt fond, nu le-au spus și că, dacă o fac, pierd o plată de douăzeci de mii de lire!“.

Sună bine, nu credeți? Rory și Emma o să mai pună câteva întrebări simple, de genul „Ce pot face oamenii ca să se protejeze?“, iar eu voi da răspunsuri simple și la obiect. Și taman la sfârșit, ca să ținem atenția trează, o să vorbim despre toate chestiile pe care le poți cumpăra cu banii aștia.

De fapt, e partea mea preferată, pe care de-abia o aștept. M-am gândit deja la o mulțime de lucruri. Știați, de pildă, că douăzeci de mii de lire îți ajung să cumperi cincizeci și două de ceasuri Gucci – și-ți rămîne și rest cît pentru o geantă?

Studiourile de la *Cafeaua de dimineață* sînt în Maida Vale și, cînd ne apropiem de porți, pe care le știu din genericul de deschidere al emisiunii, simt furnicături de încîntare și nerăbdare. Chiar sînt aici! O să apar de-adevăratele la televizor!

Portarul ne face semn să trecem de barieră. Mașina trage în fața a două uși uriașe, iar șoferul îmi deschide portiera. Cînd cobor, picioarele îmi tremură ușor, dar trag de mine să urc scările plină de încredere, intru în holul de primire și mă duc la biroul de recepție.

— Am venit pentru *Cafeaua de dimineață*.

Realizînd ce tocmai am spus, mă bufnește rîsul.

— Vreau să zic...

— Știu ce vrei să ziceți, spune recepționista, amabilă, dar cu un aer obosit.

Îmi caută numele într-o listă, după care împunge un număr la telefon.

— Jane? A venit Rebecca Bloomwood.

Îmi face semn să mă așez pe niște scaune moi, spunînd:

— Vine cineva să vă ia imediat.

Mă duc în colțul de așteptare și mă așez vizavi de o doamnă între două vârste cu un păr negru vilvoi și un colier uriaș de chihlimbar la gât. Tocmai își aprinde o țigară și, deși nu mai fumez, simt brusc că nu mi-ar prinde deloc rău una.

Nu c-aș fi emoționată sau ceva de genul ăsta. Pur și simplu aș avea poftă de-o țigară.

— Scuzați-mă, strigă fata de la recepție. Fumatul este interzis aici.

— Fir-ar, zice femeia, ușor iritată.

Trage fum adânc în piept, apoi stinge țigara într-o farfurioară și îmi zîmbește conspirativ:

— Ești invitată în emisiune?

— Da. Și tu?

Femeia aprobă din cap.

— Îmi promovez noul meu roman, *Apus însîngerat*.

Coboară vocea și începe să șoptească în cadență, cu știința suspansului:

— O poveste mistuitoare despre dragoste, lăcomie și crimă, plasată în lumea lipsită de scrupule a spălătorilor de bani din America Latină.

— Uau. Sună chiar...

— Hai să-ți dau o carte, mă întrerupe femeia.

Bagă mîna într-un sac de voiaj Mulberry de lîngă ea și scoate un volum cu coperte cartonate și strident colorate.

— Îmi mai spui o dată cum te cheamă?

Să-i mai spun o dată?

— Rebecca. Rebecca Bloomwood.

— Pentru Becca, zice femeia cu voce tare, în timp ce mîzgălește ceva pe prima pagină. Cu dragoste și multă afecțiune.

Se semnează cu o înfloritură și îmi înmînează cartea.

— O! Mersi...

Mă uit repede pe copertă.

— Elisabeth.

Elisabeth Plover. Sinceră să fiu, n-am auzit de ea.

— Cred că te întrebi cum am ajuns să știu atît de multe despre o lume atît de violentă și periculoasă.

Se apleacă spre mine, privindu-mă cu niște ochi verzi imenși.

— Adevărul e că am trăit cu un spălător de bani trei luni bătute pe muchie. L-am iubit, am învățat multe de la el... și apoi l-am trădat.

Vocea i se stinge într-o șoaptă tremurîndă.

— Țin minte și acum privirea pe care mi-a aruncat-o cînd l-a săltat poliția. Știa ce făcusem. Știa că fusesem un Iuda Iscarioteanul pentru el. Și totuși, într-un mod oarecum straniu, cred că mă iubea pentru asta.

— Uau, fac eu, impresionată fără să vreau. Toate astea s-au întîmplat în America Latină?

— În Hove, răspunde după o scurtă pauză. Dar spălătorii de bani sînt la fel în toată lumea.

— Rebecca? se aude o voce, înainte să apuc să mă gîndesc la vreo replică.

Ridicăm amîndouă privirea și vedem o fată cu păr negru și mătăsos, îmbrăcată în blugi și un tricou negru cu gulere, grăbindu-se spre noi.

— Sînt Zelda. Am vorbit ieri.

— Zelda! exclamă Elisabeth, ridicîndu-se de pe scaun. Ce mai faci, draga mea?

Întinde mîinile s-o îmbrățișeze, iar Zelda rămîne țintuită locului, cu ochii cît cepele.

— Scuzați-mă, ne-am mai...

Cînd îi cade privirea pe exemplarul meu din *Apus însîngerat*, se întrerupe.

— A, da, așa e. Elisabeth Plummer. O să coboare cineva de la documentare să vă ia. Pînă atunci, vă rog să vă serviți cu o cafea.

Îi zîmbește scurt, apoi se întoarce spre mine.

— Rebecca, ești gata?

— Da! zic nerăbdătoare, sărind practic de pe scaun.

(Trebuie să recunosc, mă simt flatată că Zelda a venit să mă conducă personal. Este evident că nu coboară pentru oricine.)

— Mă bucur să te cunosc, spune Zelda și îmi dă mâna. Și mă bucur că ai acceptat să vii în emisiune. Acum, ca de obicei, e o nebunie întreagă pe-aici, așa că, dacă ești acord, mă gîndeam să mergem direct la machiaj și coafură și să mai discutăm pe drum.

— Absolut. Bună idee.

Să încerc să nu par prea încîntată.

Machiaj și coafură! Cool!

— Am făcut o mică schimbare de planuri pe care trebuie să ți-o explic. Nimic de care să-ți faci griji...

— A dat vreun semn de viață Bella? o întreabă pe fata de la recepție.

Fata dă din cap că nu, la care Zelda murmură ceva de genul „vacă proastă“.

— Bine, să mergem, zice și o ia spre niște uși batante. Mă tem că azi e mai nebunie decît de obicei. Unul dintre colaboratorii noștri regulați ne-a lăsat de căruță, așa că trebuie să căutăm un înlocuitor, în bucătărie s-a întîmplat un accident...

Împinge ușile și acum mergem în pas săltat pe un coridor cu mochetă verde, înțesat de lume.

— Plus că-i avem și pe cei de la Heaven Sent 7 azi, adaugă peste umăr. Ceea ce înseamnă c-o să ni se blocheze centrala telefonică din cauza fanilor care or să sune să intre în direct, plus că trebuie să găsim suficiente cabine pentru șapte orgolii nemăsurate.

— Bine, înregistrez cu nonșalanță.

Dar, subit, nici nu mai pot să respir. Heaven Sent 7? Stai puțin... sînt chiar celebri! Apar în aceeași emisiune cu ei! O să am ocazia să-i cunosc și așa mai departe, nu? Poate c-o să ieșim împreună să bem ceva după și-o să ne împrietenim la cataramă. Sînt toți un pic mai mici ca mine, dar nici n-o să mai conteze. O să fiu ca sora lor mai mare.

Sau poate o să ies cu unul dintre ei! Doamne, da. Cu cel drăguț, brunetul. Nathan. (Sau, parcă, Ethan? Cum l-o fi chemînd...) O să aștepte să-mi prindă privirea după emisiune și o să mă invite discret la restaurant, fără ceilalți. O să mergem la un restaurant minuscul, la început o să fie totul liniștit și ascuns de priviri indiscrete, dar apoi o să afle presa și o să devenim unul dintre cuplurile alea celebre care merg tot timpul la premiere. Și o să port...

— OK, am ajuns, zice Zelda, și mă trezesc amețită.

Stăm în ușa unei camere tapetate cu oglinzi luminate de spoturi. Trei persoane sînt așezate pe scaun, la oglindă, purtînd cape, și niște fete în jeanși, îmbrăcate după ultima tendință, le aplică machiajul. Unei a patra tipe îi aranjează părul cu peria și uscătorul. În fundal se aude muzică, dublată de un nivel prietenos de șuetă, iar în aer plutește un amestec de arome de fixativ, pudră și cafea.

Pe scurt, asta înțeleg eu prin rai.

— Deci, zice Zelda conducîndu-mă către o fată cu părul roșu. Chloe o să te machieze și apoi o să ne oprim pe la garderobă. Bine?

— Da, încuviințez, incapabilă să-mi opresc zîmbetul de încîntare care mi se întinde pe față cînd dau cu ochii de colecția de cosmetice a lui Chloe.

Pe măsuța din fața noastră sînt răsfirate un milion de perii, borcănașe și tuburi, toate numai de mărci bune, ca Chanel și MAC.

Doamne, ce slujbă fantastică. Am știut dintotdeauna c-ar fi trebuit să mă fac machieuză.

— Acum, despre bucata ta, continuă Zelda în timp ce mă așez pe scaunul reglabil. Cum spuneam, am ales un format destul de diferit față de ce-am discutat înainte...

— Zelda! se aude o voce de bărbat de afară. E Bella la telefon, pentru tine!

— Fir-ar! Uite, Rebecca, trebuie să mă duc să preiau apelul ăsta, dar mă întorc cît pot de repede. OK?

— Bine! spun fericită, în timp ce Chloe îmi drapează o capă în jurul gîtului și îmi dă părul pe spate cu o bentiță lată flaușată.

În fundal se aude la radio melodia mea preferată a lui Lenny Kravitz. Mai bine de-atît nu se poate.

— O să te curăț mai întîi și tonificiez, după care aplic o bază. Vrei, te rog, să închizi ochii...

Închid ochii și după cîteva secunde simt cum îmi masează fața cu un lichid răcoros și cremos, doar cît să-mi intre în piele. E cea mai delicioasă senzație din lume. Aș putea sta aici toată ziua.

— Pentru ce ai venit în emisiune? mă întrebă Chloe după o vreme.

— Păi... finanțe, răspund vag. Pentru un articol despre finanțe.

Ca să fiu sinceră, mă simt așa de relaxată, că de-abia îmi amintesc de ce mă aflu aici.

— A, da, zice ea, întinzîndu-mi cu o eficiență delicată fondul de ten pe față. Parcă vorbeau ieri ceva de o chestie financiară.

Ia o paletă de farduri pentru ochi, amestecă două culori, după care alege periuța potrivită.

— Înseamnă că ești expert în finanțe, nu?

— Păi, așa s-ar zice, confirm, ridicînd din umeri cu modestie.

— Ooo, face Chloe, începînd să-mi aplice fardul pe pleoape. Eu, una, nu pricep o iotă cînd vine vorba de bani.

— Nici eu! ciripește o fată brunetă din celălalt colț al camerei. Contabila mea a renunțat să-mi mai explice. Imediat ce zice cuvîntul „an fiscal“, mi se pune ceața pe creier.

Îmi stă pe limbă să răspund plină de înțelegere „Și mie!“ și să mă lansez într-o șuetă plăcută ca-ntre fete, cînd, taman la țanc, îmi dau seama că n-ar da prea bine. La urma urmei, se presupune că sînt expertul financiar de pe-aici...

— E destul de simplu, zău, spun în schimb și trag un zîmbet încrezător, o dată ce te prinzi de cele trei principii de bază.

— Adevărat? zice fata brunetă și se oprește, cu uscătorul de păr în mîină. Care ar fi astea, mă rog?

— Oh, încep, după care-mi dreg vocea. Ei, bine, primul ar fi...

Fac o pauză ca să-mi frec vîrful nasului. Doamne, am mintea complet goală.

— Scuze, Rebecca, intervine Chloe, dar trebuie să te întrerup...

Mulțumescu-ți, Doamne!

— Mă gîndeam la un roșu zmeuriu pentru buze. Îți place așa?

Cu toată șueta din jur, nu prea am fost atentă la ce mi-a făcut pe față. Dar cînd mă uit ca lumea la imaginea din oglindă, nu-mi vine să-mi cred. Am niște ochi uriași; deodată, pomeții îmi arată fantastic... sincer, arăt cu totul diferit. De ce, oare, nu port machiaj ca ăsta în fiecare zi?

— Ooo! Superb!

— E ușor la tine pentru că ești atît de calmă, observă Chloe, băgînd mîna într-un port-fard. Ne vin unii oameni pe-aici tremurînd din toate încheieturile de emoție. Chiar și celebrități. De-abia le putem face machiajul.

— Adevărat?

Și mă las pe spate în scaun, pregătindu-mă să aflu niște bîrfe de culise. Dar ne întreține vocea Zeldei.

— Scuze c-a trebuit să fug, Rebecca! Cum te simți? Machiajul arată bine. Facem ceva cu părul?

— Are o tăietură frumoasă, zice Chloe, luînd între degete cîteva șuvițe și lăsîndu-le să cadă la loc, exact ca Nicky Clarke în emisiunile cînd ia pe cineva de pe stradă și-l transformă din cap pînă-n picioare. O să-i dau doar o perie cu uscătorul, pentru strălucire.

— Bine. După aia o conducem la garderobă.

Se uită la ceva din hîrțiile prinse în clamă pe care le poartă în brațe, apoi se așază pe un scaun de lîngă mine.

— OK. Rebecca, trebuie să discutăm despre felia ta.

— Excelent, răspund, pe un ton la fel de profesional. Am pregătit totul întocmai cum ai vrut, simplu și la obiect.

— Păi da, tocmai asta e chestia. Am discutat cu colegii la întîlnirea de sumar de ieri și – o să te bucuri să aflu – nu mai e nevoie să coborîm la un nivel atît de elementar.

Îmi zîmbește.

— Vei putea să intri în oricît de multe detalii tehnice vrei! Grafice... cifre...

— A, da?

Sînt de-a dreptul uluită.

— Păi... bine. Grozav! Deși s-ar putea totuși să mențin discuția mai jos...

— Vrem să evităm să le vorbim oamenilor ca unor cretini.

Aici coboară puțin vocea.

— Plus că ne-a venit ieri un nou sondaj de audiență și se pare că 80 la sută dintre telespectatori se simt oarecum dăscăliți prin modul în care abordăm o parte sau chiar toate subiectele din emisiune. Ideea e că trebuie să redresăm echilibrul. Așa că ne-am schimbat complet planurile în privința intervenției tale!

Îmi zîmbește cu chipul luminat de bucurie.

— Ne-am gândit că, în loc de un simplu interviu, să avem mai curînd o dezbatere dinamică, de profunzime.

— O dezbatere dinamică? o îngîn, încercînd să nu par pe atît de alarmată pe cît sînt.

— Absolut! Vrem discuție de-a dreptul încinsă! Opiniile zboară, vocile se ambalează... Chestii de genul ăsta.

Opinii? Dar n-am nici o opinie.

— Deci, e-n regulă? întreabă Zelda, încrun-tîndu-se. Pari un pic...

— Sînt bine! o asigur, zîmbind forțat. Doar că... de-abia aștept! O dezbatere dinamică. Grozav!

Îmi dreg vocea.

— Și... cu cine o să intru în polemică?

— Cu un reprezentant de la Flagstaff Life, răspunde Zelda triumfătoare. O să dai piept cu dușmanul. Asta-i televiziunea adevărată!

— Zelda! se aude o voce de afară. E Bella din nou!

— O, pentru numele lui Dumnezeu! Rebecca, mă-ntorc într-o clipă.

— Bine, reușesc să articulez. Ne vedem mai încolo.

— OK, zice Chloe veselă. Pînă se întoarce, hai să te dau cu rujul acela pe buze.

Ia o perie lungă și începe să-mi vopsească buzele, iar eu mă uit fix la imaginea din oglindă, încercînd să-mi păstrez calmul. Încercînd să nu intru în panică. Dar inima îmi bubuie în piept și gîtul mi s-a uscat atît de tare, că nu mai pot nici să înghit. Nu m-am simțit așa înfricoșată în viața mea.

Nu pot să vorbesc într-o dezbatere dinamică! Pur și simplu nu pot. Nu am nici o opinie, nu am fapte, nu știu nimic...

O, Doamne, de ce, de ce mi-am dorit să apar la televizor?

— Rebecca, poți să încerci să-ți ții buzele nemîșcate? spune Chloe, cu o încruntătură mirată. Tremură rău.

— Scuze, șoptesc, descoperind în oglindă că arăt ca un iepure înghețat de frică.

Are dreptate, tremur din toate încheieturile. O, Doamne, nu-i de bine. Trebuie să mă calmez. Gîndește Zen. Gîndește-te la ceva aducător de fericire.

Făcînd eforturi să-mi distrag atenția, mă concentrez asupra imaginilor răsfrînte în oglindă. În fundal o văd pe Zelda, care e pe hol și vorbește la telefon cu o expresie furioasă pe chip.

— Da, o aud spunînd tăios. Da. Dar ideea e, Bella, că noi îți plătim onorariul în avans ca să fii disponibilă, înțelegi? Ce naiba fac acum?

Ridică privirea și vede pe cineva, pe care îl salută cu mîna.

— OK, Bella, pot să înțeleg că...

Pe hol își fac apariția o femeie blondă și doi bărbați, iar Zelda le face un semn din cap, cu un aer de scuză. Nu le văd fețele, dar toți poartă pardesie elegante și serviete. Unul dintre bărbați

ține în mână și un dosar doldora de hîrtii. Femeia blondă are o haină destul de drăguță, mă trezesc spunîndu-mi în sinea mea. În plus, are și o geantă de piele minusculă de la Fendi. Mă întreb cine o fi.

— Da. Da. Bine, poate îmi sugerezi tu alt subiect pentru directul cu telespectatorii...

O privește întrebător pe femeia blondă, care ridică din umeri și se întoarce cu spatele, ca să se uite la un afiș de pe perete. Iar în clipa următoare, inima îmi stă în loc.

Pentru că o recunosc. E Alicia. Alicia de la Brandon Communications, la cîțiva metri de mine.

Mai că-mi vine să rîd de absurdul situației. Ce caută aici? Ce caută aici Alicia Scorpia cu picioare lungi, pentru Dumnezeu?

Unul din cei doi bărbați se întoarce să-i spună ceva și cînd îi văd fața mi se pare și el cunoscut de undeva. E altul din lotul de la Brandon C, nu-i așa? Unul dintre personajele alea tinere, desperate după carieră și cu față de copil.

Dar ce-or face toți aici? Ce se petrece? În mod sigur, nu se poate să fie...

Nu se poate să fie toți aici din cauza...

Nu. Oo, nu. Brusc, simt că mi se face frig.

— Luke! se aude vocea Zeldei de pe hol.

Începe să-mi fiarbă stomacul.

— Sînt așa de bucuroasă că ai reușit să vii. Ne face întotdeauna plăcere să te avem invitat în studio. Știi, habar n-am avut că tu reprezinți Flagstaff Life pînă nu mi-a spus Sandy...

În oglindă, văd cum fața mi se goleşte de culoare.

Nu-i adevărat ce se întîmplă. Vă rog, spuneți-mi că mi se pare.

— Ziarista care a scris articolul e deja aici, continuă Zelda, și am informat-o despre ce-o să

se întîmple. Cred că o să iasă o emisiune pe cînte, cu voi doi discutînd în contradictoriu!

O ia în jos pe coridor și văd în oglindă cum Alicia și tînărul zelos pornesc după ea. Apoi începe să-mi intre în cîmpul vizual și al treilea bărbat în pardesiu. Și, deși stomacul îmi chiorăie deja de durere, nu pot să mă abțin și întorc capul spre el cînd trece prin dreptul ușii.

Privirea mi se întîlnește cu ochii gravi și închiși la culoare ai lui Luke Brandon. Timp de cîteva secunde, ne uităm fix unul la celălalt. Apoi, brusc, el se uită în altă parte și se îndepărtează pe coridor. Eu rămîn să mă holbez neputincioasă la imaginea vopsită din oglindă, simțind că mi se face rău de panică.

PUNCTE DE DISCUȚIE PENTRU INTERVIUL DE
LA TELEVIZIUNE

SEFATURI SIMPLE ȘI ELEMENTARE PE TEME
FINANCIARE

1. Preferați un ceas sau douăzeci de mii? Evident.
2. Flagstaff Life a jupuit clienți nevinovați. Aveți grijă.

Ăăă...

3. Fiți întotdeauna foarte atenți cu banii dumneavoastră.
4. Nu îi investiți într-un singur loc. Diversificați.
5. Nu îi pierdeți din greșeală
6. Nu

CE POTI SĂ CUMPERI CU 20 000 DE LIRE

1. Mașină bună, de ex. un BMW mic
2. Colier cu perle și diamant de la Asprey's plus inel cu diamant mare
3. 3 rochii de seară de un designer celebru, de ex. John Galliano
4. Pian de concert Steinway
5. 5 canapele superbe de piele de la magazinul Conran
6. 52 de ceasuri Gucci, plus geantă
7. Flori livrate în fiecare lună timp de patruzeci și doi de ani
8. 55 de pui de labrador cu pedigri
9. 80 de pulovere de cașmir
10. 666 de sutiene Wonderbra
11. 454 de cutii de cremă hidratantă Helena Rubinstein
12. 800 de sticle de șampanie
13. 2 860 de pizze Fiorentina
14. 15 384 de tuburi cu chipsuri Pringles
15. 90 909 de pachete de Polo
- 16.

Douăzeci

La ora 11.25 stau pe un scaun maro capitonat în camera verde. Port un compleu albastru miez de noapte de la Jasper Conran, un dres diafan și o pereche de pantofi de velur, cu toc înalt. Cu machiajul și părul aranjat la perie, n-am arătat așa de elegant în viața mea. Dar nu pot să-mi savurez aspectul. Nu pot să mă bucur de nimic. Nu pot să mă gândesc decât că, peste un sfert de oră, trebuie să stau pe o canapea și să discut finanțe în profunzime cu Luke Brandon, în direct la televiziune.

Simplul gând mă face să plîng. Sau să rîd. La o adică, asta-i un fel de glumă a unei minți bolnave. Luke Brandon împotriva mea. Luke Brandon, cu coeficientul lui de inteligență de geniu și nenorocita lui de memorie fotografică, împotriva mea. O să mă calce în picioare. O să mă masacreze, pur și simplu.

— Dragă, nu vrei un croissant? mă întreabă Elisabeth Plover, care stă vizavi de mine, molfăind un corn cu ciocolată. Sînt absolut sublime. Fiecare dumicat e ca o rază de soare auriu provensal.

— Nu, mersi. Nu... nu mi-e foame.

Nu pricep cum de poate să mănînce. Eu, pe cinstite, simt că-mi vine să vărs dintr-o clipă într-alta. Cum or fi în stare unii oamenii să apară la televizor în fiecare zi? Cum reușește

Fiona Phillips? Nu-i de mirare că sînt toate așa de slabe.

— Urmează în emisiune! se aude vocea lui Rory la monitorul TV din colțul camerei, iar noi două ne răsucim automat.

Ecranul se umple de imaginea unei plaje la asfințit.

— Cum credeți că e să trăiești cu un gangster și apoi, riscînd totul, să îl trădezi? Invitata următoare a scris un roman exploziv, bazat pe experiența periculoasă și întunecată...

— ... și vă prezentăm o nouă serie de discuții în profunzime, se bagă Emma.

Imaginea se schimbă cu cea a unor monede de o liră care curg pe jos. Mi se strînge stomacul.

— *Cafeaua de dimineață* aduce în lumina reflectoarelor un scandal financiar, împreună cu doi importanți experți din domeniu, care se vor ciocni într-o dezbatere.

Asta-s eu? O, Doamne, nu vreau să fiu expert important în domeniu. Vreau să mă duc acasă și să beau o ceașcă de ceai bun.

— Dar mai întîi! zice Rory plin de bună dispoziție, Scott Robertson se arde în bucătărie!

Imaginea se mută brusc pe un bărbat cu coif de bucătar pe cap și un rînjete pe buze, care se învîrte cu un aprinzător. Mă uit la el cîteva momente, apoi plec din nou ochii și-mi încleștez mîinile strîns în poală. Nu-mi vine să cred că, nu peste mult timp, o să fiu eu pe ecranul ăla. Șezînd pe canapea. Încercînd să mă gîndesc la ceva inteligent de spus.

Ca să-mi distrag atenția, desfac amărîta mea de coală A4 pentru a mia oară și-mi citesc din nou însemnările jalnice. Poate că n-o să fie chiar așa de rău, mă trezesc gîndind plină de speranță, în timp ce revăd cele cîteva propoziții iarăși și

iarăși. Poate îmi fac griji pentru nimic. Probabil că vom ține lucrurile la nivelul unei conversații obișnuite. Cît mai simplu și prietenos pentru public. La urma urmei...

— Bună dimineața, Rebecca, se aude o voce dinspre ușă.

Ridic încet privirea. Văzîndu-l, simt că mi se scufundă inima. Luke Brandon stă în picioare în dreptul ușii. Poartă un costum închis la culoare impecabil, părul îi strălucește și fața pare de bronz din cauza machiajului. Și nu i se citește un dram de prietenie pe chip. Are fălcile încleștate și privirea dură, ca pentru afaceri. Cînd ochii ni se întîlnesc, nici măcar nu clipește.

Timp de cîteva clipe, ne uităm unul la altul fără nici un cuvînt. Aud cum îmi bubuie inima în timpane și mă înroșesc pe sub tot stratul de machiaj. Apoi, adunîndu-mi toate resursele interioare, mă forțez să spun calmă:

— Bună, Luke.

Cînd intră în încăpere se așterne o liniște plină de curiozitate. Pînă și Elisabeth Plover pare intrigată de el.

— Știu fața asta de undeva, îmi spune, aplecîndu-se spre mine. O cunosc. Ești actor, nu-i așa? Shakespearian, desigur. Am impresia că te-am văzut în *Lear* acum trei ani.

— Nu cred, răspunde Luke scurt.

— Ai dreptate! zice Elisabeth, bătînd cu palma în masă. Era *Hamlet*. Acum îmi amintesc bine. Durerea și disperarea, vina, tragedia din final...

Dă din cap solemnă.

— Nu îți voi uita niciodată vocea de atunci. Fiecare cuvînt era ca o rană de pumnal.

— Regret să aud asta, spune Luke în cele din urmă, îndreptîndu-și apoi atenția asupra mea. Rebecca...

— Luke, uite cifrele finale, ne întrerupe Alicia, care intră grăbită în cameră și îi dă o bucată de hîrtie.

— Bună, Rebecca, adaugă apoi, aruncîndu-mi o privire mustind de ironie. Ai terminat pregătirile?

— Da, am terminat, o asigur, făcînd hîrtia A4 ghemotoc în poală. Sînt foarte bine pregătită.

— Mă bucur să aud asta, zice Alicia, ridicînd din sprîncene. Cred că ne putem aștepta la o dezbatere interesantă.

— Da, o înfrunt. Foarte.

Doamne, e o vacă.

— Tocmai am vorbit cu John de la Flagstaff la telefon, îi spune lui Luke pe un ton scăzut. Voia foarte tare să menționezi noua serie de economii pe termen lung. Evident, i-am spus...

— Aceasta e o încercare de limitare a pagubelor, i-o retează Luke, nu o promovare de produse mascată. O să aibă al naibii de mult noroc...

Îmi aruncă o privire, iar eu mă uit în altă direcție, ca și cum nu m-ar interesa nici pe departe ce vorbesc. Mă uit la ceas ca din întîmplare și simt că sar în sus de spaimă cînd văd cît e. Zece minute. Mai am zece minute.

— OK, spune Zelda, intrînd în cameră. Elisabeth, sîntem gata pentru tine.

— Excepțional, zice Elisabeth, luînd o ultimă înghițitură din cornul cu ciocolată. Acum, arăt bine, nu?

Se ridică în picioare și de pe rochie îi cade o ploaie de firimituri.

— Ai o bucățică de croissant în păr, îi răspunde Zelda, întinzînd mîna să o ia. În afară de asta, ce pot să zic?

Zelda îmi prinde privirea, iar eu simt o dorință isterică să chicotesc.

— Luke! se aude tipul cu față de copil, care se precipită cu un telefon mobil. John Bateson, pentru tine. Și au sosit două colete...

— Mersi, Tim, spune Alicia, preluând pachetele și desfăcându-le.

Scoate un teanc de hîrtii și începe să le scaneze în grabă, subliniind din cînd în cînd diverse chestii cu creionul. Între timp, Tim se așază, deschide un laptop și începe să scrie ceva.

— Da, John, înțeleg punctul tău de vedere, șoptește Luke printre dinți. Dar dacă ai vrea să mă ascuți măcar o clipă...

— Tim, spune Alicia, ridicîndu-și ochii din hîrtii. Poți să verifici repede nivelul de randament al planului de pensii Flagstaff Premium, pe ultimii trei, cinci și zece ani?

— Sigur că da, zice Tim, și-ncepe imediat să zdrăngăne tastatura computerului.

— Tim, spune Luke. Poți să-mi scoți rapid la imprimantă ciorna comunicatului de presă despre economiile pe termen lung? Mersi.

Nu-mi vine să cred ce văd. Practic au înființat un birou aici, în camera verde de la *Cafeaua de dimineață*. Un întreg birou de la Brandon Communications, cu personalul aferent, calculatoare și modeme și telefoane... concentrîndu-și toate forțele împotriva mea și a ghemotocului meu de hîrtie.

Uitîndu-mă la laptopul lui Tim cum scui pă eficient pagină după pagină și la Alicia dîndu-i diverse hîrtii lui Luke, simt că mă ia cu răcori din cap pînă-n picioare. La o adică, hai să privim lucrurile în față. Nu o să înving niciodată o asemenea echipă, nu? Nu am nici cea mai mică șansă. Ar trebui să renunț cît mai am timp. Să le spun că sînt bolnavă sau ceva. Să fug acasă și să mă ascund sub pilotă.

— Toată lumea e bine? spune Zelda, băgînd capul pe uşă. Intraţi peste şapte minute.

— Bine, zice Luke.

— Bine, îngîn cu voce nesigură.

— A, Rebecca, a venit un colet pentru tine.

Intră în cameră şi îmi dă o cutie mare, pătrată.

— Mulţumesc, Zelda, spun cu surprindere şi, cu un avînt subit, încep să desfac cutia.

Habar n-am ce e sau de la cine, dar trebuie să fie ceva folositor, nu? Poate nişte informaţii speciale de ultimă oră de la Eric Foreman. Un grafic sau nişte serii de cifre pe care le pot scoate din mîneacă în momentul crucial. Sau vreun document secret de care Luke nu ştie nimic.

Văd cu coada ochiului că toţi Brandonienii s-au oprit din ce fac şi se uită la mine. Bine, o să le vin de hac. Nu doar lor li se livrează pachete pînă în camera verde. Mai au şi alţii resurse. În cele din urmă, reuşesc să dezlipesc banda adezivă şi deschid laturile cutiei.

Şi, cu toate privirile aţintite pe mine, un balon mare şi roşu, umplut cu heliu, pe care scrie NOROC, iese la iveală şi se ridică plutind pînă în tavan. De firul balonului e prinsă o felicitare şi, fără să ridic ochii, o rup şi o deschid.

Imediat îmi doresc să n-o fi făcut.

„Mult noroc îţi dorim, mult noroc în orice faci“, cîntă ca o tinichea o voce electronică.

Închid repede felicitarea şi simt că mă înroşesc ca para focului. Doamne, ce jenant. Din cealaltă parte a camerei se aud chicoteli, iar pe Alicia o văd trăgînd un zîmbet superior. Îi şopteşte ceva la ureche lui Luke, căruia i se lăbărţează pe faţă o expresie amuzată.

Rîde de mine. Toţi rîd de Rebecca Bloomwood şi balonul ei cîntător. Timp de cîteva momente,

încremenesc de umilință. Fața îmi arde. Mi s-a pus un nod în gât. Niciodată în viața mea nu m-am simțit mai departe de a fi un important expert în domeniu.

Apoi o aud pe Alicia șușotind în celălalt colț al camerei niște mici comentarii malițioase și bufnind înăbușit în rîs – și undeva adînc în sinea mea, ceva face un declic. Dă-i încolo, îmi spun deodată. Dă-i încolo pe toți. Probabil că, oricum, sînt mai curînd invidioși. Ar vrea și ei să aibă baloane, ha!

Sfidătoare, deschid din nou felicitarea ca să citesc mesajul.

„Că e ploaie, că e soare, noi știm c-o să-ți fie bine“, începe brusc să cînte vocea de tinichea din felicitare. „Capul sus, nu te lăsa, ce contează-i încercarea!“

Pentru Becky, citesc. Cu dragoste și mulțumiri pentru ajutorul tău minunat. Sîntem așa de mîndri să te cunoaștem. De la prietenii tăi Janice și Martin.

Privirea îmi rămîne fixată pe felicitare, citind cuvintele astea iarăși și iarăși, și simt cum ochii mi se umplu de lacrimi, ca unei fraiere. Janice și Martin mi-au fost cu adevărat prieteni de nădejde de-a lungul anilor – chiar dacă fiul lor e cam tîmpit. Au fost întotdeauna drăguți cu mine, chiar și cînd le-am dat un sfat atît de dezastruos. Le datorez chestia asta. Și, la naiba, n-o să-i dezamăgesc tocmai acum.

Clipesc de cîteva ori, trag aer în piept, mă uit în sus și-l văd pe Luke Brandon privindu-mă cu ochii întunecați și goliți de orice expresie.

— Prieteni, spun cu un aer de detașare relaxată. Îmi trimit cele mai bune urări.

Pun cu grijă felicitarea pe măsuta de cafea, asigurându-mă că rămîne deschisă, ca să continue să cînte, după care trag balonul jos din tavan și îl leg de spătarul scaunului.

— OK, se aude vocea Zeldei din ușă. Luke și Rebecca. Sînteți gata?

— Mai bine nici că se poate, răspund calmă și trec pe lîngă Luke înspre ușă.

Douăzeci și unu

Mergînd pe coridoare înspre studio, nici eu, nici Luke nu scoatem vreun cuvînt. Îi arunc o privire cînd dăm un colț – și fața îi e mai oțelită decît în camera verde.

Bine, atunci. Și eu pot să mă fac de oțel. Și eu pot să fac pe femeia de afaceri dură. Ridic bărbia cu hotărîre și încep să defilez cu pași mai mari, prefăcîndu-mă că sînt Alexis Carrington din *Dinastia*.

— Deci, voi vă știați deja? întrebă Zelda, care merge între noi.

— S-ar zice că da, îi răspunde scurt Luke.

— Într-un context strict profesional, completez, la fel de tăios. Luke încearcă mereu să promoveze tot felul de produse financiare jalnice. Și eu încerc încontinuu să-i evit telefoanele.

Zelda rîde admirativ și văd cum lui Luke îi sclipesc ochii de mînie. Dar chiar nu-mi pasă. Nu-mi pasă cît de tare se înfurie. De fapt, cu cît se enervează mai mult, cu atît mai bine mă simt.

— Luke, trebuie să fi fost destul de iritat de articolul Rebeccăi din *Daily World*.

— N-aș putea spune c-am fost mulțumit.

— Mi-a dat telefon ca să se plîngă, îți vine să crezi? Nu poți să faci față adevărului, Luke? Nu ești în stare să recunoști ce se ascunde sub poleiala relațiilor publice? Știi ce, poate c-ar trebui să-ți schimbi slujba.

Se face liniște și mă întorc spre el. Pare atît de furios, încît, preț de cîteva clipe grele, am impresia că o să-mi tragă o palmă. Apoi expresia i se schimbă și, cu o voce calmă, de gheață, ne spune:

— Hai să mergem dracului în studio și să terminăm odată cu toată mascarada asta!

Zelda mă privește mirată, iar eu îi răspund cu un zîmbet pînă la urechi. Nu l-am mai văzut niciodată pe Luke atît de dat peste cap.

— OK, zice Zelda cînd ajungem în fața unor uși batante duble. Aici e. Să nu vorbiți tare după ce intrăm.

Împinge ușile și ne conduce înăuntru. Aici, într-o secundă, jocul meu de stăpînă pe situație se năruie. Mă simt cutremurată și uluită, ca Laura Dern în *Jurassic Park*, cînd a văzut dinozaurii prima oară. Pentru că în fața mea, în viața adevărată, se află decorul material de la *Cafeaua de dimineață*. Cu canapeaua și plantele și restul, toate luminate de cele mai strălucitoare și mai amețitoare lumini pe care le-am văzut vreodată.

E pur și simplu ireal. De cîte milioane de ori am stat acasă, văzîndu-le la televizor? Și acum urmează să fiu parte din emisiune. Nu-mi vine să cred.

— Mai avem două minute pînă la pauza publicitară, spune Zelda, conducîndu-ne cu grijă pe podeaua înșesată de cabluri în toate direcțiile. Rory și Emma sînt cu Elisabeth în decorul de bibliotecă.

Ne face semn să ne așezăm de-o parte și de alta a măsuței de cafea, iar eu mă execut, cu băgare de seamă. Canapeaua e mai tare decît mă așteptam și oarecum... altfel. Totul e diferit. Doamne, ce ciudat. Luminile îmi bat așa de tare în ochi, încît nu văd aproape nimic și nu prea

știi în ce poziție să stau. O fată vine și îmi trage un fir de microfon pe sub bluză și mi-l prinde cu un clip de rever. Stînjentă, ridic mîna să-mi dau părul pe spate și imediat Zelda se precipită spre mine.

— Încearcă să nu te miști prea mult, Rebecca! Bine? Nu vrem să se audă foșnituri non-stop.

— Am înțeles. Scuze.

Deodată, vocea pare să nu-mi mai funcționeze cum trebuie. Parcă aș fi înghițit un tampon de vată. Mă uit în sus la o cameră de lîngă mine și, spre groaza mea, o văd focalizîndu-se.

— OK, Rebecca, se grăbește din nou Zelda, încă o regulă de aur: nu te uita direct în cameră, bine? Poartă-te cît mai natural!

— Bine, răspund cu vocea înecată.

Poartă-te natural. Simplu ca bună ziua.

— Treizeci de secunde pînă la buletinul de știri, continuă, uitîndu-se la ceas. Totul e-n regulă, Luke?

— Sînt OK, o asigură el calm.

Stă pe canapea de parcă s-ar afla acolo de-o viață. Tipic. Bărbații n-au nici o problemă. Lor nu le pasă cum arată.

Îmi schimb poziția, îmi trag agitată fusta în jos și-mi netezesc jacheta. Se spune că televizorul pune cam cinci kile pe tine, ceea ce înseamnă că picioarele o să-mi arate de-a dreptul groase. Poate c-ar trebui să le încrucîșez invers. Sau să nu le încrucîșez deloc? Dar atunci poate c-o să arate încă și mai groase.

— Bună! se aude o voce pițigăiată din cealaltă parte a decorului, înainte să mă pot decide.

Tresar și simt un fior de încîntare în stomac. Emma March, în carne și oase! E îmbrăcată într-un compleu roz și se grăbește înspre canapea, urmată îndeaproape de Rory, care are maxilarele

mult mai pătrate ca la televizor. Doamne, ce straniu e să vezi celebrități în realitate. Cumva, nu arată ca fiind adevărate.

— Bună! spune Emma veselă și se așază pe canapea. Deci voi sînteți finanțistii... Doamne, mor să mă duc la șușu.

Se încruntă în reflectoare.

— Cît durează calupul, Zelda?

— Salut, Roberta! spune Rory, întinzîndu-mi mîna.

— O cheamă Rebecca! îl corectează Emma și-și dă ochii peste cap compătimitoare. Pe cînstite, e irecuperabil.

Parcă nu-și găsește locul pe canapea.

— Doamne, chiar trebuie să mă duc.

— Prea tîrziu, face Rory.

— Dar nu e nesănătos să nu te duci cînd ai nevoie?

Emma clipește cuprinsă de neliniște.

— N-am avut mai demult un telefon în direct, de la fata aia ciudată care spunea că nu se duce decît o dată pe zi? Ții minte? Și doctorul James a spus.... ce zicea?

— De unde vrei să știi? zice Rory bine dispus. Telefoanele astea îmi trec întotdeauna pe lîngă urechi. Te previn de acum, Rebecca, adaugă întorcîndu-se spre mine, nu sînt capabil să urmăresc absolut nimic din chestiile astea financiare. Mult prea deștepte pentru mine.

Îmi zîmbește pînă la urechi și îi răspund cu un surîs leșinat.

— Zece secunde, anunță Zelda dintr-o parte a decorului și mi se strînge stomacul de frică.

De deasupra difuzoarelor se aude tema muzicală de la *Cafeaua de dimineață*, semnalizînd sfîrșitul unei pauze publicitare.

— Cine începe? se uită Emma chiorîș spre prompter. A, eu.

Deci asta e. Aproape delirez de spaimă. Nu știu încotro trebuie să privesc, nu știu cînd îmi vine rîndul să vorbesc, picioarele îmi tremură și mîinile mi s-au încleștat în poală. Reflectoarele mă orbesc, în stînga mea o cameră face o schimbare rapidă de plan, dar trebuie să încerc s-o ignor.

— Bine ați revenit! începe brusc Emma să vorbească la cameră. Și acum, voi ce ați alege: un ceas sau 20 000 de lire?

Ce zice? Sînt șocată. Asta era replica mea! Eu urma să o spun.

— Răspunsul e evident, nu? continuă Emma pe un ton sprînțar. Oricine ar prefera banii.

— Absolut! întărește Rory și zîmbește vesel.

— Dar cînd unii dintre investitorii de la Flagstaff Life au primit recent o scrisoare în care erau invitați să își transfere economiile într-un fond nou înființat, continuă ea, luînd brusc o mină serioasă, nu și-au dat seama că vor pierde astfel o plată neașteptată de 20 000 de lire sterline. Rebecca Bloomwood este jurnalista care a demascat povestea. Rebecca, crezi că acest tip de înșelăciune se întîmplă frecvent?

Ca la un semn, toți întorc capul spre mine, așteptînd să răspund. Și camera de luat vederi e ațintită pe mine. Nu se aude nimic în studio.

Două milioane și jumătate de oameni se uită la televizor la ei acasă.

O, Doamne. Nu mai pot să respir.

— Crezi că investitorii ar trebui să fie prudenți? îmi sare Emma în ajutor.

— Da, reușesc să îngaim cu o voce stranie și parcă înfundată. Da, așa ar trebui.

— Luke Brandon, reprezentați Flagstaff Life, zice Emma, întorcîndu-se. Credeți...

La naiba, îmi spun în sinea mea, amărîtă. A fost jalnic. De toată jena! Ce s-a întîmplat cu vocea mea, pentru Dumnezeu? Ce s-a ales din toate răspunsurile pe care le pregătisem?

Acum nici măcar nu ascult răspunsul lui Luke. Haide, Rebecca. Adună-ți mințile. Concentrează-te.

— Ce trebuie să amintim, spune Luke fără ezitare, este că nimeni nu are dreptul, în sensul propriu al cuvîntului, să primească o plată neașteptată. Acesta nu e un caz de înșelăciune!

Îi zîmbește Emmei.

— E mai curînd cazul a cîțiva investitori care au fost cam prea lacomi, ca să nu le dăuneze. Li se pare că au fost lăsați pe afară, așa că acum se agită, făcînd în mod deliberat publicitate negativă la adresa companiei. Între timp, sînt mii de oameni care au beneficiat într-adevăr de plățile făcute de Flagstaff Life.

Poftim? Ce spune?

— Înțeleg, zice Emma, dînd din cap. Deci, Luke, ești de acord cu...

— Stai o clipă! mă aud întrerupîndu-i. Doar... doar o clipă. Domnule Brandon, tocmai i-ați făcut pe investitori „lacomi“?

— Nu pe toți. Dar pe unii, da.

Mă holbez la el nevenindu-mi să cred. Simt că-mi plesnește pielea de furie. Îmi apare în minte imaginea lui Janice și Martin – cei mai drăguți și mai puțin lacomi oameni din lume – și, pentru cîteva momente, sînt așa de revoltată, că nu pot să scot un cuvînt.

— Adevărul este că majoritatea investitorilor de la Flagstaff Life au înregistrat profituri record de-a lungul ultimilor cinci ani, continuă el către

Emma, care dă din cap cu un aer inteligent. Și asta ar trebui să îi preocupe pe toți: investiția de bună calitate, și nu plățile căzute din cer. La urma urmei, Flagstaff Life a fost de la bun început înființată pentru a oferi...

— Corectează-mă dacă greșesc, Luke, i-o retez, forțându-mă să vorbesc calm. Corectează-mă dacă greșesc — dar am impresia că Flagstaff Life a fost înființată ca o companie de ajutor reciproc, nu? Adică pentru beneficiul reciproc al tuturor membrilor ei. Nu pentru beneficiul câtorva în detrimentul celorlalți.

— Absolut, replică Luke fără să clipească. Dar asta nu-l îndreptățește pe fiecare investitor în parte la o plată de 20 000 de lire, nu-i așa?

— Poate că nu.

Vocea mi se ridică treptat.

— Dar cu siguranță îl îndreptățește să creadă că nu va fi înșelat cu bună-știință de o companie în care și-a depus banii timp de cincisprezece ani. Janice și Martin Webster au avut încredere în Flagstaff Life. Au avut încredere în sfatul pe care l-au primit. Și uite unde i-a dus buna lor credință!

— Investițiile sînt un joc de noroc, răspunde Luke pe un ton egal. Uneori cîștigi...

— Asta nu a fost noroc! mă aud strigînd furioasă. Bineînțeles că n-a fost noroc! Vrei să-mi spui că a fost o simplă coincidență că li s-a sugerat să-și transfere fondurile cu două săptămîni înainte de anunțarea plăților neașteptate?

— Clienții mei nu au făcut decît să pună la dispoziție o ofertă nouă. O ofertă prin care, au considerat ei, portofoliile investitorilor vor cîștiga în valoare, zice cu un zîmbet sever. Am primit asigurări că nu-și doreau decît beneficiul investitorilor. M-au asigurat că...

— Deci, altfel spus, clienții tăi sînt incompetenți? Asta susții? i-o întorc. Că au avut cele mai bune intenții, dar au zbîrcit-o?

Ochii îi aruncă flăcări de furie și eu simt fiori de încîntare.

— Nu văd legătura...

— Ei, bine, am putea continua dezbaterea toată ziua! spune Emma, mișcîndu-se imperceptibil pe canapea. Dar acum ne îndreptăm atenția spre ceva mai puțin...

— Haide, Luke, o întrerup. Să fim serioși! Nu se poate să fie și una, și alta.

Mă aplec în față, numărînd punctele pe degete.

— Ori cei de la Flagstaff Life au fost incompetenți, ori au încercat cu bună-știință să economisească niște bani. Oricare ar fi situația, ei sînt cei care au greșit. Soții Webster le-au fost clienți fideli și s-ar fi convenit să primească plata. După părerea mea, Flagstaff Life i-a încurajat în mod intenționat să renunțe la vechiul lor fond cu profit inclus, pentru ca astfel să-i împiedice să ia banii. Este evident, nu?

Mă uit în jur, căutînd un punct de sprijin, și-l văd pe Rory privindu-mă cu ochii goi.

— Chestiile astea sună un pic prea tehnic pentru mine, zice Rory zîbind. Un pic complicat.

— OK, hai să spun altfel. Haide să...

Închid ochii, în căutarea inspirației.

— Haide să... presupunem că mă aflu într-un magazin de îmbrăcăminte!

Deschid ochii la loc.

— Mă aflu într-un magazin de îmbrăcăminte și am ales o haină minunată de cașmir, Nicole Farhi. OK?

— OK, încuviințează Rory prudent.

— Ador Nicole Farhi! se înviorează Emma brusc. Fac niște tricoturi superbe.

— Întocmai. Deci ne imaginăm că stau la coadă la casă, văzîndu-mi de ale mele, cînd vine la mine o vînzătoare și zice: „De ce să nu luați haina asta în schimb? E de calitate mai bună și, în plus, punem la bătaie și-un flacon de parfum gratuit“. Nu văd de ce să nu am încredere în ea, așa că mă gîndesc – minunat, atunci cumpăr cealaltă haină.

— Corect, mă aprobă Rory dînd din cap. Pînă acum am înțeles.

— Dar cînd ies din magazin, continuu cu grijă, constat că cealaltă haină nu e nici Nicole Farhi și nici de cașmir, ci o biată imitație. Intru înapoi – și magazinul refuză să-mi returneze banii.

— Te-au jumulit! exclamă Rory, de parcă tocmai a descoperit gravitația.

— Exact. Am fost înșelată. Așa au pățit mii de clienți ai companiei Flagstaff Life, care au fost convinși să renunțe la opțiunea lor inițială de investiție, pentru un fond care i-a ușurat de 20 000 de lire.

Fac o pauză, ca să-mi pun ordine în gînduri.

— Poate că Flagstaff Life nu a încălcat legea. Poate că ceea ce au făcut nu contravine nici unor reglementări. Dar există o dreptate naturală pe lume, pe care nu numai că au încălcat-o, ci au zguduit-o din temelie. Acei clienți meritau plata neașteptată. Erau clienți loiali, cu vechime, și o meritau. Și, dacă ești corect, Luke Brandon, trebuie să recunoști că am dreptate.

Îmi termin discursul cu răsuflarea tăiată și mă uit la Luke. Mă privește cu o expresie de nedescifrat pe chip și, fără să vreau, simt o strîngere nervoasă în stomac. Înghit în sec și încerc să mă uit în altă parte, dar, nu știu de ce, nu pot să-mi mișc capul, de parcă ne-ar fi lipit cineva privirile.

— Luke? zice Emma. Ai un răspuns la punctul de vedere al Rebeccăi?

Luke nu răspunde. Mă pironește în continuare. Îl înfrunt, cu inima ticăindu-mi ca unui iepure.

— Luke? repetă Emma ușor impacientată. Ai un...

— Da, am. Rebecca...

Clatină din cap, zîmbind oarecum numai pentru sine, apoi ridică ochii.

— Rebecca, ai dreptate.

Subit, se așterne o liniște mormîntală în studio.

Deschid gura, dar nu pot să scot nici un sunet.

Cu coada ochiului, îi văd pe Emma și Rory aruncîndu-și priviri nedumerite.

— Scuză-mă, Luke, începe Emma. Vrei să spui...

— Are dreptate, zice Luke ridicînd din umeri. Rebecca are întru totul dreptate.

Ia paharul de apă de pe masă, se reazemă de spătarul canapelei și bea o înghițitură.

— Dacă vreți părerea mea sinceră, acei clienți meritau plata neașteptată. Mi-aș dori foarte mult să o fi primit.

Nu poate fi adevărat. Luke e de acord cu mine. Cum se poate așa ceva?

— Înțeleg, spune Emma, pe un ton oarecum ofensat. Deci, înseamnă că ți-ai schimbat poziția?

Urmează o pauză, timp în care Luke își studiază gînditor paharul de apă. După care ridică privirea și spune:

— Compania mea este angajată de Flagstaff Life ca să se ocupe de imaginea lor publică. Dar asta nu înseamnă că eu, personal, sînt de acord cu tot ce fac – și nici măcar că știu tot.

Se oprește.

— Ca să vă spun adevărul, nu am avut nici o idee de ce se petrece pînă cînd am citit articolul

Rebeccăi din *Daily World*. Care, că veni vorba, e un bun exemplu de jurnalism de investigație. Felicitări, adaugă pentru mine.

Mă holbez la el neajutorată, incapabilă să îngaim un „mulțumesc“. Mă simt prinsă pe picior greșit, mai rău ca niciodată în viața mea. Îmi vine să fac o pauză, să-mi îngrop fața în mâini și să mă gândesc la toate încetișor și în liniște – dar nu pot, sînt în direct la televiziune. Două milioane și jumătate de oameni din toată țara se uită acum la mine.

La naiba, sper că picioarele îmi arată bine.

— Dacă aș fi fost client la Flagstaff Life și mi s-ar fi întîmplat mie, aș fi foarte furios, continuă Luke. Încă mai există lucruri precum fidelitatea clientului și principiul jocului corect. Și aș vrea să sper că orice client pe care îl reprezintă în public va respecta aceste două principii.

— Înțeleg, zice Emma rotindu-se după cameră. Ei bine, asistăm la o răsturnare de situație! Luke Brandon, invitat în studio să reprezinte Flagstaff Life, susține acum că au procedat greșit. Mai ai alte comentarii de adăugat, Luke?

— Sincer vorbind, răspunde Luke cu un zîmbet silit pe buze, nu sînt sigur că voi mai reprezenta Flagstaff Life după ce s-a întîmplat.

— A-ha, face Rory, aplecîndu-se cu un aer de om deștept. Poți să ne spui și nouă de ce?

— O, ce Dumnezeu, Rory! își pierde Emma răbdarea.

Își dă ochii peste cap și Luke începe să rîdă.

Deodată, toată lumea rîde și mă bag și eu în cor, cu o voce ușor isterică. Cînd mie și lui Luke ni se întîlnesc din nou privirile, simt că mi se aprinde ceva în piept, așa că mă uit repede în altă parte.

— Ei, bine, asta a fost, spune Emma recompunîndu-și postura și zîmbind la cameră. Atît de

la expertii financiari – dar, imediat după pauză – revenirea femeii supersexi pe podiumurile de modă...

— Și cremele anticelulită – dau cu adevărat rezultate? adaugă Rory.

— Plus invitații noștri speciali, de la trupa Heaven Sent 7, care vor cânta în direct în studio.

Tema muzicală trîmbițează din amplificatoare și Emma și Rory sar amîndoi în picioare.

— Minunată dezbatere, zice Emma, grăbindu-se spre ieșire. Scuze, dar simt că mor dacă nu mă duc acum.

— Excelentă treabă, adaugă Rory plin de energie. N-am înțeles o iotă, dar a dat bine la televizor.

Îl bate pe Luke pe spate, pe mine mă salută cu mîna și se grăbește să iasă din platou.

Și, brusc, totul s-a terminat. Gata. Am rămas doar Luke și cu mine, stînd față în față pe canapele, cu ochii încă strălucindu-ne și cu microfoanele prinse de revere. Mă simt ușor șocată și amețită.

S-au întîmplat toate astea cu adevărat?

— Deci, zic în cele din urmă dregîndu-mi vocea.

— Deci, repetă Luke, cu un zîmbet minuscul pe buze. Bine lucrat.

— Mulțumesc, îi răspund și-mi mușc buzele cu stîngăcie, în tăcere.

Mă întreb dacă nu cumva a dat de necazuri. Dacă nu cumva a-ți ataca clientul în direct la televiziune nu este echivalent, în materie de relații publice, cu a ascunde hainele de clienți.

Dacă și-a schimbat cu adevărat părerea din cauza articolului meu. Din cauza mea.

Dar nu pot să întreb asta. Pot?

Tăcerea devine din ce în ce mai bubuitoare și, în sfîrșit, trag aer în piept.

— Ai...

— Mă...

Vorbim amîndoi în același timp.

— Nu, spun, înroșindu-mă. Zi tu. Eu nu...
Spune tu.

— OK. Voiam numai să te întreb dacă ai vrea să luăm cina împreună deseară.

Mă uit la el cu ochii cît cepele.

Ce vrea să spună, să luăm cina? Vrea să spună că...

— Ca să discutăm afaceri. Mi-a plăcut foarte mult ideea ta de promovare a societăților de investiții după modelul reducerilor din luna ianuarie.

Ce a mea?

Ce idee? Despre ce...

O, Doamne, chestia aia. Vorbește serios? N-a fost decît unul dintre momentele idioate cînd n-am mintea la mine și mă trezesc vorbind.

— Cred că ar fi o bună promovare pentru un client al nostru și mă întrebam dacă n-ai vrea să intri consultant pe proiect. În regim de colaborare, desigur.

Consultanță. Colaborare. Proiect.

Nu-mi vine să cred. Vorbește serios.

— Oh, spun eu, apoi înghit în sec, în mod inexplicabil dezamăgită. Înțeleg. Bine, eu... cred că s-ar putea să fiu liberă deseară.

— Bine. Să zicem, la Ritz?

— Dacă vrei tu, accept degajată, ca și cum aș merge acolo tot timpul.

— Bine. De-abia aștept.

Și ochii i se încrețesc într-un zîmbet.

Și apoi... O, Doamne! Spre groaza mea, mă ia gura pe dinainte și mă aud întrebînd ca o harpie:

— Cum rămîne cu Sacha? N-are planuri pentru tine deseară?

Încă din secunda în care cuvintele ajung în aer, simt că mă îmbujorez. La naiba. Pentru ce-am zis chestia asta?

Urmează o tăcere lungă, în timpul căreia nu-mi doresc decît să mă pitulez undeva și să mor.

— Sacha a plecat, acum o săptămînă, răspunde Luke într-un final, la care mie îmi sare capu-n sus.

— Oh, spun aproape imperceptibil. O, bietul de tine.

— Fără nici un avertisment, și-a făcut geanta și a plecat.

Ridică privirea spre mine.

— Totuși, putea fi și mai rău.

Pare calm și detașat.

— Cel puțin nu i-am cumpărat și sacul de voiaj.

O, Doamne, acum îmi vine să chicotesc. Nu trebuie să rîd. Nu am voie să rîd.

— Îmi pare foarte rău, reușesc în cele din urmă.

— Mie nu, zice el cu un aer serios și rîsul din mine se sufocă instantaneu.

Îl privesc, cuprinsă de emoție, și simt cum începe să-mi bubuie inima.

— Rebecca! Luke!

Întoarcem amîndoi capul și o vedem pe Zelda apropiindu-se, cu notițele în brațe.

— Fantastic! Exact ce voiam. Luke, ai fost tare. Și tu, Rebecca...

Se așază lîngă mine pe canapea și mă bate pe umăr.

— Ai fost atît de minunată, încît ne gîndeam, ce-ai zice să rămîi mai tîrziu în emisiune, ca să răspunzi la întrebările telespectatorilor – în calitate de expert?

— Poftim? Dar... dar nu pot! Eu nu sînt expertă în nimic.

— Ha-ha-ha! Asta-i foarte bună!

Rîde apreciativ.

— Nemaipomenit în privința ta, Rebecca, e că ai un ceva de om obișnuit și de bun-simț. Ești o combinație între guru al finanțelor și fata de alături. Plină de informații, dar în același timp abordabilă. Plină de cunoștințe, dar cu picioarele pe pământ. Genul de expert financiar cu care oamenii chiar și-ar dori să discute. Tu ce părere ai, Luke?

— Cred că Rebecca se va descurca de minune. Nici nu mă pot gândi la cineva mai potrivit. Și mai cred c-aș face bine să nu vă mai stau în drum.

Se ridică și îmi zîmbește.

— Ne vedem mai târziu, Rebecca. Pa, Zelda.

Mă uit după el năucită cum își croiește drum spre ieșire pe podeaua înțesată de cabluri, aproape dorindu-mi să se uite înapoi.

— Bine, spune Zelda și-mi strînge mîna ca o menghină. Hai să facem niște aranjamente.

Douăzeci și doi

Sînt făcută să apar la televizor. Țsta e adevărul. Sînt născută să apar pe sticlă.

Stăm din nou pe canapele, Rory, Emma și cu mine, și Anne din Leeds recunoaște șovăitoare la telefon că n-a trimis niciodată în viața ei o rambursare de taxe.

Îi arunc Emmei o privire și un zîmbet, iar ea îmi răspunde făcîndu-mi cu ochiul. Fac parte din echipă acum. Sînt una cu gașca. Nu m-am simțit niciodată așa de caldă și de fericită.

Ciudat este că, atunci cînd mi se lua interviu, parcă aveam limba legată de emoție, dar acum, de cealaltă parte a canapelei, sînt în elementul meu. Doamne, aș putea face asta cît e ziua de lungă. Nici măcar nu mă mai deranjează luminile strălucitoare. Mi se par normale. Și am exercitat în fața oglinzii cea mai avantajoasă poziție pe canapea (cu genunchii lipiți și picioarele încrucișate în dreptul gleznelor), de la care nu mă abat.

— Am intrat undeva ca femeie de serviciu, zice Anne, fără să stau vreo clipă pe gînduri. Dar acum patronul mă întrebă dacă am taxele plătite. Or mie nici nu mi-a dat prin cap așa ceva...

— O, dragă, spune Emma, aruncîndu-mi o privire. Anne are evident o mică problemă de rezolvat.

— Absolut, aprob plină de înțelegere. Bine. Anne, primul lucru pe care trebuie să-l știi e că

s-ar putea să nu fie nevoie să plătești taxe deloc, în cazul în care câștigi sub venitul minim pe economie. În al doilea rînd, mai ai o groază de timp să completezi formularul pentru impozitare și să rezolvi situația.

Ăsta e celălalt lucru de-a dreptul ciudat. Dumnezeu știe cum – *dar am răspunsuri la toate întrebările*. Știu despre ipoteci, despre asigurările de viață, despre pensii. Știu toate chestiile astea! Acum cîteva minute, Kenneth din St Austell m-a întrebat care e limita contribuției anuale pentru o ipotecă plătită dintr-un cont de economii individuale și am răspuns 5 000 de lire fără măcar să mă gîndesc. E ca și cînd o parte a minții mele a înmagazinat cu grijă fiecare informație despre care am scris vreodată în *Succesul în economii*, și acum, cînd am nevoie de ele, sînt la îndemîină. Întrebați-mă orice! Întrebați-mă... regulile taxei pe acumulările de capital pentru proprietarii de imobile. Haideți, întrebați-mă.

— Dacă aș fi în locul tău, Anne, aș contacta biroul local de taxe și impozite și le-aș cere sfatul. Și nu-ți fie frică!

— Mulțumesc, zice Anne cu vocea întretăiată. Mulțumesc mult, Rebecca.

— Bine, sper să-ți fie de folos, Anne, spune Emma zîmbind la cameră. Acum mergem la Davina pentru știri și starea vremii, dar apoi, dat fiind că sunați într-un număr atît de mare, vom reveni la legătura în direct cu dumneavoastră, pe tema „Cum să-ți gestionezi banii”.

— Sînt mulți oameni care au probleme cu banii, se bagă Rory.

— Cu siguranță, zice Emma. Și noi vrem să îi ajutăm. Deci, indiferent ce întrebare aveți, oricît de mică sau de mare, vă rugăm să sunați la numărul 0333 4567, pentru sfatul Rebeccai Bloomwood.

Rămîne nemișcată o clipă, zîmbind la cameră, apoi se relaxează în scaun imediat ce se stinge lumina.

— Merge foarte bine! spune veselă, în timp ce o fată de la machiaj se grăbește să-i pudreze puțin fața. Nu-i așa, Zelda?

— Fantastic! răspunde Zelda, apărînd din întuneric. Liniile n-au mai fost așa de ocupate de cînd am făcut „Aș vrea să întîlnesc o Spice Girl“.

Se uită curioasă la mine.

— Ai făcut vreodată vreun curs de prezentatori TV, Rebecca?

— Nu, recunosc cinstită. Dar... m-am uitat mult la teve.

Zelda rîde în hohote.

— Bun răspuns! OK, oameni buni, revenim în treizeci de secunde.

Emma îmi zîmbește și își consultă foaia de hîrtie pe care o are în față, iar Rory se reazemă în spătar și-și studiază unghiile. Mă tratează ca pe un coleg profesionist, mă gîndesc bucuroasă. Mă tratează ca pe una de-a lor.

Nu m-am simțit niciodată atît de complet și neechivoc fericită. Niciodată. Nici măcar atunci cînd am găsit o bustieră Vivienne Westwood la 60 de lire, la reducerile de la Harvey Nichols. (De fapt, mă întreb pe unde-o fi. Trebuie să-mi fac curaj s-o port la un moment dat.) Ce mi se întîmplă acum întrece orice așteptare. Viața e perfectă.

Mă relaxez plină de mulțumire și privesc leneș de jur-împrejurul studioului cînd îmi atrage atenția o figură, în mod ciudat, familiară. Mă uit mai bine și brusc simt că-mi apar bășici pe piele, de groază. Un bărbat stă în picioare în întuneric și, pe bune, cred că am halucinații sau ceva de genul ăsta, pentru că arată exact ca...

— Și... bine ați revenit, spune Rory, ceea ce mă face să mă concentrez la ce se întâmplă în platou. În această dimineață, tema telefoanelor în direct sînt problemele financiare, mari sau mici. Expertul nostru invitat este Rebecca Bloomwood, iar următorul apel îl primim de la Fran din Shrewsbury. Fran?

— Da. Bună. Bună, Rebecca.

— Bună, Fran, zic, cu un zîmbet cald. Care ar fi necazul tău?

— Sînt într-o mare încurcătură și... și nu știu ce să fac.

— Ai datorii, Fran? întrebă Emma cu delicatețe.

— Da, răspunde Fran, apoi oftează din rărunchi. Am contul din bancă descoperit, datorez bani pe toate cărțile de credit, am luat bani cu împrumut de la sora mea... și pur și simplu nu mă pot opri din cheltuit. Îmi... îmi place să cumpăr lucruri.

— Ce fel de lucruri? întrebă Rory cu interes.

— Sincer, nici nu știu, zice Fran după o pauză. Haine pentru mine, haine pentru copii, lucruri pentru casă, pe scurt, prostii. Apoi îmi vin facturile... și le arunc la gunoi.

Emma mă privește cu înțeles, iar eu ridic din sprîncene.

— Rebecca? Fran trece, evident, printr-o situație dificilă. Ce ar trebui să facă?

— Fran, încep amabilă. Primul lucru pe care trebuie să-l faci e să fii curajoasă și să îți înfrunți problema. Contactează-ți banca și spune-le că ai probleme cu gestionarea banilor. Nu sînt niște monștri! Vor dori să te ajute.

Mă întorc cu fața la cameră și mă uit direct în obiectiv, pentru un plus de energie.

— Nu vei rezolva nimic fugind, Fran. Cu cât neglijezi problema mai mult timp, cu atât mai mult se va agrava.

— Știu, se aude vocea tremurîndă a lui Fran. Știu că ai dreptate. Dar nu e ușor.

— Sînt conștientă, spun înțeleghătoare. Știu că nu e simplu. Trebuie numai să perseverezi, Fran.

— Rebecca, ai zice că asta e o problemă des întîlnită? intervine Emma.

— Mă tem că da. Din nefericire, o mulțime de oameni din jur refuză pur și simplu să pună siguranța financiară pe primul loc.

— O, dragă, zice Emma, dînd din cap a părere de rău. Asta nu-i bine.

— Dar niciodată nu e prea tîrziu. Imediat ce trec de acest prim hop și își asumă responsabilitățile, viața li se va transforma cu totul.

Fac un gest încrezător, ca și cum aș mătura trecutul cu mîna, cuprinzînd cu privirea tot plattoul. Și... O, Doamne-Dumnezeule, el e.

Nu am halucinații.

E chiar el. Stă în picioare într-un colț al studioului, cu un ecuson de acces la gît, și soarbe ceva dintr-un pahar de plastic, ca și cum ar fi pe-aici de cînd se știe. Derek Smeath este aici, în studiourile de la *Cafeaua de dimineață*, la patru metri de mine.

Derek Smeath de la Banca Endwich.

Dar nu... nu se poate.

Ba el e. E Derek Smeath. Nu pricep. Ce caută el aici?

O, Doamne, și acum se uită drept la mine.

Inima începe să-mi bată cu putere și de-abia mai pot să înghit, încercînd să-mi păstrez controlul.

— Rebecca? zice Emma, și mă străduiesc să-mi întorc gîndurile la emisiune.

Nici măcar nu mai țin minte despre ce vorbeam.

— Deci, crezi că Fran ar trebui să se ducă să se întâlnească cu managerul ei bancar?

— Eu... ăă... exact, răspund, cu obrazii cuprinși brusc de flăcări.

Ce mă fac? Nu-și dezlipește ochii de la mine. Nu am nici o scăpare.

— Deci, crezi că, dacă va înfrunța realitatea, va putea să-și facă ordine în viață.

— Exact, spun ca un robot și mă forțez să-i zîmbesc strălucitor Emmei.

Dar pe dedesubt fericirea și încrederea încep să se evapore. Derek Smeath este aici. Nu pot să mi-l scot din câmpul vizual. Nu pot să fac abstracție de prezența lui.

Toate părțile vieții mele pe care le îngropasem cu atîta grijă în fundul minții încep să-și croiască drum afară, ca niște viermișori. Nu vreau să-mi amintesc de nici una din ele – dar nu am de ales. Iată-le cum vin pe rînd, șerpuindu-mi prin minte, fiecare cu cîte un fragment de realitate oribilă.

Tărăboiul cu Suze. Întîlnirea dezastruoasă cu Tarquin. Pe șira spinării mi se prelinge o senzație neplăcută de răcoare.

— Și acum următorul apel, zice Emma, e de la John din Luton. John?

— Bună, Rebecca, se aude o voce pe fir. Chestia e că am primit o poliță de asigurare în copilărie, dar am pierdut toate hîrțile. Și-acum aș vrea să pun mîna pe bani, dacă înțelegi ce vreau să spun...

Cardul VISA, anulat. Cardul Octagon, confiscat în fața tuturor oamenilor de la coadă. Doamne, asta chiar c-a fost umilitor.

OK, oprește-te. Concentrează-te. Concentrează-te.

— Asta este de fapt o problemă destul de frecventă, mă aud spunînd. Îți amintești ce companie eliberase polița?

— Nu. N-am nici cea mai vagă idee.

Contul din bancă. Mii de lire datorie. Derek Smeath.

O, Doamne, mi-e rău. Îmi vine să fug și să mă ascund undeva.

— Bine, totuși este încă posibil să-i dai de urmă, continuu, forțîndu-mă să zîmbesc în continuare. Poți începe cu o agenție specializată în astfel de lucruri. Pot să verific pentru tine, dar, dacă nu mă înșel, se numește...

Toată viața mea dezorganizată, îngrozitoare. Mă așteaptă să mă prindă din urmă, nu-i așa? Ca un păianjen gras și uriaș. Așteaptă să mă prindă în gheare, imediat ce se termină sesiunea de telefoane...

— Mă tem că nu mai avem timp, taie Emma imediat după mine. Multe mulțumiri expertului nostru financiar, Rebecca Bloomwood, și sînt convinsă că vom ține cu toții seamă de sfaturile ei înțelepte. După pauză, rezultatele transformării în două ore a *look*-ului unei persoane, astăzi în Newcastle, și Heaven Sent 7, în direct în studio.

Un moment de nemișcare, după care toată lumea se relaxează.

— Bine, spune Emma, uitîndu-se pe desfășurător. Ce urmează și în ce decor?

— Bună treabă, Rebecca, spune Rory plin de veselie. Excelentă.

— O, Zelda! strigă Emma, sărind în picioare. Putem vorbi o clipă? A fost super, Rebecca, adaugă. Super-super.

Brusc, pleacă amîndoi și rămîn singură în decor, expusă și vulnerabilă, evitînd cu disperare privirea lui Derek Smeath și gîndind cît pot de repede.

Poate reușesc să mă strecor afară prin spate.

Sau poate rămîn aici, lipită pe canapea, pur și simplu pînă se plictisește și pleacă. La o adică, nu o să îndrăznească să intre în decorul propriu-zis, nu?

Poate reușesc să mă dau drept altcineva. Doamne, da. Cu tot machiajul ăsta, arăt practic ca o altă persoană.

Dar, îmi trece deodată prin minte, cine spune măcar că m-a observat? Probabil că se află aici pentru un cu totul alt motiv. Probabil că urmează să apară în emisiune sau ceva de genul ăsta. Exact. N-are a face cu mine. Așa că o să mă ridic și gata, o să trec sprintenă pe lîngă el și totul se va termina cu bine.

— Scuză-mă, drăguță, spune un bărbat în blugi, intrînd în decor. Trebuie să mut canapeaua mai încolo.

— A, bine.

În timp ce-mi schimb locul, îi prind iarăși, din greșeală, privirea lui Derek Smeath. Încă se uită drept la mine. Mă așteaptă.

O, Doamne.

OK, o să fie bine, atîta vreme cît nu te oprești din mers. Mergi și prefă-te că nu îl recunoști.

Evitîndu-i în mod deliberat privirea, mă ridic, trag aer adînc în piept și încep să traversez sprinteră platoul. Pașii nu-mi șovăie, expresia feței nu mi se mișcă. Privirea mi-e ațintită hotărît pe ușile duble și mă descurc bine. Mi-au mai rămas doar cîțiva pași. Ultimii pași și...

— Domnișoară Bloomwood.

Vocea lui mă lovește în ceafă ca un glonț și, o clipă, mă gîndesc să o ignor și, eventual, să-mi fac vînt printre uși. Dar Zelda și Emma stau de vorbă în apropiere. Probabil că l-au auzit strigîndu-mă pe nume. Nu pot să ies din clenciul ăsta.

Așa că mă întorc și îi arunc o privire mirată – sper, foarte convingătoare –, ca și cum de-abia acum l-aș recunoaște.

— A, bună ziua, tu erai! spun veselă. Ce surpriză! Ce mai faci?

Un tehnician ne face semn să vorbim mai încet și Derek Smeath mă conduce ferm afară din studio, într-un foaiier. Se întoarce apoi cu fața spre mine și îi servesc un zîmbet plin de încredere. Poate reușim să menținem discuția la un nivel strict social.

— Domnișoară Bloomwood...

— Ce vreme frumoasă avem astăzi. Nu credeți?

— Domnișoară Bloomwood, întîlnirea noastră, zice Derek Smeath cu dinții încleștați.

O, Doamne. Trăgeam nădejde că a uitat.

— Întîlnirea, repet gînditoare. Păi...

În secunda următoare am o inspirație de moment.

— Așa e. E mîine, nu? De-abia aștept să ne vedem.

Derek Smeath arată de parcă ar fi pe punctul de a exploda.

— Nu este mîine! A fost luni dimineață. Și dumneata nu ai apărut!

— Ah, nu știam la ce vă referiți... Da, îmi pare rău. Am vrut să vin, vă spun sincer, doar... Doar că...

Dar nu-mi trece prin cap nici măcar o singură scuză bună. Le-am folosit pe toate. Așa că las propoziția să moară de la sine și-mi mușc buzele, simțindu-mă ca un copil obraznic.

— Domnișoară Bloomwood, spune Derek Smeath pe un ton obosit. Domnișoară Bloomwood...

Își freacă obrazii cu palmele, apoi ridică privirea spre mine.

— Știți de cînd vă tot scriu scrisori? Aveți idee de cînd încerc să vă aduc la bancă pentru o întîlnire?

— Păi... Nu sînt tocmai...

— De șase luni, precizează el, după care face o pauză. Șase luni interminabile de scuze și subterfugii. Acum, aș vrea să vă gîndiți ce înseamnă asta pentru mine. Înseamnă scrisori după scrisori. Nenumărate telefoane. Ore și efort din partea mea și a asistentei mele, Erica. Resurse care, la drept vorbind, ar putea fi mai bine cheltuite în altă parte.

Face un gest abrupt cu ceașca de plastic și o parte din cafea se varsă pe jos.

— Apoi, în cele din urmă, te prind și batem în cuie o întrevvedere fermă. Cred că, în cele din urmă, îți iei situația în serios... Și dumneata nu apari. Dispari cu totul. Dau telefon la tine acasă ca să aflu unde ești – și sînt acuzat, la modul cel mai neplăcut, c-aș fi vreun obsedat care te urmărește!

— O, da, zic, făcînd o mutră ca pentru a mă scuza. Îmi pare rău. Știți, ați dat de tatăl meu, care e un pic ciudat.

— Pur și simplu renunțasem cu totul, în ceea ce te privește, continuă Derek Smeath, cu vocea ridicîndu-i-se. Mă dădusem bătut. Și apoi trec pe lîngă un magazin de televizoare de dimineață – și ce crezi că văd, pe șase ecrane diferite? Pe însăși Rebecca Bloomwood, dispăruta și evaporata, dînd sfaturi națiunii. Și despre ce dă ea sfaturi?

Începe să se scuture de rîs. (Cel puțin, cred că e rîs.)

— Despre finanțe! Tu dai sfaturi publicului britanic... despre finanțe!

Mă uit la el îmbufnată. Nu e chiar așa de amuzant.

— Uite, îmi pare rău că nu am putut ajunge la ultima întâlnire, spun, pe un ton potrivit pentru afaceri. Am avut niște mici probleme atunci. Dar dacă am putea reprograma o...

— Să reprogramăm! țipă Derek Smeath, de parcă tocmai am scos o glumă mortală. Să reprogramăm!

Îi arunc o privire indignată. Nu mă ia deloc în serios, nu? Nici măcar nu ascultă ce spun. Îi spun că vreau să mă duc la o întâlnire – și, de data asta, chiar vreau – și mă tratează ca pe o glumă. Mă tratează de parcă aș fi un fel de număr de circ.

Și nici nu-i de mirare, mă întrerupe o voce mititică din sinea mea. Uită-te cum te-ai purtat. Uită-te cum l-ai tratat tu pe el. La drept vorbind, e de mirare că încă îți vorbește în mod civilizată.

Mă uit la fața lui, încrețită de rîs... și mă simt oarecum pedepsită.

Pentru că adevărul e că putea să-mi facă multe neplăceri. Putea să-mi retragă cardul de mult. Sau să trimită aprozii. Sau să mă treacă pe lista neagră a băncilor. Și el, de fapt, a fost mereu foarte drăguț, într-un fel sau altul.

— Ascultați, spun repede. Vă rog. Mai dați-mi o șansă. Îmi doresc cu adevărat să-mi fac ordine în bani. Vreau să achit depășirea de credit. Dar am nevoie să mă ajutați. Vă...

Înghit în sec.

— Vă rog să mă ajutați, domnule Smeath.

Urmează o pauză lungă. Derek Smeath se uită în jur după un loc unde să-și pună ceașca de cafea, scoate o batistă albă din buzunar și își șterge sprîncenele. Apoi o pune la loc și mă privește lung.

— Vorbești serios.

— Da.

— Intenționezi în mod serios să faci un efort?

— Da. Și...

Îmi mușc buzele.

— Și vă sînt foarte recunoscătoare pentru toate păsurile pe care mi le-ați acordat. Chiar sînt.

Deodată simt că mi se umplu ochii de lacrimi. Vreau să fiu bună. Vreau să-mi fac ordine în viață. Vreau să-mi spună ce trebuie să fac.

— În regulă. Să vedem ce putem rezolva. Vino mâine la mine la birou, la 9.30 fix, ca să stăm puțin de vorbă.

— Mulțumesc.

Simt că mi se înmoaie genunchii de ușurare.

— Mulțumesc mult. Promit să fiu acolo.

— Ai face bine să vii. Gata cu scuzele.

Apoi un zîmbet imperceptibil îi traversează trăsăturile feței.

— Apropo, adaugă, arătînd cu mîna spre platon. Mă gîndeam ce bine te-ai descurcat acolo. Punct ochit, punct lovit, la toate sfaturile.

— Oh, fac surprinsă. Bine... mersi. Este absolut...

Îmi dreg vocea.

— Totuși, cum ai intrat în studio? Credeam că au măsuri de securitate foarte stricte.

— Așa e, răspunde Derek Smeath. Dar fiica mea lucrează în televiziune.

Zîmbește cu drag.

— A lucrat chiar la emisiunea asta.

— Adevărat? mă mir, nevenindu-mi să cred.

Doamne, incredibil! Derek Smeath are o fată. Probabil că are o familie întreagă, dacă stau să mă gîndesc. Soție și așa mai departe. Cine ar fi crezut?

— Trebuie să plec, spune el și-și golește ceașca de plastic. Ocolul acesta a fost neprevăzut.

Îmi aruncă o privire severă.

— Și ne vedem mâine.

— Voi fi acolo, mă grăbesc să-l asigur, în timp ce se îndreaptă spre ieșire. Și... mulțumesc. Mulțumesc mult de tot.

După ce dispăre, mă prăbușesc pe un scaun din apropiere. Nu-mi vine să cred că tocmai am avut o conversație plăcută și civilizată cu Derek Smeath. Cu Derek Smeath! Și pare un scump. A fost atât de drăguț și amabil cu mine, și fata lui lucrează în televiziune... La o adică, cine știe, poate o să ajung s-o cunosc. Poate mă împrietenesc cu întreaga familie. N-ar fi grozav? O să încep să mă duc la ei la cină și soția lui o să mă îmbrățișeze călduros la sosire și o s-o ajut să facă salata și alte chestii de-astea...

— Rebecca! se aude o voce în spatele meu.

Mă întorc și o văd pe Zelda apropiindu-se, tot cu notițele în brațe.

— Bună, ciripesc veselă. Cum merge?

— Foarte bine, îmi răspunde, trăgându-și un scaun lângă mine. Acum, aș vrea să avem o mică discuție.

— Oh. Despre ce?

— Credem că te-ai descurcat extraordinar de bine astăzi, spune Zelda, așezându-se picior peste picior.

După cum v-am spus, e în blugi.

— Absolut extraordinar. Am vorbit cu Emmy și Rory și cu producătorul-șef...

Aici face o pauză, pentru efect.

— ... și toți ar vrea să mai vii în emisiune.

Mă uit la ea nevenindu-mi să cred ce aud.

— Vrei să spui...

— Nu în fiecare săptămână. Dar, oricum, în mod regulat. Poate de trei ori pe lună, ne gândeam noi. Crezi că munca îți permite?

— Eu... Nu știu, răspund uluită. Cred că da.

— Excelent! Probabil că o să promovăm și revista unde lucrezi pe undeva, ca să fie toată lumea mulțumită.

Mîzgălește ceva pe o bucată de hîrtie, după care ridică privirea spre mine.

— Acum, nu ai agent, nu-i așa? Deci va trebui să discut despre bani direct cu tine.

Face o pauză și se uită în caietul de notițe.

— Îți oferim, pe fiecare calup, suma de...

Douăzeci și trei

Bag cheia în ușă și deschid încet ușa de acasă. Parcă ar fi trecut un milion de ani de când am fost aici ultima oară. Mă simt o cu totul altă persoană. M-am maturizat. Sau m-am schimbat. Sau ceva de genul.

— Bună, zic prudentă în liniștea din casă și-mi las geanta pe jos. E cineva...

— Bex! strigă Suze cu respirația întretăiată, din ușa camerei de zi.

Poartă niște pantaloni strâmți, negri și ține într-o mână o ramă de fotografie din material denim, pe jumătate terminată.

— O, Doamne! Unde ai fost? Ce ai făcut? Te-am văzut la *Cafeaua de dimineață* și nu mi-a venit să cred! Am încercat să sun și să vorbesc cu tine, dar mi-au spus că trebuie să am o problemă financiară, așa c-am zis, bine, cum pot să investesc o jumătate de milion, și mi-au zis că nu e tocmai...

Se oprește brusc.

— Bex, unde ai fost? Ce s-a întâmplat?

Nu răspund imediat. Privirea îmi cade pe teancul de scrisori adresate mie de pe masă. Plicuri albe, cu aspect oficial, plicuri galbene cu fereastră, plicuri imprimare cu un amenințător „Avertisment final”. Cel mai înspăimântător teanc de scrisori pe care-l poți vedea vreodată.

Doar că, într-un fel... nu-mi mai par chiar așa de înspăimântătoare ca înainte.

— Am fost acasă la ai mei. Și după aia am fost la televiziune.

— Dar am dat telefon la părinții tăi! Mi-au spus că nu știu unde ești!

— Știu, recunosc, roșind puțin. Mă... protejau de un individ care mă urmărea.

Suze mă privește blocată, fără să priceapă nimic. Ceea ce presupun că se justifică, în condițiile date.

— Totuși, adaug în apărarea mea, ți-am lăsat un mesaj pe robotul telefonic, spunându-ți să nu te îngrijorezi și că sînt bine.

— Știu, se tînguiește Suze, dar așa se întîmplă întotdeauna și-n filme, unde înseamnă că au pus răii mîna pe tine și ți-au proptit țeava pistolului în ceafă! Pe bune, am crezut că ai murit! Am crezut că ești tăiată în bucățele și aruncată pe undeva.

Mă uit din nou la fața ei. Nu glumește. Chiar a fost îngrijorată. Deodată, mă simt îngrozitor. N-ar fi trebuit să mă evapor așa. Am fost complet fără minte și iresponsabilă și egoistă.

— Oh, Suze.

Sub imboldul momentului, mă reped să o strîng în brațe.

— Îmi pare foarte rău. N-am vrut să-ți faci atîtea griji din cauza mea.

— E, OK, zice Suze, îmbrățișîndu-mă la rîndul ei. Am fost îngrijorată la început, dar am știut că ești bine cînd te-am văzut la televizor. Apropo, ai fost fantastică.

— Adevărat?

Un zîmbet minuscul îmi înflorește în colțul buzelor.

— Chiar așa crezi?

— O, da! Mult mai bună decît cum-îl-cheamă. Luke Brandon. Doamne, ce arogant e.

— Da, răspund după o scurtă pauză. Da, așa s-ar zice. Dar după emisiune s-a purtat, de fapt, chiar drăguț.

— Da? face Suze indiferentă. Oricum, ai fost strălucită. Vrei niște cafea?

— Ar fi super, zic și Suze dispăre în bucătărie.

Iau scrisorile și facturile de pe masă și încep să le frunzăresc încet. Odată, demult, un asemenea maldăr m-ar fi împins pe culmile panicii. De fapt, ar fi ajuns drept la coșul de gunoi, necitite. Dar știți ceva? Astăzi nu simt nici măcar o tresărare de spaimă. Pe bune, cum am putut să fiu atît de fraieră în privința problemelor financiare? Cum am putut fi atît de lașă? De data asta am de gînd să le înfrunt așa cum se cuvine. O să mă așez la birou cu carnetul de cecuri și ultimele extrase de cont și am să fac ordine, metodic, în tot haosul ăsta.

Uitîndu-mă la grămada de plicuri pe care o țin în mîină, mă simt, brusc, foarte matură și responsabilă. Prevăzătoare și rezonabilă. De-acum încolo, o să-mi fac ordine în viață și în bani. Mi-am schimbat total și în mod vizibil atitudinea față de bani.

Plus că...

OK, de fapt nu aveam de gînd să vă spun asta. Dar *Cafeaua de dimineață* mă plătește cu toptanul. Cu toptanul! N-o să mă credeți, dar pentru fiecare legătură telefonică în parte, o să primesc...

Oh, acum chiar că mi-e jenă. Hai să zicem că... că e destul de mult. He-he-he!

Nu mă pot abține să nu zîmbesc. De cînd mi-au spus, parcă plutesc. Deci, ideea e că o să pot să-mi achit toate facturile din vîrfurile degetelor. La VISA, la Octagon, banii pe care i-i datorez

lui Suze – absolut totul! Într-un final, o s-o ia și viața mea pe calea bună!

— Pînă la urmă, de ce ai dispărut așa? întrebă Suze, întorcîndu-se de la bucătărie.

M-a speriat de-am sărit în sus.

— Nu prea știu.

Cu un oftat, pun scrisorile la loc pe măsuta din hol.

— Am simțit nevoia să mă retrag, ca să pot gîndi clar. Eram complet confuză.

— Din cauza lui Tarquin? întrebă Suze deodată și simt că mă crispez de teamă.

— În parte, da, îi răspund, înghițind în sec. De ce? A...

— Știu că nu te dai în vînt după Tarquin, îmi spune cu un aer meditativ, dar cred că încă îi place de tine. A venit pe aici alaltăieri seară și ți-a lăsat scrisoarea asta.

Îmi arată un plic crem prins în rama oglinzii. Îl iau, cu mîinile tremurîndu-mi ușor. O, Doamne, oare ce-o scrie? Ezit, apoi îl deschid și pe podea cade un bilet.

— Operă! se bucură Suze, luîndu-l de pe jos. Deseară! Doamne, ce noroc că te-ai întors astăzi, Bex.

Draga mea Rebecca, citesc incredulă. Iartă-mi reticența de a nu te fi contactat pînă acum. Dar, cu cît trece timpul, cu atît mai mult îmi dau seama cît de bine m-am simțit în seara pe care am petrecut-o împreună și cît de mult mi-ar plăcea să o repetăm.

Pun în plic un bilet la Der Meistersinger, la Operă. Voi merge la spectacol oricum și, dacă ai putea să vii cu mine, aș fi foarte încîntat.

*Al tău, foarte sincer,
Tarquin Cleath-Stuart*

Mă uit buimacă la scrisoare. Ce înseamnă asta? Că, pînă la urmă, Tarquin nu m-a văzut cînd răsfoiam prin carnetul lui de cecuri? Că m-a văzut, dar s-a hotărît să mă ierte? Că este pur și simplu schizofrenic?

— O, Bex, e musai să te duci! zice Suze, citind peste umărul meu. Trebuie să te duci. Altfel, o să fie distrus. Cred că te place cu adevărat.

— Nu pot, răspund, lăsînd plicul să-mi cadă din mîină. Am o întîlnire de afaceri deseară.

— Foarte bine! Poți s-o anulezi.

— Nu... nu se poate. E foarte importantă.

— Oh, face Suze descurajată. Dar cum rămîne cu bietul Tarkie? O să stea acolo, așteptîndu-te emoționat...

— Du-te tu în locul meu.

— Vorbești serios?

Face o mutră și se uită mai atentă la bilet.

— Cred c-aș putea să mă duc. Îmi place foarte mult opera. Dar, pe bune....

Ridică privirea spre mine.

— Dar cu cine ai întîlnire de afaceri?

— E... cu Luke Brandon, răspund, încercînd să par degajată.

Dar n-are nici un rost, pentru că deja simt că mă înroșesc.

— Cu Luke Brandon? se miră Suze. Dar ce...

Mă studiază cu atenție și expresia de pe chip i se modifică treptat.

— O, nu. Bex! Nu-mi spune...

— E doar o întîlnire de afaceri, zic, evitînd s-o privesc în ochi. Nimic mai mult. Doi oameni de afaceri care se întîlnesc să discute afaceri, într-o situație de afaceri. Atîta tot.

Și mă grăbesc să ajung la mine în cameră.

Întîlnire de afaceri. Haine pentru o întîlnire de afaceri. Hai să aruncăm o privire.

Îmi scot toate hainele din șifonier și le întind pe pat. Compleu albastru, compleu negru, compleu roz. Nici o șansă. Costumul în dungi cu picouri? Hmm. Cred că e prea mult. Compleul crem... prea de nuntă. Compleul verde... verdele nu aduce ghinion sau ceva de genul ăsta?

— Deci, cu ce o să te îmbraci? întrebă Suze, uitîndu-se înăuntru din ușa dormitorului. Îți cumperi ceva nou?

Fața i se luminează.

— Hei, ce-ar fi să ieșim la cumpărături?

— La cumpărături? fac eu distrată. Păi... poate.

În mod normal, firește c-aș sări în sus numai auzind de o excursie pe la cumpărături. M-aș îmbulzi, să nu pierd ocazia. Dar, într-un fel, astăzi... Of, nu știu. Mă simt prea încordată ca să mă duc. Am prea multă energie. Nu cred că aș fi în stare să-mi dedic întreaga atenție acestei operațiuni.

— Bex, ai auzit ce-am spus? continuă Suze surprinsă. Am zis, ce-ar fi să ieșim la cumpărături?

— Da, am înțeles.

Iau de pe pat un top negru și îl examinez cu un ochi critic.

— De fapt, cred c-aș vrea s-o lăsăm pe altă dată.

— Vrei să spui... Vrei să spui că nu vrei să mergi la cumpărături?

— Exact.

Se lasă tăcerea, iar Suze mă privește cu gura căscată.

— Nu pricep...

Are un ton destul de supărat.

— De ce te porți așa de ciudat?

— Nu mă port ciudat deloc. Doar că n-am chef de cumpărături.

— O, Doamne, s-a întâmplat ceva rău, se tînguie Suze. Știam eu. Poate că ești bolnavă.

Intră repede în cameră și-mi pune mîna pe frunte.

— Ai temperatură? Te doare ceva?

— Nu! răspund rîzînd. Bineînțeles că nu!

— Te-ai lovit la cap?

Își trece mîna prin fața mea.

— Cîte degete vezi?

— Suze, sînt bine, o asigur din nou, împingîndu-i palma într-o parte. Pe bune. Doar că... nu sînt în toanele mele de cumpărături.

Îmi lipesc pe lîngă corp un compleu gri.

— Ce zici de ăsta? Merge?

— Sincer, Bex, mă îngrijorează starea ta. Cred c-ar trebui să te duci la un control. Ești atît de... altfel. E înspăimîntător.

— Da, mă rog.

Mă aplec să iau o cămașă albă, apoi îi zîmbesc.

— Poate că m-am schimbat.

Îmi ia toată după-amiaza să mă hotărăsc cu ce să mă îmbrac. Probez o mulțime de lucruri și le combin și le asortez și-mi amintesc subit de altele din fundul șifonierului (Trebuie neapărat să port pantalonii aceia roșii la un moment dat). Dar în cele din urmă votez pentru simplu și de nădejde. Cel mai frumos compleu negru pe care-l am (reducerile de la Jigsaw, acum doi ani), tricou alb (M&S) și cizme de velur negre, înalte pînă la genunchi (Dolce & Gabbana, dar i-am spus mamei că sînt de la BHS. Ceea ce a fost o greșeală, pentru că după aia a vrut și ea o pereche și a

trebuie s-o mint că au epuizat stocul.) Le pun pe mine, îmi răsucesc părul în sus într-un nod și mă privesc în oglindă.

— Foarte drăguț, spune Suze, admirîndu-mă din ușă. Foarte sexi.

— Sexi?

Simt că mă ia cu leșin de groază.

— Dar nu vreau să merg pe sexi! Vreau să arăt ca o femeie de afaceri.

— Nu poți să fii și una și alta, în același timp? Și sexi și pentru afaceri?

— Eu... nu, răspund, ferindu-mi privirea. Nu, nu vreau.

Nu vreau să creadă Luke Brandon că m-am gătit pentru el, asta gîndesc în realitate. Nu vreau să-i dau nici cea mai mică șansă să creadă că mi-am imaginat greșit scopul întîlnirii noastre, cum s-a întîmplat ultima oară.

Fără nici un avertisment, amintindu-mi de momentul acela îngrozitor de la Harvey Nichols, un val de umilință pură îmi traversează corpul. Dau din cap cu putere, încercînd să mi-l șterg din memorie, încercînd să-mi potolesc bătăile inimii. De ce naiba am acceptat cina asta nenorocită, pînă la urmă?

— Vreau să arăt cît se poate de serioasă și de pusă pe afaceri, mă încrunt în oglindă.

— Atunci, știi ce-ți trebuie: niște accesorii gen femeie de afaceri.

— Cum ar fi ce? O agendă Filofax?

Suze face o pauză de gîndire.

— OK, mi-a venit o idee. Așteaptă aici...

Sosesc la Ritz în seara cu pricina la cinci minute după 7.30, ora stabilită. Cînd ajung la intrarea în restaurant, îl văd pe Luke stînd deja la o masă. Pare relaxat și bea ceva ce pare a fi

gin tonic. Poartă alt costum decît cel pe care îl avea de dimineață, nu pot să nu remarc, și și-a schimbat cămașa cu una verde închis. De fapt, arată... Bine. Destul de drăguț. Destul de arătos.

Nu prea de afaceri, totuși.

Și, că veni vorba, restaurantul nu e nici el prea potrivit pentru afaceri. Sînt numai candelabre peste tot și ghirlande aurii și scaune roz și moi și un tavan pictat absolut minunat, cu mulți nori și flori... Locul acesta strălucește și scînteiază de lumină și arată...

Ei, bine, singurul cuvînt care-ți vine în minte e „romantic“.

O, Doamne. Inima începe să-mi bubueie de emoție. Verific repede cum arăt, într-o oglindă poleită cu aur. Sînt îmbrăcată în costumul negru de la Jigsaw, tricoul alb și cizmele negre de velur, cum planificasem inițial. Dar acum am și una bucată proaspătă de *Financial Times* la subsoară, o pereche de ochelari cu rame de бага (și lentile de sticlă chioară) cocoțată în creștetul capului, geanta mea butucănoasă de directoare într-o mîină și – piesa de rezistență a lui Suze – un laptop AppleMac în cealaltă.

Poate c-am exagerat.

Tocmai dau să mă întorc din drum ca să văd dacă pot să-mi depozitez repede geanta la garderobă (sau, la drept vorbind, s-o las pur și simplu pe un scaun și să plec), cînd Luke ridică privirea, mă reperează și îmi zîmbește. Fir-ar! Acum, vreau, nu vreau, trebuie să merg înainte pe covorul moale ca plușul, încercînd să par cît mai relaxată, chiar dacă îmi țin o mîină strîns înșurubată pe lîngă corp, ca să nu-mi cadă *FT*-ul pe jos.

— Bună, spune Luke cînd mă apropii de masă.

Se ridică să mă salute și-mi dau seama că nu pot să-i întind mîina, pentru că e ocupată cu

laptopul. Ușor tulburată, trîntesc geanta pe covor, mut laptopul în cealaltă mîna, aproape scăpînd *FT*-ul, și, cu obraji puțin îmbujorați, dau mîna cu Luke.

O umbră de amuzament îi traversează chipul, apoi dă mîna solemn cu mine. Îmi face semn spre un scaun și privește politicoș cum îmi pun laptopul pe fața de masă, gata de utilizare.

— Impresionantă aparatură. Foarte... avansată tehnologic.

— Da, răspund și îi servesc un zîmbet scurt, cool. Îl folosesc adeseori să iau notițe la întîlnirile de afaceri.

— A-ha, face el, dînd din cap. Ești foarte organizată.

Este evident că așteaptă să-l pornesc, așa că, în mod experimental, apăs butonul de start. Asta, conform spuselor lui Suze, ar trebui să aducă ecranul la viață. Dar nu se întîmplă nimic.

Cu un aer neglijent, apăs din nou butonul — și tot nimic. Împing mai tare, ca și cum mi-ar fi alunecat degetul din greșeală — și nimic-nimic. La naiba, devine jenant. De ce m-oi lua după gura lui Suze?

— Ai vreo problemă?

— Nu! răspund imediat și trîntesc capacul. Nu, doar... Dacă stau să mă gîndesc, nu cred c-am să-l folosesc astăzi.

Bag mîna în geantă după o agendă.

— O să-mi scriu notițele aici.

— Bună idee, mă încurajează Luke pe un ton blînd. Vrei niște șampanie?

— Oh! spun, oarecum mirată. Păi... OK.

— Excelent. Speram să spui da.

Ridică privirea și un chelner cu gura pînă la urechi gonește înspre noi cu o sticlă. Fir-ar, e Krug.

Dar n-am de gînd să zîmbesc sau să par mulțumită sau nimic. O să-mi păstrez de la început pînă la sfîrșit aerul distant și profesional. De fapt, nu o să beau decît un pahar, după care trec la apă plată. Trebuie să am mintea clară, nu?

În timp ce chelnerul îmi umple paharul pînă la semn, îmi notez „Întîlnire între Rebecca Bloomwood și Luke Brandon“ în agendă. Cîntăresc apoi titlul din priviri, după care îl subliniez cu două linii. Așa. Acum arată foarte eficient.

— Deci, încep, ridicînd paharul. Pentru afaceri.

— Pentru afaceri, repetă Luke cu un zîmbet crispat. Cît mi-a mai rămas din ele.

— Poftim?

După o clipă de mirare, îmi cade fisa.

— Vrei să spui, la ce ți-a rămas după ce-ai zis la *Cafeaua de dimineață*? Ai avut probleme?

Clatină din cap că da și simt un junghi de compasiune.

Știu, Suze are dreptate – Luke e destul de arogant. Dar mi-a plăcut cum a riscat să afirme în public ce părere are cu adevărat despre Flagstaff Life. Și acum, dacă o să dea faliment drept rezultat, ei, bine, toată chestia mi se pare o prostie.

— Ai pierdut totul? întreb încet.

Luke începe să rîdă.

— N-aș merge atît de departe. Dar am avut o mulțime de explicații de dat celorlalți clienți ai noștri toată după-amiaza și, crede-mă, nu a fost prea plăcut.

Face o grimasă.

— Trebuie să recunoaștem, însă, că insultarea unui client important al companiei, în direct la televiziune, nu e o practică tocmai normală pentru relațiile publice.

— Ei, bine, părerea mea e că asta ar trebui să-ți aducă mai mult respect! Pentru că ai îndrăznit să spui ce gîndești! Atît de puțini oameni mai îndrăznesc în zilele noastre. Ar putea fi un fel de... un fel de slogan al companiei tale. „Noi spunem adevărul.“

Iau o gură de șampanie. Se face liniște. Luke mă privește fix, cu o expresie ciudată pe chip.

— Rebecca, ai un talent ieșit din comun de a pune punctul pe i. Exact asta ne-au spus cîțiva dintre clienții noștri. Că a fost ca și cum ne-am fi dat un gir de integritate.

— Oh, fac eu, simțindu-mă destul de mulțumită de mine. Păi, asta-i bine. Deci nu dai faliment.

— Nu sînt ruinat, admite Luke, cu un zîmbet. Doar un pic șifonat.

Un chelner apare ca din pămînt și îmi umple din nou paharul. Mai iau o gură de șampanie. Cînd ridic privirea, îl văd pe Luke fixîndu-mă din nou.

— Știi, Rebecca, ești un om extrem de receptiv, care vede ce alții nici nu observă.

— A, păi...

Îmi leagăn paharul de șampanie cu grație.

— N-ai auzit ce spunea Zelda? Că sînt o combinație între guru-ul finanțelor și fata de alături.

Privirile ni se întîlnesc și începem amîndoi să rîdem.

— Ești plină de informații, dar în același timp abordabilă.

— Plină de cunoștințe, dar cu picioarele pe pămînt.

— Ești inteligentă, în combinație cu fermecătoare, cu spirituală, cu...

Luke se oprește și rămîne cu ochii ațintiți la pahar.

— Rebecca, vreau să-mi cer scuze. Am tot vrut s-o fac în ultima vreme. Pentru prînzul acela de la Harvey Nichols. Ai avut dreptate. Nu te-am tratat cu respectul pe care îl meritai. Și pe care îl meriți.

Termină ce are de spus, apoi se lasă tăcerea. Nu pot să-mi dezlipesc privirea de la fața de masă și simt că-mi ard obraji. Îi cade foarte bine s-o spună de-abia acum, mă gîndesc furi-oasă. Îi șade bine să rezerve o masă la Ritz și să comande șampanie, așteptîndu-se să zîmbesc și să spun „Nici o problemă”. Dar dedesubtul acestei poleieli persiflante, încă mă simt rănită în urma episodului. Și, după succesul pe care l-am avut de dimineată, sînt într-o dispoziție războinică.

— Articolul meu din *Daily World* nu a avut nimic de-a face cu prînzul nostru. Absolut nimic. Iar faptul că ai insinuat că l-am scris ca să...

— Știu, zice Luke și oftează. N-ar fi trebuit să spun niciodată așa ceva. A fost o remarcă defensivă, făcută la nervi într-o zi în care, pe cinstite, ne-ai pus pe toți pe jar.

— Adevărat?

Nu-mi pot stăpîni un zîmbet de satisfacție care mi se întinde încet pe față.

— V-am pus pe toți pe jar?

— Glumești? O pagină întreagă în *Daily World* despre un client al nostru, picată ca din senin?

Ha. Îmi cam place ideea. Toată lumea de la Brandon C aruncată în aer de Janice și Martin Webster.

— A fost și Alicia pe jar? nu pot să mă abțin să întreb.

— Țopăia cît o țineau pantofii Manolo Blachnik, zice Luke pe un ton sec. Și încă mai abitir după ce am descoperit că vorbise de fapt cu tine cu o zi înainte.

Ha!

— Bine, mă ia gura pe dinainte, absolut copilărește.

În clipa următoare îmi doresc să-mi fi ținut gura. Femeile de afaceri de succes nu jubilează cînd sînt puși la colț dușmanii. Ar fi trebuit să mă mărginesc să dau din cap și să zic „Ah“, cu dublu sens.

— Deci – te-am pus și pe tine pe jar? îl întreb ridicînd din umeri cu un aer nepăsător.

Se face liniște. După un timp, ridic privirea. Luke mă pironeste cu privirea fără să schițeze măcar un zîmbet, cu o expresie care-mi face inima să duduie.

— M-ai pus pe jar de ceva timp, Rebecca, spune în șoaptă.

Îmi fixează privirea timp de cîteva secunde, în care nu pot nici să respir, apoi se uită în meniu:

— Comandăm?

Cina pare să nu se termine niciodată. Vorbim și tot vorbim și mîncăm, și vorbim și mai mîncăm ceva. Mîncarea este atît de delicioasă, încît nu pot să spun nu la nimic, iar vinul e atît de bun, încît abandonez planul de a bea un singur pahar, ca la o masă de afaceri (după care trec pe apă). Cînd mă joc nepăsătoare cu *feuillantine*-ul de ciocolată cu înghețată de miere de levănțică și pere caramelizate, e aproape miezul nopții și capul stă să-mi cadă pe masă.

— Cum e chestia aia cu ciocolată? întreabă Luke, înghițind o bucățică de plăcintă cu brînză.

— Bună, spun și împing farfuria către el. Totuși, nu la fel de bună ca mousse-ul de lămîie.

Ăsta-i alt aspect al serii. Sînt ghiftuită pînă la refuz. Nu m-am putut hotărî între toate

deserturile cu nume fabuloase, așa că Luke a zis că ar trebui să le comandăm pe toate care ne plăceau cum sună. Adică pe majoritatea. Așa că acum îmi simt stomacul cam de mărimea unui pudding de Crăciun și cel puțin la fel de greu.

Pe cinstite, mă simt ca și cum n-o să mai fiu în veci capabilă să mă ridic de pe scaun. E atât de confortabil, mă simt așa de caldă și cocoloșită, totul e așa de drăguț și capul mi se învîrte suficient cât să nu-mi doresc să stau în picioare. Plus că... nu vreau să se mai oprească toate astea. Nu vreau să se termine seara. M-am simțit așa de bine. Și mă uimește cât de mult mă face Luke să rîd. Ai crede că nu poate să fie altfel decît serios și plicticos și intelectual, dar, pe bune că nu-i așa. De fapt, dacă stau să mă gîndesc mai bine, n-am vorbit de chichița aia cu fondul de investiții nici o secundă.

Vine un chelner care strînge toate farfuriile de la desert și ne aduce cîte o ceașcă de cafea. Mă las pe spate în scaun, închid ochii și sorb cîteva înghițituri. Delicioasă. O, Doamne, aș putea să rămîn aici pentru totdeauna. Mă simt un pic adormită de-acum – în parte pentru că am avut atîtea emoții ieri noapte cu *Cafeaua de dimineață*, încît n-am dormit aproape deloc.

— Ar trebui să plec, zic în cele din urmă și mă străduiesc să deschid ochii. Ar trebui să mă întorc...

Unde ziceam că stau?

— Fulham. În Fulham.

— Bine, spune Luke după o pauză, apoi ia o gură de cafea.

Pune ceașca jos și întinde mîna după lapte. În mișcare, mîna i se atinge de a mea – și rămîne nemișcată. Imediat, simt cum mă crispez toată. Obrajii încep să-mi ardă și inima începe să-mi palpite de neliniște.

OK, recunosc. Într-un fel, mi-am cam pus mîna în drum.

Doar ca să văd ce s-ar întîmpla. La o adică, ar fi putut foarte bine să și-o tragă înapoi dacă voia, nu? Să-și toarne lapte, să facă o glumă și să spună la revedere.

Dar nu o face. Încet de tot, își închide palma peste a mea.

Acum chiar că nu pot să mă mișc. Începe să deseneze modele cu degetul mare pe încheietura mea și simt cît de caldă și uscată îi e pielea. Mă uit în sus, îi întîlnesc privirea și tresar imperceptibil. Nu pot să-mi dezlipesc ochii de ai lui. Nu pot să-mi mișc mîna. Sînt complet transfigurată.

— Individul acela cu care te-am văzut la Terrazza, spune după un timp, cu degetul desenîndu-mi tablouri de plăcere pe piele, era cineva...

— Doar... știi cum e.

Încerc să rîd nepăsător, dar sînt așa de emoționată, încît îmi iese ca un cîrîit strident.

— Un multimilionar oarecare.

Luke mă studiază atent o clipă, apoi se uită în altă direcție.

— Bine, spune el, ca și cum ar vrea să încheie subiectul. Poate c-ar trebui să-ți chem un taxi.

Simt că mă sufoc de dezamăgire și încerc să nu las să se vadă.

— Sau poate...

Urmează o pauză fără sfîrșit. Nici nu mai pot respira. Poate ce? Ce?

— Îi cunosc destul de bine pe cei de aici. Dacă vrem...

Mă privește în ochi.

— Cred că putem rămîne.

Simt un șoc electric traversîndu-mi corpul din cap pînă în picioare.

— Tu ai vrea?

Incapabilă să vorbesc, dau din cap că da. O, Doamne. O, Doamne, ăsta e cel mai palpitant lucru pe care l-am făcut în viața mea.

— OK, așteaptă aici. Mă duc să văd dacă pot obține camere.

Se ridică și mă uit după el uluită, cu mâna rece și părăsită.

Camere. Camere, plural. Deci nu se referea... Nu vrea să...

O, Doamne. Ce defect am?

Urcăm cu liftul în tăcere, însoțiți de un hamal elegant. Mă uit de vreo două ori la fața lui Luke, dar privește impasibil înainte. De fapt, de-abia a mai scos vreun cuvânt de când s-a dus să întrebe despre cazare. Mă simt un pic descurajată în sinea mea. De fapt, ca să fiu sinceră, aproape că-mi doresc să nu fi avut camere libere. Dar se pare că li s-a anulat o rezervare masivă în seara asta, plus că Luke e un client de calibru pentru Ritz. Când am făcut un comentariu despre ce drăguți au fost cu noi, a ridicat din umeri și a zis că își aduce aici des partenerii de afaceri.

Partenerii de afaceri. Deci asta sînt și eu? Oh, nu mai pricep nimic. Mai bine mă duceam acasă pînă la urmă.

Mergem pe un coridor opulent într-o tăcere absolută – apoi hamalul deschide o ușă și ne conduce într-o cameră spectaculos de frumoasă, cu un pat mare, dublu și scaune ca de pluș. Îmi pune geanta și AppleMac-ul pe căruciorul de bagaje, Luke îi dă o bancnotă și apoi dispare.

Pauză. Nu m-am simțit mai straniu și mai stîmjenită în viața mea.

— Bine. Am ajuns.

— Da, încuviințez cu o voce care parcă nu-i a mea. Mulțumesc. Mulțumesc și pentru cină.

Îmi dreg vocea.

— A fost delicioasă.

Pare-se că ne-am transformat în doi străini.

— Bine, zice Luke din nou, uitându-se la ceas. S-a făcut târziu. Probabil că vrei deja să...

Se oprește și se așterne o tăcere stridentă, grea de anticipație.

Inima îmi bubuie în piept; mi-am înnodat mâinile strâns de emoție. Nici nu îndrăznesc să mă uit la el.

— Atunci, eu plec, spune într-un final. Îți doresc o...

— Nu pleca, mă aud vorbind, înroșindu-mă furioasă. Nu pleca încă. Putem să...

Înghit în sec.

— Stăm de vorbă, sau ceva.

Ridic ochii din pământ, privirile ni se întîlnesc și o senzație de frică începe să pună stăpînire pe mine. Vine încet către mine, pînă ajungem față în față. Îi simt mirosul loțiunii de bărbierit și aud foșnetul proaspăt de bumbac al cămășii, la fiecare mișcare. Tot corpul mă furnică de nerăbdare. O, Doamne, vreau să-l ating. Dar nu îndrăznesc. Nu îndrăznesc să mișc un deget.

— Putem să stăm de vorbă, sau ceva, mă îngîină el, ridicîndu-și încet mâinile pînă îmi cuprind fața. Putem să stăm de vorbă, sau ceva.

Și apoi mă sărută.

Gura îi e lipită de a mea, desfăcîndu-mi delicat buzele, iar eu simt o săgeată orbitoare de extaz. Mîinile îi coboară pe spatele meu, cuprînzîndu-mi fundul în palme; degetele ajung pe sub tivul fustei. Apoi mă trage strîns înspre el și, deodată, mi se pare din ce în ce mai greu să respir.

Și e destul de evident că n-o să stăm prea mult de vorbă în cele din urmă.

Douăzeci și patru

Mmm.

Beatitudinea.

Să lenevești în cel mai confortabil pat din lume, visătoare și zîmbitoare și fericită, lăsînd lumina soarelui de dimineață să se joace pe pleoapele închise. Să-mi întind mîinile deasupra capului, apoi să mă prăbușesc mulțumită pe un munte enorm de perne. Oo, mă simt bine. Mă simt... îndestulată. Noaptea trecută a fost absolut...

Păi, hai să spunem numai că a fost...

Ee, haideți. Nu-i nevoie să știți asta. Oricum, nu vă puteți folosi imaginația? Bineînțeles că puteți.

Deschid ochii, mă ridic în capul oaselor și întind mîna după cafeaua care ne-a fost adusă în cameră. Luke e în duș, așa că sînt singură cu gîndurile mele. Și nu vreau să sune prețios ce spun acum – dar astăzi e o zi importantă în viața mea.

Nu e vorba doar de Luke – deși totul a fost... ei, bine, uluitor. Doamne, chiar e bun la...

Oricum. Nu asta-i ideea. Ideea e că nu-i vorba doar de Luke – și nici doar de noua mea slujbă la *Cafeaua de dimineață* (deși, de fiecare dată cînd mă gîndesc la asta, îmi vine să sar în sus de bucurie).

Nu, e mai mult de-atît. Mă simt ca o persoană complet nouă. Mă simt de parcă am... am crescut. M-am copt. Mă îndrept acum spre o nouă etapă din viața mea – cu o viziune diferită, cu priorități diferite. Cînd privesc în urmă la modul frivol în care gîndeam, ei, bine, chiar că-mi vine să rîd. Noua Rebecca e mult mai serioasă și mai echilibrată. Mult mai responsabilă. E ca și cum mi-ar fi căzut ochelarii roz pe care-i purtam și, deodată, văd ce e cu adevărat important pe lume și ce nu e.

Chiar mă gîndeam în dimineața asta că aș putea intra în politică. Luke și cu mine am discutat un pic de politică aseară și, trebuie să spun, am venit cu o mulțime de puncte de vedere interesante. Aș putea deveni o parlamentară tînără și intelectuală și aș acorda interviuri despre o groază de chestiuni importante la televiziune. Probabil că m-aș specializa în sănătate sau educație sau ceva de genul ăsta. Sau poate afaceri externe.

Relaxată, iau telecomanda și dau drumul la televizor, cu gîndul să mă uit la știri. Schimb canalul de cîteva ori, încercînd să găsesc BBC 1, dar televizorul pare a fi blocat pe canale prin cablu de proastă calitate. În cele din urmă, renunț, lăsîndu-l pe un post, QVT sau nu știu cum, și mă așez la loc în vîrfurile pernelor.

Adevărul e, mă gîndesc, luînd o gură de cafea, că sînt o persoană cu preocupări serioase. Poate că de-aia Luke și cu mine ne înțelegem atît de bine.

Mmm, Luke. Mmm, ce plăcut gînd. Mă întreb unde e.

Mă ridic în pat și tocmai mă gîndeam dacă să mă duc sau nu în baie după el, ca să-i fac o

surpriză, când îmi atrage atenția o voce de femeie de la televizor:

— Oferă ochelari de soare NK Malone originali. De baga, negru cu alb, și cu marca distinctivă a NKM imprimată în crom mat.

Interesant, mă gîndesc alene. Ochelari de soare NK Malone. Întotdeauna mi-am dorit o pereche.

— Cumpărați toate cele trei perechi...

Femeia face o pauză.

— ... și plătiți, nu 400, nu 300, ci 200 de lire sterline! Economisiți cel puțin 40 la sută față de prețul recomandat de vînzare.

Rămîn cu gura căscată, țintuită locului.

Dar e incredibil. Absolut incredibil. Știți cît costă ochelarii NK Malone în mod normal? Cel puțin o sută patruzeci de lire. Bucata! Ceea ce înseamnă că economisești...

— Nu e nevoie să trimiteți banii acum. Nu trebuie decît să sunați la acest număr de telefon...

Cu inima bătîndu-mi iepurește, cotrobăi după agendă pe noptieră și mîzgălesc repede numărul afișat pe ecran. Țasta e un vis fantastic devenit realitate. Ochelari de soare NK Malone. Nu-mi vine să cred. Trei perechi deodată! N-o să mai trebuiască să-mi cumpăr ochelari niciodată. O să-mi spună lumea Fata cu NK Malone. (Și perechea de Armani pe care am luat-o anul trecut mi se pare deja deplasată. Au ieșit complet din tendințe.) Oh, ce investiție nemaipomenită.

Formez numărul cu mîini tremurătoare – și îmi răspunde cineva imediat! Mă așteptam să sune ocupat, doar e așa o afacere bună. Îmi dau numele și adresa, fi mulțumesc femeii foarte mult, apoi pun receptorul în furcă. Pe față mi se lipește un zîmbet de bucurie. Ziua asta e perfectă. Absolut perfectă. Și nu e decît ora nouă!

Fericită, mă cocoloșesc iar sub pături și închid ochii. Poate că o să petrecem toată ziua împreună, în camera asta superbă. Poate că o să cerem să ne trimită stridii și șampanie. (De fapt, sper că nu, pentru că nu-mi plac deloc stridiile.) Poate o să...

Ora nouă, mă întrerupe o voce interioară. Mă încrunt o clipă, scutur din cap, apoi mă întorc pe partea cealaltă ca să-mi treacă. Dar vocea rămîne înfiptă undeva, sîcîindu-mi enervant restul gîndurilor.

Nouă. Nouă...

Și mă ridic dreaptă ca lumînarea în pat, cu inima bubuind de spaimă. O, Doamne.

Nouă și jumătate.

Derek Smeath.

Am promis că mă duc. Am promis. Și iată-mă, cu o jumătate de oră înainte, tocmai la Ritz. O, Doamne. Ce mă fac?

Opresc televizorul, îmi îngrop capul în mîini și încerc să gîndesc calm și rațional. OK, dacă aș pleca imediat, s-ar putea să ajung. Dacă mă îmbrac foarte repede, alerg pe scări și sar într-un taxi, am șanse. Fulham nu e chiar așa departe. Și pot să întîrzii un sfert de oră, nu? Încă mai putem avea întîlnirea. Încă ar putea avea loc.

În teorie, încă ar putea avea loc.

— Salut, spune Luke, scoțînd capul pe ușa de la baie.

Are un prosop alb înfășurat în jurul taliei și cîteva picături de apă îi strălucesc pe umeri. Nici măcar nu i-am remarcat umerii aseară, mă gîndesc, încercînd să recuperez acum. Doamne, sînt sexi rău. De fapt, de sus pînă jos, e al naibii de...

— Rebecca? E totul OK?

— Oh, da, super. Minunat! Și, ghici ce? Tocmai am cumpărat cei mai minunați...

Și, dintr-un motiv sau altul, mă opresc în mijlocul propoziției.

Nu știu sigur de ce.

— Luam micul dejun, spun în schimb, arătînd tava pe care am primit-o la room-service. Delicios.

O expresie oarecum mirată îi traversează fața, apoi dispare din nou în baie. OK, repede, îmi spun. Ce să fac? Să mă îmbrac și să plec? Oare mai ajung la întîlnire?

Dar mîna mi-e deja în geantă, ca și cum ar avea o voință proprie. Scot o carte de vizită și formez un număr de telefon.

Pentru că, la o adică, nu e nevoie să avem o întîlnire, nu-i așa?

Și probabil că nu o să ajung la timp, oricum.

Și probabil că pe el nici măcar nu o să-l deranjeze. Probabil că are o mulțime de alte lucruri pe care ar prefera să le facă, decît să se întîlnească cu mine. De fapt, probabil că nici măcar n-o să observe.

— Alo? spun la telefon și simt o furnicătură de plăcere cînd Luke vine prin spatele meu și începe să-mi răsfețe urechea cu buzele. Alo... da. Aș dori să las un mesaj pentru domnul Smeath.

BANCA HELSINKI

CASA HELSINKI
ST. LOMBARDE 124
LONDRA EC2D 9YF

Rebecca Bloomwood
Prin amabilitatea Companiei de recrutare
William Green
Farrington Square 39
Londra EC4 7TD

5 aprilie 2000

Hyvä Rebecca Bloomwood

Saanan jälleen kerran onnitella teitä hienosta suorituksestanne – tällä kertaa „Cafeaua de dimineață“ – ohjeljassa. Arvostelukykyne ja näkemysenne tekivät minuun syvän vaikutuksen ja uskon, että teistä olisi suurta hyötyä täällä Helsingin Pankissa.

Olette todennäköisesti saanut lukemattomia työtarjouksia – teidän lahjoillanne voisi hyvin saada minkä tahansa toimen „**Financial Times**“. Pyydän teitä kuitenkin vielä kerran harkitsemaan vaatimatonta yhtiötämme.

Parhaiten teille ehkä sopisi viestintävirkeilijän paikka, joka meillä on tällä hetkellä avoinna. Toimen edellinen haltija erotettiin hiljattain hänen luettuaan töissä „**Playboy**”

Parhain terveisin

Ystävällisesti

Jan Virtanen

Rame de calitate S.R.L.

Familia fericită a celor care lucrează acasă

**Road Burnside, 230a
Leeds L6 4ST**

Domnișoarei Rebecca Bloomwood

Apt. 2

Burney Road 2

Londra SW6 8FD

7 aprilie 2000

Dragă Rebecca,

Îți scriu pentru a confirma primirea a 136 de Rame de calitate terminate (stil „Sherborne”, culoare albastru). Mulțumesc foarte mult pentru munca ta de bună calitate. Vei găsi anexat un cec în valoare de 272 de lire, împreună cu un formular pentru obținerea următorului pachet pentru confecționarea de rame.

Managerul nostru pentru controlul calității, doamna Sandra Rowbotham, m-a rugat să te informez că a fost extrem de impresionată de calitatea primului lot făcut de tine. Foarte rar se ridică începătorii la standardele exigente ale Promisiunii privind Calitatea Ramelor. Este clar că ai un talent înnăscut pentru confecționarea de rame.

Prin urmare, îmi face plăcere să te invit să participi și să-ți demonstrezi tehnica la următoarea Convenție a Confecționarilor de Rame, care va avea loc la Wilmslow pe 21 iunie. Cu acest prilej, toți membrii familiei celor care lucrează acasă Rame de Calitate se adună sub același acoperiș, împărtășindu-și mici trucuri privind confecționarea ramelor și anecdote. Este extrem de distractiv, crede-mă!

Așteptăm cu nerăbdare vești de la tine.

Multe rame cu fericire!

Malcolm Headley

Director executiv

P.S.: Ești cumva una și aceeași persoană cu Rebecca Bloomwood care oferă sfaturi la *Cafeaua de dimineață*?

Banca Endwich
SUCURSALA FULHAM
Fulham Road 3
Londra SW6 9JH

Domnișoarei Rebecca Bloomwood
Apt. 2
Burney Road 4
Londra SW6 8FD

10 aprilie 2000

Stimată domnișoară Bloomwood,

Vă mulțumesc pentru mesajul de pe robotul telefonic,
din ziua de duminică, 9 aprilie.

Îmi pare rău să aflu că suferiți în continuare de
agorafobie acută.

Luînd în considerare starea actuală de relativă stabi-
litate a contului dumneavoastră curent, vă sugerez
să amînăm, pentru moment, întîlnirea programată.

Totuși, vă asigur că voi supraveghea îndeaproape
situația dumneavoastră și vă voi contacta, în caz că
survine orice fel de schimbare.

Cu cele mai bune gânduri,

Al dumneavoastră,

Derek Smeath
Manager

P.S. : Mi-a plăcut prestația dumneavoastră la *Cafeaua
de dimineață*.

ENDWICH - PENTRU CĂ NE PASĂ